

DogModern

Frode Sten Jacobsen

Karlstadgata 4b

0553 Oslo

jacobsenfrode@hotmail.com

Mobil: 9573162

EN MØRK SKIKKELSE sjanglet lettlivet av sted gjennom den dunlette nysnøen, sparket opp et lite tråkk der han gikk gjennom parken i sine egne høytsvevende tanker. Fylt til randen av hjertefryd og himmel-sang, etter en lang natts ferd mot denne strålende dagningen som kledde takene over storbyen med en gyllen, hvit kappe.

Slik seilte den slanke avsted, ikledd en fotsid gammel frakk. Han følte seg ganske så pussig etter alle nattens eskapader. Også var det denne altomfattende, eterisk følelsen som fortsatt satt i kroppen, slik at han nå nærmest svevde av sted, som en luftputebåt på vei innover en islagt fjord.

Nå bærer det iallfall hjemover, tenkte han. *Endelig!*

På vei gjennom Kubaparken, nå. Og det var ingenting ved mannens, eller guttens ganglag og vesen, som på dette tidspunktet var hverken kantete eller skarpt. Det var som om musikeren var iført sine egne støtputer. Ja, slik er det enkelt å møte verden, tenkte han, når samtiden er svøpet lett og mykt om kroppen. Som om det tar av for støtet og pakker inn alt som ellers er vondt og vanskelig. Dette passet da aldeles utmerket, syntes Edvin, stoppet opp og tok seg henført til brystet: *Se solen våkner! Den strekker liksom på seg, på åsryggen, bakenfor Ekeberg et sted!*

Demringen la seg opp i det urbane landskapet, som om det varme lyset åpenbarte alt sammen og fikk det hele til å fremstå aldeles utislørt, ja, som om det hvilte en sannhet i hver eneste krok. Og dette klarnet Edvin Andersens tanker ... for, var det ikke nettopp det han ønsket: Å få klarhet i det hele, belyse sin situasjon slik at det ble tydelig hvor han stod og hvor hen han var på vei med livet sitt. Skjønt han forstod det ikke riktig, ikke der og da, slik på toppen lykkerusen: At han ble holdt tilbake av mørket, at det klamret og klynket i dypet av ham. For selv om øynene til vokalisten strålte av lykke - der blikket nå hvilte foran ham på den ubrutte hinnen av nysnø - så oppfattet ikke vokalisten den iskalde trekken langs bakken, isvinden som pisket opp snøflaten og dro et kuldeslør av nysnø inn i skyggene. Han så heller ikke at mørket og isvinden klamret seg fast mellom de hule bygningene med en heslig jammer. Nei, det euforiske blikket til vokalisten dro ikke ned dit, langs bakken og inn de dype skyggene, der natten fortsatt hang ved og ikke riktig ville slippe taket. Selv ikke det briljante lyset som tangerte de

øverste takene i byen fant veien ned til disse avkrokene, dette skyggelandskapet som Edvin Andersen hadde navigert så lettvin, så alt for lenge.

Den nyfødte dagen bredde seg over de hvitkransete hustakene på bygårdene. Skjønt dette noe i ham, dette mørket, var ikke også *det* i ferd med å gi slipp? Denne udefinerbare villskapen, utferdstrangen, eventyrlysten og den evinnelige turingen. Ungkarslivet. All festingen. Den som Edvin hadde holdt på med siden han flyttet tilbake til Oslo på slutten av det forrige årtusenet.

Nei, han så det ikke ... forstod det ikke riktig. Nå, som han var polstret opp med sine egne luftputer. Nå, som alt rundt ham var pakket inn i hvitt tyll. Men det var der like fullt. Og denne klampen rundt foten, den satt som støpt og holdt ham nede. Så hvordan skulle han klare å riste det av seg, omfavne alt dette nye som var i ferd med å ta bo i ham, uten at det utsvevende bohem-livet brått ble snudd hodet?

JEG VET DET NÅ, her jeg sitter å skriver om hvordan det var den gangen jeg forsøkte å få det til som musiker, og ikke riktig hadde oppdaget skrivingen. Da jeg trodde at livet var enklere, og at musikken kunne forløse all min kreative kraft og virketrang. Hva skjedde egentlig? Hvorfor ble det slik? At jeg nå sitter her, så mange år etterpå i min egen leilighet på Sofienberg ved Grünerløkka, med en gravemaskin som jobber i det fjerne, som skraper grabben mot den tørre asfalten med irriterende og repetitive drag. Arbeid jeg ikke engang forstår meningen bak! Ikke vet jeg hvor denne hersens gravingen foregår heller! Stadig er det noe nytt som skal opp av grunnen, utbedres, bygges, eller graves opp på nytt. Slik har det blitt her i byen hvor jeg har slått rot. En evinnelighet av byggearbeider og containere som skraper og dunker, gjerne fra klokken 06:00 om morgenen. Forsøker holde det fra livet ved ikke å lå meg prege av denne hensynsløse støyen, dette halloiet, disse to-tre arbeiderne mener de har rett til å utøve, lenge før alle andre har stått opp! Verkingen i magen har heldigvis gitt seg noe den senere tiden. Våkner ikke lenger med magesmerter og uro i kroppen på grunn av dette uvesenet i nærområdet.

Nå har den faktisk gitt seg! Den skrapene grabben. Ikke at jeg la merke til at det skjedde, men det slår meg at akkurat nå har den faktisk har gitt seg. Blomster og halleluja! Slike enkle gleder forsøker jeg å unne meg her jeg sitter foran IMac-en min, med skriften zoomet ut til 222 prosent, godt tilbakelent i den sorte stolen fra IKEA. Ikke akkurat noen stor luksus, og ikke er den spesielt god å sitte i heller, men da jeg forstod at det å sitte slik tilbakelent i stolen og vippe mens jeg skrev, at smertene i nakken avtok gradvis når jeg ikke satt lent fremover og spente meg, ja, da slapp anspenheten gradvis taket.

Nå vel, smertene i nakke og rygg er altså ikke helt borte, jeg får en kjenning nå og da, men jeg oppdager det tidligere og kan ta hånd om det før det virkelig setter seg. Bare det å være dette bevisst har hjulpet meg mye. I to år har jeg holdt på å gjøre meg dette bevisst, ta pauser, ikke spenne meg mens jeg jobber, men jeg er altså ikke helt i mål, selv om jeg nå forsøker å lytte til signalene fra kroppen, lene meg tilbake og ikke sitte slik å knyte meg når jeg ivrer i vei med all min virketrang.

Så viktig kan det umulig være? Denne skrivingen, at jeg kan tillate meg å la det gå på helsa løs! Det er altså et lite punkt bak i ryggen som volder meg en god del smerte,

innunder vingen, skulderbladet, på høyre side. Musearm, har jeg lenge tenkt, men tror egentlig ikke at det er det.

Joda, jeg ser den ... vet at det er mange i verden som lider en god del mer enn meg, her jeg sitter i et av verdens rikeste land, oljelandet Norge, med pensjonsfond høyt på lykkeskalaen. Ikke tro at jeg skriver dette fordi jeg ønsker noen form for medlidenhet, nei da, jeg forsøker liksom bare å komme til bunns i denne tilbakevendende smerten. Forsøker å finne en sammenheng. Hvorfor er smerten i nakken og ryggen der? Og hvorfor blir jeg ikke kvitt den?

Noen ganger lurar jeg på om det kan være et generasjonstrekk, en livsstilssykdom eller skavank som vi moderne data-mennesker utvikler, fordi vi bruker for mye tid foran skjermene. At vi rett og slett pådrar oss alle disse smertene og ubehaget, på grunn av et indre driv, et innstendig ønske, om å få til ting og komme i mål. Også blir jeg altså anspent og får vondt i musklene. Plager som helt klart er forbundet med det at jeg har tilbragt for mye tid på data med tastetottene mine. At det har noe å gjøre med denne ensidig fingringen med mobilen eller konsollen til Playstation, nettbrettet, eller hva det måtte være. Ja, jeg er ganske sikker på at disse tingene henger sammen, for det er vel ganske logisk: at disse smertene jeg føler daglig, og som setter inn etter en tids arbeid - eller dataspilling - kommer av nettopp denne trangen til å stadig å holde på, og at jeg ikke klarer å gi meg i tide. At det er en slags digital overdose ... En slags evig tilstand jeg ikke riktig klarer å løsrive meg fra. Ja, og har jeg først satt meg til, blir jeg gjerne såpass medrevet at jeg blir sittende å la legemet vansmekte, lenge etter at jeg burde ha gitt meg. Sinnet mitt får vel en eller annen form for tilfredsstillelse, men legemet forgår her jeg sitter på ræv ... sitter på RÆV ja! Store deler av dagen og kvelden. Kroppen er vel heller ikke ment som et stativ for hodet!

Nei, nå er det nok! Time-out.

Pauser. Må bare huske å ta dem, selv om hele meg skriker etter å fortsette skrivearbeidet, spillingen, eller det å stirre med stivt og verkende blikk på nyhetsoppdateringene på *Facebook*, med et lønnlig håp om å komme til bunns i *feeden*. Så ender jeg altså opp med å sitte her på overtid, med øyne som renner og svir, mens kroppen stivner og jeg blir lemster og slapp. Føler i tiltagende grad at livet foran skjermene har blitt et åk. Og slik skal det ikke være! Datamaskinene og programmene er jo mine verktøy!

Må bare huske å ta pauser fra denne malstrømmen av informasjon, som er der hele

tiden, som nedlesser meg med arbeid og prosesser jeg strengt talt frivillig har påført meg selv. Ofte er det slike ørkesløse aktiviteter og rutiner jeg bare *må* igjennom før jeg kan ta kvelden med god samvittighet.

Ja, der ble jeg ivrig igjen og lot meg rive med av skrivingen. Fikk sannelig en kjenning i nakken òg! Det er altså så ekstremt irriterende!

Har vært til fjells, stått på snowboard på Geilo, har hatt fri fra skjermene i hele helgen, også går jeg på en smell, nå på denne første arbeidsdagen i det nye året! Disse forholdsvis små smertene i nakken er utrolig irriterende, for hvordan i alle dager skal jeg klare å få denne boken ferdig, når jeg blir forhindret fra mitt arbeide av disse evinnelige nakke- og ryggsmertene!

Joda, selvsagt har jeg vært hos fysioterapeut og til massasje. Har til og med forsøkt rosen-terapi og healing, så det er ikke *det*. Problemet er bare at jeg ikke har råd til å gå jevnlig å få behandling hos fysioterapeut, eller å betale 550 kroner for en halvtime med massasje. Dessuten er jeg usikker på hvor mye det egentlig hjelper.

Skulle ikke jeg ta en pause?

Nå lar jeg meg rive med og klarer altså ikke å gjøre det! Må bare. Skal bare. Litt til. Ja, jeg klarer litt til.

På tide med ett avbrekk nå.

Må huske å minne meg på at jeg må gjøre det, selv om det eneste jeg vil er å fortsette skrivingen, på tross av at kroppen krangler med meg, så holder jeg altså på ...

Men nå! Nå må jeg rive meg løs fra arbeidet. Ta en pause!

Takk!

Pausen gjorde godt merker jeg. Hodet er klarere. Jeg er mer opplagt. Vet det så inderlig godt, at jeg lot meg rive med når jeg til alt overmål skrev om dette med å pauser ... joda du må gjerne le, men for meg er ikke dette morsomt lenger.

Og jeg velger å la dette jeg skriver stå. Skal ikke slette det, for mens jeg tok den sårt tiltrengte pausen, bestemte jeg meg for å forfølge nettopp dette temaet, fordi jeg mener det er viktig, kanskje viktigere enn jeg først antok, fordi det handler om meg som skapende og skrivende, de plager og gleder som følger faget ... eller er kanskje enda viktigere: At den oppvoksende generasjonen, de jeg har valgt å omtale som ridderne av den nye tiden; de som som galopperer så lekende lett verdensveven med tastetottene sine, som svinger sine korder langs bredbåndet og deler sine velmenende budskap over sosiale

medier. At de - som jeg - i tiltakende grad også sliter med slike lyter. At det på mange måter er i tiden ...

Ai! Smerten sitter der - på tross av pausen - som et dolkestøt innunder skulderbladet på høyre side. Slik lider jeg, og også disse ridderne som slåss for edle saker, med delinger på Facebook, *likes* og drøssevis av følgere. Disse ridderlige idealistene bruker mobilene som våpen, dokumenterer all verdens urett, og streamer videoene inn til redaksjonene og videre ut til den globale opinionen. Dette er de unge i dag, dere som har hatt de store rollene, og vært animerte helter i de forunderlige spillenes verden. Fotfolket med tastetottene! Fremtidens riddere. Dere som skal kjempe for den gode sak, ja ... med tastetotter og lute data-rygger.

Ja, og slik lar jeg meg altså rive med, når jeg engasjerer meg i dette jeg opplever som spesielt viktig. Og da, ja da stikker smerten i meg. Noe som oppleves urettferdig, ettersom jeg i beste mening forsøker å få en viss luft for min idealisme og virkelyst.

Nå sitter jeg her altså her på mitt hjemmekontor. Ja, om jeg kan kalle det det: min egen stue faktisk, som er en toroms på Sofienberg ved Grünerløkka. Med tv-apparatet, den sorte, tomme flaten like til høyre for meg. Tv-en, 40-tommer, er nok forøvrig litt overdimensjonert for min forholdsvis lille stue. Skjønt om jeg vender blikket litt over mot høyre, kan jeg altså sitte slik å se begge skjermene samtidig. Liker det slik: Å ha den store datamaskinen med 27-tommers skjerm midt på langveggen, og tv-en rett ved siden av og i kroken under vinduet som vender ut mot Rodes plass. Det gir mening, for meg som er ... Skjermavhengig - som min bedre halvdel så hardnakket hevder. Mulig det, men slik har jeg altså hatt det de siste 15 årene. Helt siden jeg flyttet for meg selv, da jeg kom fra England i 1999 og kjøpte denne leiligheten noen år etterpå. Kanskje kan det virke litt rart at jeg velger å bruke tid på å skrive om hvordan jeg har arrangert meg her i stuerommet i selve innledningen av denne historien, skjønt jeg kan forsikre deg om at dette ikke er helt uten betydning, ettersom dette - i likhet med nakkeproblemene - nok er et tegn i tiden, et generasjonstrekk, slik jeg ser det.

Noen. Tenker da spesielt på min krevende og bedre halvdel, vil nok hevde at dette er et barnslig trekk, at det henger igjen fra ungkars tilværelsen på 2000-tallet. Jeg ville da, om dette skulle komme opp, parere med at det absolutt ikke er en barnslig brist i min karakter. Videre vil jeg påstå at det er en fornuftig - endog innovativ - måte å innrede seg på ... så det så! Praktisk og formålstjenlig. Og et bekvemt arrangement, tør jeg påstå.

Min partner og jeg er særboere. Katrin er omtrent like gammel som meg, hun bor

på Grønland med sin datter Kine i en leilighet som er litt større enn min. Vi har derfor hyppige diskusjoner om innredning, vasking og fargebruk i de særskilte rom hvor dette måtte komme opp som tema. Dessuten, ville jeg videre hevde, påståelig og kanskje litt høylytt: at det gir fullstendig mening å ha det nettopp slik! Noe annet ville bare være tungvint, ville jeg bedyre, hvorpå hun ganske sikkert ville legge hodet på skakke og se overbærende på meg. Det er da jeg setter inn nådestøtet: Se bare på deg selv og hvordan du har innredet deg i din egen stue.

Stillhet.

Hva? ville hun ganske sikkert kvekke.

Ja. Du, ja! vil jeg si og peke. Du som mener å ha alle de beste løsningene, hva interiør og innredning angår. Du har også PC-en på stua.

Har ikke PC, har MAC, ville hun nok svare. Et flåsete forsøk på å parere, spør du meg. Samtidig avdekker hun jo at hun er på tynn is.

Joda, maler jeg på. Hør nå! Du har også valgt å ha den stasjonære PC-en, eller altså iMac-en din på stua, har du ikke? Her venter jeg ikke på svar, men bare kjører på: Hvilket jeg synes er lurt, for så slipper du å sitte i stua med den lille skjermen fra den bærbare, og du slipper du å gå inn på arbeidsrommet, hver gang du skal sjekke e-post eller Facebook.

Her kommer det:

Men hva skjer om du ønsker å strømme en tv-serie fra nett, ja, om du ønsker å se et langt program og bruke nettet som kilde!

Stillhet.

Går ut i fra at du da ønsker å sitte i sofaen og slappe av, ikke inne på arbeidsrommet i en vond stol. Nei! roper jeg. Rimeligvis temmelig oppkavet på dette tidspunkt. Du vil selvsagt sitte i sofaen! Dette sier jeg med store øyne og en pekefinger høyt hevet ... Ja, for du ønsker vel å se dokumentarer fra nettet, akkurat på samme måte som når du ser på tv.

Stillhet.

Ja, det ville gå akkurat litt for lang tid, før hun klarer å komme opp med noe tilsvarende, og da vet jeg at jeg har rett, når tankene hennes kverner på den måten. O glede! Ja, på den måten vil jeg kunne ta innersvingen på min bedre halvdel.

HA!

Joda, denne typen oppkonstruerte diskusjoner, forøvrig all type krisemaksimering

har jeg blitt ekspert på. Er ikke flau for å si det, heller. Det kan godt tenkes at du som leser dette, tar det for å være skryt, men slik er det altså ikke ment. Jeg vil ikke bli misforstått og det er slik jeg har valgt å innrede meg. Kunne virkelig ikke tenke meg å ha det på noen annen måte, heller, her jeg for det meste sitter og skriver eller trækker rundt på dagene og kveldene, i denne 52 kvadrat meter store leiligheten, som heldigvis har solvendt balkong på dag og kveldstid.

Katrin, som forøvrig er en morsom og talefør video- og performance kunstner på 46, ville nok komme til kort i denne diskusjonen, om den noen gang skulle komme opp.

Nå vel, det finnes mye god teknologi i dag, med Internett og YouTube på tv og PlayStation, løsninger som ganske sikkert vil gjøre min støvete innredning til skamme. Men til mitt forsvar, så har jeg hatt det slik de siste femten årene, og har man først bygget stueinnredningen rundt et teknisk oppsett, med høyttalere, miksebord, skrivepult, data og diverse ledninger som er anbragt i gitte lengder - og på særskilte plasser - da er det ikke bare-bare å flytte rundt på tingene. Dessuten vil jeg nok ikke kunne forsvare utgiftene, ved å ha slike nymotens løsninger, i tillegg til dem jeg allerede har og som fungerer fint for meg. Merutgiftene det vil påføre på min allerede lungesvake økonomi som skrivende, ville helt sikkert ikke kunne forsvares! Ja, slik tenker jeg.

Nå vel, nok om det! På tide å komme i gang med hovedhistorien: De som har lest første del av denne beretningen om Edvin Andersens viderverdigheter, har kanskje fått med seg hva han bestemte seg for å gjøre med arven fra krigen, hva bestefaren - og etterhvert han selv - la i det å være et skikkelig mannfolk og hvordan det hadde seg at han endte opp i Oslo rett før det nye millenniet. Historien fortsetter nå, fra mitt perspektiv som skrivende rundt 15 år etter at Edvin flyttet fra London og fulgte den nye retningen han mente var lagt ut for seg.

IFØRT EN SORT HATT og en fotsid, sort frakk, kastet vokalisten et langt og fargerikt skjerf om halsen, mens han i en og samme bevegelse la det halvlange, sorte håret pent på plass over skuldrene. Edvin Andersen gikk lett og lystig avsted gjennom snødrysset som dalte fra de rimfrossene bjørketrærne som rørte seg så vidt da et lite vindpust utåndet en kald og sval bris over tretoppene og bygårdstakene.

Natten hadde vært lang og festen særdeles god. Alt sammen satt i bena og i hodet på guttemannen, på en slik måte at ganglaget og utsynet hans på tilværelsen var temmelig pussig, på grensen til magisk og absurd. Edvin var litt under middels høy, med trange olabukser som satt stramt om de tynne bena. De noe spinkle anklene stakk ut fra innunder frakken og var plantet i to brune pensko som tilhørte en annen tid på døgnet og en annen årstid.

Ondsinnede tunger ville nok hevde at han var patetisk, ja, en selvgod musikerfjott som det gikk flere av på dusinet i Oslo på den tiden. En slik typisk rockemusiker som forsøkte å leve opp til et *image* han egentlig begynte å bli for gammel til. Og som så mange andre, strevde guttemannen med sitt eget selvbilde.

Det er enkelt for meg som skriver dette å rakke ned på denne karakteren, såpass mange år etter at jeg selv spilte i band og har fått dette på avstand. Samtidig er det godt å sitte her å skrive om bandlivet i Oslo, og det mange-faseterte kulturhuset som lå midt i sentrum, der vi huserte for rundt 15 år siden. Om vokalisten hadde nådd sine mål, ville jeg kanskje tenkt annerledes. Skjønt, slik det har blitt: Er jeg glad for at historien tok nettopp denne vendingen, for ellers ville jeg jo ikke ha sittet her i dag, skrevet om det og malt videre på det som ble påbegynt og som hadde så mye ulevd potensiale i seg.

Vokalisten førte seg med verdighet og en slags indre kraft som ga inntrykk av at han hadde noe bra på gang. Det var også noe med tankegodset han bar i seg: En skatt. Et kall. Noe vokalisten mente hadde større mening. Årene i London hadde gjort ham rakrygget og annerledes, som om oppholdet i utlandet hadde fylt ham med en ny frisk vind og andre visjoner. Han hadde vel en slags nyhetsverdi som gjorde at hans samtidige ble nysgjerrige

på hva den underlige skruen hadde for deg, da han bestemte seg for å flyttet hjem til gamlelandet og etablere seg i Oslo ved årtusenskiftet. Kanskje var det et sårt tiltrengt og friskt vindpust i et ellers så satt musiker-miljø. Som når en innflytter kommer med nye og friske innspill til debatten, eller bringer fjerne og eksotiske dufter til markedet.

Nå, breiddfull av inspirasjon og fremdeles påvirket av nattens mange opplevelser, var det som om han fylte hele Kubaparken med sin kraftfulle tilstedeværelse. Egoet hadde nok fått litt vel mye næring, alkohol, en blås eller to, og nå fylt av sin egen fortreffelighet dro han seg lettbenet gjennom løssnøen, og videre opp på toppen av en liten voll. Med god rennefart fra toppen av den snødekte haugen, skled Edvin Andersen på stive ben, nedover den lille bakken iført den fotside, sorte frakken. Han pløyde et spor etter seg, mens han diktet en sang for seg selv og den folketomme parken. I fistel deklamerte vokalistene noe som kunne minne om en arie. Stolt og rakrygget, iherdig og gestikulerende, med blafrende frakkeskjøter og det fargerike skjerfet som nå lå nærmest flatt ut bak ham, flagrende i fartsvinden.

Fabeldyret, hans trofaste følgesvenn Tapiren, stilte seg i bunnen av trappen og ventet på sin herre i snødrevet. Ridderen raste inn gjennom døren, børstet det hvite drysset av sin kappe. Det smeltet på vei mot gulvet og de blanke dryppene ble liggende som tårer i hans fotefar. Over gulyplankene bar det i tunge kliv, hvorpå han grep sin elskede med all den varmen han hadde samlet med seg på eventyret, og løftet sin mø, danset omkring og svingte henne rundt i høye sirkler og brusende hvirvler, som to fjær løfter seg mot taket i trekken fra et ildsted.

Slik opplot vokalistene sin rungende røst i den folketomme parken, høyt å klingende som om han eide stedet. Han visste det så inderlig godt: At hun, hans elskede, ventet på ham i sengen der hjemme. Ridderen han til stadighet diktet om: var jo nettopp et symbol på dette mannfolket, denne staute bautaen han så sårt drømte om å være. Og nå skled han ned den lille vollen og deklamerte dette høytidelig på et oppstyltet språk, mens han gestikulerte entusiastisk på sin ferd nedover den lille snøkledde bakken på sine utslitte skosåler. De grå-sorte frakkeskjøtene flagret om musikerens trange bukseben, kun snøringen var synlig, der de brune skoene pløyde opp et dobbelt spor i nysnøen.

Han strevde litt med å holde balansen, skjønt det holdt hele veien ned til der den lille bakken flatet ut og hastigheten avtok. Nå lugget det litt og han veivet med armene, men tok seg snart inn igjen. På tross av den forholdsvis høye promillen, gav dette en fin følelse av mestring. Og i neste nå, bykset han elegant fremover. Det var noe triumferende og lettlivet over måten han krysset parken. Og like snart seilet poeten igjennom snødryssene fra et bjørketre, som en idrettsutøver bryter målsnøret. Noen av de ørsmå fnuggene fra treet landet på de mørkegrå skuldrene og den sorte hatten, der ble de liggende i sterk kontrast til det mørke stoffet. På bakken rundt vokalistene, avsluttet hver og ett av de unike krystallene sin individuelle dans og smeltet sammen i et hav av like.

Flere og flere av de høyeste takene i byen lå badet i det varme lyset fra soloppgangen. Storbyen våknet så smått til liv etterhvert som solstrålene lyste opp de urbane toppene, og sakte arbeidet lyset seg nedover etasjene. Like til det nådde inn i en toppleilighet i en koselig gammel bygård på Kampen. Verandaen utenfor balkongdørene var skinnende hvit. Og innenfor på soverommet spilte det lune lyset over veggene, og farget dynetrekket i de varmeste valører. Den lune loden kjærtegnet en blek panne. Og en blåsort pannelugg stod frem mot det hvite sengetøyet. Håret til den vakre jenta i dypet av ederdunet, lå bredd ut som en vifte på puten.

Lise Louise Hedvig Barth var en typisk rygg-sover, og med sine mørke trekk minnet hun mest om en indianer, der hun nå lå med foldede hender over magen og oppå dynen. Godt ivaretatt i denne lune fordypningen av myke tekstiler, halvt i søvne frydet hun seg over hvordan det myke sengetøyet, den nesten utslitte satengen, kjærtegnet den nakne, valne huden. Med dorske bevegelser gned Lise Louise seg mot sengetøyet med hoftene, trakk bena oppunder seg og strakk dem ut igjen, for på den måten å få full effekt av sengetøyets berøringer.

Det var en god følelse å våkne på den måten.

Det er lørdag, tenkte hun døsigt. Jeg kan ta meg god tid.

Skjønt det var allikevel noe som stakk i henne, det var som om kjærtegnene fra det myke stoffet kun var et substitutt for noe annet som manglet ...

De hvite tyllgardinene glødet i morgenlyset, og de hvite veggene på soverommet reflekterte lyset, slik at de varme solstrålene badet rommet i et diffust og nærmest skyggeløst lys. Det sorte håret på den hvite puten, rammet inn Lises dukkeaktige ansikt. En famlende hånd gled over dynen. Hun klødde seg på den lille oppstoppernesen. De

lange, sorte øyevippene slet seg fra hverandre med en kraftanstrengelse, men lukket seg like snart.

Jeg orker ikke alt dette lyset nå, tenkte hun.

Ja, for selv om Lise godt kunne tenke seg å våkne og stå opp, var det deilig å bare ligge slik å døse. Kanskje sove litt mer, halvt tenkte, halvt døde hun.

Utenfor vinduet lot det til at arkitekten hadde streket opp vinterbyen i løpet av natten, omhyggelig og i all stillhet hadde oppført en modell i hvit kartong og bomull. Da Lise la seg, kvelden i forveien, hadde det vært en helt vanlig, mørk og regntung novemberkveld. Nå var det rene og klare landskapet ferdig til dagning, som en storslagen scene i en dyr film. Nå skulle de hvite kulissene lyssettes. *Cue! Og, kjør sol!*

Fjorden glødet i det fjerne. På den tynne hinnen mellom luft og vann, skimret det i det flortynne islaget, som ble brutt av en enslig fiskerbåt på vei mot fiskebryggen på Vippetangen. Byen var ikke til å kjenne igjen med vinterkåpe på, nå allerede i november. Det urbane landskapet utenfor balkongdørene strålte i sterk kontrast til minnene om de trøstesløse regnværsdagene, råtnende vått løv og det stummende mørke som hadde ligget over byen de siste ukene.

Lise rullet seg døsig over på siden, med et salig smil om munnen strakte hun armen ut fra sin lune hule, gned underarmen mot det myke stoffet, og ... og ...

Hva?!

Plutselig fikk hun bekreftet sine drømmeaktige antakelser. Hurtig, famlet Lise over den tomme plassen i sengen. Sperret opp øynene og stirret stivt foran seg. Hvor er han? Hva er klokka? Hvorfor kom han ikke hjem? De hadde da hatt en klar avtale! Edvin skulle jo komme hjem rett etter øvingen, kvelden i forveien. Bandet hadde da ikke spilt konsert, hadde de vel? I så tilfelle, hvorfor hadde ikke *hun* fått vite noe? Hun som tross alt var vokalistens kjæreste! Tankene og spørsmålene raste igjennom henne, og hun jazzet seg ytterligere opp dess mer hun tenkte på det.

Hvor er telefonen? tenkte hun irritert og satt seg brått opp i sengen, strakk seg over nattbordet og rev den til seg. Displayet på smarttelefonen fortalte henne at klokken var halv ni allerede.

Og enda har han ikke kommet hjem! Hallo! Dette holder ikke!

Det var heller ikke noen ubesvarte anrop. Hva faen er det han driver med? Lise tok seg til tinningen. Lyset i rommet føltes med ett så sterkt og invaderende. Hun gjemte ansiktet og de trøtte øynene, rømte tilbake til sin varme og trygge hule. Telefonen ble med

innunder dynen og lyste opp det lune leiet. Hun vred på seg der inne i det lune mørket, og straks kom disse vonde og tilbakevendende tankene; dette tankespinnnet som Lise Louise Hedvig Barth hadde vært igjennom så mange ganger, den siste tiden. Også visste hun samtidig hvor håpløst det var å hoppe på søvntoget når dette først hadde satt i gang.

Hun dro dynen ned over ansiktet med den ledige hånden, og bestemte seg straks for å ringe ham. Slo nummeret: Men nei! Han svarte ikke. Akkurat som hun hadde fryktet. Hun presset bakhodet fortvilet ned i puten og stirret ufokusert opp mot den hvite flaten over.

Så var den dagen i gang! Som så mange av de foregående, visste hun av erfaring at hun ikke burde bli liggende å la seg fange av de vonde tankene. Tankespinnnet, som virret rundt i forutsigbare sirkler, og som bare fortsatte å spinne om hun ikke tok grep. Hvor er han? Hvem er han sammen med? Typisk gutter som spiller i band! Hun knep øynene hardt igjen. Det var som om alle advarslene fra moren hamret henne i bakhodet, som om hun kunne høre den den inntrengende, skjærende stemmen som formante: «Ikke rot deg bort i gutter som spiller i band, de er notorisk utro, ekstremt egoistiske og selvopptatt.» Slik var det da ikke, forsøkte hun å overbevise seg selv med. Nei, Edvin var jo en festlig og livsglad type. Hun kunne virkelig ikke få seg til å tro på alle de dumme formaningene fra moren.

Lise åpnet øynene, fortsatte å hvile blikket i taket mens hun manet frem et minnebilde: Den første gangen hun traff Edvin. På toget. Han hadde spilt *Barn av Regnbuen* på gitar, og hun og venninna hadde sunget med. Hun hadde møtt han igjen på et utested et par måneder senere, hvorpå han hadde gitt henne en *flyer* til en konsert på *John Dee*. Hun møtte opp der noen dager etterpå, og der så hun ham, opphøyet, med en krans av lys rundt seg på scenekanten, rett foran henne. *Han* hadde utstrålt en vegg av selvtillit fra scenen, mens hun hadde følt seg liten, som én av mange stampende stiletter i mørket. Det var noe med lyset, lyden og forventningene. Massesuggesjonen. Hennes forestillinger om musikere og en spennende verden full av glitter og glamour. Alt sammen hadde gitt Edvin et anstrøk av noe som var opphøyet, ja, nærmest gudommelig, der han - fikk hun vite senere - hadde stått, litt tissetrengt og med flass på skuldrene iført en alt for trang olabukse. Edvin, med den morsomme musikerhatten: En sort Stetson, med oppbrett foran. Også hun da, som hadde håpet at han ville legge merke til nettopp henne, der hun stod med stjerner i blikket og trippet helt foran ved scenekanten. Etter konserten hadde han spurt om hun ville bli med *backstage*. Lise hadde følt seg smigret. Beæret. Og ville

ikke la sjansen gå fra seg. Etter den morsomme turen bak scenen med alle artistene, hadde Lise Louise møtt opp på alle konsertene til *DogModern*.

Hun smilte lunt, der hun lå i sengen og kikket drømmende opp i taket i det opplyste soverommet. De var gode, minnene fra de gangene hun pleide å være med på konsertene. Alt det morsomme som skjedde. Også ble det gradvis sjeldnere at hun ble med ... Hvorfor ble det slik? Litt trist egentlig, tenkte hun og følte på ensomheten. Hvorfor er jeg ikke med lenger? Jeg liker jo musikken og de andre i bandet. Det er jo ikke slik at jeg *må* mure meg inne, heller ... selv om Hun avbrøt tankerekken og dro seg opp på albuen. Tastet nummeret igjen.

Det ringte ...

Fortsatt ikke noe svar.

Hva var det egentlig han drev med!?

Den lave morgensolen hvilte mot toppen av byen. Det funklet i den løse, lette nysnøen. De lune og varme solstrålene krøp gradvis nedover etasjene, på sin vei mot gateplanet der den mørke skikkelsen med det fargerike skjerfet, klemte seg opp langs husveggene og sjanglet videre, fast bestemt på å komme seg hjem. Og det, fort som svint! For selv om guttemannen var rimelig animert, var han klar over det: At han nok hadde strukket strikken litt vel langt i forhold til hun som lå der hjemme i sengen.

Jeg må være litt schmart nå ... Disse, samt noen andre beduggede tanker - som det virkelig ikke er vært å bruke blekk på - romsterte i ham, der han etter beste evne forsøkte å finne en måte å berge seg - sånn noenlunde - ut av dette han nå var i ferd med å vikle seg inn i.

Edvin børstet snødryssset av skuldrene på frakken, og med sin hanske-løs hånd dro han frem en ulltråd fra lommen på frakken, holdt den mellom fingertuppene og gikk stadig fremover, i god driv. Ulltråden danset bak ham, nå når kursen var stø og ferden strakk seg ut i én og samme retning. Edvin så seg over skulderen, lot seg fascinere over hvordan luftstrømningene hadde sine virkninger på det tynne fabrikatet; lot seg besnære over hvordan bølgene forplantet seg bakover i den flagrende tråden. Det må være noe med oppdriften i ull-fibrene, som får den til å sveve slik som en vektløs slange i fartsvinden. Tråden hadde han funnet utenfor en kiosk i sentrum, og han dro den frem nå og da, når han ting ble kjedelig og veien føltes lang.

Edvin var fremme ved nedre del av Grünerløkka, nå skulle han videre gjennom

Sofienbergparken og over Tøyen. Han tenkte mer og mer på leiligheten på Kampen, og på Lise som sannsynligvis lå i senga. Det eneste han ville: var å legge seg der med henne, men innså det like snart som det var tenkt, at det kanskje *ikke* ville bli helt problemfritt.

Denne gangen har jeg i alle fall klahrt meg ganske bra ... Ikke har jeg havna i grøftha ... og ikke har jeg rota meg borti no' bråk ...

Slik snublet han videre med sitt tankegods. Og var rimelig fornød med seg selv. For det hadde vel hent noen ganger tidligere at han hadde truffet på noen tvilsomme typer på vei hjem, at dømmekraften ikke alltid hadde vært like god. Skjønt, etter at han flyttet inn sammen med Lise Louise, hadde det i alle fall blitt slutt på å ta med seg folk hjem, etter at det var stengt på byen. Og det var jo noe. Joda, Edvin visste godt at Lise likte dårlig at han var sent ute på kveldene, men så var det dette med å venne seg av med det gamle livet og venne seg til alt det nye, med leilighet, kjæreste og alt som fulgte med. Nei, det var sannelig ikke enkelt, han hadde jo tross alt drevet på slik i ganske mange år. Edvin mente, strak på sin hals: at festingen og turingen handlet om å leve livet, være glad i det, uten at han hadde tanker for at det nettopp var disse stadige dypdykkene i nattevandrernes verden, som samtidig var med på å snøre livreima hans inn. Hadde det ikke vært for en god porsjon englevakt og en forholdsvis god konstitusjon, ville han kanskje ha drukket seg i hjel, blitt knivstukket av ransmenn, kvalt i sitt eget spy, fått organsvikt, eller sjanglet ut foran trikken i blackoutrus. Nei da, sånn sett hadde guttemannen vært heldig ... Eller, var det kanskje hans motstand mot sterkere narkotiske stoffer, som holdt ham sånn noenlunde i vater? Edvin var heller ikke typen til å reparere dagen derpå, hvilket i sin tur betød noen hvite dager innimellom. På den måten fikk guttemannen restituert seg sånn noenlunde, før han like blåøyd og med ny giv igjen kunne gå på en smell med god samvittighet. En rytme som etterhvert hadde satt seg i systemet, og som han på sett og vis følte seg trygg og komfortabel med.

Joda, tenkte Edvin, jeg lagde en engel og rullet meg i nysnøen. Skled ned en bakke mens jeg sang. Ja, alt sammen stod ham klart i minne. Derfor var guttemannen stolt og spesielt lykkelig denne tidlige, kritthvite november morgenen. Ja, i natt har jeg klart meg bra, tenkte den vindskjeve poet, mens han hufset den lange, fotside frakken tettere om seg. Det var vel noe med at han hadde klart å finne lykkepromillen, denne gangen. Og det gav ham en slags mestringsfølelse og noen vidløftige tanker om å sveve noen centimeter over bakken.

Edvin lo muntert for seg selv, der han gikk totalt oppslukt av sin lyse ferd gjennom

den sovende vinterbyen. Ville godfølelsen vare hele veien hjem til Kampen? Hjem til hans kjære? Edvin så for seg den dynevarme og nakne ryggen til Lise, den store myke rumpa, de varme kraftige lårene og det silkemyke underhudsfettet, som han håpet å ville omfavne hans noe benete fysikk, med sårt tiltrengt kjærighet og varme, etter en lang og kald natt. Tankene - om dette han tegnet så livlig opp for seg - fikk ham til å gjøre et lite hopp av glede, snurret trill rundt på helen og bukket dypt og ærbødig på ekte middelaldervis mot en lyktestolpe, slik med armen og hatten i en lang, slak og elegant bue mot bakken, før den igjen ble anbragt på hodet med løssnø på bremmen.

Edvin fortsatte videre oppover mot Olav Ryes plass på Grünerløkka.

Hun lå vel fortsatt å sov. Det er Lørdag, tenkte han, så vidt jeg vet har hun ikke noe bestemt å gjøre. Allikevel kastet han et kjapt blikk på mobilen for å sjekke klokka. *Oi oi oi!* Det var jaggu blitt ganske seint - eller tidlig - alt ettersom hvordan man så det. Det bekymringsløse tankelivet til guttemannen fusket litt i takten, da når han innså dette, men han forsøkte ufortrødent å holde på sitt gode humør og lettlivede ferd gjennom vinterbyen. At klokka var litt over halv ni allerede, betød ikke så mye for Edvin, et utpreget b-menneske som gjerne sov til både ett og to, om han hadde vært ute kvelden i forveien. Med en deltidssstilling på posten, behøvde han heller ikke å møte tidlig på jobb hver eneste dag, og helgene hadde han fri.

Han skjøv den sorte hatten frem i pannen. Lente seg fremover og fikk fart, da det drysset et slør av snø fra en hengebjørk han straks ville passere under. Bak det tynne snølaget på treet kunne han skimte de gule bladene som fortsatt klamret seg fast, som om høsten ikke riktig hadde gjort seg ferdig med sitt, før kong vinter i løpet av natten hadde blåst seg opp. Han stoppet opp, studerte den glaserte tretoppen i motlyset fra den stigende solen bak. Slik ble han stående å svaie, fascinert av den urbane naturopplevelsen, mens det la seg en gjeng ørsmå snøfnugg på den sorte hatten og utover skuldrene.

Da han gikk videre og skulle til å legge mobilen i lomma, kastet han et siste blikk på den, oppdaget til sin store forferdelse at Lise hadde ringt ham ... Halv ni! Han lukket ett øye, fikserte det andre på det lille displayet. Ja. Jo. Ganske riktig. Presis klokka halv ni slo han fast med sitt fokusert ørneøye.

Å nei! Hun er våken. Sikkert skuffet og lei seg. Vil prate om det ...

Tankene virvlet rundt i et forsøk på å finne et smutthull, en løsning, men han kom ikke på noe. Og dette slo piffen litt ut av ham. Den euforiske tilstanden, det gode humøret og lykkepromillen rant av ham, som en varm sommerdag blir vasket bort av et plutselig

regnskyll. Tankene om det som var nært forestående fikk sansene til å skjerpe seg. Guttemannen bruste seg opp, forsøkte å stå opp som en mann og kreke seg fortest mulig hjem.

PÅ DETTE TIDSPUNKTET slår det meg som skrivende at jeg ikke må gå for fort frem, at disse smertene jeg opplever i rygg og nakke har en sammenheng med at jeg kanskje vil for mye, at jeg arbeider for fort, eller forsøker å oppnå for mye på en gang. En tolkingsmodell jeg muligens har fra min tid i Rosen-terapi, hvor fysiske eller muskulære smerter somoftest er et resultat av mentale eller psykologiske blokkeringer. Jeg kan selvsagt ikke utelukke dette, og mener at jeg må bringe dette til bordet, for en dypere forståelse av min karakter og hva jeg fortsatt sliter med, den dag i dag.

Edvin Andersen begynner vel forhåpentligvis å tre frem - for deg som leser dette - i introduksjonen av denne romanen, som jo skal være en fortsettelse på historien fra oppveksten på Nøtterøy midt på 80-tallet. I den første delen av historien handlet det om oppveksten og tilbakekomsten fra England i 1999. *Et skikkelig mannfolk, sa bestefar*, handler om hvordan Edvin etterhvert klarte å finne ro i sin flyktige tilværelse og måtte ta et oppgjør med fortiden.

Sitter nå å vurderer muligheten for å skrive et siste bind i serien, slik at det blir et liv i tre akter ... men er det ikke typisk meg: Å planlegge neste bok, før jeg har gjort meg ferdig med denne. Og ikke nok med det, jeg har også gitt meg selv en deadline for denne romanen: Mot slutten av desember 2015! Så der har du meg i et nøtteskall. Jeg legger planer om videre prosjekter, samtidig som jeg holder på med dette.

Nei!

Ta en pause, gamle ørn. Tenk deg om. Jobb jevnt og trutt. Nå har det seg slik, har jeg i alle fall kommet frem til: At jeg ikke kan gi meg selv et daglig mål for hvor mye jeg bør produsere. Det er rett og slett ikke målbart. God skrivekunst kan ikke kvantifiseres. Tingene må få modne og bre seg utover boksidene i sitt eget tempo. Dette er nok et karaktertrekk hos oss, hos meg, som har vokst opp med filmer og dataspill: At vi, at jeg er vandt til å jobbe under tidspress, og ikke riktig klarer å nyte prosessen underveis, fordi ønsket om å oppnå målene er sterkere enn tilstedeværelsen i prosessen. Det er som om ønsket om å nå målet tar bort gleden og opplevelsen i nuet. Før jeg har satt i gang, ja før jeg har begynt, er tankene mine allerede ved målstreken. Det er alltid nye brett, nye vanskelighetsgrader, og alt sammen skal liksom skje under tidspress. Dette er med på å

kave meg ytterligere opp, gjøre meg mer stresset. Det blir et evig jag for å oppnå en eller annen form for katarsis, ved slutten av spillet ... eller prosjektet. Også blir jeg sår i øynene, trett og uopplagt. Skrivning - eller det å spille i band - skal jo ikke være et åk, det skal være lystbetont, noe jeg gjør fordi jeg har glede av det, når jeg har lyst og overskudd.

Oppdager at jeg driver med akkurat det samme, når jeg sitter her å skriver, presser inn en ekstra halvtime, sklir lenger og lenger frem på stolen, kommer nærmere og nærmere skjermen og svaier mer og mer i korsryggen. Også kjemper jeg en innbitt kamp med å få ferdig minst ti sider tekst om dagen, ja og helst innen klokken halv tre, slik at jeg kan komme meg opp på Tøyenbadet og legge på svøm, for å løse opp i disse selvpåførte spenningene.

Hva er dette for noe?

Hva er det jeg forsøker å oppnå?

Hvorfor gjør jeg det?

Når jeg til alt overmål vet at teksten vil lide under det. At teksten blir av dårligere kvalitet fordi jeg haster i vei. *Så hvorfor?* For å bli ferdig? Nei. Jeg har for lengst innsett at en god tekst fordrer at jeg bruker langt tid og ikke haster i vei. Allikevel klarer jeg altså ikke å la det være. Det virker nærmest litt absurd. Det er som om denne arbeidsmetoden sitter i ryggmargen på meg. Er det er generasjonstrekk? Eller er det bare meg?

Sitter altså her, knytter meg i nakke og rygg, totalt oppslukt ivrer jeg i vei og vil helst rable alt dette ned i en fei.

Nei! Stopp en halv, unge mann! Nå river jeg meg løs for denne gangen, tar på meg treningstøyet og kommer meg opp på badet! Jeg kan virkelig ikke tillate meg at dette går på helsa løs!

Begynner uansett å gjøre en hel del feil, ja, nesten g'hvert eneste ord jeg skriverr, så løper fingrene av med meg og vil rable dette ned, like fort som tankene mine spinner fremover, totalt oppslukt av denne verden jeg dikter meg inn i. Er tung i hodet, nå. Øynene verker. Skjønt det som er bra: Det er at jeg begynner å kjenne prosessen, kjenne meg selv! Men nå begynner jeg å bli *for* sliten tilå jobbe videre, derfor må jeg straks gå opp på Tøyenbadet, forsøke å riste, trene det av meg.

På gjensyn!

Må bare få sendt den hersens teksten - i PDF og WORD format - til min egen mailkonto. Noe som daglig er ganske strevsomt, fordi jeg må vente på serveren som henger og slurer, hver bidige dag. Og nå bruker den alt for lang tid, igjen! Kan ikke gå

herifra uten en skikkelig backup ...

Gi meg styrke!

Der ja. Endelig gikk mailen over. Må bare dobbeltsjekke om den har kommet igjennom skyen og ligger på mailkontoen.

O, smerte!

Sitter nå helt frempå stolen, strammer musklene i rygg og nakke, for å få dette gjort, før jeg kan slippe meg selv fri, løsrive meg fra dagens dont ...

For et åk!

Der!

Endelig!

Nå ser jeg at *backup* filen ligger i e-posten fra meg selv.

To be continued ...

PÅ VEI OVER SCHOUS Plass på Grünerløkka stoppet Edvin opp og frøs til, knep igjen det venstre øyet, fikserte det andre forbi fontenen midt på plassen, kjente straks igjen ganglaget på den gamle klassekameraten fra ungdomsskolen.

Dette passer så utrolig dårlig, tenkte han oppgitt.

Frosten hadde kommet bardust på, fontenen hadde frosset og laget en morsom is-form, og der bak issvullen, midt på den vanligvis så travle plassen på Grünerløkka, forsøkte Edvin å gjemme seg bort. Tenk, en skulptur av is, tenkte han og lot denne få all oppmerksomhet, der han nå stod og holdt seg til haken som en annen kunstkjenner. Selv ikke en utmerket kunstner ville klart å lage en slik skulptur, skapt av tilfeldighetenes spill og naturen selv, tenkte han og gjorde seg viktig.

Den gamle klassekompisen, Svend Abrahamsen stoppet opp på gangveien på den andre siden av fontenen. Edvin, skjøv den sorte hatten litt lenger frem i pannen og skottet stjalent ut, konstaterte at Abrahamsen var fem-seks meter unna. Uten at det virket for påfallende, vendte han om og skulle akkurat til å gå motsatt vei, da Sven Abrahamsen kauket til ham fra motsatt side.

- Hei Edvin! ropte han, samtidig som han holdt et stramt grep om en liten skolemoden gutts neve.

Å nei! Hva nå?

Fylleånden til Edvin stod lang vei, og han følte seg fortsatt rimelig fjern. Det var et særdeles dårlig tidspunkt, dårlig tidspunkt ja! Det passet ham like lite som når Jehovas Vitner ringer på og vil snakke, når maten akkurat er satt på bordet og levende lys er tent.. Det å *hooke* opp med den alltid så vellykkede, tidligere klassekameraten fra ungdomsskolen, Teigar på Nøtterøy, var så dårlig *timing* som det kunne få blitt. Edvin mønstret seg selv opp og ned, et kort øyeblikk i villrede, samtidig som han forsøkte å gni plysjen på tennene vekk med oversiden av tungen. Han svelget. Renset stemmen. Og la i vei et noe skyldbetyngt blick i retning av den veltrente karen, som sto der og smilte morgenfriskt, mens han vinket energisk. Frostrøyken stod som en ånd ut av kjeften på den tidligere klassekameraten, og dro over og forbi hodet på sønnen.

- Hei. Ja, det var jammen lenge siden.

Abrahamsen kom ham i møte.

- Ja. Jo, det begynner å bli en stund siden nå, mumlet Edvin litt tafatt. Da han hørte hvordan dette låt, forsøkte han å ranke seg opp og møte Abrahamsen på halvveien. Det var kun snakk om noen få skritt og Edvin strakk ut neven. Forsøkte å virke spenstig og kvikk. Trykket til, kanskje litt overdrevent hardt. Abrahamsen smilte, likte det vel: et realt håndtrykk. Edvin lot blikket granske det dyre antrekket; de sorte lakkskoene, buksene med press, den stramme, hårete frakken og hatt, selvsagt, i riktig form og fasong. Da Edvin løftet blikket slik like til toppen av den ruvende skikkelsen foran ham, kunne han vel bare konstatere at det gikk bra, veldig bra med Sven Abrahamsen. Spørsmålet som fulgte var nærmest overflødig. Edvin fikk akkurat det svaret han hadde forventet.

I et forsøk på å oppveie sitt noe tafatte førsteinntrykk, smilte Edvin sitt mest sjarmerende smil, da Abrahamsen nærmet seg slutten av de innledende høflighetsfrasene. Akkurat litt for sent kom han på det: Å nei! Tanngarden ... gliset var ikke riktig intakt. Han hadde jo sminket bort den ene fortanna på bandøvinga, kvelden i forveien. Ja, for liksom å se litt mer rocka ut. På det tidspunktet da Edvin sminket den bort, lot dette til å være en særdeles god idé. Oppløftende. Ganske befriende faktisk. Ja, alle sammen hadde hatt mye moro av det. Men, han forstod det like snart som det falt, smilet: at nå, foran Sven Abrahamsen, var det aldeles upassende. Edvin ble stående med de trange buksebena klamrende om sine tynne ankler, med føttene vaggende i de iskalde og brune skoene. Det fargerike skjerfet hang slapt ned, som en fallen fane. Og slik følte han seg også, der han stod og gremmet seg over den sorte spalten midt i fjeset. Gliset som hadde høstet så mange bifall, på øvinga og på festen etterpå. Nå følte han kun på den ildrøde skammen og mon tro hva Abrahamsen tenkte om saken?

De røde rosene i kinnene sørget for at skammen forble på innsiden. Og Edvin var superrask med å smelle kjeften igjen og snurpe smilet sammen til en stram strek. Joda, det stramme smilet fungerte, det fant sågar gjensvar i dette harde og kalde han nå stod ovenfor. Ansiktet til ansikt med denne Abrahamsen som nå hang over ham med en slik fargeløshet at han gikk i ett med de kritthvite trærne i bakgrunnen.

Edvin hadde nok ikke behovd å være fullt så hard mot seg selv. For dette var hans liv: At *det* var annerledes, betød ikke nødvendigvis at det var feil. Edvin gikk sine egne veier, redde opp og beredde grunnen for sin egen fremtid. Og selv om guttemannen innerst inne visste dette, fikk han allikevel dårlig samvittighet, fordi han følte at han burde ha oppnådd

mer, utrettet noe viktig, kanskje dratt opp noen spor i samtiden. Han hadde nettopp fylt tretti år, allikevel var drømmen der fortsatt: om en rockestjerne-tilværelse som funklet, hang høyt og var stjerneklar. Edvin hadde tenkt endel på det den siste tiden, at han begynte å dra på årene, men dette var ikke noe vokalisten kunne tillate seg å dvele for mye ved, for han måtte ikke, kunne ikke la selvforakten og negativiteten ta over, om han noen sinne skulle klare å stå løpet ut. For han som var en følsom kunstner sjel var det viktig å mane frem den positive stemmen, den som ville ham vel og fikk ham opp av senga, full av virkelyst. Ikke den andre stemmen som dro ham ned og sådde tvil langs hele grunnplanet.

Og det var dette Edvin la merke til nå, at det var nettopp slike tanker som vellet frem i blikket på Abrahamsen. For å kompensere, eller beskytte sin verdighet: tenkte Edvin på hvor gammel Abrahamsen så ut i forhold til ham selv. Det var nesten så han ikke kunne tro at de to hadde gått på skole sammen? Hadde de to ikke stått sammen på svaberg på Fjærholmen på Nøtterøy i puberteten, flekket sine hvite gutterumper til fremmede båter som kjørte forbi? *Joda!* Det var den samme Sven Abrahamsen, men i et mye eldre innpakkingspapir. Edvin ble stående slik, delvis med halvåpen munn, funderte på: om det gustne, harde ansiktet han hadde foran seg, var av samme årgang som ham? Abrahamsen virket totalt blottet for livsglede. De matte øyne var som frosne isflater, og med ansiktstrekk som tydelig bar sitt preg av lange, taurige møter og sene kvelder på jobben. En profitør, tenkte Edvin, én som var blitt fange av egen felle. Denne stadig higen etter materiell makt, status, syntetisk lykke og kortsiktig profitt. Nei, det var virkelig ikke mye ved Abrahamsen som lot til å være ekte og naturlig, lenger. Slik tenkte Edvin om Abrahamsen, og det holdt ham i alle fall sånn noen lunde oppe, der han stod og hørte den gamle klassekameraten lire av seg en harang om alt hva han hadde oppnådd her i livet. Humørløs. Sjelløs, tenkte Edvin mens han så praten til Abrahamsen jobbe seg igjennom klisjeene. De dype furene mellom øynene bar sitt tydelige preg av alt ansvaret og bekymringene. De livløse og isblå øynene, totalt blottet for formidlingsglede og liv. Og den gustne fargen i ansiktet fikk Edvin til å tenke på noe som var døende ... forstadiet til et lik.

Brått satt Abrahamsen blikket hardt i Edvin, som om den vellykkede hadde et behov for å gjøre seg selv større, ved å gjøre Edvin mindre. Det lå en kraft, en makt, nærmest et misbruk i det overlegne blikket, som Edvin mest av alt håpet å slippe unna så raskt det lot seg gjøre. Har jeg gjort deg noe, kanskje? tenkte Edvin, men nikket allikevel

høflig til frasene. Samtidig ante Edvin hva som lå skult bak den steinharde fasaden, det falske smilet og de kantete rynkene i munnvikene. Alt sammen, vitnet om et kaldt og humørløst liv.

Joda, alt dette rakk Edvin å tenke. Og selv om det kanskje ikke riktig stemte helt med virkeligheten, var det allikevel godt å tenke på det slik, male Abrahamsen opp på en måte som rettferdiggjorde hans egen livssituasjon og livsstil. For Edvin var ikke akkurat duggfriskheten selv: der han sto og vaglet og stinket som et bryggeri, med svømmende øyne, uryddig puls og med dette tyngdepunktet som stadig var i bevegelse.

Abrahamsen virket - på tross av sin livløshet - forholdsvis veltrent. Han var vel en slik mann som hadde presset seg på alle livets felt, tenkte Edvin. Han hadde vel pint seg gjennom motbakkelerp og det som være var. Brent lyset i begge ender i sitt stadige jag etter å bli best. En profitør som selger sjela si og ikke får særlig mye annet enn penger igjen for strevet. Slik hadde Abrahamsen brukt den tiden han ikke hadde, for å tjene penger han ikke trengte, for å imponere folk han ikke likte. Edvin humret litt for seg selv, rimelig fornøyd med disse betraktningene, som jo holdt ham selv oppe der han stod og lot seg dominere. Smilet han ikke riktig klarte å skjule lot til å være akkurat på det rette tidspunktet i monologen til han som stod der å plapret i vei, tronet over Edvin med seg og sitt, som om han ønsket å holde på øyeblikket og trekke det ut i det lengste.

Det oppstod en lite pause.

- Ja, ikke sant, svarte Edvin kjapt.

Det var tydeligvis riktig svar. Abrahamsen nikket fornøyd og fortsatte.

Det gjorde Edvin trist å tenke på at etter samfunnets målestokk var Abrahamsen alfahannen. Den vellykkede. Mens han selv var langt nede i næringskjeden. Hvorfor er det ikke jeg som blir hørt og har penger og makt? Det er tross alt jeg, *DogModern*, og ridderne av den nye tiden som griper inn i fremtiden, som vil noe som ikke er udelt egoistisk. Disse tankene fortsatte Edvin å pumpe seg opp med, skjønt han ble samtidig matt av å tenke på hvor urettferdig det hele var: At griske pengegribber som Abrahamsen, at profitører som han ... at én prosent av befolkningen eide de rundt 99 prosent av verdiene. Edvin ble oppgitt av den inngrodde urettferdigheten i verden, som gjorde at de som hadde mye fikk mer på bekostning av dem som allerede hadde lite. Også stod han der da, lyttet og nikket, fortsatt med dette lønnlige håpet om å gjøre en forskjell, skape noe av betydning, eller være med på å forrykke utviklingen og få balanse i regnskapet.

Sønnen til Abrahamsen kikket opp på Edvin. Til vokalistens store lettelse

oppdaget han at den lille gutten manglet to tenner, og hadde et sort hull midt i ansiktet. Da han så ned i det lille gutteansiktet, var noe som glimret, som skinte i øynene på den lille krabaten, som om det lå gjemt en liten skatt der inne, at den på en eller annen måte kunne skyllles frem.

Abrahamsen var fortsatt totalt oppslukt av seg og sitt, og Edvin fortsatte nikke til det som ble sagt, men benyttet allikevel sjansen til å dra frem ulltråden og holdt den opp foran ansiktet til gutten i et forsøk på å lure dette noe i ham frem. Edvin veivet tråden litt frem og tilbake, slik at de tynne ullfibrene fikk luft. Slapp den slik at tråden lot til å sveve et kort øyeblikk. Gutten smilte. Grep tak i den skjøre tråden. Den røk på midten. Han lo litt av *det* og viftet med sin halvpart av tråden.

Abrahamsen stoppet sin harang et lite øyeblikk, kikket dumt på avbrytelsen, før han like snart var i gang igjen. Gutten ble stående å vifte litt med tråden, henrykt over sitt nye leketøy, som for øvrig ikke hadde kostet Edvin mer et blick, et stopp og et plukk. Et slikt leketøy var nok ikke guttungen vandt til, tenkte Edvin i sitt stille sinn, ja for hadde gutten forsøkt å plukke det opp fra gata, ville vel Abrahamsen vært over ham som en hauk, forklart at han måtte ligge unna søppel og rask, at den nok var full av bakterier, sykdommer og den slags.

Tråden er på mange måter et symbol på forskjellen mellom oss, tenkte Edvin, mens han etter beste evne forsøkte å vie Abrahamsen tilstrekkelig med oppmerksomhet. At jeg er en slik Askeladden-type, som tar med meg det jeg finner på veien. Én som liker å leke og som har tatt vare på barnet i meg. Mens han: Har blitt en voksen, én som klamrer seg til det målbare, til strukturer og økonomi, regler og orden.

Abrahamsen viet ikke den dumme trådleken videre oppmerksomhet. Han brysket seg litt opp, likte vel dårlig at sønnen og Edvin fant tonen i dette rasket. Brått var det som om gutten fornemmet sin fars vilje og så var leken over. Den lille skatten som lå gjemt i guttens øyne sluttet å funkle, smilet rant av og blikket ble matt og hardt, som farens.

Edvin følte seg med ett så liten, fikk nesten litt noia av den veldige skikkelsen som ruvet over ham med det iskalde blikket. Om det var mulig, ville han gått i oppløsning, sildret ut av sine utslitte skosåler og bortover fortauet og ned i kloakken.

Skjønt, det som hindret Edvin fra å miste den siste rest av selvaktelse, var disse ridderlige overbevisningene han hadde. Alt dette som fikk ham opp av senga og ga ham vind for sin virketrang. Denne barnligheten. Idealismen. Fantasten han trykket til sitt bryst som en

dyd. For det var det ikke nettopp i disse overbevisningene at han fant sin styrke til å fortsette? Og han trodde det virkelig: At det var noe i dette *han* stod for. At det hadde betydning og en dypere mening. At det blåste liv i ridderen han så gjerne ønsket å være, og som han stadig diktet om. Den revolusjonære kraften som bodde i alt dette og som lurte dypet av ham. Overbevisningene som lå dypt forankret i ham, som gjorde at han på en måte klarte å heve seg over de egoistiske pengegribbene. Også håpet han inderlig: At finanshaier som Abrahamsen også ville komme til fornuft en vakker dag, når også *de* forstod at krisene av finansiell og miljømessig art hadde rotfeste nettopp i den grådighetskulturen som profitørene selv forfektet. Kanskje var det naivt av Edvin å tro at slike som Abrahamsen ville forstå ... men han kunne jo ikke å gi opp, han måtte jo tro på det, for ikke å bli begravet av håpløshet. Slik tenkte han, om de edlere hensikter. Og alle de unge som skulle komme etterpå; horder av unge arbeidsløse som en dag ville samle seg på barrikadene, fordi finanshaiene og den gamle garde fortsatte å klamre seg til makten og sto i jobbene til de var halvt døde, mens de unge måtte gå uvirksomme med alle sine skapende krefter, idealisme, håp og endringsvilje. At på tross av dette fortsetter maktmenneskene å klamre seg til posisjonene som for lengst burde vært overlatt til én av de yngre: en sønn, en datter med en mer bærekraftig og klarere horisont! Nei, Edvin ville være med å kjempe denne kampen mot urett og skjev fordeling, med ære, rettskaffenhet, musikk, kommunikasjon og teknologi som våpen. Han så for seg ny økonomisk verdensorden, hvor mennesket, miljø, frihet og helse ville komme til å bety mer enn andres penger. Edvins lodd her i livet var at han trodde på alt dette. Han trodde på en bedre verden, et sted der mennesket ble satt først. Han trodde på en bærekraftig utvikling og en fremtid for sine etterkommere. Ja, han ønsket og ville tro på det. Naivt? Ja, kanskje var det naivt, men fant han ikke også styrke og inspirasjon til å skape og forsøke å gjøre en forskjell? Selv om han ofte ble stående utenfor det gode selskap, i en målbar voksenverden der folk som Abrahamsen regjerte. Tro kan flytte fjell, sies det, men når skulle Edvins tid komme? Når skulle dette få betydning? Når skulle det han sto for få fotfeste, bre om seg?

Og var det mulig å få med seg typer som Abrahamsen til å ride i kamp, bli med på ungdoms-revolusjonen og paradigmeskiftet, ta *den* indre reisen som jo handlet om å finne det som var glemt, det som lå gjemt i dypet av hver enkelt. Edvin var hellig overbevist om at *han* var en av dem det ville bli mange av i fremtiden, disse rytterne som stormet frem mot det etablerte, som ved hjelp av nettet, teknologien og sosiale medier ville nå ut

til alle verdens avkroker med sine budskap, sin kamp. Og Edvin ønsket å få med seg flere, særlig dem som kanskje hadde gitt litt opp, guttemenn og kvinner som satt inne på gutte- og jenterommene sine til langt oppe i trettiårene, med gamekonsoll og stjerner i blikket. De som nektet å tre inn i de voksnes rekker, fordi de ikke ville leve sine kjedelige og forutsigbare voksenliv, men som valgte å leve det ut på nett. De som hadde vært heltene i spillenes verden, de som levde sine parallelle liv i virtuelle virkeligheter. Det var disse, tenkte han stadig, som var riddere av den nye tiden. Ja, og *DogModern*, som jo også hadde det i seg å muliggjøre denne drømmen. For selv om bandet ikke var blitt oppdaget, eller kommet særlig langt, var han hellig overbevis om at det fortsatt var tid, at de kanskje en dag ville klare utrette noe, dra opp noen spor etter seg og være med på å lyse opp veien fremover.

Joda, det var i alle fall en trøst å tenke på det slik, når han stod og vaklet på kanten av usikkerheten, skamfull over sin løse livsstil. Da var det godt å ha disse visjonene og tankene, som hadde det i seg å fylle guttemannen ut i sømmene. Slik holdt han også ulvene på en armlengdes avstand og svømte gjennom livet sånn noenlunde med hodet over vann. Drev på. Ga ikke opp. Ja, og der lå vel selve kjernen av vokalistens kunstnergjerning: Håpet om en bedre fremtid, og at han gjennom musikken kunne være med å bygge broer på tvers av kulturer ved hjelp av verdensspråket som reiste så lett og fint på internett. Ja, dette var kjernen i Edvins hellige overbevisning, det var denne han klamret seg til når hverdagen ble tung å bære, og i situasjoner som dette, når han stod ovenfor folk som forsøkte å trykke ham ned, le av visjonene, knuse håpet eller ødelegge fremtidsmulighetene.

Edvin rettet seg opp i ryggen, fast bestemt på ikke å la seg trække på av typer som Abrahamsen, denne dinosauren som stod der og ruvet foran ham, som hadde gått ut på dato for lengst, som til alt overmål var av samme årgang som ham. Mer rakk han ikke å tenke før monologen til Abrahamsen brått var over.

- Hvordan går det med deg da, Edvin? Hva jobber du med om dagen? smilet til Abrahamsen var påtatt og overbærende.

- Vel, altså ... jobber og jobber. Nei du ... eh ... Jeg spiller i band. Vi har fått samla en bra gjeng nå, med god kjemi. Det *groover*, nå.

Edvin pekte oppover og nikket iherdig til sitt eget utsagn.

- *DogModern* heter bandet. Vi har nettopp spilt inn en demo med tre låter. Edvin

tellet låtene opp med fingrene. - Vi gjorde det i studioet til Gubben, du husker kanskje han, fra Føyenland. Kim Johannesen? Edvin så spørrende opp på Abrahamsen med et lønnlig håp om å finne en eller annen form for samklang, at minnene om denne personen de hadde til felles fra oppveksten skulle få en bjelle til å ringe ... Men, nei, det var ingen reaksjon som kunne tyde på at Abrahamsen husket Gubben, eller i det hele tatt brød seg om hvem denne Kim Johannesen egentlig var.

Hvordan gikk det an å være så uinteressert ... så uengasjert?

Det var mulig at Abrahamsen fornemmet den andres forundring, for brått sa han:

- Jah ... Nå vel. Det var hyggelig å se deg igjen, Edvin.

- Ja.

- Vi snakkes.

- Det gjør vi.

Abrahamsen nikkete et kort adjø, med øyne som virkelig ikke spilte på lag med det påtatt høflige smilet. Også dro han guttungen med seg. La målbevisst i vei.

Edvin ble stående å studere issvullen og de abstrakte formene av ulik frost i lyset fra den lave, varme solen, som nå tittet frem mellom husene litt høyere opp på Grünerløkka. Det varme lyset tangerte akkurat tuppen av det han nå forestilte seg var glansen på en frossen fallos.

Dette tok han som et tegn:

Smilte og ble med ett litt oppstemt av den iskalde kuken.

DET ER ALTSÅ HELT TYPISK! Vet ikke om jeg bør være lei meg, eller om jeg bare må akseptere det én gang for alle:

Jeg er en røyker!

Om jeg aldri så mye vil noe annet. Datteren til kjæresten min, Kine på snart 17 år, satt meg til veggs her tidligere:

«Du er en røyker!»

«Hæ? Nei da, jeg bare røyker en gang i mellom ... på fest og slikt.»

Tror ikke det falt helt i god jord. Det ble heller ikke bedre da jeg videre bedyret at jeg kanskje røykte litt mer om sommeren. «Ja! Når vi bor i telt å-sånn. Når jeg sitter ved grillen og koser meg med en øl da, for eksempel.»

Det er da vel ikke så vanskelig å begripe! For selvsagt hører det vel med å kunne ta seg en røyk, nettopp da. Det måtte vel hun også forstå?

Ikke det.

Nei vel. Men hun vet altså ikke helt hva hun snakker om, for jeg er virkelig ingen utpreget røyker, selv om jeg tar meg en røyk av og til ... eller?

Jeg synes iallfall ikke det. Synes i grunn jeg har vært ganske flink på denne siden av det nye året. Så det, så! Har altså ikke røket én eneste sigarett, siden 2014. Nå vel, det er kanskje ikke helt sant, for jeg tok vel noen sigaretter i tre-fire tiden på nyttårsaften, utpå natten da vi var fulle, men det teller ikke, vil jeg si. Vet ikke egentlig hvor skadelig det er å ta seg et par-tre røyk på fest, én eller to ganger i uka? Slik sett har det blitt meget mindre av det utsvevende utelivet etter at jeg la musikken på hylla, da Juni var tre år, for rundt 10 år siden. De lot seg rett og slett ikke kombinere, åpningstidene. Det å spille konserter klokka ti-elleve på kvelden og feire med noen øl etterpå. Eller øvinger som utarter til de sene, eller tidlige morgentimer. Ja, alt det der, kombinert med det å ha en liten jente på delt ansvar, som står opp før 8. Gikk vel også litt lei av spillingen. Jo, også fikk jeg en ny kjæreste. Katrin og jeg har vært sammen i 8 år, nå til sommeren. Hun er akkurat som meg, glad i å ta seg en fest, og kan også drikke seg litt overstadig til tider. Hun ler konsekvent med utestemme. Og det liker jeg. Det kjenner jeg igjen. Hun har forøvrig *ikke* klart å slutte med hverdagsrøykingen, slik som meg. Hun har vel sånn sett

ikke noen planer om det, heller. Min datter sa det så fint her forleden:

«Det er ikke så lett for deg å slutte å røyke så lenge kjæresten din røyker.»

Joda, jeg kunne altså ikke vært mer enig. Mulig at dette har blitt en sovepute, ettersom nedtrappingen har stagnert noe etter at dette utsøkte argumentet kom på bordet.

Men ... er jeg rett og slett en røyker? Selv om jeg bare røyker på fest?

Nå vel, dette er heller ikke den hele og fulle sannhet, for det som skjedde var at jeg sluttet på samme måte i fjor vinter og begynte igjen i sommerferien. Nå har jeg brukt disse månedene frem til nyttår på å avvenne meg denne hverdagsrøykingen, og kommet dit hen at jeg i desember røykte omtrent ti røyk i uka. Det er litt av en prosess, det å trappe ned. Det har gått gradvis nedover, fra syv om dagen i sommer til ti røyk i uka, nå i desember 2014.

For å male opp hele dette scenarioet så startet det hele med at jeg gikk over til å røyke økologisk tobakk, altså rulletobakk uten tilsetningsstoffer. Deretter skulle det rulles inn filter i enden. Og jeg bruker de aller tynneste papirene som er å oppdrive. OCB. Lyseblå eller sorte. På den måten føler jeg at jeg får i meg minst mulig av disse farlige giftstoffene som man også blir avhengig av, så da ble det lettere å røyke færre røyk, hver dag. Nå har jeg gradvis forsøkt å redusere antallet, frem mot nyåret.

Nå kommer jeg straks til poenget ...

Og det er at jeg sprakk i går!

Hadde vært på en utmattende jobb som frilans fotograf i to strake dager, av henholdsvis 10 og 13 timer på jobb, og var selvsagt såpass sliten at jeg - som så mange ganger før - mente at de å unne seg fire Tuborg var på sin plass. Samtidig begynte jeg allerede i bilen på vei hjem fra denne jobben i Hamar og overtale meg selv, legge planer om å kjøpe øl og røyke rullings, med økologisk tobakk og tynne papir - noe jeg ikke hadde tilgjengelig hjemme, fordi jeg har lagt tobakkpakka på hytta.

Ja, på Hytta!

Nå begynner det å bli virkelig komplisert. Kan godt forstå om du som leser dette, får problemer med å henge med i svingene. Vel, det har seg altså slik at da jeg skulle trappe ned i høst, bestemte jeg meg for kun å røyke rullings på hytta. Forstå det den som kan! Derfor la jeg tobakken i skuffen der og dro hjem uten røyk. På den måten hadde jeg ikke røyk tilgjengelig hjemme. Det kanskje mest fjollete med hele opplegget er at vi bor i Oslo og at det tar omtrent en halv time å kjøre til hytta i Enebakk. Katrin kjøpte hytta i september. Jeg med min blodfattige økonomi - i skrivende stund - fikk altså ikke lån i

banken. Derfor står hun nå oppført som landeier, med 2,8 mål tomt. *Ikke* jeg!

Nå vel, ettersom røyken min nå ligger i skuffen på hytta, har vi vært på hytta to ganger i uka, den siste tiden. Ja da! Og visse uker opptil tre ganger, faktisk. Til tider har jeg løpt i forveien med tunge ting og tang lesset på ryggen. Jeg har båret doble bærer de hundre meterne opp til hytta i ulendt terreng. Som alltid har jeg kommet opp til plassen vår først, hvorpå jeg hiver espressokjelen på gassapparatet, fyrer opp i peisen i en fei og gjør klar til sitting på tunet. Når Katrin så kommer drassende opp med sitt pikk-pakk, sitter jeg allerede henslengt på tunet med røyken i neven og hilser til hodet, gledestrålende fornøyd, mens jeg damper i vei med full innlevelse og lukkede øyne, for liksom å få full uttelling.

To-tre ganger uka! Ja da. Men, jeg har altså sluttet å røyke. Jeg er en ikke-røyker, innbiller jeg meg. Skjønt jeg innser jo at det nesten blir like dumt, som når min gamle mor skulle slutte, en gang i fjor høst, og derfor ikke kunne ha røyken liggende i huset. Det var regelen. Men det forhindret henne jo ikke fra å ha røykpakka i bilen! Så da dro hun seg heller ut dit, gamle kreket, og satt der i den kalde bilen rett utenfor, dampet i vei. For da var jo alt i sin skjønneste orden. Og hun hadde slutte å røyke! *Jess*. Hun var *så* fornøyd med seg selv.

Vi mennesker er rare. Vi setter opp en hel masse dumme regler, også gjør vi alt i vår makt for å vri og vende på dem, for å få tingene til å passe inn med disse akutte behovene og lystene, som i sin tur legger en god del føringer for hvordan vi ter oss. Nei da, moder'n hadde jo ikke røyk i huset. Det er riktig, det. Hun hadde det i bilen! Jeg, på samme måte: kjører ut på hytta uten egentlig å ha noe der å gjøre, gjerne under påskudd av at vi må fyre opp i ny og ne, for å bli kvitt fuktighet, eventuell sopp og råte. Også sitter jeg der da, røyker mine to tilmålte og har egentlig ikke mer der å gjøre. Så drar jeg hjem derifra med litt dårligere samvittighet, fordi jeg har klemmt inn en ekstra røyke-dag.

Jaja, jeg trøster meg med at jeg stadig trapper ned. Tre røyk siden nyttår. Ja da. Ni dager. Begynner å tenke at jeg kan unne meg de to røykene på hytta, nå på søndag, og da er jeg oppe i fem røyk siden nyttår. Jo mer jeg tenker på det, jo mer vet jeg at det blir slik: Jeg kommer til å røyke to røyk på hytta, om et par dager. Begynner faktisk å se frem til det. Slik fungerer reptil-hjernen, festrøyker-hjernen, eller ovi da, den marginale gruppen som foretrekker et blås eller to i hyttelandskap. Men, er det ikke bedre å være hytte-røyker enn å være fest-røyker? Jeg bare spør. Jo! Vil jeg hevde, ettersom jeg nå rimeligvis også fester mindre enn før, fordi en tur på hytta kan avhjelpe nikotinsuget. I tillegg slipper jeg

å kjøpe øl som et påskudd for å røyke. Ja, nå har jeg altså tatt steget opp - slik jeg ser det - til å bli én som nesten utelukkende bedriver røyking på hytta! Det føles godt. Og selvsagt er det på sin plass å erstatte en fest-røyk med en hytte-røyk, nå og da. Så i følge min logikk er jeg nå på god vei til å være en som ikke røyker i tradisjonell forstand.

Så det så!

Men målet må vel være å kunne dra på hytta uten å fyre opp én eneste røyk. Joda, jeg ser den. Ja ja. Én dag. Bare vent. Én dag gjør jeg *det* også. Det vil være en milepæl, intet mindre, tør jeg påstå ... Men, altså ikke nå på søndag. Nei! Det blir litt for tett på, merker jeg.

Alt dette henger sammen med det faktum at jeg de siste fem-seks årene har blitt en skrivende person, og ikke lenger utøver musikk ute blant folk. Den gangen jeg spilte i band, falt det meg ikke inn å slutte røyke sigaretter. Grensene for hvor og når samvittigheten slo krøll på seg, lå bortenfor og mye nærmere den beryktede kanten. Og ettersom alderen slår inn, vakler også ambisjonene. Idealisten er vel der inne fortsatt, men den er nok ikke like konfronterende som tidligere. Det er andre ting som betyr mer enn det å være med gutta i bandet, som betyr mer enn det å stå midt i lyden. Nå om dagen ønsker jeg mer stillhet. Kanskje er tiden i ferd med å innhente meg. At jeg sakte men sikkert nærmer meg den unngåelige, evige stillhet. Kanskje er det nettopp derfor jeg forsøker å bli vandt til den, bli venn med den, stillheten. Nei, kan jeg ikke vite sikkert? Men det som er helt klart: Er at støyen fra grabben i nabolaget irriterer meg mer nå. Uvesenet fra brøytebilen som selvsagt må glattskure asfalten, så den høres på lang avstand og gjerne på nattetid, ja, den vekker meg og gjør meg urolig. Slike ting som jeg ikke engang har lagt merke til tidligere. Sov jeg tyngre før? Da jeg var oppe senere. Eller er det noe med alderen? Kanskje det har noe å gjøre med det å være småbarns-pappa? Den lille lommen da skrik og skrål opphører og du får tankens fred. Nå vel, alt er i alle fall ganske så annerledes nå, enn da jeg spilte i band og var ung og fri. For da tenkte jeg mest på meg selv ... først på meg og så på andre. Noen ganger blir jeg litt slapp, når jeg tenker på oss småbarnsforeldre, som står på lekeplassen klokka ti-elleve en søndags formiddag, med armene slapt langs siden, og ser apatisk på poden som boltrer seg i en delvis tilfrossen sandkasse. Da jeg ikke klarer, ikke engang forsøker å møte andres blikk, og heller ikke vil at noen skal se meg. Også betrakter jeg de andre voksne i øyekroken, hvordan de står slik: Lute i ryggen, fremoverlent med litt for store hansker som henger løst på, og med jakker som gjerne er kneppet feil ... Som en gjeng viljeløse, livstrøtte ... slaver! Nå har

riktignok min datter, Juni, blitt elleve år. Så hun er ikke noe småbarn lenger. Såpass moden har hun blitt nå, at jeg kan lene meg litt tilbake, og jeg slipper de ørkesløse og nærmest fornedrende turene ned på lekeplassen, alene, som deltids-pappa.

Det hender jeg føler at jeg har lyktes i det å være pappa, så langt. Det er en god følelse. Juni og jeg faller ikke ut, roper, blir dårlige venner, så på mange måter føler jeg at jeg får det til. Det er en god følelse. Ettersom det også var knyttet så mye usikkerhet til dette i begynnelsen, da jeg ikke ante noe om oppdragelse og hvordan jeg skulle gå frem som rollemodell.

Her forleden sa Juni til venninna si: «Pappa er ikke er som andre voksne, forstår du». Uten at jeg ikke riktig forstår hva hun legger i det ... Kanskje var det det faktum at jeg holdt en mango foran venninna, som er litt allergisk, samtidig som jeg utstøtte gjentatte skrikelyder hver gang frukten ble løftet frem.

Ja da, jeg forstår selvsagt at dette er barnslig, men jeg klarte altså ikke å la det være. Så der har du meg. Barnslig, ok, men iallfall rimelig etablert, med en god porsjon humør og forholdsvis positiv til det livet jeg etterhvert har etablert for meg og min datter. Men så har hun da heller ikke kommet i puberteten, så jeg har vel endel i vente, skal jeg tro min kjæreste, som er - har vært - midt oppi det, og opplevd løsrivelsen på kroppen. Alt dette som følger i kjølevannet av at ungdomshjernen er under total ommøblering ... Skrekk og gru. Den tid, den sorg, tenker jeg.

En liten ting til om røyke-regimet mitt: Juni har fått beskjed om å kaste vann på all mulig tobakk eller røyke-tøy hun måtte finne her i leiligheten på Rodeløkka. Videre har hun òg fått lov til å kaste det i søpla. Får man ikke ha røyk i huser, så får man ikke! Ferdig med saken. Disse reglene må håndheves, dersom det skal være noe poeng. Og hun kan godt få lov til å være røyke-politi, hvis hun føler at hun får noe ut av det. Ja, alle disse reglene har jeg altså satt opp for meg selv, og det begynner som du sikkert forstår å bli ganske mange av dem. Rimeligvis er det ganske vanskelig å holde oversikten etterhvert, for nå vet jeg ikke lenger hvor tobakken som egentlig bor på hytta er. Forrige gang måtte jeg nemlig ta den med meg hjem, fordi jeg skulle på nyttårsfeiring og allerede på forhånd viste at jeg jo kom til å figurere som festrøyker. Er man festrøyker så er man festrøyker. Sigaretter skal jeg i alle fall ikke ha, så tobakken med filter og tynne papir måtte med. Men nå lå den altså ikke i den sorte bagen jeg går med til daglig, så jeg måtte ta til takke med nettopp slike ferdigsigaretter, noe jeg kvier meg for, fordi de er fulle av tillegg-stoffer, giftstoffer av ymse slag, som øker avhengigheten, brenner opp fortære og får meg til å

røyke mer og oftere. Hvorfor jeg velger å bruke såpass mye tid på dette: Er fordi det er et gjennomgripende problem, et personlighetstrekk, en last, akkurat som med drikkingen ligger den dypt forankret i meg, og jeg har altså store problemer med å endre disse handlingsmønstrene. Men jeg jobber i alle fall med saken, forsøker å kutte ned både på alkohol og røyk. Den gangen jeg gikk rundt i Oslos gater rett etter årtusenskiftet, da jeg forsøkte å slå meg opp som musiker, hadde jeg virkelig ikke kommet til det punktet i livet hvor jeg forstod alvor, hvor farlig eller nedbrytende disse tingene kan være når det tar over og går på helsa løs; om gifta setter seg i kroppen, akkumulerer, og man gradvis øker dosene og intensiteten. Kroppen min hadde ikke begynt å krangle med meg, den gangen jeg var i begynnelsen av 30-årene. Selvsagt mente jeg å ha full kontroll den gangen, og jeg ville sanneligvis ikke innrømme at jeg hadde et alkoholproblem, selv om jeg allerede da var på god vei til å bli alkoholiker. Jeg forstår det nå.

Det er også enklere å snakke og skrive om dette nå, ja nå som jeg har fått det på avstand, og jobber med disse prosessene som forhåpentligvis vil være med på å få meg mer i vater. Uavlatelig har jeg måttet jobbe og slite med disse lastene, selv nå i dag, over ti år etter at jeg var mye ute på byen, da jeg spilte i band. Det som er positivt per se: Er at jeg ikke røyker hasj eller marihuana, eller rører noen form for sterkere stoffer; at jeg for øyeblikket ikke røyker særlig mer enn ti røyk i uka, og at jeg ikke drikker meg full mer enn én, kanskje to ganger i uka. Og at jeg faktisk klarer det òg av og til: Å drikke tre-fire øl, og stoppe med det - noe som er enklere om jeg ikke har mer alkohol i huset enn de fire tilmålte enhetene. Det som ville være en milepæl for meg nå, er å ikke gå ut på byen for å få mer å drikke etter at jeg har tyllt i meg de fire første ølene.

I går var vi hjemme hos Katrin, hun drakk ikke, og da blir det enklere å stoppe i tide, men jeg spurte heller ikke om hun hadde mer i barskapet. Nøyde meg altså med fire øl. Ble litt pussa. Musklene i rygg og nakke slappet litt av, jeg kom i godt humør og fant roen. Røykte riktig nok tre ferdigsigaretter av typen brune Lucky Strike, uten tilsetningsstoffer, og våknet med litt dårlig samvittighet på grunn av ferdigsigarettenes. Humøret var allikevel upåklagelig, ikke så rart egentlig, når jeg er ferdig med maraton jobbing som frilanser, har sovet over hos henne på Grønland, fikk servert mat og lekte med kattungen på sengekanten. Torsdag er nemlig vår dag sammen, da er Kine, datteren hennes, hos besteforeldrene og vi to sover sammen, ettersom vi jo er særboere forøvrig. Så da er det litt ekstra stas når vi møtes. Den blomstrer litt da, kjærligheten, de dagene i uka når vi er sammen. Så i dag, fredag morgen, i skrivende stund foran dataen, er humøret

på topp.

Og nå er jeg godt i gang med skrivingen ...

Men jeg er altså en røyker!

Kine har helt rett. Jeg er en røyker. Og i går sprakk jeg igjen. Ni dager holdt det. Ni dager uten røyk og alkohol. Når jeg ser tilbake på dette er jeg i grunn rimelig fornøyd med meg selv. Og sier som alltid: Nå skal det bli lenge til neste gang. Skal ha datteren min til helgen og pleier ikke å drikke eller røyke da.

Vi skal på hytta på søndag. Hytta som Katrin kjøpte for tre måneder siden. Jeg, med min lungesvake økonomi som skrivende, fikk da altså - som nevnt - ikke lån i banken, så dette har hun klart helt på egenhånd. Ikke verst! Hva? Hun har tæl. Det skal hun ha! Jeg hjelper til å pusse opp, for så lenge vi to er sammen, så er jo det ikke noe problem at hun eier stedet. Nå har vi skiftet gulv og innredet den 15 kvadratmeter gule koia, som ligger helt usjenert til inne skogen i Østmarka, like der inne hvor ulvene tidvis streifer. Nå er det slik at tobakken - hytte-tobakken - ligger i skuffen der. Vi skal dit på søndag for å gå på ski. Går ut i fra at jeg kommer til å rulle meg to-tre røyk, da. Begynner allerede å glede meg ... *He he*, slik holder jeg altså på med meg selv, driver meg selv nærmest til vanvidd, med alle disse begrensningene og reglene for ditt og for datt, skjønt jeg er fortsatt i god tro om at jeg trapper ned, er på rett vei. Og det er det viktigste! Om du som leser dette, har regnet litt på tingene, vil du sikkert ha en forståelse for den tålmodigheten jeg har hatt med meg selv, de siste elleve årene, etter at jeg innså at jeg måtte ta grep.

Elleve år!

Det slår meg nå: At det skal veldig mye til for å forandre seg. Når skjedde egentlig *det*? Når sluttet jeg å være en slik Petter Pan-type som ikke ønsker å bli voksen? Eller, hvordan er det egentlig? Klamrer jeg meg fortsatt fast til ungdommen i meg? Gjennom skrivingen får jeg i alle fall utløp. Kanskje er det slik at jeg må gjennomføre dette roman prosjektet for å bli helt ferdig med alt sammen, for å kunne gå videre og endelig klare å slippe taket i min egen historie og historien om guttemannen. Tror nesten det får bli opp til deg som leser dette å avgjøre, etterhvert som historien skrider frem, for jeg er altså totalt fanget av dette og klarer ikke å se det fra utsiden.

Har faktisk vurdert å gå til en psykolog mens jeg skriver dette. Bruke det i prosessen, mest for å få verdifulle og faglige vurderinger underveis, skjønt jeg innser at det nok blir å dra det litt langt ut. For det skal heller ikke være en dyptpløyende analyse av menneskesinnet. *Mitt!* Nei, jeg ønsker heller at det skal være et bilde på hvordan én

som meg, som har vokst opp med datamaskiner i ungdommen, som én dag fikk hele arven fra krigen i fanget. Det jeg ønsker å si noe om er hvordan det føles, hvordan det er å forsøke å fote seg famlende inn i de voksnes rekker, slå rot og bli noens bauta og trygge havn. Det er det jeg ønsker å si noe om. Og at dette skal være et forholdsvis ærlig bilde av det å lande et liv i ro, slik det etterhvert har blitt nå som jeg har blitt en voksen, fått barn og funnet meg til rette i tilværelsen. Også er det noe med dette å stadig forsøke å forstå seg på de yngre generasjonen, Petter Pan syndromet og den stadige vegringen til å ta steget over i ansvaret og voksenverden.

Nå vel, nå skal jeg straks fortsette å beretningen om Edvin og *DogModern* og la historien om vokalistene få gå sin gang, så får du selv bedømme: om det utsvevende livet han lever gir mening, er myntet for noe utover ham selv, og det lille vinduet som stod åpent for ham, den gangen byen pulserte av nytenkning og visjoner, rett etter årtusenskiftet, da et stort og løfterikt håp dro over takene på det flerkulturelle kulturhuset, der alle muligheter lå åpne for de som ivret med sitt.

Her sitter jeg altså og skriver om det spennende livet til Edvin, som jo sammenfaller mye med mitt eget, den gangen jeg spilte i band og vanket på steder som var fulle av liv og spenning. Det forundrer meg at dette fortsatt nærer min inspirasjon, så til de grader, at jeg makter å drive dette bokprosjektet igjennom. Den gangen jeg brant lyset mitt i begge ender, og opplevde hver dag som et nytt eventyr. Da jeg stod midt i det pulserende livet som oppstod da kulturhuset, Hausmania lå i støpeformen, på høyde med seg selv og hva som var mulig å få til. Den gangen det yret av liv, kreativitet og party-virksomhet, da alle strømningene stormpisket de som var tilstede og virvlet rundt i bakgården og la seg opp i alle avkroker av kråkeslottets 5000 kvadratmeter med rom for kunst.

Nå sitter jeg altså her foran skjermen, tilbaketrent i stolen med skriften på 222%. Ja, jeg liker det akkurat slik. Det er noe med tallet og størrelsen som gjør det enklere å slappe av med arbeidet. Også sitter jeg her og forsøker å erindre og fange inn stemningene, fra den gangen. Samtidig lurar jeg på om det kanskje ikke skjer så mye spennende i mitt liv, lenger? Men det er jo heller ikke slik at jeg vil ha den tiden tilbake, for jeg innser at den er forbi, den tiden. Opplevelsene fra den gangen har nok formet meg på mange vis, og gitt meg en hel del inspirasjon, som jeg tydeligvis fortsatt næres av. Så nå sitter jeg altså her å skriver om dette med en søtladen lengsel i blikket, mens jeg forsøker å tenke tilbake, dikte videre om den tiden da bandet og alt sammen stod fullt i flor. Samtidig har

jeg en forståelse for at det måtte ta slutt en dag, og at jeg måtte endre kurs på ett tidspunkt. Det er viktig at du som leser dette - slik som jeg - ikke mister det av syne, for ellers ville jeg jo ikke sitte her i dag å være i stand til å gjenkalle historiene og formidle dette videre. Om du har lest bind én: om Edvin og oppveksten, virker nok dette litt overflødig å nevne, men det er viktig å vite at det var et ganske stort problem for meg: Å være den siste i gjengen som fikk hår på kølla, som var et hode kortere, og som begynte ett år for tidlig på skolen. Summen av alle disse innledende beskrivelsene gir deg kanskje et aldri så lite bilde av hvem jeg er, og hva jeg fortsatt sliter med den dag i dag. Røykeregime. Skriveregime. Treningsregime. Alt dette er ganske sikkert et resultat av det utsvevende og noe balstyrige livet jeg levde før jeg fikk barn. Også kan man undre deg over dette noe nevrotiske forholdet mitt til alkohol, røyking og livet forøvrig. Skjønt alle svarene har jeg da heller ikke. Det er umulig. For menneskesinnet - selv mitt eget som jeg jo burde ha en rimelig god oversikt over - er for dypt, for mangslungent til fullt ut å rommes av en bok eller to.

Det som er litt festlig: Er at jeg nå befinner meg i en situasjon, hvor jeg som skrivende er godt plantet i min egen roman, og således til en viss grad kan styre hva som videre skal skje i denne beretningen. For litt siden fabulerte jeg med tankene om å fyre opp kåken, eller skape litt drama, for at noe liksom skulle skje, her i min noe sedate tilværelse. Skjønt, jeg slo det raskt fra meg. Det var jo bare en tanke. Og noe i den rasjonelle delen av hjernen min fortalte meg: At det nok ikke ville være spesielt lurt å veve romanen så til de grader inn i virkeligheten. Jeg er redd at du som leser dette, nok må nøye deg med dette hverdagslivet, som jo egentlig er nok i seg selv, hytterøyking og alt annet tatt i betraktning. Og, skulle det skje noe utover det sedvanlige, så skal jeg nok sørge for å få det med! *Tro meg!*

Nå vel, tilbake til denne besnærende tanken om meg selv som hovedperson, jeg som egentlig bare sitter her i skrivende stund og forsøker å nagle fast historiene og tidsånden, og gjøre dette til en beretning som i seg selv er såpass interessant at du som leser dette holder ut med meg. Så, der har du det! Det trenger altså ikke skje så mye virak og viderverdigheter, for å få tankene mine inn på dette som jeg nå finner nærende og besnærende. Nei, ikke nå lenger! Ikke slik som før, da jeg spilte i band og ville erobre lykkelandet, full av ektefølt hjertefryd. Men, er det ikke ganske festlig: at den noe mer kjedelige meg, på 45 år, sitter her med tastetottene og har blitt selveste hovedperson - protagonisten - i min egen roman. Vel, så har jeg altså klart det: Å skrive meg helt inn i

kjernen av teksten og således endt opp med å bli en katalysator i dette forsøket på å få grep på dette noe utflytende Petter Pan-begrepet. Og ikke nok med det: Det hele foregår i sann tid! Om jeg ønsker å reise meg opp, ja så gjør jeg det!

Se, nå står jeg og skriver ... men, altså litt tungvint err det jo. Inntar stolen igjen, men oppdager snart at jeg sitter helt frempå og foregriper handlingen. *Hallo! Ta det med ro, nå!* Må huske å ta pauser. Det er litt interessant, for om du - som jeg - har vokst opp i spillenes verden, vil du sikkert forstå hvor spennende og intrikat dette er. Følger du meg i dette og synes det er litt gøyalt, håper jeg at du har litt tålmodighet med meg, og kanskje forstår hvordan jeg kunne havne i denne situasjonen: At jeg skriver meg selv inn i min egen roman, i sann tid. Også kan man undre seg over hvordan jeg skal klare å komme meg ut av denne noe kinkige og selvpåførte situasjonen, sånn noen lunde med æren i behold.

Også er det et annet problem: og det er at de som spiller mye, kanskje ikke leser like mye, fordi spillene er så medrivende, ja så til de grader, at øynene svømmer og hodet verker. Spillere - som meg - stuper gjerne i seng, utmattet fordi vi bare skal fullføre den aller siste omgangen før vi kaster inn håndkleet for kvelden. Kanskje røyker de hasj, eller marihuana også, disse spillerne. Én tiendedel av Amerikas unge gjør det, stod det å lese på NRK sine nettsider her forleden. Også lurte jeg på om det gjør det enda vanskeligere å holde fokus? Feste tankene i en tekst som krever ganske mye konsentrasjon og tilstedeværelse? Jeg sier ikke at de som spiller dataspill røyker mer dop enn andre, nei da, bare at det er vanskeligere å konsentrere seg om en tekst når man er skeiv. At det kanskje er enklere og la seg oppsluke i spillenes verden og la seg føre med når rusen gir deg det lille positive løftet, som skal til for å la seg underholde og leve ut illusjonen; at man kanskje blir litt mindre kritiske, senker skuldrene og lar seg litt ukritisk rive med. Der har jeg en utfordring som skrivende. Jeg ser den. Det å fenge de jeg mest av alt ønsker nå frem til, spillerne og ridderne av den nye tiden, de men Petter Pan syndrom, som virkelig ville kunne identifisere seg med denne teksten. De som både ruser seg og spiller, de som virkelig står i fare for å ende opp i sitt Neverland, hvor de sakte men sikkert mister evnene og henfaller til apatien. Eller de som har endt opp som vingeklippede Petter Pan figurer, totalt strandet i egen tilværelse, og som går hvileløst rundt i sitt Neverland - eller lignende verdener - i et stadig forsøk på å samle opp bitene av eget liv i påvente av én sjanse til å kunne fly igjen, for kanskje å kunne vende tilbake fra sin fjerne, virtuelle virkeligheter. Hvordan skal jeg som skriver klare å nå frem, fengsle deres nysgjerrighet og flyktige

natur? Hva er det som kan få dem til å rive seg løs fra de altoppslukende spillene en stakket stund, for å fordype seg i en slik tekst?

Hvordan? Jo! Nettopp! Og her kommer poenget: ved å skive meg selv inn romanen i første person, og på den måten komme inn til romanens innerste vesen. Vel, det er i alle fall planen. For akkurat som i spillet, der du selv er hovedperson, førsteperson, lar jeg meg rett og slett skrive inn og inntar et førstepersons-perspektiv, som eksempelvis i spill som *Tomb Raider* eller *Enchanted*.

Fordelen med en bok fremfor et dataspill: Er at det ikke er noe tidspress. Du kan altså bruke så lang tid du bare vil på å lese denne teksten. Ja, jeg tør påstå at jo lenger tid du bruker, jo mer vil du få ut av det. Flere av lagene i en tekst vil da åpenbare seg. Det må vel være en gulrot, for de som spiller: Det å slippe å jage tiden foran seg. Om du som leser dette skulle bli ukonsentrert, endog om du har røyket deg fjern tidligere på kvelden, så er det heller ingenting som tilsier at du må fortsette å lese nettopp i dag, eller i kveld. Du kan fullstendig og helt uten dårlig samvittighet velge å la boken ligge, ta den opp når du har fått klarnet tankene og er mer fokusert. Spillene, på den andre siden, har en tendens til å kalle på deg til alle døgnets tider, så det er vanskelig å slutte eller la det være.

Er det ikke befriende å kunne bruke lang tid! Og jo lenger tid du bruker jo mer vil du forstå sammenhengene og de dypere sjiktene i teksten. Slik er det i alle fall med god billedkunst, ja, og med god skrivekunst, tør jeg påstå. Det handler om kvalitet. På samme måte som det tar det tilsvarende lang tid å produsere god kunst, arter det seg på samme måte for mottakeren. Om jeg står å ser på et bilde i et halvt minutt, får jeg veldig lite ut av det, leser jeg derimot om det, blir guidet eller bruker ti minutter, så vil jeg ganske sikkert gå fra kunstutstillingen med en annen, en dypere oppfattelse av verket. Det tar altså lengre tid å forstå det som mottaker, betrakter eller tilstedeværende hovedperson, så her har du som leser dette altså muligheten til å bruke lang tid. Få ned pulsen og stresse ned. Du har god tid. Du vil faktisk være tjent med det. Dette går ikke på tid, nei det er faktisk ikke noe tidspress i det hele tatt ... Du kan stoppe opp. Reflektere. Tenke dine egne tanker og ta det inn.

Det var godt å si det, ja for en gangs skyld. Ikke stress! Ikke kav deg opp! For da kommer du aldri til bunns i dette. Så jeg sier det like greit nok en gang: Ta deg god tid. Du har fortjent det. Pust med magen. Kos deg. Først da vil følelsene og bildene få rom til å vokse. Beskrivelsene og scenene vil male seg opp, bli til storslagne byggverk med tekstur, form og farge. Og ikke bare en hel del løse ord og setninger som farer av sted,

som datagrafikk, eller løse tv-bilder, som farer forbi i et voldsomt jag.

Nei, mitt råd er å tegne opp bildene med omhu, fargelegg alt sammen med egen palett og være i det med hele seg. Å sette seg fri på denne måten, er faktisk ett av mine største ønsker for deg som leser dette. Tar du deg all verdens tid og faller inn i en ro, vil det forhåpentligvis også virke som smøring for sjelen.

Det er altså ikke noe ti-minutters perspektiv eller nedtelling, før disse permene går opp i røyk, og oppdrag-ikke-utført-prøv-på-nytt farer gjennom rommet med fete kursive typer. Du som leser dette kan som sagt ta deg pauser, når som helst. Om du er sulten eller må på do, oppfordrer jeg deg: Gjør det! Jo oftere jo bedre, vil jeg si, for da vil du også holde ut lenger.

Det er som med meg og skrivingen, ja og drikkingen: Må huske å ta pauser, la kroppen og hjernen få ta seg inn, og ikke bare jage i vei. Skulle det være humor eller dypere filosofiske betraktninger i teksten, så la det få tid til å synke inn, bli til bærebjelker eller solide knagger. Dette tør jeg hevde er det skrevne ords fortrinn, man har mulighet til å ta informasjon og lærdom inn i sitt eget tempo. Du kan sågar lese et passus om igjen, om det rører ved en stemt streng i deg. Som data-spiller blir man gjerne dratt med i en malstrøm av hendelser, før man blir spyttet ut med hjernen så smekkkfull av inntrykk, at bare det å svelge unna gjør vondt. Kjenner det så godt, hvordan man i neste øyeblikk vandrer hvileløst omkring, vill i blikket, eller sitter helt frempå stolen, med skuldrene hengslet til ørene, vill i blikket etter å finne nye oppdrag å løse med høyere vanskelighetsgrad, eller mer utstyr å samle med et tidspress som er enda tøffere en sist.

Slik er det altså ikke med boken: Teksten lever sitt eget liv og alle får forskjellige bilder i hodet. Det er et sakte medium, som ikke krever noe mye av deg rent fysisk. Forsøk å hvile kroppen i teksten. Ligg for eksempel på rygg i sengen. Pust i dype drag. Jeg for min del bruker gjerne litteratur som sovemedisin, når jeg har problemer med å falle i søvn. Etter en halvtimes lesing blir jeg som regel trøtt.

Du som leser dette kan også legge boken fra deg om du ønsker for å fortsette senere. Du kan ha boken med i sekken, lese på bussen, eller hver gang du kjeder deg. Det å dykke inn bokens verden, fortsette på beretningen, når som helst. På samme måte som i spillenes verden, setter man spillet på pause eller lagrer, og kan fortsette siden. Men grafikken må man altså lage selv, se det for sitt indre øye. Det er nettopp det jeg mest av alt vil som forfatter, at du som leser dette tegner opp dine egne bilder av scenene. Hvorfor var det betagende, hvilke følelser satt du satt igjen med, og hvordan så du det for deg. Jeg

som skriver dette, synes det er flott, jeg som skriver dette berikes på sett og vis av dine bilder, din palett og forståelse, som ganske sikkert er annerledes enn min.

Jeg tør påstå: Om du ikke så en scene fra boken klart foran deg, om du ikke fikk noen tydelige bilder av spesifikke hendelser, så tok du deg kanskje ikke god nok tid til male det opp. For potensialet, omrisset er der, men tiden du som leser trenger for å fylle inn tomrommene og male det opp, det er det som definerer kunsten, eventyret og magien.

Ja, slik ser jeg det. Håper virkelig at romanen som uttrykkform ikke havner i tidsklemma, eller profitørenes fifling med tall. Eller at de jeg mest av alt ønsker å nå ut til, gjøre en forskjell for, ikke har tid til å rive seg løs fra den altoppslukende underholdningen. Filmer, spill, som jeg selv også har vært en slave av, siden jeg fikk min første datamaskin i 1982. Det var forøvrig en ZX81 med 1K. Altså den kunne romme ett tusen tegn før den var full. Måtte programmere mine egne spill fra en bok som fulgte med. Kanskje litt kjedelig, etter dagens målestokk. Det var sorthvitt, grafikk helt uten gråtoner, med pixler på størrelse med legoklosser som fór over skjermen. Pixlene kunne for eksempel forestille asteroider på kollisjonskurs med et romskip, eller noe i den duren. Uansett, jeg måtte styre unna firkantene, ellers var det *Game Over* og skjermen frøs på siste bilde.

Så! Jeg er altså ikke helt grønn, hva datamaskiner og spilling angår. Som skrivende håper jeg at du som leser dette og jeg som skriver dette har noe til felles, at vi kan forstå hverandre. At du ikke tror at jeg er en dinosaur, én som bare sitter med nesa i bøkene og aldri har vært på eventyr i 3D. For det har jeg altså. Det kan jeg love deg! I over 30 år har jeg vært på virtuelle eventyr i spillenes verden. Slik sett er vi sammen om dette, for uten deg som leser dette og den tiden du setter av til å ta dette inn, forstå meg og male dette opp, så ville disse ordene bare forbli et evig, tonløst babb-li-ba.

Der ja! Der satt smerten i ryggen igjen! Innunder vingen på høyre side. Ikke rart egentlig. Har ikke tatt meg pause siden klokka 11.15. Nå er den 13.26. To timer og et kvarter, uten stopp! Slik arter det seg altså når jeg blir revet med. Tankene springer i ulike retninger og jeg klarer altså ikke å rive meg løs. Blir jeg først ivrig, så klarer jeg altså ikke å stoppe. Om du er en spiller, som meg, så forstår du sikkert hva jeg sliter med. Selv om jeg ikke spiller like mye som før, sitter allikevel handlingsmønstrene igjen. Særlig når jeg får ett av disse røkka mine.

Engasjement heter det visst, så fint. Joda, men det gjør faktisk vondt, dette engasjementet. Og akkurat slik har jeg det når jeg spiller dataspill også, og når jeg drikker

alkohol. Har altså store problemer med å stoppe. Engasjement. Joda, det høres flott ut. Jeg tror også det dreier seg om hyper-fokus, altså at man i øyeblikket blir så totalt oppslukt av én ting, at man ikke kan se for seg å drive med noe annet enn akkurat det man holder på med, der og da. Lurer på om det er en sammenheng? At også dette er et generasjonstrekk? Eller er det bare meg? Er det noe i meg som ikke er forløst? ... Hm? ... Ikke vet jeg?

Det hele toppet seg fullstendig den gangen jeg var en ihuga *gamer*. Jeg lot meg rive med, det var altså så moro at jeg ikke kjente smertene som satte seg i rygg og nakke. Spent som en stålfjær. Men allikevel: Skulle bare. Måtte bare fullføre brettet først. Smerten ble verre, dypere for hver omgang. Jeg skulle jo vinne, må vite. Klart jeg skulle være først. Måtte jo være best. Ville få tak i alt utstyret og oppgraderingene, komme meg videre til neste brett. Og aller helst skulle jeg omtrent være ferdig før jeg hadde begynt. Også når jeg spiller havner jeg frempå stolen, i dette stadige forsøket på å ligge foran. Det er som om jeg hele tiden ligger foran nuet. At tankene mine er fremme ved målet og i fremtiden, uten at jeg klarer å kose meg over prosessen underveis. For å roe nervene, stresse ned, måtte jeg tulle i meg fire halvlitere, eller fler. Først da, var ikke samtalen like kantete og harde, lenger. Forsøkte vel bare å få tankene vekk fra usikkerheten, fra det som fikk magen til å surne og jage på. Også ble det en slags manisk trang til å holde på, drikke alkohol, spille spill, spille i band - eller nå - med denne skrivingen, som jeg jo heller ikke klarer å legge fra meg i tide, før det setter seg i kroppen og gjør at legemet begynner å krangle.

Vel, nå skriver jeg meg helt ut på viddene, her. Lar meg rive med og forsøker å ta deg med helt inn til kjernen av hva jeg tenker om alt dette. Det er kanskje begrenset hvor interessant det er, men jeg håper du kan forstå at det er viktig for meg, for historien og forhåpentligvis for å få en dypere forståelse av denne problematikken som jeg jo fortsatt sliter med. Jeg, vi, som har vokst opp med skjermene, som har opplevd det teknologiske paradigmeskiftet og et nytt årtusen.

Vel, nok om det. Tilbake til selve historien.

Men først:

Pause!

...

Takk!

LISE KVAPP TIL og trakk knærne tettere oppunder seg i sengen. Fomlingen med låsen og dørhåndtaket virket uvøren, nærmest litt brutal. Det ante henne hvilken forfatning han var i.

Edvin på sin side av utgangsdøra kjente presset på blæra, mens han tvinnnet de tynne bena sammen, stakk rumpa ut og forsøkte å få nøkkelen inn i låsen. Det var neimen ikke enkelt, kald som han var på hendene. Han skiftet vekten over på det andre benet, presset på blæra var nærmest uutholdelig. Iskald på føttene var han òg. Han hadde vel gått av seg det meste, på dem langdryge turen gjennom nysnøen, skjønt han var fortsatt rimelig omtåket og vindskeiv.

Et hult, metallisk smell ga gjengklang bortover den tomme oppgangen, da nøklene glapp ut av grepet og knippet smalt i gulvet.

- Ty, kvapp han ut med og hysjet på seg selv med en finger til leppene.

Edvin gned seg over hvite knokkene, fikk tilbake noe av førligheten og plukket opp knippet, fant frem den riktige nøkkelen og priset seg lykkelig da den gled inn i slissen. Det som videre skulle skje forsøkte han å gjøre så sakte, så lydløst det lot seg gjøre. Det lød et lite knepp fra vrideren på innsiden da han vred nøkkelen om.

Med et lønnlig håp om at Lise fortsatt lå og sov, var det nå bare å liste seg inn. I farten hadde han glemt det ubesvarte anropet på mobiltelefonen, og var nå rimelig målbevisst med sin gjerning om å komme seg ubemerket ned i sengen. Forsiktig vred han dørhåndtaket ned, bet tennene sammen og åpnet døren sakte. Uten en lyd. Han kikket forsiktig inn, la det slørete blikket inn i gangen og videre inn på kjøkkenet.

Nei, ingen der. Lise hadde altså ikke stått opp, konstaterte han med stor lettelse. Nå var det bare å smette inn på lydløse poter, vente, bli vandt til mørket. Og ganske riktig, snart trådte tingene frem fra halv-mørket. Joda, alt sammen var som det skulle, ting stod på sine faste plasser ... kysten var klar! De våte penskoene gled lydløst på plass blant de andre skoene i gangen, med et avslørende snølag på skosålene og ett vått, ujevnt skille halvveis opp på det brune læret.

Den slo mot ham som en vegg, varmen fra leiligheten. Kulda han hadde tatt med seg inn omkranset ham og den tykke, store frakken. Minusgradene fra nattelivet bredde

seg i det trange, lille rommet, før det like snart ble oppslukt av denne varmen han sto der å lot seg fylle av. Dette var bare *så* deilig! Det fylte ham til randen. *Endelig hjemme!*

Selvsagt var det litt avslørende: at han ikke hadde sparket skoene av seg som han pleide, hulter til bulter midt i gangsonen. Den trange gangen ledet videre inn på kjøkkenet, hvor det varme morgenlyset kom skrått inn i rommet fra vinduet. Den sorte frakken ble anbragt pent på knaggen. Det fargerike skjerfet på hattehylla over. Den varme omfavnelsen var som en romslig bestefarklem, da den kalde frakken kom av og varmen fra rommet la seg tettere på huden.

Hjem kjære hjem, mumlet han lavt for seg selv.

Også kunne han ikke riktig forstå *hvorfor?* Hvorfor han hadde forsaket sin lune hule, ja og Lise Louise, til fordel for dette utsvevende nattelivet, nok en gang! Når han stod slik å lot varmen bre seg, kunne han virkelig ikke forstå hvorfor han ikke tilbragte mer tid der hjemme? Varmen og tryggheten fra hjemmet la seg om den ørskne guttemannen og slik ble han stående en liten stund i gangen å betrakte snøflakene som smeltet på frakkens skuldre, blanke, små dråper mot det mørke stoffet. Ja, nå hang frakken der, livløs, uten guttemannens store fakter i seg, på knaggen i gangen og dryppet avslørende mot gulvplankene.

Frakkens tårer, tenkte, diktet poeten: der de plasker så lett mot de tørre plankene. Sorgens skygge samler seg, legger seg opp i en liten pytt, som like snart omkranser min brune vandrer og hans bror.

Inspirasjonen satt løst i guttemannen nå. Han åpnet døren til badet forsiktig og trakk inn på det varme baderomgulvet. Varmekablene kjærtignet og strålte opp gjennom fotsålene da han snek seg lydløst inn på sokkelesten. Det bar strake veien mot toalettet med et ærend som hadde måttet vente så alt for lenge! Han lot være å uvørent la strålen buldre midt i vanngropa, men lot den heller risle presist mot porselenet. Å vifte med snoppen i rimfrosten på vei hjem hadde fristet lite, og som med så mye annet her i livet gjorde ventetiden forløsningen og behaget desto større.

Han kledde av seg resten av tøyet foran vasken. Og sparket til sist av seg trusa i en slik fart at den forsvant like innunder badekaret. Ja-ja, det får bare være, tenkte han og skrudde opp lokket til linseetuiet og vasket seg kjapt på hendene. Linsen på det venstre øye tok han tak i med tuppen av pekefingeren og tommelen på sin høyre hånd, mens han brukte de to andre fingrene på sin venstre til å holde øyet åpent. Et ritual han kunne utføre nærmest i søvne. For var det ikke aldeles merkelig? Ja, uansett hvor full han hadde vært ...

selv i blackout-rus lå linsene alltid pent i etuiet sitt, med forskriftmessig linseveske i hvert kammer, dagen derpå. Kanskje var det en slags autopilot som slo inn, tenkte han og fikk anbragt linsene pent på plass i etuiet. For det hendte både titt og ofte at han kom hjem, rimelig forsoffen, tok av seg linsene og stupte i seng, uten å ha noen form for erindring om dette i ettertid. En form for muskulær hukommelse, kanskje? Én som utførte oppgavene uten at tankene hans var med på hva som foregikk. Hverdagsrutiner som satt i fingrene. Ja, litt som med akkordene, grepskiftene på gitaren. Når det først satt i fingrene, ja så kunne han det. Handler og oppgaver kroppen bare gjør av seg selv, uten at hjernen er det bevisst. Kanskje var det fordi disse gjøremålene eller opplevelsene var såpass kjedelige og hverdagslige at det bare gikk ham hus forbi? Når det ikke er verdt å huske, forsvinner det liksom i fylletåka. For om noe overraskende eller spektakulært hadde skjedd, ville han vel ha husket det?

Men altså i dag, i natt har jeg vært flink, tenkte han fornøyd. For han husket alt sammen, hele kvelden, ja til og med slutten av festen, Abrahamsen og resten av veien hjem.

Tannbørsten skurte plysjen av tennene. Tannkremen virket oppfriskende. Det var godt å rense gomma, deilig å se at alle nattens viderverdigheter sirklet ned i sluket med vannet fra krana. Det gav ham en følelse av en slags innvortes renselse, og han klarnet litt mer til. Skjønt, en skarve tannbørste, litt rent vann ville neppe nå inn til de innerste gemakker, der det virkelig trengtes storrengjøring. Men dette ante guttemannen ingenting om, akkurat da, der han stod og var rimelig fornøyd med nattens og morgenenes dont. Tannpussen var viktig, for ikke å bli avslørt da han om litt skulle snike seg inn på soverommet. Kunne ikke stinke som et bryggeri, da. Nei, det gikk ikke. Han ble stående å pusse lenge i den lune løden fra morgensolen insisterte seg innpå ham bakfra. Det fremtredende gulhvite mønsteret, isrosene, på baderomvinduet sto som i brann i det sterke høylyse.

Godt! Nå var han endelig kvitt belegget og gikk for sikkerhets skyld løs på tunga òg. Pusset helt foran og langt bak, helt til en brekning satt en kontant stopper for det. Han svelget surt, skylte godt, så seg i speilet:

Slik var det altså han fremstod i dag! Blek, blodskutt og naken.

Nei, det fikk vel stå sin prøve, tenkte han slitent. Det matte i blikket i speilet mannet seg opp til det som var nært forestående. Han nølte litt. Kastet et kjapt blikk nedover seg selv og irriterte seg over magen, som den siste tiden hadde lagt seg opp som ...

som en globus under det stramme bukskinnet! Var det alderen som hadde begynt å slå inn?

Hvor i helvete var kukken?

Hva!? Ær'e mulig!

I morgen den dag, skal jeg begynne et nytt og bedre liv, tenkte han, jevnlig trening og et sunnere kosthold. De tynne utrente bena gjorde ikke saken bedre. Det så altså rimelig komisk ut, der han nå sto og betraktet seg selv opp og ned, samtidig som han forsøkte å presse hoftepartiet litt lenger frem for å få øye på manndommen. *Joda, trompeten var der!* Han så det i speilet. Også når han trakk magen litt inn skimtet han tuppen av snoppen. Livvidden var mindre enn målet rundt hoftepartiet, så det var fortsatt håp, ja i følge Verdens Helse Organisasjon og deres målestokk for god helse. Så, kanskje var det ikke så ille like vel, slo han seg til ro med. Dessuten var det et statussymbol: å ha litt pondus. I alle fall i India og i visse andre kulturer, overbeviste han seg selv med i et fåfengt forsøk på å rettferdiggjøre sin vankelmodige livsstil. Joda, slik holdt han den dårlige samvittigheten på avstand, med selvbedrag, positiv tenkning og med en god porsjon rus i kroppen med jevne mellomrom.

Guttemannen tok noen vaksomme skritt i retning døren, som ledet fra badet og inn til soverommet. Grepet om dørhåndtaket var mykt, men bestemt. Sakte åpnet soveromdøren seg, da han lente vekten forsiktig mot den.

Spenningen sendte noen ilinger nedover ryggraden, da det knirket litt i hengslene. Døren gled sakte opp. Det var nok til at han klarte å klemme, smette inn.

Soverommet! Du milde måne! Det var fylt til randen av et dust, klart lys fra morgensolen, som nå tvang seg gjennom tyllgardinene og inn på ham, nattevandrerens. Edvin gned seg i øynene. Skyggelandskapene som satt i beinmargen på ham klynket, da han myste og måtte lukke et øye for å klare å se om Lise fortsatt lå der å sov.

Men hvor var hun? Han så henne ikke i sengen, først. Men så la han merke til forhøyningen, den fordekte timeglassformen dom dro seg opp under dyna. Han klarte da ikke å la være å tenke varmt og pirrende om den deilige, burleske kroppen som lå der inne i sitt lune leie. Morgenkroppen til Lise, som hadde snudd, vridd og vendt seg i alt det som var, trygt, godt og varmt.

Nå var det bare å snike den ene foten varsomt innunder dynen, for så å smyge resten ubemerket inn på sin side av sengen. Ettersom de to sov med hver sin dyne, var det ingen grunn til å legge seg inntil, vekke henne med alt sitt iskalde og benete. Han smatt kjapt innunder dundynen.

Endelig! Så deilig! En himmelropende følelse la seg opp i ham med salig fryd, så deilig det var å kunne legge seg ned, stekke seg ut og endelig få slappe av. Varmen og tankene, om Lises nakne kropp, som lå der, bare noen centimeter bortenfor, alt sammen bredde seg i ham og fikk pulsen til å tikke i ørene. Satengens berøringer, de mykeste kjærtegn over poetens kalde hud og hardt prøvde legeme. I et kort øyeblikk måtte han slåss med det akutte begjæret, lysten til å bare rulle seg over, smyge seg innunder hennes dyne og legge seg i skje, kjenne Lises varme rygg og rumpe. Tankene om hvor behagelig det ville være: Å bare legge penis mellom de to svulmende rumpeballene, i den glovarme sprekken opp mot ryggen og lendene. Og bare la den ligge der. Helt i ro. Sovne slik ... før hun etterhvert, så smått begynte å bevege seg dovent og eggende, våkne slik i én og samme takt.

Nei! Det fikk bli med fantasien. Han kunne jo rett og slett ikke gjøre det. Ikke nå! Det ville være aldeles upassende. Dessuten, ville han bli avslørt på flekken, med kulda fra gata og nattelivet så løst i kroppen. Edvin forstod heldigvis såpass, selv om det logiske og fornuftige i ham fortsatt var en smule tilslørt.

Klokka var litt over halv ni på morgenen. Hun sov lett, nå. Skulle han vekke henne, måtte det gjøres med en hel masse varme og kjærlighet, ikke komme bardust på som et iskaldt gufs fra en mørk bakgate, trampe inn og klampe over alt dette som var trygt og godt. Joda, såpass forstod han. Så, selv om samvittigheten gnog i ham som sult, var det ingenting han kunne gjøre for å finte ut de vonde følelsene og få det overstått. Han måtte bare vente. Hvile. Han gned bakhodet godt ned i puten, lot følelsen bre seg mykt om ørene på ham og ålte seg dypt ned i sengen, lukket øynene, nøt varmen og roen som sakte fylte ham, like ut i fingertuppene og tærne. Hver eneste lille muskel slappet av nå. Dette var sårt tiltrengt, etter en lang natts ferd.

Det var godt å komme hjem. Så, hvorfor var han ikke mer hjemme? Ja, hvorfor var det slik at han stadig søkte denne nattlige spenningen, der ute blant dem som drakk seg fra sans og samling, som ruset seg og flyktet fra sitt utgangspunkt. Edvin hadde balansert der, på kantene av stupene i en god stund nå. Han hadde vandret på steder der tryggheten ikke var velkommen. Utenfor allfarvei hadde guttemannen streifet og nytt godt av alt som fikk vokse fritt. Slik hadde Edvin Andersen utforsket byen og livet og alt det som var nytt og spennende, stadig i dette grenselandet blant de andre nattevandrerne i storbyen. Der, i mørket hadde han søkt det uforløste eventyret på godt og vondt. Nok en gang hadde han fått næring for sin inspirasjon, sine skaperevner og virketrang, i møte

med folk av lav moral og med store tannløse smil. Blant disse godt brukte trynene som slikket sine sår. Ja, i hele dette spekteret av hva det levende, bejaede og høytravene livet hadde å tilby. Der hadde poeten og kunstneren funnet gullet sitt. Trodde han. Mente han. For selv om menneskene der ute i den mørke natten brant lysene i begge ender, og selv om mange levde på lånt tid, var det allikevel så uendelig mye han kunne næres av, der ute. Skjønt, nå var vokalisten endelig trygt hjemme. Og i én og samme bit. Tilbake fra nok en ekspedisjon til det ukjente. Skattejakten var over for denne gangen og Edvin kunne endelig få hvile.

Men først: Et ridderdikt, presset seg frem. For med all denne urkraften resonerende mot skjelettet, og med den dunlette inspirasjonen brusende i hodet, var det lite annet guttemannen kunne gjøre, enn å la seg vingeløfte så skapertrangen i han kunne få utløpe:

Ridderen steg ned av sin ranke venn, Tapiren. Med et godt grep om de strie hårene langs ryggraden på snabeldyret, svingte den utvalgte seg ned. Klingen klang skarpt mot brosteinene, da han parkerte sin trofaste i skyggen av husveggen. Brått sparket ridderen døren åpen, og kastet seg over sin make som tok ham i mot med hele sin barm og ektefølte hjerteglede ... Eller? Ante Ridderen at bufferen av tålmodighet liksom ikke lenger tok av for støtet? Hm, tenkte han usikkert, finnes det tilgivelse for den vold man utøver når man kjemper for den gode sak? Eller, var Ridderens dager til bords på jorden og på toppen av verden, tallet omhyggelig opp og målt til siste dråpe?

- TRODDE DU VIRKELIG at du skulle slippe unna med det?

Lise Louis Hedvig Barth spyttet ordene ut, full av forakt og satt seg brått opp i sengen, betraktet Edvin misbilligende med to dype furer mellom øyenbrynene. Han vred hodet over mot siden, kikket opp, forsøkte på å legge an en uskyldig mine.

- Hva? Slippe unna?

Spørsmålstegnet han forsøkte å se ut som var lite troverdig. Glippingen med øyelokkene, det trøtte slitne ansiktet, til tross. Nei. Om han hadde sovet i det hele tatt, eller om dette vulkanutbruddet kom like etter at han hadde lukket øynene, visste han ikke. Den sorte, snorrette panneluggen til Lise dirret av harme, leppene bevret, under dette indre jordskjelvet som brått og uventet hadde dratt seg opp i henne.

Dette er ikke bra, tenkte Edvin og lurte videre på hvordan han skulle håndtere raseriet og alle de sterke følelsene som veltet frem over dynene. Det er kanskje best, tenkte han, å ligge lavt, ikke provosere ytterligere, forholde seg rolig, vente på fortsettelsen ...

- Tror. Du. At. Jeg. Er. En. IDIOT!/? freste hun.

Ordene trengte innunder skallebarken og hamret løs på Edvin som de reneste skuddsalver. Han forstod ikke hvorfor hun var *så* illsint? Det var vel ikke fullt *så* ille, var det vel? Han forstod ikke riktig hvorfor hun tok av så til de grader, da han åpnet det ene øyet og knep igjen det andre.

- En dust. Det er det du er!

Hun fnyste gjennom nesen.

- Nei, altså ... hæ? Jeg gikk å la meg mens du sov, sa han og vred seg søvnig under dynen. - Ville ikke vekke deg, vettu. Tenkte at du trengte å sove litt, etter en lang arbeidsuke.

- Hva er det du sier!? Lise satt seg halvveis opp i senga. - Sove litt? Jeg har ligget våken siden klokken syv i dag morges, ventet på deg uten å få sove fordi jeg var bekymret for deg! For oss! For hva du kunne finne på. Ja også har jeg hørt ditt patetiske forsøk på å snike deg ubemerket inn her, bare så du vet det!

Det rasende uttrykket, de rynkede brynene gled over i ett sardonisk smil, tett etterfulgt av en kort og heslig latter, hvorpå hun kastet seg oppgitt bakover, begravde

bakhodet dypt i puta og prustet tungt.

Edvin dro seg opp på albuen.

Utrykket som la seg opp i ansiktet vitnet om en innrømmelse, selv om ordene han strevde med å finne ønsket å kjempe kampen for å hevde sin uskyld.

- Late som ingenting. Fortell meg, hva har jeg gjort? Har'u fått mensen, eller?

Det var unødvendig!

Han skjønnte det så snart det glapp ut av ham, selv om han nok var noe ufokusert. Usakligheten gjorde virkelig ikke saken bedre, tvert i mot, den fungerte nærmest som en fallitterklæring. En innrømmelse. Og han visste det: at det å kaste fornærmelser frem og tilbake bare ville eskalere det hele. Skjønt han var nok litt for svimete til å holde fokus, ri dette av på best mulig måte. Ja, så klart, gjorde det vondt å bli tatt slik på fersk gjerning. Det måtte han bare leve med. Men hvorfor klarte han ikke å ta det som en mann, stå for det han hadde gjort? Når han forsøkte å vri seg unna, komme med usaklige motangrep ble det i alle fall ganske tydelig at han *var* umoden. Brått følte guttemannen seg liten og dum. For selv om problemene hopet seg opp og nærmest eksploderte i fjeset på ham: var det som om det ikke riktig sank inn. Guttemannen klarte altså ikke å la være å forsvare seg, kjempe for verdigheten og sin utsvevende livsstil. Måtte liksom bare ta igjen, selv om han innerst inne visste at det ikke ville gjøre saken bedre. Og ganske riktig:

Lise ropte nå, av sine lungers fulle kraft:

- Du blander kortene, Edvin! Dette har vel ingenting med mensen å gjøre! Du gadd ikke engang å ta telefonen da jeg ringte deg! Det er langt på dag! Nå først, nærmere ni kommer du rekende hjem. Og. Og det verste ... det, det er at du later som ingenting. Hadde du enda tatt det som en mann.

- Langt på dag! Klokka er ti på ni, Lise. Det er lørdag. Vi har fri. Hvorfor starte dagen på denne måten. Forstår ikke. Jeg er jo her. Vi to er sammen nå. Var det ikke det du ville, da?

Edvin så oppgitt på henne, la seg trassig ned på ryggen og dro dynen oppunder haken, følte at det patetiske forsøket på å bevare æren hjalp litt ... i alle fall på selvaktelsen.

- Starte dagen slik! Er du frekk, eller! Det er du som starter dagen slik. Hadde du kommet hjem etter øvinga i går, slik som vi avtalte, hadde vel ikke jeg vært sint nå. Du bryter avtaler. Du viser ingen respekt for meg!

To tåresigder la seg brått opp, hun svelget og kjempet hardt for å holde tilbake ... en tåre bevret og var nær ved å unnsnippe, trille ut av det våte omrisset rundt øyet.

Edvin kikket opp på henne med sårt blikk, like over dynekanten:

- Klart jeg har respekt for deg ...

- Aha. Det som er saken er at du skulle vært her i går kveld. Klokka ni. Vi skulle se på gullrekka sammen og kose oss. Jeg hadde gledet meg til det. Også gir du bare faen! Tårene klamret seg til overhenget.

- Dette handler om forventninger Lise. Dine forventninger. Det var ikke slik at vi hadde en klar avtale om at jeg skulle komme hjem klokka ni i går kveld.

- Du må gjerne gjemme deg bak uklare avtaler, Edvin, men jeg hadde altså en helt klar oppfatning om at vi to hadde en avtale som gikk ut på at du skulle komme hjem etter øvinga i går.

Lise stoppet litt opp. Nølte.

Edvin utnyttet den lille usikkerheten, da hun la blikket litt spørrende i ham og ventet på en eller annen form for bekreftelse. Men han møtte henne ikke med forståelse, medlidenhet eller sympati. Det kom ingen unnskyldning. Ingen klem eller trøstende ord. Og det siste Lise trengte, akkurat da: var en kangel som eskalerte. Dette gjorde Lise enda mer frustrert, slik at kinnene nå var illrøde. Og hun kunne virkelig ikke forstå hvorfor han ikke bare la seg flat, kom henne i møte, når han til de grader har driti seg ut. Hvorfor kunne han ikke være litt voksen? Ta ansvar for det han hadde gjort. Innrømme det. Forsøke å gjøre noe med det. Endre seg. Bedre seg. Hadde han gjort noe av dette, ville hun nok ha tilgitt ham, kommet ham i møte ... skjønt, ingenting av dette skjedde.

Hennes nøling. Det han tolket som en svakhet i hennes forsvarsverk, ga guttemannen medvind for sitt sololøp:

- Det *jeg* trodde, var at *jeg* skulle komme når vi var ferdig med øvinga. Og den var ferdig veldig sent, så vi gikk ut på byen etterpå. I min bransje er det faktisk slik at det å dra på fest, møte flok fra bransjen handler om nettverksbygging.

- Nettverksbygging! Kyss meg i ræva! Du har vært på fylla. Ikke få det til å høres ut som om du har vært på jobb i hele natt og kan skrive timer på det. Synes dette her begynner å bli patetisk, Edvin! Hvor gammel er du egentlig?

Nå var forakten tilbake i stemmen og i blikket.

Hun ventet på svar, men det kom ikke noe så Lise fortsatte innbitt:

- Vel, siden du ikke klarer å svare, skal jeg gjøre det for deg. Du er tretti år Edvin. Ti, tjue, hun telte tiårene opp med fingrene foran seg. Tretti år! Forstår du. For hver finger som kom opp i været, økte intensiteten i stemmen og nå var hun i tillegg totalt medrevet

av sitt eget raseri. Og den brudne stemmen lå like oppunder taket i klokkeklar fistel.

- Du går rundt og tror at du skal bli superstjerne i et hett rockeband. Problemet ditt er at du er tretti år, Edvin. Du er for gammel. Jeg er lei for å si det, men det er de harde realitetene.

Stillhet.

- Dessuten hadde glamrocken sin storhetstid på 70 og 80-tallet! Alt dere gjør, er bare gammelt oppgulp av noe som har vært gjort før.

Lise visste godt at hun presset på noen ømme punkter, at hun provoserte ham på det dypeste, skjønt akkurat da brydde hun seg lite om akkurat det. Hun ville vel kanskje mest av alt ha en reaksjon, at han tok det hun sa på alvor.

- Gammelt oppgulp. Hva er'e du får deg til å si, menneske! Vi er retro!

Nå ropte også Edvin:

- Det vi leverer er en gammel klassisk vare i en ny og moderne innpakning.

Begge ble stille en liten stund.

Et virvar av motstridene følelser. Kjærlighet. Forakt. Alt var blandet sammen i et salig sammensurium av sterke følelser, steile viljer, og sinte stemmer som snakket forbi hverandre.

- Retro, du liksom. Er ikke det bare en pen måte å si at du er en avdanket skaphomo? Hva blir det neste? Tykk sminke? Kreppa hår?

Den foraktfulle latteren vaket i henne og ventet på å sette inn nådestøtet, men hun lot den ikke ralle, ikke nå, skjønt det at hånlatteren lå så langt fremme i henne gjorde fornærmelsene enda vanskeligere å svelge for vokalisten.

Slik beveget samtalen seg nå gradvis ut på tynnere is.

Han bet det i seg, måtte kjempe med trangen til å gå ned på neandertaler-nivå, skrike henne opp i ansiktet og lugge den silkesorte bobben som vanligvis lå så mykt og ryddig, men som nå stod ut til alle kanter i et eneste stort virvar og fikk henne til å minne mest om ... om Madam Mim fra Donald Duck!

Edvin forstod nå at det å eskalere dette ytterligere bare ville gi næring til hennes argumenter: om at han var uansvarlig og barnslig. Nå gjaldt å bevare roen, forsøke å opptre sindig. Beviser ovenfor henne at han hadde kontroll og var et rasjonelt, voksent menneske.

- Nå synes jeg det er du som er usaklig, Lise. Retro betyr at vi spiller glamrock slik gutta gjorde det på 70 og 80 tallet, men i tillegg til det, har vi et *sound* som er mer

moderne, med dype *subber* og *heavy beats*. Ve er ikke puddelrockere, vi har ikke bleika hår med løft, og jeg synger heller ikke i fistel. Og ... og vi later heller ikke som vi er tøffere en toget, mens vi i realiteten er noen tynne, narkomane pingler. Nei, vi er ikke sånn, Lise. Og det vet du godt. Kanskje vi kan virke litt androgyne, men det er jo en del av uttrykket vårt. Det handler om *image*. Varen er utprøvd. Det har vært en suksess tidligere, så hvorfor skulle det ikke slå til igjen. *Beaten groover* og bassen *fønker* som bare faen.

De vidåpne øynene til vokalisten virket på ingen måte overbevisende på Lise. Hun himlet med øynene. Det gav ytterligere næring til flammene som stod ukontrollert ut av øynene til vokalisten.

- Det vi venter på: er momentet fra den syvende bølgen, den som skal føre oss over toppen og ut i verden. Trenden blir hipp igjen, bare vent, vi er bare litt tidlig ute. Vent å se, Lise.

Hun fikk ikke inn et eneste ord. Edvin pekte henne opp i ansiktet. Nå hadde han fått vind i bålet og fortsatte monologen som stadig ble mer svulstig, ettersom hans sårede stolthet stadig løp på seg mer oksygen. Og nå blusset flammene opp i ham:

- Vi er omgitt av kitsch, Lise. Glam *er* kitsch. Etter at globaliseringen bredde om seg på midten av 90-tallet, når Internettet ble allemannseie, da skjedde det noe med kommunikasjonen i verden. Den ble global. Verden ble med ett mye mindre. Avstandene ble kortere. Folk fra alle verdens hjørner kunne endelig snakke sammen og dele informasjon. Verdensborgerne fikk et felles språk. Verdensspråket! Lille Norge med sine fire-fem millioner innbyggere, kunne ingen ting gjøre, da det Engelske språket bredde om seg over bredbåndet. Og slik ble gudenes forbannelse brutt. Den som rammet menneskeheten, da Babels tårn falt og alle snakket med ulike tungemål, så ingen forstod hverandre: Arbeidet og samholdet ble splittet. Og med tiden løste kalksteinene seg opp slik at Babels tårn falt. Krig og elendighet rådet. For når kommunikasjonen ble borte begynte folkene å bjeffet til hverandre som løse hunder. Og brått var all respekt, forståelse og toleranse en saga blått.

Med religiøs andektighet og innlevelse, fortsatte vokalisten svulstig. Oppildnet, revet med av sin egen entusiasme, og helt uten øyne for Lises sterke ønske om komme tilbake til sakens egentlig kjerne, fortsatte han:

- Kommunikasjonen er selve drivkraften for den globale utviklingen. Den som brer om seg over Internett og på sosiale medier. Fremtiden er trådløs. Informasjonen er

overalt og tilgjengelig for alle. Da kommunikasjonen og informasjonen ble satt fri over Internett, var det den største revolusjonen siden den industrielle. Intet mindre enn et paradigmeskifte! Nå kunne de fremtidige generasjonene, Ridderne av den nye tiden, dele og snakke sammen på tvers av landegrensene. Det at vi fikk ett felles språk, gjorde dette mulig! Og vi som vokser opp i dag - musikere som oss i *DogModern* - kan spre våre budskap til alle verdens avkroker.

- *One world! One love! Unite don't fight*, ble det avslutningsvis ropt.

Edvin hyttet med stram neve.

Han enset henne ikke lenger.

Var det denne indre drivkraften, denne hellige overbevisningen som var årsaken til at hun ikke riktig nådde inn til ham? Hun undret seg over hvor langt han var villig til å gå med denne fanatismen, under de rette omstendighetene. Samtidig forstod hun at det var noe der, en kime av fornuft, noe hun ikke riktig fortsod. Hvorfor drev dette ham så til de grader, denne besettelsen, dette kallet, eller hva det nå var? Hun visste av erfaring at han ofte kunne la seg rive med, dagen derpå. At han gjerne kunne lire av seg det ene utsagnet etter det andre - ting han ikke engang stod inne for - når han jazzet seg opp på denne måten og lot følelsene løpe av med seg, ja og spesielt om han følte seg såret eller klemmt opp mot veggen.

- Tiden er inne, Lise. For *DogModern* og Ridderne av den nye tiden. Nå trekker vi ut i gatene. Ikke med sinne og vold, men for å feire. Feire de mykere verdiene! Verdsette ulikhetene. Ja. Dette er min, vår hellige overbevisning. Akkurat som at terroristene og fascistene har sine metoder, så må også jeg, vi og bandet gjøre det som må gjøres, men med motsatt fortegn og helt andre virkemidler!

Dette avsluttet han med, uten at han klarte å rive blikket ned fra den fjerne horisonten som lot til å ruve i ham. Kortpustet og rødflammet lot han - etter et øyeblikks ettertanke - blikket falle ned mot det tomme, matte ansiktet på puten ved siden av seg.

- Så hvorfor begynner du ikke med å vise respekt for meg. Hva med å starte i det små, Edvin.

- Du forstår ikke ...

Han som var full av vyer og håp, ristet oppgitt på hodet, slapp seg tungt ned i sengen, begravde bakhodet i puten og lukket øynene. Ga opp.

Lise kjente Edvin godt. Nå hadde peppen gått ut av ham, nå som han hadde tømt sin kreative beholdning og sine indre gemakker. Hun måtte, forstod hun, bare få ham til

å forstå, kjempe seg gjennom den neste, den viktigste delen av samtalen:

- Jo, jeg forstår deg, Edvin. I hvert fall sånn delvis. Forstår at det er viktige for deg. At det er noe mer du vil, som ligger utenfor deg selv, og som driver deg så til de grader. Men, det er jo ikke *det* det handler om. Det vi diskuterer nå, dreier seg ikke *kun* om deg, eller *DogModern*. Du er så oppslukt i deg selv og universet ditt, at det går på bekostning av meg og forholdet vårt. Fremtiden vår. Som om du ikke bryr deg om oss. Våre avtaler. Vår lille familie. Du kjører på med din greie. Overbevisningene dine gjør at du ikke er helt med i den virkelige verden, her hos meg. Du overkjører meg med monologen din. Alt handler om deg og ditt. Det blir en alenegang, et sololøp, uten at du tar hensyn til våre avtaler og hva jeg vil.

Edvin møtte ikke blikket hennes, men så opp i taket med en oppgitt og trist mine. Hvorfor kunne hun ikke gi ham støtte når hun gav uttrykk for at hun forstod ham? Følelsen av å ikke strekke til som kjæreste var vond å svelge. Det var som om disse sterke ønskene om å utrette noe større, noe som satt spor etter seg, at de tankene og ønskene kom i veien for kjærligheten. På den måten var det som om kunstnergjerningen hans skadet forholdet. Disse tankene og overbevisningene overstyrte det faktum at han stadig kom sent hjem og drakk for mye.

- Jeg hadde vel ikke ofret så mye for bandet, om jeg ikke hadde hatt en overbevisning. Om jeg ikke trodde at det vi drev med hadde noe for seg. *Du*, mer enn noen burde jo forstå det.

Det ble stille en liten stund.

Det var med andektig han snakket om disse tingene. Som om idéene og visjonene bar i seg en sprengkraft som var så sterk at det hele vaklet i grenselandet og bortenfor det rasjonelle.

- Dette er utrolig viktig for meg, Lise. For jeg har noe jeg ønsker å formidle, et budskap i tekstene, som jeg tror kan være med på å endre holdninger, eller i alle fall gjøre en forskjell. Kanskje kan det være med på å endre livet til noen som har det vondt. Eller hva om - nå lyste det av øynene til vokalisten - musikken vår kan være med på å bidra til en fremtidig bærekraftig, flerkulturell og global samfunnsstruktur. En ny og sunnere økonomi. Jeg vil være med å fylle fremtiden med håp, kjærlighet og forsoning? Det starter med kommunikasjon gjennom internasjonale organer, som FN, Sikkerhetsrådet og Den Internasjonale Menneskerettighetsdomstolen i Haag. Hva om disse organene hadde en reell internasjonal makt, uten vetorett og særinteresser, som i sin tur la føring for et

internasjonalt og førende regelverk. Det er slik jeg ser det: Først da, kan et reel og global verdensorden vokse frem. Men først, må altså idéene få rotfeste. De må få gå sin seiersrunde, hele veien rundt. For den tiden vi lever i er fortsatt full av krig og terrorisme. En grådighetskultur uten sidestykke. Befolkningsveksten utarmer planeten og finanshaiene bruker opp ressursene. Tiden er moden for å stå sammen om disse tingene, forsøke å redde stumpene. Jeg forstår at dette kan høres ut som John Lennons, Imagine. At det kanskje kan virke naivt, men hvorfor ikke forsøke? Hvorfor ikke jobbe for global fred og forsoning? Hva har vi å tape, foruten troen på at det er mulig? Nå som vi endelig har verktøyene for å få det til, gjennom Internett og verdensspråk. Jeg er hellig overbevist om at disse ideene og tankene vil kunne ta oss videre til neste utviklingstrinn, når det får fotfeste i flertallet. Så kan vi kanskje bygge et Babels tårn på nytt. En ny verdensorden. *DogModern* kan gjerne være en brikke, ja, om vi når frem.

Edvin så på Lise.

- Noen ganger er det som om jeg, vi ønsker å redde verden med kultur. Ja, jeg vet at det høres patetisk ut, men det er allikevel et snev av sannhet i det. Derfor er det du sa for litt siden, sårende og destruktivt for den gode sak.

- Destruktivt! Så det å komme hjem fra fest klokka ni om morgenen er konstruktivt det da, eller?

Stillhet. Blanke ansikt. Tomme blikk.

- Jeg vil bare at du og jeg skal tenke litt fremover. På vår egen fremtid. Den som er nært forestående. På deg og meg, Edvin. På oss. Hva skal vi gjøre i fremtiden? Hvor vi skal reise på ferie?

Lise la seg tilbake og lot hodet hvile mot puten, mens hun så drømmende opp i taket hvor et sinnbilde tegnet opp en salt sommer ... hvit sand ... varmt vann ... og tre skikkelser som holdt hverandre i hendene og stod frem i silhuett mot en rød og lav sol.

- Vet du hva, sa Edvin kort og anstrengt, mest av alt sliten av hele greia. - Jeg orker ikke mer av denne diskusjonen, akkurat nå. Trenger å sove litt mer, jeg ...

Edvin trakk dyna over hodet. Snudde ryggen til.

Det var dråpen som fikk begeret til å flyte over for Lise.

- Hvis du ikke hadde vært en så jævlig selvopptatt og pompøs drittsekk, som bare tenkte på deg selv, så hadde vi kanskje fått til noe sammen. Vi har nettopp flyttet inn i denne leiligheten. Hva med å planlegge hvordan vi kan pusse opp kjøkkenet, for eksempel, sa Lise knivskarpt.

- Kjøkkenet?! kom det fra dypet av sengetøyet ved siden av henne. - Hva i all verden er feil med kjøkkenet vårt? Det fungerer vel fint. Kjøleskapet holder melken kald. Skuffene går inn og ut. Skapene er ok. Hvor vil du egentlig med alt dette?

Dette gjorde det endelige utslaget. Lise hadde fått nok.

Hun skrek:

- Hvor jeg vil!

Hun rev dynen av seg.

- Det skal jeg si deg, Edvin!

Hun spratt opp i stående. Naken.

- Jeg skal i alle fall ut herifra før jeg råtner på rot!

Ordene fór som et spøkelse gjennom veggen og inn på kjøkkenet.

Før Edvin fikk snudd seg rundt var Lise allerede inne på badet, hvor han hørte henne romstere frenetisk rundt.

I neste nå kom hun trampende inn og dyttet en dirrende pekefinger opp i ansiktet på ham. Edvin presset hodet bakover for å få litt distanse til den pågående gestusen. Han kikket bedende på Lise med vidåpne øyne og hevet øyenbrynene, uten å få frem en eneste lyd. Kun et skarve *pip* var det eneste han maktet å klemme ut av seg, over sine blodfattige lepper.

- Hva ær'e du piper etter! Får'ukke luft!

Dette brølte hun opp i ansiktet på ham, uten det minste snev av humor i stemmen.

Det var neimen ikke godt å være Edvin, nå. Han var tørr som sandpapir i munnen. De anklagende, fornærmende ordene slo og gnuret mot skallbenet.

Likevel var det kanskje nettopp det som skulle til, for at han skulle lære noe av alt dette. Bankingen i hodet og skrikingen til Lise, trengte på en eller annen måte inn i dypet av ham, og noe nådde frem og inn gjennom visiret på rustningen til *ridderen*. De gode argumentene hennes rikosjetterte der, i skalleghropa på ham, og det festet seg noe der inne et sted, som så smått begynte å påvirke ham. Tanker og ideer som ikke gikk langs de vante tankebanene, disse motorveiene av gjentakelse, nei disse ordene trakk opp nye stier i ukjent terreng, langt der inne i den såre og dehydrerte hjernen på guttemannen. Snart ville det åpne seg opp nye muligheter langs disse nye tankebanene, friske, annerledes innfallsvinkler, som skulle komme til å gjøre alt sammen litt enklere for ham på et senere tidspunkt, skjønt det ville nok fortsatt ta en liten stund, før Lises argumenter slo inn for

fullt og virkelig gjorde noe med hans innfløkte tankesett og handlingsmønster. Kimen, frøene var i alle fall plantet i ham, og Edvin begynte å forandre seg, akkurat da når smerten var på sitt aller verste. Edvin selv, var totalt uvitende om dette, for han viet kun sin oppmerksomhet til smerten, der han nå befant seg godt plantet i seg selv og denne pågående konflikten. Men det skjedde altså noe med ham, som gjorde at han ville komme til å handle annerledes og gjøre andre prioriteringer senere. Heldigvis hadde Edvin den egenskapen, selv om det muligens satt litt lenger inne hos ham enn hos mange andre, ettersom han hadde opparbeidet seg en livsanskuelse som var tuftet på en slik sterk idealisme, som jo i sin tur rettferdiggjorde alt det han stod for og den utsvevende livsstilen. Ja, Edvin var vanskelig å vende, ettersom han var vokalist og måtte ha en god porsjon selvtillit, var han sta og sterk i troen på seg selv og det han drev med. Hadde ikke Edvin hatt denne egenskapen, ville han heller ikke klart å stå slik midt i lyden og synge tekstene til bandet med full overbevisning og innlevelse. Men, nå var det altså et nytt rom i ham og en dør som var i ferd med å åpne seg.

NÅ, MANGE ÅR ETTER at banddrømmen gikk litt over og ble til noe annet, sitter jeg altså her å skriver om alt sammen, også lurar jeg på om jeg har blitt voksen? Og hva det vil si å være en hel person? Det å være på plass i eget liv? Også tenker jeg at jeg stadig lærer nye ting om meg selv, at jeg går videre gjennom livets stadier, kommer opp i nye situasjoner, og at alle faser i livet krever ulike ting av meg. Tør påstå at dersom noen kjenner meg fra kun fra det utsvevende bylivet, ja om de ikke har sett meg med min datter så kjenner de ikke meg slik jeg egentlig er, slik jeg har blitt. Da kjenner de kun en liten del av meg, langt i fra hele. Akkurat som at jeg ikke viser mitt fulle og sanne jeg, om jeg for eksempel er på jobb, eller i andre formelle sammenhenger. Har de ikke opplevet meg sammen med min kjæreste, Connie, så har de heller ikke noe fullgodt bilde på hvem jeg er, hvem jeg har blitt.

Edvin hadde ingen av delene til stede i sitt liv, selv om han trodde han hadde funnet kjærligheten, men det gjør ham jo ikke mindre verdt som menneske. Det han kjempet for, det han stod for kan være viktigere enn hva jeg kjemper for, eller står for nå i dag, på tross av at jeg nå har et barn og en kvinne i livet som jeg elsker. Vi har alle forskjellig ståsted i livet. Akkurat som at tro: at tro per definisjon alltid vil være forskjellig. Ingen er like. Det er umulig. Heller ingen oppfatning om noe kan være helt identisk, slik jeg ser det, fordi vi opplever verden rundt oss på en subjektiv måte, hver og én fra sitt eget ståsted. Mitt anskuelsesunivers er i stadig fluks. Ikke engang selvet er identisk fra uke til uke. Det er nettopp *det* som gjør det så spennende: uforutsigbarheten, ulikhetene og mangfoldet. Det er nettopp noe av det som gjør livet interessant.

Tankene mine endrer seg fra dag til dag.

Jeg endrer meg.

Ja, heldigvis!

Det å ikke skifte mening er direkte urenselig, skal Thomas Hylland Eriksen ha sagt. Og det tenker jeg er ganske fint formulert. Videre vil jeg legge frem følgende postulat: At enhver form for fanatisme er et paradoks i seg selv, nettopp fordi det ikke finnes absolutter. Helt sort, eller kritthvitt ... det er en illusjon, slik jeg ser det. Verden er sammensatt, det er mange nyanser av grått, ulike farger og sammensetninger; sammenblandinger og et

fargespekter av nyanser, der graden av svingninger i lys og bølgekraft, alt sammen er i stadig bevegelse. Lite, eller ingenting er konstant. Det er da det blir vanskelig for meg å forstå hvordan en holdning eller mening kan stå fjellstøtt og urokkelig gjennom et helt liv. Eksempelvis trodde jeg at jorda var rund, da jeg var yngre, og syntes det var rart at folk før i tiden mente at den var flat. Senere fikk jeg vite at den var mer som et egg, oval og presset litt sammen på midten. Altså min oppfattelse av jorden - den jeg trår rundt på hver bidige dag - endret seg ganske radikalt da jeg fant ut av dette. Videre fikk jeg vite at landjorda presses ned flere meter av månenes påvirkning og de gravvitale kreftene, igjen måtte jeg revurdere mitt syn. Senest i går: At jordens tiltings-vinkel i forhold til sola, og at den elliptiske banen rundt sola heller ikke er konstant. Videre, at det heliosentriske verdensbildet beveger seg gjennom universet i rasende fart, med solen i sentrum. Det viser seg altså, etterhvert som tiden går, at det stadig kommer ny kunnskap til, som gjør at jeg må endre min oppfattelse, overbevisning og tro.

Det Edvin ikke var klar over, var at han var på god vei inn i en form for fanatisme. Derfor var det godt at Lise nådde frem og inn til ham, og satte i gang noen endringsprosesser, før veivalgene kunne ført ham for langt vekk fra de opptråkkede løypene, sågar utenfor kartet. Edvin, akkurat som jeg, fulgte én strak vei mot dette målet han hadde. Kompasskursen han hadde peilet ut var på vei inn over uttråkket mark. Kanskje mot et stup. En avgrunn. Fortapelse. Men, ville jeg sittet her i dag å skrevet om bandlivet og kulturhuset, fortsatt vært opptatt av det den dag i dag, om jeg ikke trodde at dette som jeg også nå i dag bruker tid på ikke har noe for seg, eller at det på en eller annen måte strekker seg frem i tid og evighet?

I går kveld sto det å lese i nyhetene: Charlie Hebdo. Tre millioner magasiner ble revet vekk i løpet av et par morgentimer. Én uheldig kunde sto opp klokka 04:30, møtte opp på aviskiosken på hjørnet 05:00 for å kjøpe det nye nummeret av magasinet, dagen etter terroranslaget.

Utsolgt!

Hvis det finnes et ord for det motsatte av boikott, er det nettopp det jeg er ute etter å si noe om med dette eksempelet: for folk gikk mann av huse for å kjøpe magasinet, mange i ren sympati. Så, terroristene oppnådde akkurat det motsatte av hva de hadde satt seg fore. Deres sak ble svekket, de fikk massiv motstand, det ble mer oppmerksomhet rundt det satiriske bladet og alle tegningene av mann med skjegg og turban. Det har allerede nå, bare noen dager etter hendelsen, bredd seg bølger av forsoning og toleranse

over hele verden, som ringer i et tjern strekker seg ut i til de fjerne breddene. På mange måter har disse terroristene gjort mer for saken enn denne teksten noen sinne vil kunne klare, enn det Edvin Andersen og *DogModern* klarte å oppnå med sine velmenende tekster og iherdige innsats. Og det gjør meg trist: At vi ikke har kommet lenger i vår utvikling. At det må slike ekstreme hendelser til, før disse viktige sakene blir satt på dagsorden og debattert. Det blir omtrent som i en nettdiskusjon hvor de velmenende argumentene eller løsningene *ikke* får debattens fokus, men at det er all hetsen og alle personanklagene som dominerer. Og det forundrer meg stadig at det er dette som skaper de store bølgene. Det er dette journalistene hiver seg på. Og på Facebook, eller i andre sosiale medier. Nei, se da skal det skrives så det spruter av engasjement. Sakens kjerne, eller de egentlige løsningene, de drukner gjerne i dette vonde ordskifte: Det som dreier seg mest om personhets eller trusler, eller annen type trussel og krigs-retorikk. Så ender det altså opp med at svært få får med seg hva som kunne være løsningene på problemene, ja, at det som egentlig var viktig drukner i en type sjikane og eskalering. Det underliggende problemet, det forebyggende, det som burde vært tatt tak i, ender da opp som små ubetydelige krusninger i et stort og opprørt hav av hat og fremmedfrykt. Lenger kommer vi som samfunn tydeligvis ikke i vår egen utvikling, slik jeg ser det, om vi ikke evner å endre oss, i alle fall her i et av verdens rikeste land, med fredsprisutdelinger og et oljefond som nærmer seg ufattelige verdier.

Dette minner meg på bruddet med Juni sin mor, som skjedde omkring ett år etter at vår datter ble født. Hvor jeg endte opp med å rope irrasjonelt: At jeg aldri ville se henne igjen! Og sikker nok en hel del andre ting jeg ikke egentlig mente. Jeg lot følelsene løpe fullstendig av med meg. Glemte helheten, tenkte bare på meg selv og mine egne følelser, der og da. Hvorpå hun svarte tørt: Men, hva med Juni da? Husk på det: Du og jeg kommer til å ha noe med hverandre å gjøre resten av livet, om du vil eller ei, så lenge vi har Juni sammen. Vi er sammen om henne. Slik er det bare. Det er til hennes beste at vi er gode venner og finner ut av disse tingene.

Stillhet.

Ja. Jo. Hun hadde selvsagt rett. Siden den gangen har vi forsøkt å være gode venner og ikke krangle, og aldri foran Juni. Har forsøkt å strekke meg, være grei. For om Junis mor trenger barnefri en gang i mellom, så går jo det begge veier. Nå hjelper vi hverandre, finner løsninger, stiller opp, forsøker å stille opp for hverandre, slik at Juni opplever dette mest mulig problemfritt. Ingen eskalering eller sårede følelser, for det

hjelper altså ikke saken. Eskaleringen og alle personangrepene, denne stadige ordkrigen og plagingen. Det beviser på mange måter at vi mennesker fortsatt har en lang vei å gå i siviliseringsprosessen. Hadde det ikke vært for at Junis mor som er et klokt og voksent menneske med gammel sjel - som finner fredelige diplomatiske løsninger - hadde det nok vært mye vanskeligere for meg òg. Takk for det!

Videre tenker jeg at disse tre terroristene også hadde sin hellige overbevisning. At det å gå slik i én retning, med ett tankesett, uten å ha noen andre med et mer nyansert verdensbilde å spille ball med, at det i mange tilfeller kan ende opp ganske så vederstyggelig. I tillegg muliggjør jo også tilgangen på automatvåpen og håndvåpen, slike massedrap. Så hvorfor? Hvorfor blir skolemassakre og terroristiske handlinger en utvei for noen? Tenker at det er ensomme mennesker med lite voksenkontakt, folk som har falt utenfor, eller som føler seg misforstått. Kanskje lider de av mangel på kjærlighet, nærhet eller omsorg. Kanskje får de lite oppmerksomhet, føler seg usynlig, og når de da endelig finner en overbevisning, eller et marginalt miljø med tilhørighet, ja, så finner de kanskje også en mening med det hele. Litt som Edvin, guttemannen, meg selv og kulturhusets mange *outsidere*. Det kan gå virkelig galt om det ikke er noen der til å korrigere, eller lede disse arme sjelene bort fra den retningen de selv mener er den eneste riktige. Noen kan i ytterste konsekvens ende opp som fanatikere med ekstreme overbevisninger, og da får de kanskje tilbake troen på seg selv og meningen med sitt liv, uansett hvor forkvaklet dette verdensbildet er.

Også ser jeg for meg en hel masse sortkledde mennesker med dynamitt rundt livet, som løper ut i et karrig landskap og sprenger seg selv i småbiter. Et bomberegn av sand og grus. Løpende, pulserende liv og kroppsdelar som deiser i bakken mot en blodig horisont. Bildet er lydløst, smellene er kun visuelle glimt og ikke videre til bry, fordi jeg velger å utelate de groteske detaljene. Er redd bildene vil feste seg i meg om jeg maler dem for detaljert opp ... så eksplosjonene er altså ikke til bry, annet enn for den sortkledde dette gjelder. Bomberegnet. Alt sammen, uten at en eneste uskyldig maur eller strå på jorden rammes av disse sprengningene. Ønsketenkning. Ja! Men mange ganger slår det meg at det omtrent er dette som er i ferd med å skje i Syria, Afghanistan og i Irak, nå i dag. Alle disse IS krigerne som reiser inn i meningsløsheten, i krigene, og som bomber hverandre tilbake til steinalderen, sprenger seg selv, kunstsatter, oldtidsbyer og alle andre i luften. Alt sammen på grunn av forskjeller som ofte er så marginale at vi utenforstående ikke engang klarer å forstå forskjellene. Sunni eller Shia? Ikke vet jeg?

Har forsøkt å lese meg opp, men jeg glemmer det like fort som jeg har lest om det. Ja, selv om jeg forsøker å sette meg inn i sakene fra alle mulige synsvinkler. Ser på nyhetssendinger, leser aviser, bare det å sette seg inn i forskjellene, meningsbrytningene er jo en jobb i seg selv. Det er jo så mange kanaler og informasjon: Al Jazeera, NRK, CNN, og alle de uavhengige videodokumentarene på YouTube og Facebook. Så det burde være mulig å sette seg inn i konfliktenes sanne natur!? Alle motstandsgruppene i Syria. Hvem har egentlig oversikt? Selv om jeg forsøker å forstå det, kommer jeg altså ikke til bunns i det. Klarer ikke å fatte at menneskeliv må gå tapt i dette kaoset. Like lite som jeg klarte å komme til bunns i hvem som hadde skylden, når to kamphaner barket sammen i skolegården i oppveksten.

Det er selvsagt enkelt for meg å sitte her å ta lett på det, jeg som lever i et fredelig land, som ikke føler disse konfliktene på kroppen hver eneste dag. Jeg som ikke er fylt av harme fordi familiemedlemmer er lemlestet, torturert eller bortført. Jeg som ikke har noe å hevne. Vi her hjemme har ikke kjent krig på kroppen på over 70 år, konflikthåndteringen er ikke av en slik voldelig og krigersk art, lenger. Det tar vel et par generasjoner har jeg lest, før et samfunn blir vandt til demokrati, ytringsfrihet, og kan bli sånn noenlunde fri for korrupsjon, og således klarer å ty til andre virkemidler for å løse problemer og konflikter.

Edvin opplevde konflikter i sin hverdag, daglig. Og som historien vil vise, følte han det sterkere og sterkere på kroppen, for hver dag som gikk. Hva skulle til for at også *han* klarte å snu, og velge en vei som gjorde mindre vondt? En vei som ikke var fullt så eskalerende og som ikke var fullt så egosentrisk?

Det vil historien vise.

Akkurat der og akkurat da, stod han midt i dette turbulente livet sitt, med begge beina godt plantet, selv om paradoksalt nok forfektet de ikke vold og fredelige løsninger, ja, så var han en sann mester i eskaleringens kunst, ganske på samme måte som andre krigshissere og krigsretorikere. På tross av: At den gode saken han slåss for, var av diametralt forskjellig art, så han ikke dette paradokset, der han nå lå i sengen og stirret stivt på Lise, forsøkte å forstå hva hun som stod over ham mente.

LISE DRO PEKEFINGEREN vekk fra ansiktet til Edvin, reiste seg fra sin fremoverlente posisjon, naken og harmdirrende med bevrende lepper og med armene godt plantet i siden, guttemannen kunne ikke annet enn å holde pusten, vente på fortsettelsen.

- Du kan ta den musikerhatten din å stappe den langt opp der sola aldri skinner! Dette her gidder jeg ikke mer!

Før Edvin rakk å summe seg, hadde Lise klort på seg fillene. Rasket til seg vesken, mobilen og nøklene.

Edvin forsøkte å si noe:

- Pip, klemtet han.

De gapende øynene til guttemannen ville mye, men klarte lite. Kanskje var det endringsprosessen han sto ved, som forårsaket en midlertidig stans grunnet ombygning. Overmannet. Tatt på sengen. Uansett hva som var utslagsgivende, fikk han altså ikke frem mer enn dette skarve lille pipet, midt i alt viraken. Hadde han mistet stemmen òg nå, tenkte han oppgitt, kremtet, klarnet den og skulle til å fortsette:

Men så langt kom han ikke.

Lise rasket til seg dorullen fra holderen på badet, slik at den ble stående å rikse i hengslene. Edvin så på henne med bestyrtelse, der hun trampet bestemt ut av baderommet og inn på det hvite teppet på soverommet, nå allerede delvis påkledd. Og han rakk heller ikke å reagere før hun hadde kylt dorullen mot ham av full kraft, så den traff ham midt i pannebrasken, med en dum og dump lyd, før dorullen spratt opp i været spant rundt i luften og freste ut en remse med papir, stoppet opp, ble hengende midt mellom opp og ned, før den igjen falt rett ned og spant over ansiktet på ham og videre nedover dyna, hvor papiret ble liggende i en hvit stripe etter den i hele sengas lengde og bortover teppet; som en eneste langstrakt fornærmelse av billigste sort.

Ut av rommet og ut i gangen fór rullen, der Lise var på god vei ut av utgangsdøra og nå ville smelle den igjen for å sette sitt endelige punktum for hele suppedassen. Dorullen spratt over terskelen, la seg i dørsprekken akkurat idet hun kylte døra igjen. Den myke bufferen ble klemt litt flat, fjæret og kastet like greit døren opp og traff Lise i armen.

- Jævla idiot! skrek hun av sine lungers fulle kraft mens hun forsøkte å tvinge døra

igjen med rå makt så nesevingene hvitnet og kinnene pumpet seg opp med enda mer rødme. I neste nå rev hun døra opp og sparker dorullen inn i leiligheten med voldsom kraft. Hvorpå hun smalt utgangsdøra igjen med ett brak. Etterklngen, de hule drønnene forsvant nedover gangen, sammen med de hastige, illsinte skrittene. Og like slik brått og brutalt, som en overrumplende kastevind dro dette uværet videre og fortok seg til sist nedover i trappeløpet.

Så ...

Stillhet.

Med ett var alle lydene av Lise borte ... Kanskje for alltid, ble han liggende å tenke. Og lytte.

Han har det ikke i seg! Han har det virkelig ikke i seg! De rasende tankene til Lise la seg opp i henne som kjedekollisjoner, og ga ytterligere næring til det altomfattende raseriet og fortvilelsen.

Skjønt han hadde altså det: Edvin hadde det faktisk i seg, selv om hun ikke trodde det, akkurat da. Han var kanskje ikke klar over det selv, men frøet var altså sådd. Dette noe hadde trengt igjennom panseret. Og snart ville dette som Lise hadde sagt - elle rettere ropt - begynne å spire i ham, og gradvis ville de nye, friske tankene jobbe seg fremover, få medvind i ham og gi mening. De vonde ordene ville snart begynne å leve sitt eget liv, for nå var de grunnfestet i dypet av ham, og sakte men sikkert ville guttemannen begynne å endre seg, sin innstilling til livet, faktisk. Men, det ville komme til å ta tid, for det var jo ikke slik at Lise Louise bare kunne knipse ... knipse gutten ut av mannen. Ja, som en skitten trøye kommer av og blir kastet i skittentøyet. Nei, så enkelt var det ikke. Men ... rart, egentlig: At noen få ord i seg selv hadde denne kraften i seg til å sette i gang veldige endringsprosesser, som i sin tur ville komme til å rokke ved alt som var grunnfast og fastlåst i guttemannen. At disse få ordene kunne få i stand alt det!?

Edvin ble liggende å lytte håpefullt til stillheten. Allerede savnet han alle lydene fra sin sinte kvinne, for det verste var stillheten, at tankene om at hun kanskje ikke ville komme tilbake, aldri svare ham igjen!

Han ble liggende å se på den lange remsen av toalettppapir som snodde seg fremover dynen og fortsatte videre i et eneste stort virvar.

Nei, dette blir for dumt!

Hun kan ikke bare stikke av på den måten!

Han spratt opp av sengen. Løp ut på kjøkkenet. Åpnet de franske dørene til balkongen. Fotet seg barbent, først nølende, skeptisk, bortover det tynne snødekket på takterrassen. Fotsålene smeltet seg ned i den løse snøen og det la seg opp noen tydelige spor av den nakne musikeren, som nå skled litt og mistet balansen, før han tok tak i rekkverket, stoppet opp og la blikket i gata, fire etasjer under. Han kjente hvordan kulden tok tak under fotsålene og liksom limte dem fast til plankene. Kulda bredde seg straks oppover leggene, og den intens verkingen - forestilte han seg - kom fra langt inni beinmargen ett sted.

Hvor i helvete ble hun av ...

Sola tvang seg gjennom kuldedisen som lå langsmed horisonten. En brøytebil dro opp en bred stripe nedover gata. Og en hvit geysir la seg opp og ut til siden, det dumpet et tungt og lett dryss om hverandre over eplehagen til eneboligen ved siden av. Snøen la seg i store kaker på toppen av det plane, hvite teppet og overrislet de nærmeste prydbuskene. Naken og barføtt hufset Edvin seg, la seg over det frosne rekkverket med overkroppen, og med et godt grep så knokene hvitnet om rekkverket, speidet han nedover mot smijernsporten som vendte ut mot gata ...

Det drysset litt nysnø ned ...

Endelig!

Der var hun.

- Lise! La oss prate om dette. Det blir for dumt at du bare stikker av på den måten, ropte han ned til henne.

Den veldreide boben falt bakover, den snorrette panneluggen gled fra hverandre på midten da hun la blikket opp og satt det strengt i ham. Det triste ansiktet hadde fullstendig rent over. Og den lue-løse sveisen stod i sterk kontrast til det hvite teppet bak. Slik ble hun stående et lite sekund, før hun snudde forurettet på hælen og slang på håret så det falt demonstrativt på plass i den stramme frisyren. I neste øyeblikk trampet hun av sted i rask marsj oppover den brøytede veien, iført sorte militærstøvler. Akkurat da kjente Edvin hvor utrolig glad han var i den lille, fyrige jenta, som med utålmodige og hardhendte fingre strevde så med å kneppe igjen den røde duffelcoaten.

Det siste han så av henne var at hun forsvant rundt gatehjørnet, ett kvartal høyere opp i gata. Han ble stående litt å se etter henne, som om hun plutselig skulle ombestemme seg ...

Kulda. Smerten satt som limt til fotsålene og langt inn i beinmargen på ham, og når han nå fikk summet seg såpass, var det med høy kneføring at det bar like tilbake og inn i varmen. Det prikket og sved i huden. Tankene virret planløst rundt i hodet som nattsvermere rundt en lykt. Alt skulle liksom bli så bra, etter at de flyttet inn sammen og fikk tak i den fine loftsleiligheten på Kampen, med egen takterrasse og ett ekstra soverom til gjester. Slik hadde han tenkt. Og nå, nå skjedde dette. Utgjort var det!

Edvin lukket de franske dørene til verandaen, låste dem med et lite knepp. Ble stående innfor glassdørene og ta inn den vakre utsikten. Rusen satt fortsatt litt i. På tross av den opprivende episoden, var han allikevel ikke totalt sønderknust. Det var som om det gode humøret som fulgte med rusen tok av for støtet. Det hele virket nesten litt uvirkelig. Hun kommer nok tilbake når hun har fått roet seg ned, tenkte han. Joda, hun pleier det. Joda, det var trøkk i henne. Og *litt* takhøyde måtte det jo være ... på en måte var det spennende at det skjedde noe, for ellers ville jo hverdagene være både grå og kjedelige, unnskyldte han seg med, der han nå stod å så utover det urbane vinterlandskapet. Noe poetisk vokste i ham og presset på. Det var på høy tid med et ridderdikt, tenkte han og flyktet straks avsted med sin tankevenn, Tapiren:

Ridderen skuet ned på vinterbyen. En dag skal alt dette bli en frihetens akse, fra nord til syd. Han strøk Tapiren gjennom de strie nakkehårene, klappet den vart på snabelen. «Oss to er det ingen som kan stoppe! Våre skaperevner, fantasi og virketrang kjenner ingen grenser.» Aldeles usårbar følte Ridderen seg, der han fløy av sted på stille vinger over den kappekledd byen. Fra der oppe så ikke ridderen landegrensen. Alt sammen var kun ett landskap, som la seg ut i vær og vind, under snøteppet, isen og vannet under. Den utvalgte opplot sin jublende røst: «Proletarer! Til hest! ... øh ... eller Tapir! I frihetens navn! La oss forskanse denne, vår grenseløse verden!».

PÅ NRK DAGSREVVYEN i går blusset debatten for legalisering av hasj og marihuana opp igjen. Bent Høie mente at vi ikke var tjent med å introdusere et nytt rusmiddel i tillegg til alkohol, at det ikke ville gjøre saken bedre med enda et lovlig rusmiddel. En av legene i innslaget hevet at hasj er mindre farlig enn alkohol, at undersøkelser viser at de fleste unge i dag nettopp tror det: at alkohol er farligere. I USA røyker én av ti unge hasj, eller marihuana. Noen mente sågar at ved å avkriminalisere, ville kriminaliteten gå ned med 10 til 20 prosent, fordi de som handler med dette ikke lenger trenger å oppsøke kriminelle miljøer for å få tak i det. At trafikken av kriminell virksomhet vil gå ned, fordi markedet for bakmennene vil bli betydelig mindre ved legalisering, at det på den måten ikke lenger ville være enemerket for de med lyssky intensjoner.

Dette er en lang og innfløkt diskusjon. Har ikke tenkt til å gå i dybden av det, men jeg vil bare si at jeg heller ikke var typen som klarte å si nei da jointene gikk rundt på festene, da jeg var yngre og spilte i band. Det løste opp spenningene, jeg ble oppstemt, fikk en tro på meg selv og ble fokusert på det jeg holdt på med. Slik tenkte jeg i alle fall. I utgangspunktet var jo det bra, om jeg skulle på øving og var litt negativ eller anspent. Det var som om opplevelsene ble sterkere, som om det hele, den noe kjedelige virkeligheten og hverdagen fikk en liten smak av eventyr.

Jeg var ingen storbruker. Ikke slik at jeg gikk rundt og var ruset meg til daglig. Jeg ble heller ikke sosete og slapp, fordi jeg måtte *ha på* til alle døgnets tider. Jeg kom ikke dit hen: At jeg ble labil, altså nede når jeg ikke hadde fått på, og at alt var lutter glede når jeg var i rusen. Jeg var ikke av dem som ble sittende inne å spille Playstation dagen lang. Latskapen, denne slappheten lå kanskje ikke riktig for meg. Jeg var mer i den kategorien brukere som hadde litt problemer med å lese bøker på senga, fordi konsentrasjonen glapp når alle de andre tankene løp så fritt. Ukonsentrert, rett og slett. Kanskje sov jeg litt for lenge innimellom. Og jeg kunne være oppfarende, kanskje litt lunefull, spesielt når jeg var bak-fjern, dagen derpå. Altså ingen storbruker. Jeg ble introdusert til hasj og marihuana midt i tyveårene, da jeg studerte i England. Det hendte nok at jeg tok en blås i godt selskap, etter bandøving og på fester, i høyden et par ganger i uka. Skjønt det krevde en ganske sterk viljestyrke, å holde forbruket på dette nivået, ja

å begrense det såpass at jeg ikke lot meg friste til å ha stoffet liggende hjemme til enhver tid, eller at jeg måtte oppsøke de miljøene hvor dette florerte, daglig. Jeg vil si at jeg den gangen hadde et ganske bevisst forhold til mitt bruk. Kanskje fordi jeg var litt eldre da jeg ble introdusert til det, ikke vet jeg. Allikevel, dette miljøet fulgte meg i mange år etterpå. Folk jeg kjente fra byen, som drev med dette daglig - som det var vanskelig å vende ryggen til - kom gjerne bort til meg mange år etterpå, tilbød meg et trekk, ville ha meg med på ting, når jeg hadde barnefri og var ute på byen. Ikke at dette var noe stort problem, ettersom jeg etterhvert klarte å gjenvinne kontrollen over livet mitt, men det sier litt om hvor vanskelig det er legge historien sin bak seg, bytte miljø, eller å starte på nytt med blanke ark i en liten storby som Oslo.

Mange av mine medstudenter og musikere fra den tiden, vokste det vel av seg, da de fikk et mer voksent forhold livet forøvrig. De gikk videre, fikk nye venner, en fast jobb, og snart handlet livet mer om familien, jobben og fremtiden. Edvin måtte også én dag ta stilling, da dette nådde et visst punkt. Etterpå forsøkte også han å famle seg videre over ukjent grunn, for å bli som de andre voksne, gjøre de tingene som ansvaret med en jobb, en familie og en kjæreste innebar. Da ble plassen for alt dette andre gradvis mindre, og snart skulle dette rommet gradvis lukkes også i hans utsvevende liv.

Edvin var en sofistisert bruker, innbilte han seg: At han nærmest lot seg lure til å gjøre det i fylla, eller i godt selskap. Han ble ikke like full, tenkte han, om han stoppet å drikke og røykte i stedet, skjønt det skjedde jo ikke, for *så* godt klarte han altså ikke å kontrollere dette. Som regel endte det opp med at han tok ett trekk av en joint, kanskje flere ganger i løpet av en kveld, om han var ute og drakk. Eller så hendte det langt oftere, etter hvert som han ble eldre, og når han ble virkelig full, at det siste trekket endte opp som et nakkeskudd, som fikk ham i kne og sendte han hodestups ut i mørket, hvor han sjanglet alene hjem, uten å ha noe videre erindringer om dette i ettertid. I de verste periodene hadde han stoffet liggende hjemme, brukte det daglig og da endte han opp med å vanke, mer og mer i de kretser der dette var gjengs, og mindre med de andre han så på som litt kjedelige, der det ikke skjedde så mye spennende.

Nå i skrivende stund, rundt femten år etter at jeg selv spilte i band og var en del av et miljø hvor dette var vanlig, slår det meg at jeg fortsatt må være det bevisst, velge hvor jeg går ut, med hvem eller hva jeg blir med på. For det er ingen enkel last å kvitte seg med. At det *ikke* er like farlig som alkohol kan godt hende: Det er alt det andre rundt, folka du omgås med for å få tak i det, ja, de som er mer innbarka og mer inn-røyka enn

deg selv. Også lar man seg påvirke, blir dratt med på ting man egentlig kunne vært foruten.

Nå vel, jeg vet virkelig ikke hva jeg mener om denne legalisering, enda jeg helt klart er en av dem som burde være tolerant og snakke varmt for det, nettopp fordi jeg kjenner mange som driver med det og vet hvordan det fungerer når du spiller i band og ønsker å være blant de tøffe, de kule på festen. Kanskje var det noe med disse labile og sosete musikertypene som ikke riktig klarte å innfri når det kom til stykket, som fikk meg til gradvis å forstå at ting hadde en tendens til å koke bort i kålen og ikke bli noe av. Også gjorde jeg det sjeldnere, ble eldre, sluttet å spille i band og fikk andre interesser. Det var også noe med den unnfallenheten som hersker blant tjall-røykere, som ikke passer spesielt godt inn blant de andre kaukende og spisse albuene på byen? Kanskje den kognitive utviklingen ikke riktig har kommet dit hen: at folk som driver med slikt passer riktig inn. Selvsagt leder det også til sterkere stoffer, eller at man før eller siden havner borti folk som driver dette lenger enn det du kanskje hadde sett for deg. De som tar av litt oftere tar ofte andre stoffer, og blir snart dårlige rollemodeller. Dette forholdsvis uskyldige rusmiddelet har nok satt en stopper for mange dyktige, kreative og sarte sjeler. Samtidig er det mange historier om musikere som har fått det til, selv på langt sterkere stoffer, så det finnes vel ingen fasit på hvordan man går frem, når frem.

Når jeg videre tenker på min egen datter, ønsker jeg jo ikke at hun velger slike miljøer å vanke i. Samtidig vil jo disse miljøene bli mindre lyssky om de var legale ... Hm ... ? Dette har jeg virkelig ikke noe entydig svar på. Vet ikke om jeg har noen klar formening eller formaning heller, annet enn at folk må få avgjøre hvordan de vil leve sine liv. At det er mange forskjellige skjebner og stadier i et liv. At alt har sin tid. Som oftest er det en dypere mening med det meste man fortar seg, tenker jeg nå, også finner man ulike grunner til å fortsette å stå på. Det finnes mange der ute som trenger noe som er sentralstimulerende for å fri seg fra skyggesidene, for å makte å klatre opp motbakkene, for igjen å kunne stå på de lyse toppene å kjenne sola varme ansiktet.

EDVIN TRIPPET FORAN speilet på soverommet. Smerten, kulden som prikket og stakk under føttene var ikke til å holde ut. Han måtte rett og slett holde seg i bevegelse, med høy kneføring så den innskrumpede tissefantent deiset mot lårene. Han slo håndflatene sammen over hodet. Det kilte og prikket i huden, det varmet på en slik verkende måte at han lurte på om han hadde frosset på seg noe.

Gåsehuden på lårene så virkelig ikke ut som hans egen. Edvin lot de fjollete geberdene opphøre, ble stående foran speildørene på soverommet å betrakte seg selv. Det var nesten så han ikke kjente seg selv igjen. Tissen så ut som en middels jordskokk. Snilen hadde trukket seg inn i skallet, og den lille tuten som var igjen av Edvins manndom, stod nå rett ut og skalv.

Edvin ristet oppgitt på hodet over dette synet som opplot seg foran ham speilet. Han fortsatte kneløftene, med knærne godt opp mot brystet, for å få i gang blodomløpet. Med overdrevne bevegelser og store fakter, løp han på stedet til han fikk ristet litt liv i den valne snilen og de frosne bena.

De siste timene hadde vært en merkelig reise. Fra å være konge på byen, var han nå redusert til en idiot. Var det ikke typisk! Hadde han vært lykkelig, slik som kvelden og natten i forveien, så var det ofte slik at hele verden like snart raste ned i hodet på ham. Som om alt sammen lå utenfor hans kontroll, at en høyere makt hadde fått med seg at han hadde det bra, og nå ville opprette en form for balanse. Var det slik at det alltid måtte gå opp i opp, at tingene måtte utliknes? At folk som levde på det jevne slapp disse voldsomme nedturene? At de som holdt seg i midten, slapp unna bølgetoppene og bølgedalene, og derfor kunne være vater, sånn noenlunde lykkelige? Livet til guttemannen verserte i toppene og like snart i grunnbrottene, ja, dette forundret han seg over, uten at han tok med i betraktingen: at han jo hadde drukket ganske tett og røyka jointer i noen år, og at humøret nok lot seg prege av det, nå som han ble litt eldre.

At Edvin Andersen hadde begynt å bli labil, men han forstod det ikke selv. Det fungerte gjerne slik at han i det ene øyeblikket var høyt oppe, blid og varm som sola, når han hadde *fått på*, drukket noen øl eller tatt et trekk, for så i neste øyeblikk, når virkningen avtok, eller når han ikke hadde *fått på*, kunne være ganske så krass og oppfarende. Var

han i ferd med å utvikle et slags humørsyke? Som stadig ble mer påfallende etterhvert som dagene gikk. Reaksjonene, følelsene, kunne av og til bli så voldsomme, at det oftere og oftere førte til gjennomgripende konflikter som han ikke riktig klarte å løse opp i. Konsekvensene ble større og det ble gjerne store bølger av forholdsvis små ting.

Hodepinen la seg som er stramt omslag over pannen på ham. Munnen var som tørr kjeks. Tankene virret målløst omkring. Svelget var trangt og sårt etter alle sigarettene, og nå kom denne velkjente smerten, selvbekreidelsene og skammen sigende, som en Hammerhai fra dypet i ham. Først som en svak uro langt nede i mellomgulvet et sted, og nå la den seg opp med all sin tyngde og fortvilelse, som en vond og kantete drøm. Etter en lang og salig dans i lykkeland, gjorde det ekstra vondt, nå når denne vissheten om hva som ventet ham, fikk bunnen til å falle litt ut av ham. Alt det gode fra kvelden og natten i forveien forsvant i denne spinnende og vonde malstrømmen, og fylte tomrommet med alt som ikke burde være der, og nå fikk selvransakelsen endelig rom til å arbeide. Skammen var dyp og rød på innsiden av bukskinnet, og angsten klorte seg fast bak brystbenet på ham da fylleenervene spilte opp og ville danse, først som vibrasjoner ytterst i fingrene, før det fortsatte oppover håndleddene, underarmene og brystet. Pusten la seg i korte hiv på toppen av lungene.

- Skal aldri drikke mer, bedyret en knapt hørbar stemme som oppløst seg over hans tørre lepper. Han bet tennene sammen, visste at det ikke var sant, skjønt det var likevel en trøst i å si det. Og tro på det. Han gjentok det for seg selv:

- Aldri mer!

For det som var helt sikkert: Om et par dager, når han var ferdig med å gjøre bot til seg selv og samvittigheten, ville han la seg rive med og ta livet med på nok en rundtur i skyggelandskapet. Det var et mønster han etterhvert hadde lært seg å leve med. Det var like sikkert som at natt fulgte dag. Slik ville det bli. At han akkurat nå var hellig overbevist om at han aldri mer ville røre en dråpe, at han manet disse tankene frem, gjorde det allikevel enklere å akseptere. For akkurat slik det var nå, på tross av de vonde følelsene, og at Lise nettopp hadde løpt ut, trodde han ikke at det kommet så langt at alkoholen hadde blitt problem. Guttemannen spøkte av og til med at han var alkohol-likes, men det stakk nok en god del dypere enn som så. Det begynte faktisk å bli et ganske stort problem. Et han ikke kunne løse så lenge han ikke evnet å se at det var der.

Edvin la hodet over mot siden, gned seg ømt i tinningen. Tankene om å ikke drikke igjen var hans måte å betalte en form for avlat. Dessuten kunne han vel ikke være

alkoholiker, om han klarte seg en dag eller to uten å drikke?

Han strakk armene ut til siden og lot seg falle med ryggen mot sengen, forbi og over det lille balansepunktet hvor han fortsatt hadde kontroll, et lite øyeblikk vippet han på hælene, før han fortsatte videre forbi og deiset tungt ned i det myke sengetøyet. Resignerte. Besvimte nærmest. Et halvt døgn med rovdrift på legemet, hadde satt sine spor. Edvin var ikke 18 år lenger, selv om han på mange måter oppførte seg sånn ... noe han ville komme til å merke på kroppen, mer og mer etterhvert som tiden gikk og han fortsatte som før.

Endelig!

Nå skulle guttemannen få den sårt tiltrengte hvilen kroppen hadde skreket etter de siste timene. Allerede åtte-ni timer tidligere hadde hans hardt prøvde legemet forsøkt å gi ham signaler om at det kanskje var på tide å finne på andre ting. Som å spise. Dikke vann. Eller sove. De sure oppstøtene, brekningene, smertene i magen, alt sammen hadde vært klare tegn på at pH-verdiene var langt under 7,365. Joda, kroppen hadde kranglet med ham lenge, han var sur av syre og muggen til margin. På et tidspunkt i løpet av natten hadde han resignert, aldeles forsoffen - uten at han hadde fått det med seg. Blackout. Kroppen hadde tatt affære, fordi den trengte time-out. Edvin hadde sovnet på festen, en liten stund. Hjernens vrangforestilling om at mer moro var lik mer å drikke, var vond å vende. Edvin hadde altså ikke tatt signalene fra kroppen på alvor. De fysiske behovene hadde blitt skjøvet til side i time etter time, autopiloten hadde tatt over og han hadde drukket med begge armene. Det var som om kroppen selv falt inn i disse handlingsmønstrene, og fortsatte ufortrødent i det samme elvefaret. Selv ikke rett før det svartnet, hadde hjernen fattet at det beste for Edvin var å gå hjem for å hvile.

Men nå!

Endelig fikk den aktive hjernen og det vansmekte legemet til eventyreren fri, og guttemannen falt til ro.

VED ET LITE BORD på en kafé ved Shous plass satt Lise med en kopp kakao foran seg. Snøen lå dunlett over hele Grünerløkka og fontenen utenfor vinduet. Alle de tilslørte formene var avdempet, avrundet og tonet ned. Til og med lydene av trafikken var som pakket inn i tyll og lød fjernt. Det var noe godt over det å slippe alle detaljene. Det å bare sitte slik å la seg besnære av de uklare formene og de myke linjene i landskapet.

Utover formiddagen hadde det blitt litt varmere, men det var fortsatt minusgrader. Det sterke sollyset lå skrått over byen nå, men maktet fortsatt ikke å smelte den hvite kremen i toppene av bjørketrærne i parken. Alt der ute var på sitt hviteste, på sitt aller lyseste ...

Ikke i det hele tatt slik som Lise følte seg innvendig.

Ansiktet var skjult bak en bok, der hun etter beste evne forsøkte å gjøre seg minst mulig synlig, helt innerst i lokalet hvor hun satt å ventet på Monica. Venninnen var som vanlig sent ute. Lise kunne ikke la være å irritere seg, spesielt nå, da hun var i slik en elendig forfatning.

Hvorfor kan ikke Monica for en gangs skyld være presis, når hun vet at jeg sliter!

Dette, sammen med en hel del andre dystre tanker romsterte i henne. Hun pakket det sorte, heklede skjerfet, tettere om halsen med en irritert bevegelse, og ble sittende å studere noen ungdommer i underetasjen. De spilte et slikt flerbrukerspill over Internett. Fire gutter, eller var de menn, hun visste neimen ikke? De satt der foran hver sin dataskjerm, i bunnen av trappen ned til toalettene. Alle med hodetelefoner og mikrofonbøyle. To av dem måtte da være et godt stykke opp i tretti årene!? De snakket til hverandre på engelsk, ga hverandre kommandoer og var totalt oppslukt i sin virtuelle verden. Det lot til at de samarbeidet om en oppgave, diskuterte hvordan de skulle gå frem for å overliste fienden, som nok var et annet lag i et annet dunkelt kjellerlokale, et eller annet sted på kloden. Lise la merke til at ungdommene var løsningsorienterte, fokusert på hvem som skulle gjøre hva, og hvordan de brukte de ressursene de hadde til rådighet. Det hele lot til å dreie seg om hvordan de skulle overliste fienden.

Egentlig brød ikke Lise Louise Hedvig Barth seg om slike dataspill. Barnslig! tenkte hun litt irritert og dro paralleller til sin egen håpløse guttemann. Hun hadde hatt

sitt svare strev med å overtale Edvin til *ikke* å koble opp PlayStation i den nye leiligheten, da de flyttet inn. Joda, hun hadde fått viljen sin, selv om mange av vennene deres hadde slikt på storskjerm i stua. Men der gikk altså grensen! Hun ville altså ikke ha det i stua, og hadde sagt klart og tydelig i fra: De to skulle være tilstede for hverandre når de var hjemme, at den tiden var kvalitetstid og var hellig, at de ikke trengte å sitte slik å spille dataspill når de endelig var hjemme sammen. Joda, Edvin hadde gått med på det, inntil videre. Sikkert fordi han spilte i band og allerede var mye borte, tenkte hun nå. Så, de hadde de blitt enige om være sammen når de var sammen og ikke bruke for mye tid foran skjermene. De forsøkte også å begrense tv-tittingen, ja, dette var hennes innstilling til saken. Så de på tv, skulle det være programmer de hadde blitt enige om på forhånd, dokumentarfilmer, utviklende ting som de kunne snakke om etterpå. Lise visste at det nok var litt uvanlig å ha slike avtaler i parforhold. Når hun snakket med venner om det, fikk hun inntrykk av at de fleste spilte spill, selv om de var langt oppe i førti-åra. Edvin hadde forsøkt å overtale Lise til å spille med ham, finne et spill de to kunne spille sammen: La oss dra ut på eventyr sammen, hadde han sagt, men han hadde altså ikke klart finne et som passet for begge. Som regel var det skyte-spill, fotballspill, eller slike voldelige førstepersonspill som Lise Louise ikke kunne fordra.

Selv om Lise ikke akkurat hadde noen planer om å dra hjem, med det første, klarte hun likevel ikke å la være å tenke på hva hun kunne gjøre for å få Edvin til å være mer hjemme og bli mer hjemmekjær. *For noe måtte skje!* Det kunne ikke fortsette slik! Edvin, tenkte hun, er vant til at det skjer en hel masse rundt ham ... kanskje må vi finne på mer morsomme ting sammen? Hva om hun begynte å spille bass? Nei, det ble for dumt. Dessuten var hun ikke særlig musikalsk. Det måtte være noe annet, noe de kunne gjøre sammen ... ikke dataspill ... Hva med sjakk! Lise var ganske god på det, så det var jo en mulighet ... Og Backgammon. Ja, nå er jeg inne på noe, tenkte oppglødd. Brettspill. Scrabble. Boogle. Letramix. Hun skulle ta seg en tur opp i loftsboden, skulle hun! Finne frem alle de gamle brettspillene. Ja, det var en god idé.

Lise studerte guttene i etasjen under, lot seg sågar fascinert over det de drev med. For ... det så jo ut som de hadde det utrolig morsomt! Også ble hun litt oppgitt over seg selv, at hun hadde blitt en slik dinosaur.

Henger jeg ikke med i tiden?

Burde jeg slippe opp litt?

Synes han kanskje at jeg er litt kjedelig?

Det som fascinerte henne med gutta i underetasjen, var at de kommuniserte og samarbeidet på en raffinert, en lynsnar måte. Det ante henne ikke at *gamere* var så oppegående, det virket som om det var superkort vei fra ord til handling. Hun la hodet på skakke, så på det hele med noe nyervervet nysgjerrighet. Hun, som alltid hadde gått rundt å trodd at spillere var en gjeng med nerder, kvisete ungdommer i stemmeskiftet, dvaske tjukkaser med sitte-ræv, hengslete blodfattige innesittere. Slik hadde hun tenkt. Men? disse gutta virket jo rimelig oppegående, på alle mulige måter, med sine løpne og lekne fingre og med en genuin nysgjerrighet. Joda, det var en innlevelse der, som fascinerte henne. Snart fosset de i vei på plettfri engelsk, som om de aldri skulle gjort noe annet. Lise knep øynene sammen, fikserte blikket. En av karene i etasjen under var omtrent på Edvins alder, ganske kjekk òg konstaterte hun.

Som designer hadde Lise en generell interesse for form og farge, hun ønsket nå også lære webdesign, for å kunne ta på seg andre, digitale, oppdrag i fremtiden. Det var den veien hun ønsket å drive karrieren, skjønt hun innså at hun hadde så alt for dårlig greie på programmering, interaktivitet og dette med brukergrensesnitt. Så dette var noe hun ønsket å lære mer om. Interessen ble ytterligere skjerpet da hun la merke til hvordan gutta i underetasjen kommuniserte, at det lot til å være en viktig del av brukergrensesnittet. Dette var noe nytt for henne, denne sammenblandingen av kommunikasjon og spilling ... spillet kom på en måte nærmere virkeligheten.

Kanskje jeg ikke burde være fullt så streng og dømmende?

For nettopp der lå Lises store utfordring: Nykkene, denne særheten som stadig stoppet henne fra å utforske det som var nytt og ukjent. Lise Louise var rett og slett litt for dårlig til å trykke på knapper og eksperimentere med ny teknologi. Og dette var nok mye av grunnen til at hun ikke kom seg videre i sin egen utvikling, og måtte nøye seg med å være designer for trykte medier. Magasinet hun jobbet for, ga henne heller ikke de teknologiske og web-relaterte utfordringene hun hadde håpet på, skjønt, trøstet hun seg med, hun hadde i alle fall ett bein i bransjen, tjente penger på dette som utdannelsen hennes hadde forberedt henne på.

Noen ganger skulle jeg ønske at jeg var gutt, tenkte hun. Se på dem! De virker så ubekymret og lekne. Det var noe med innlevelsen, hvordan de lot seg rive med, fullstendig oppsluk av den virtuelle verden de var i. Det var godt for Lise å ha noe annet å være opptatt av en liten stund. Slik ble hun sittende å holde de vonde tankene fra livet, mens hun undre seg over alt det som spillerne holdt på med.

Men ... hvorfor var det ingen jenter med? Hun strakk hals. Stemte det virkelig? Jøss. Merkelig. Jenter likte vel også å spille, eller? Eller var spillene kanskje for voldelige? Uansett hva det var, så var det påfallende, hvor få jenter hun kjente som var opptatt av dataspill. Kunne det være slik, tenkte hun, at jenter ikke finner spillene like interessante, fordi det virtuelle ikke har lukt, tekstur, eller taktile egenskaper ... eller at det er for lite følelser involvert? At spillene ikke på samme måte som filmene er drevet av godt manus, drama, dialog og sterke følelser. Eller hadde det rett og slett blitt endel av kjønnsrollemønsteret, på en slik måte at jenter følte seg nerdete eller havnet utenfor jentegjengen, om de var spillere? Litt rart, var det i alle fall.

Ja-ja, det kommer sikkert til å endre seg de neste 20 årene, nå som alle disse ungdommene vokser opp i en enda mer skjermbasert virkelighet. Nå som forskjellen mellom kjønnene er i ferd med å viskes litt ut, tenkte hun og bestemte seg for å forsøke seg på noen datarunder, en dag.

Lise la blikket ut av vinduet, betraktet de som passerte utenfor.

Hvor i helvete blir hun av? Hvorfor klarer hun aldri å komme til avtalt tid? Begynner å bli rimelig lei av å vente på slike tidstyver!

Hun skjøv det bort, fortsatte å tenke på generasjonen av guttemenn som var i ferd med å vokse frem i takt med at det nye millenniet begynte å folde seg ut. Hun tenkte videre: på de som spiller seg bort fra virkeligheten og blir fjerne. De som rømmer inn i det virtuelle, stenger seg inne på gutterommene ... ja, eller spiller i band til de er langt opp i tretti-årene! Slike guttemenn som klamrer seg fast til en evig ungdomstid, fulle av nysgjerrighet og glede, tøyser, leker de uten tanker for det ansvaret som hviler i voksenverden. Kjernen til samlivsproblemene, var jo nettopp det at Edvin spilte og turet, realiserte seg selv, og at han hadde disse vrangforestillingene om sin egen betydning i forhold til omgivelsene.

Hva er det som skjer med de som vokser opp i dag med all denne teknologien og skjermene? Tankene om dette og at Edvin var en av dem, hjalp ikke på det labre humøret.

Makta ligger i produksjonsmidlene, var det ikke det *Karl Marx* hadde sagt. Når hun tenkte videre på dette, og puttet det inn i en moderne kontekst, var det da ikke slik at mye av makta i fremtiden kom til å ligge i nettopp forståelsen av denne teknologien? I hjertet av kildekoden, interaktiviteten og grensesnittet. Gutter er kanskje mer lekne, og mer vant til å trykke på knapper, skru og mekke, de finner liksom ut, tenkte hun, hvordan tingene fungerer gjennom å eksperimenterte med teknologien og alle disse knappene.

Spørsmålene hopet seg opp i takt med at svarene uteble. Uansett hva som var grunnen, måtte hun få ut fingeren ut, ta seg et kurs i programmering og webdesign!

Også slo det henne at spillerne der nede, på mange måter oppførte seg som hovedrolleinnhavere, som helter eller riddere i egne øyne. Var det dette Edvin hadde ment da han kalte dem for Riddere av den nye tiden? Kanskje er det denne sammenblandingen mellom sitt syn på seg selv i de virtuelle dramaene og sin posisjon i den virkelige verden? Kunne det være slik? Var det kanskje også derfor skole-bombere slo så lett vint til i USA, hvor all verdens våpen, voldsfilmer og skytespill var en så integrert del av samfunnsstrukturen? Kunne det være noe med disse vanene fra filmene, fra spillene, som gjorde det enklere å overføre handlingene til den virkelige verden? Fordi spranget for å gjøre det på ordentlig, ikke var like stort når de hadde utført handlingene gjentatte ganger i spillenes verden. At det var vanskelig for dem å skille mellom sitt virkelige jeg og den rollen de spilte til vanlig. Heltene. Ridderne. Avatarene, rollefigurene som spillerne selv trodde de var, levde sine parallelle liv på Internett. Også videreførte de, legemliggjorde de de grusomste handlinger i den virkelige verden, fordi de ikke riktig klarte å se forskjellen mellom fantasien i det virtuelle rommet og den virkelige verden! Riddere, var de jo like fult i sine egne øyne. Der var det de selv som var heltene og som gjorde rent bord, for den saken de trodde på. At spilleren samtidig var en stakkar som kanskje hadde falt helt utenfor, og som mest av alt trengte noen voksne å prate med, var kanskje forlengs fortreg, til fordel for denne opphøyede selvforherligelsen av sin virtuelle person. At avataren smeltet sammen med det virkelige selvet, slik at grensene ble utydelige og uklare.

Tankene turbulerte. Hun så ut av vinduet, tok en slurk av den lunkne kakaoen. Kremen hadde lagt seg og formet et tynt lag som snodde seg i spiraler inn mot midten av koppen, hun blåste litt i koppen, den mørke væsken kom til syne under kremen. Lise dyppet fingeren diskret i det tynne kremlaget, rørte litt rundt, før hun puttet fingeren i munnen og holdt den der et øyeblikk.

Blikket søkte ut av vinduet, fant en person, et ansikt hun ikke ante noen ting om, foruten det hun så som passerte i en fei og var borte for godt.

DA EDVIN VÅKNET mange timer senere, var det som om det virret og summet en gjeng fortumlede humler rundt om i hodet på ham. Det verket, hamret på innsiden av skallebenet. Skjønt det som var enda verre: Han hadde klart å sovne oppå begge armene! De valne lemmene lå nå i kryss under vekten av brystkassa og magen. Han forsøkte å rulle litt på seg, med det resultat at han presset de dovne armene ytterligere ned i sengen. Det var ikke direkte smertefullt, men det prikket og klødde så aldeles avsindig innunder huden.

Om han bare ...

Nei. Han klarte altså ikke å løfte dem. Ikke engang å bevege dem maktet han. *Vekkeklokken!* Han skimtet den i øyekroken, da han vred hodet litt over.

Takk gud for at den ikke har ...

RING! RING! RING!

Den gjennomtrengende lyden var intens! Smerten forplantet seg i takt med den repetitive lyden som penetrerte hans allerede hardt prøvde legeme og sjel. Den inntrengende lyden ga seg heller ikke, men opplot sin pinefulle røst, igjen og igjen. Som rier! forestilte han seg. Taktfast og forutsigbart la lydbølgene seg opp i rommet og skrallet mot den uttørrede og hjelpeløse. Det gjorde altså så vondt at han glemte å puste gjennom *den* munnviken som var fri fra puten. Hjelpeløst og helt uten armenes assistanse, ble han liggende slik med pusten i korte hiv å se på vekkerklokken som fortsatte sin ukontrollert ferd over det glatte, støvfrie nattbordet. Alt sammen med en klokkeklar og tydelig retning: *Mot det øret som lå nærmest!*

Edvin forestilte seg hvordan det måtte være i det militæret, når man lå slik med nervene i helspenn, på rød beredskap og ventet på fienden. ALARM! ALARM! Lød det plutselig. Hvordan det måtte være: Å befinne seg i en slik håpløs situasjon, med begge armene satt ut av spill, mens fienden var på vei inn døra med vold og blod i blikket. *Martrende! Rett og slett!*

Nei, her måtte noe gjøres ...

Men hva? Slik han så det: var dette en kamp på liv og død. Intet mindre. Det fikk være så absurd det bare ville ... slik var altså status. Joda, de fleste ulykker skjer i hjemmet, hadde han hørt. Nei, dette var neimen ingen spøk! Slik fortsatte han å fortvile videre med

sin hjelpeløshet. Nei! Det var virkelig ikke slik Edvin Andersen hadde sett for seg det store steg ut i evigheten.

Noe så flaut!

Tankene om sitt ettermæle ...

Dødsannonsen ...

Det knyttet seg i mellomgulvet. Han krympet seg. Med store anstrengelser klarte han nå endelig å få bøyd knærne ved å trekke den ene foten innunder seg. Klokken, fortsatte å ringe. Urskiva hadde et flott bilde av en ung, vakker kvinne, som satt i en seng og strakk seg mot taket kledd i en rosa silkepyjamas. Motivet som vanligvis fikk ham på godt humør, irriterte ham grenseløst nå.

- Forpulte drittklokke!

Skjønt, det hjalp altså *ikke* å brøle til gjenstander fra mineralriket! Han visste det, men klarte altså ikke å legge bånd på seg. Det mest irriterende av alt: Det var akkurat så mye gjenskin i glasset at han ikke klarte se hva viserne stod på. Ikke husket han det heller, hva den var stilt inn på. Han vred på hodet, knep øynene igjen, myste og skjerpet blikket ...

Oi oi oi, det var langt på dag, allerede!

Kunne det stemme? 17:00? Joda, han følte seg faktisk rimelig uthvilt. At han hadde sovet rundt åtte timer var mye godt mulig. På tide - tenkte han stålsatt - å ta grep om situasjonen, få kontroll og manne seg opp til videre innsats. Ved å presse knærne ytterligere ned i sengen, og ved hjelp av sin egen vekt klarte Edvin nå å vippe seg over tyngdepunktet, slik at han stupte med nesen ned i puten. Bæreevne tolv, satt nå som klistret rund ørene på ham. Han gispet etter luft. De valne armene til ingen nytte, fortsatt i tung søvn, og nå lå de enda mer i press, slik han lå med beina trukket opp under seg og med hodet begravet dypt i puta.

- Hjelp!

Det ble med noen halvkvalte gisp. *Nytteløst!* Det var allikevel ingen der. Også tenkte han på Lise, hvordan hun hadde reagert, løpt ut, skreket ham opp i ansiktet, uten at han hadde fått fortalt henne om overraskelsen han hadde forberedt på vei hjem fra byen. Edvin hadde lånt en motorisert gressklipper i et skjul ved arkitekturhøyskolen, trillet den bort i gressbakkene ved Akerselva, på Kuba. Etter litt fikling med maskineriet hadde han fått start på den, kjørt den rundt i gressbakken, mens han etter beste evne hadde forsøkt å stove: ELSKER DEG LISE, med løkkeskrift. Selv om gresset så sent på høsten ikke var

ideelt for dette formålet, hadde det allikevel vært så vidt leselig fra den andre siden av broen.

Disse tankene ga Edvin styrke til å kjempe videre. Og ved å trekke bena enda tettere oppunder seg forsøkte han å spenne i fra og få munnen fri fra puten. Hvorpå han kom på hva som hadde skjedd etterpå: Det hadde begynt å snø. I løpet av fem minutter, mens han stod der med halvåpen munn og armene slapt langs siden for å betrakte sitt verk, hadde snøfallet sakte men sikkert slukt ordene og det velmente budskap. På under ti minutter var det fullstendig tilslørt. Edvin ble slapp bare av tanken, og var nå rimelig nær ved å kveles. Ja, kanskje er det like greit, tenkte han aldeles tappet for livskraft.

Men, han kunne jo ikke gi opp, heller, selv om det meste så rimelig mørkt ut for øyeblikket. Ne, det gikk virkelig ikke an ...

Ved å skyve haken frem og videre inn i puten oppstod det en liten luftlomme.

Oksygen!

Styrken, livskraften kom gradvis tilbake. Med en kraftanstrengelse vippet, rugget han seg frem og tilbake, klarte å frigjøre seg fra det myke kvelertaket, snappet etter luft og kunne igjen fylle lungene forholdsvis uanstrengt. Etter litt kaving i sengetøyet fikk han lirket løs en arm, som nå hang slapt utover sengekanten. Det prikket som små nålestikk i huden da blodet strømmet ut i armen. Nå hang den og dinglet noen centimeter over de lakkerte gulvplankene.

RING. RING! RING!

Alarmen ga seg ikke. Den skar seg inn i øregangene. Han klarte fortsatt ikke å løfte armen for å skru den av, selv om det ikke var noe han heller ville enn akkurat det.

Nei!

Uansett hvor mye han ønsket og forsøkte med tankenes kraft å løfte det valne lemmet mot nattbordet, hjalp det ikke. Han forsøkte å rulle seg over på ryggen, armen ble slynget rundt og deiset ned i den tomme plassen i sengen. Blodet! Endelig begynte det å strømmet utover mot neven! Han åpnet og lukket neven, krystet den flere ganger.

Det var deilig!

Også kom prikkingen i huden tilbake: det kjentes ut som om noen strøk ham på underarmen med en granbarkvist. Og der var den varme, deilige sildringen av blodet som sakte bredde seg utover. Snart fikk han også førligheten tilbake. Han løftet den slappe armen bort til alarmklokken som ringte høyt og inntrengende i én lang og sammenhengende tone nå. Klokken veltet over på siden. Han fortsatte å veive spastisk

med armen over nattbordet så han til slutt klarte å trykke inn slumreknappen.

Endelig!

Stillhet.

LISE FLYTTET SITT UFOKUSERT og slørete blikk opp fra kakaokoppen, som om hun var en person med tykke briller som nettopp hadde tatt dem av. Hun smilte litt for seg selv da blikket etterhvert fant feste på guttene som gestikulerte så hektisk i kjellerlokalet, skjønt det tok ikke mange sekunder før det triste draget igjen la seg opp i det vakre ansiktet. De vonde tankene presset seg frem, overvældet henne og en tåre klasket ned i bordplaten ved siden av den tomme koppen.

Fatter virkelig ikke hva han tenker på! Vi som nettopp har flyttet inn sammen! Også holder han bare på som før. Går ut på byen, bryter avtaler, oppfører seg som en fjortis, tenkte hun. De to dype furene mellom øynene lot til å ha blitt permanente.

Hun som hadde trodd at han skulle roe seg ned da de kjøpte leiligheten. Også syntes hun det var rart hvordan Edvin, når alt lå til rette, når ting så ut til å være i den skjønneste orden: Hvordan han da tuklet det til. Hun ristet oppgitt på den snorrette luggen, og kunne altså ikke begripe hvorfor Edvin oppførte seg så dustete, også lurte hun på om ting ville vært annerledes om hun hadde fortalt ham hemmeligheten som hun bar på.

Hun strakte hals ... *Hvor ble det av venninnen? Hele ti minutter over tiden!*

Alarmklokken på nattbordet var nøytralisert, Edvin hadde kjøpt seg litt tid. Slumretid riktignok, skjønt tid var tid slik han så det, der han nå lå rimelig utslått og hvilte hodet mot puten og pustet tungt med lukkede øynene. Skallebank. Dehydrert og breddfull av dårlig samvittighet, ville han neppe tåle en ny runde med alarmtortur. Edvin mannet seg opp til en ny runde med klokka. Den skulle skrues av! Han skulle bare ... måtte bare ... hvile litt først.

Ja-ja, så var den dagen i gang, tenkte han mismodig. Kroppen var ikke god, men hjernen hadde i alle fall våknet. Skapertrangen bruste i ham, grunnet den nyervervede livskraften som kampen med klokken hadde avstedkommet. Slik var det gjerne med vokalisten: Dagen derpå kunne han være i sitt ess, hva diktning og inspirasjon angikk. Og nå, nå var han fylt til randen av sarte følelser og en hel masse kunstnerisk nerve. En plaget kunstnersjel ei heller et udelt godt menneske, hva kunne vel bedre nære og være god mat for poetens virkestrang:

Den tapre Ridderen hadde reddet fellesskapet fra den visse undergang. Han hadde ofret seg, og nå rullet han over på siden, smilte lurt til sin make som lå bakkundet på svillene. Ridderen kommanderte. Og Tapiren gnog tauet i to. Deretter svingte han sin elskede opp på den hårete dyreryggen. Sammen fløy de ut i natten, på sin bevingede venn, i sterk kontrast mot sølvmånen og stjernestøvet, før de like snart ble oppslukt og forvant i måneskyggen.

Slik diktet Edvin seg på sett og vis opp i humør. Og ut av sengen. Nå var han klar til å møte den nye dagen. Allikevel, på tross av dette poetiske løftet, var det som om han ikke riktig hadde troen og håpet med seg. Det knep litt i hjertet, dette noe som lå der og murret i dypet av ham. Uansett hvor kreativ eller morsom han forsøkte å være for seg selv, klarte han altså ikke å fortrenge det, denne underliggende følelsen av utilstrekkelighet som kjæreste. Som menneske. Som mann. Selvransakelsens time var kommet, usikkerheten la seg opp med full styrke. Og nå tvilte han også på seg selv som vokalist og musiker. Kunne *han* virkelig ha noe å formidle, noe å meddele et oppegående publikum av aktverdige mennesker. Voksne menn og kvinner, ansvarsfulle borgere som bidro til fellesskapet. Hva gjorde han? Hva bidro han med?

Edvins kanskje største utfordring var å skape en helhet, gjøre tingene helt ferdig og slutføre prosjektene. Henrik Ibsens ord stod plutselig klart for ham: «*Det som du er, vær fullt og helt. Ikke stykkevis og delt.*» Og han tenkte videre: At også det jeg gjør må gjøres fullt og helt, ikke stykkevis og delt. Men hva så med skapelse ... den kreative urkraften som utløste det hele, dette som pulserte i ham og fylte ham med virketrang? Den som lå så nær opp mot kaoset, dette som jo nettopp var slik, stykkevis og delt. Og hva med inspirasjonen, den som gjerne sprang frem fra utkanten av normene? For hvis det er slik at det handler om å bli hel som person? I så tilfelle, hva betyr det egentlig? Og hvordan kunne han bli hel?

«*How vain it is to sit down to write, when you have not stood up to live.*» Henry David Thoreau. Eller. «*Hva er mer forgjeves enn studier hvis livet ikke leves.*» Shakespeare trodde han. Ja, slike utsagn klamret guttemannen seg til, med et brennende ønske om å rettferdiggjøre sin vankelmodige livsstil. Og nettopp slik mannen han seg opp, stablet seg selv og holdningene sine på bena i et tappert forsøk på å møte dagen med noe

pågangsmot og iver.

Hele guttemannens natur kjempet mot alt det konvensjonelle, det konforme A4 livet og det å bli voksen. Edvins fragmenterte livsstil gikk ikke så mye i dybden av tingene. Han likte det også svært dårlig: Når det ble forventet noe av ham, når han måtte binde seg, forplikte seg, eller ble stilt krav til. Litt her og litt der. Overalt og rundt om kring. Det skulle lekes, spilles og det var liten plass til alvor. Inspirasjon fikk han gjerne på disse rundturene i byen, i møte med denne undersjøen av menneskelige skjebner, der han gjerne møtte de som var annerledes tenkende. Det krevde da også en god del frihet å kunne leve det livet han levde. Alle disse personlighetstrekkene, alt dette som han satt så høyt her i livet, dette kunne ikke Edvin forandre, sånn helt uten videre. Nei! Det var ikke bare å hoppe over i nye spor, følge andre traseer med nye endestasjoner. Edvin var i løs drift, på vei i én gitt retning, og selv om det i utgangspunktet var rimelig små justeringer som skulle til for å få guttemannen på rett spor, var vegringen for det å bli voksen og ta ansvar, nokså sterk. Også var det dette indre drivet, virketrangen, han hadde i seg som ikke lot seg holde tilbake, som nærmest var ustoppelig på godt og vondt.

Så, hvem var egentlig denne personen som stirret på ham fra speilet?

Han som stod der i adams drakt og vippt på helene, livredd for alle disse gjennomgripende endringene som han antok ville gjøre så kapitale utslag i hverdagen. Var han livredd for at disse endringene ville besudle kreativiteten, skaperevnene og hva mere var? Var det verdt å risikere å miste alt dette som han hadde i seg, bar med seg? Denne kraften som fikk ham opp av sengen og i gang med sin gjerning, hver bidige dag. Nei, han måtte for all del ikke miste den indre driven. Skjønt, kunne det være så farlig da: Å endre seg ørlite grann?

Der var den igjen, stemmen som ville snu alt sammen på hodet og som kastet ham vaklende ut i usikkerhet. Tankebølgene skylte over ham, gjorde ham utrygg og usikker, som om han var i ferd med å miste det vage fotfeste han tross alt hadde i tilværelsen. Den stolte og rakryggede fasaden slo sprekker, nervene la seg utenpå, han så det i speilet, hvordan hjertet hamret i mellomgulvet og bak brystbenet. Han forsøkte å hvile blikket i seg selv, forsøkte å få øye på sitt innerste vesen, sin sanne natur ...

Ja, dette var en slik dag hvor guttemannen virkelig måtte tenke seg om, kanskje gjøre noen ørsmå endringer på skinnegangene.

Helt klart!

Det var vel nærmest et ultimatum, det som Lise hadde sagt, eller rettere, brølt ham

opp i ansiktet. Jo, dette var enten eller? Gjør noe med saken, hadde hun ment, eller glem hele greia. Jo. Det var slik. Noe måtte gjøres! Han forstod det.

Også nå: Denne idiotiske oppvåkningen! Følelsen av å ligge der med armene under seg og være totalt handlingslammet!

Var det et tegn ... på hans utilstrekkelighet?

Ja, dette var definitivt en av de dårligere dagene.

Døden griper naturlig nok nærmere om seg, etterhvert som disse skriveriene går mot slutten ...

What?!

Denne veldige ordstillingen, ja, disse store tankene våknet jeg altså opp med i dag klokken 06:00. Gjentok det et par ganger for meg selv, forsøkte å overbevise meg selv om at dette kom jeg til å huske. Forsøkte å sove videre, men måtte etterhvert slå på lyset, skrive det ned før jeg glemte det. Det gir selvsagt mening ... men, hva så? Nå vel, det fikk meg i alle fall til å tenke på mening, på meningsløshet og hvorfor jeg nå skriver og ikke lenger spiller i band.

Meningen som Edvin fant - som jo for det meste er basert på mine egne erfaringer som musiker i Oslo for elleve år siden - denne meningen som Edvin hadde i sitt liv, var først og fremst *DogModern* og låtene. Lise, kjærligheten var vel også med på listen, men det var vel først og fremst talentet, eller dette kallet han mente å ha fått som ga seg uttrykk gjennom musikken, og som igjen ga en mening i tilværelsen til musikeren.

Nå, så mange år etterpå: Har jeg mistet denne meningen, denne hjørnesteinen og retningen i livet. Jeg sluttet å spille i band, like etter at Juni ble født. Men jeg oppdaget noe annet, som gir tilsvarende mening og virkelyst.

Skrivingen!

Som på sett og vis fyller tomrommet etter spillingen. Også får jeg fortsatt utløp for dette indre ønske om å meddele og uttrykke noe jeg står for, eller tror på. Det er fint at jeg nå finner en mening i det å skrive, en mening med livet. Og jeg trenger heller ikke noe annet enn en datamaskin et word dokument og et varmt rom å arbeide i. Det koster så og si ingen ting å lagre dette på harddisken, og jeg behøver ikke et budsjett for å realisere prosjektene, eller for å komme i gang. Det fascinerer meg hvordan man som forfatter kan male opp og skape storslåtte scener, bare ved å la det ene ordet følge det andre. Hvordan jeg som skrivende kan la et passasjerfly kolliderer her på den åpne plassen foran bygården jeg bor i, eller hvordan elefanter, eller tapirer kan trampe inn og ut av manuset, akkurat som det måtte passe meg. Magien. Friheten det er å kunne sitte slik å la fantasien og tankene fare. Om jeg vil, kan jeg endre form og farge på nær sagt hvilket

som helst objekt, gjøre hus om til båt om det behager meg. Det koster da heller ingen verdens ting å gjøre det, jeg bare trykker på en tast, sletter hva det måtte være og skiver det om. Må ikke å vente på en bassist som alltid kommer for sent på øving, eller måtte gå slukøret hjem fordi det ikke ble noe av øvinga eller spillejobben. Drama og konflikter. Slike ting er jeg fullstendig fritatt fra i dag. Ferdig med, merker jeg.

Savnet er der, selvsagt. Savnet etter å stå midt i lyden. Det å være en del av en gruppe og å stå foran et publikum. Eller det å høre at vårt samrøre faller inn i en og samme takt og blir ett. Slikt savner jeg selvsagt, samtidig forstår jeg at den tiden nok er forbi. Kanskje blir det ikke flere opptredener på meg. Det gjør i grunn ikke så mye.

Hm ... Nå vel, nå gir det altså mer mening for meg å skrive. Akkurat som at meningen med Edvins liv var spillingen og bandet, er meningen med mitt liv nå i dag, skrivingen. Min datter gir selvsagt òg en masse mening for meg som rollemodell og menneske. For jeg er ikke en slik person lenger, som kun realiserer meg selv, én som ikke fult og helt er der for barnet! Nei! Juni er en god grunn til å la tobakken ligge på hytta, drikke fire øl og *ikke* ti, og å stå opp om morgenen hver eneste dag for å produsere og gjøre dette prosjektet ferdig.

Også har jeg allerede i første del av denne historien bestemt at arven fra krigen stopper hos meg - både den fysiske og den mentale - i dette som jeg velger å jobbe videre med og vier livet mitt til. At dette - disse bøkene - heller skal være en arv av ord og mening, som forhåpentligvis vil resonere bedre fremover enn bakover. Ja, kanskje er håpet mitt like sterkt som før? Og denne viljen til ikke å gi opp. Slik jeg ser det nå, handler det mer om de som kommer etterpå, hva som er best for dem, ikke hva som er best for meg, vi som er på høyden i dette samfunnet som stadig er i vekst, full av profitører som forgriper seg på naturen og ressursene. Så hva kan jeg gjøre med arvesynden? Hvordan kan jeg lære meg å tenke altruistisk, på felleskapet og helheten, når det vi lærte da vi vokste opp på 80 og 90-tallet som oftest var egosentrisk og handlet om å bli best, stadig vokse og tjene mer.

Noen ganger er det som om jeg mister meg selv, når Juni ikke har vært her på noen dager. Som om jeg ikke er hel uten henne. Ja, for nå trenger jeg datteren min i livet mitt. Og sammen med Katrin, kjæresten min og Kine, hennes datter, er dette den lille familien jeg har, nå. Uten disse rundt meg blir det tomt. Uten dem og kjærligheten, ville jeg klart å holde motet og håpet oppe? Ville jeg klart å stå opp, møte verden og produsere en anselig mengde tekst, hver bidige dag? Ville jeg i det hele tatt hatt mot nok til å skrive om dette

som jeg nå nettopp sitter har å skriver om? Eller ville jeg forkaste alt sammen og skrive om noe som ikke utfordrer eller utforsker dypet i meg selv? Kanskje jeg ville ha skrevet om noe som kunne få meg opp og frem i en voldsom fart? Ikke vet jeg, nå er det i alle fall denne arven av ord og mening som i tiltakende grad har blitt viktig for meg.

Edvin hadde ikke familie, ikke barn og hadde forholdsvis lite kjærlighet i livet sitt. Så denne formen for mening manglet foreløpig i livet til guttemannen. Meningen for ham lå i det han skapte og utøvet som musiker. Ja, og bandet. Kjærligheten til Lise var kanskje ikke sterk nok, til å ta opp kampen med de idealistiske drømmene, disse storslåtte vyene han hadde for det hele, sin egen og bandets fremtid.

Kanskje er det slik: at jeg stadig søker å finne en slik mening som gjør livet mitt rikere, som gjør livet verdt å leve: At hver især må finne sin retning og mening. At det å snakke om meningen med livet på generelt grunnlag, blir omtrent som å hevde at *alle* er like og at det finnes kun en rett tro eller mening. Kanskje er det nettopp det, at det finnes mange grunner og meninger, at det handler om å forstå det, anerkjenne det.

Terroristene som skøyt tegnerne i Charlie Hebdo fant nok også en mening i det, da de stod opp for Muhammeds ære, ofret livene sine for saken, hellig overbevist om at det de gjorde var det *eneste* riktige. Tegnerne på sin side mistet sine liv i ytringsfrihetens navn. Om det er religion, en gud, et kall, et talent, eller et støvkorn mindre på benken, så kan det like fullt være mening i det for noen, men ikke nødvendigvis for andre. Ja tenk, terroristene fant en mening i det de gjorde, én de var villig til å gå til ytterlighetene for. Selv om dette var galt og fylt av vold og ondskap, så kan vel hver især finne en mening i sine små eller store liv, noe som gjør livet vært å leve, noe som får oss opp av senga, som setter i gang hjulene og vekker en virkelyst i oss. Når dette i det indre vekkes, starter det å ulme, snart flammer det voldsomt opp og fungerer som drivstoff for alt dette sjelelige åndslivet, som i sin tur får en til å agere.

Å snakke om mening på et større grunnlag, på generelt grunnlag, bærer fort litt galt av sted - slik jeg ser det - for da er man raskt over i gruppeideologien, i religionen, eller den tenkningen som kan ende opp fascistisk eller fanatisk. Terroristene og karikaturtegnerne opererer i et veldig farlig farvann, siden de så avgjort ikke forstår hverandre, og ettersom selve meningen med deres tilværelser er så diametralt forskjellig og verserer i motsatte ytterkanter. Tegnerne fant mening i å forsvare ytringsfriheten, noen vil hevde at de gjorde det ved provokasjon. Terroristene var steile på sitt, og ville forsvare sin religion og profetens ære. Hadde denne meningen med tilværelsen vært rotfestet i noe

annet enn religion, ville dette kanskje ikke ha skjedd, forutsatt at livet i seg selv var viktigere å hegne om enn noe annet. Så, hva om det ikke er noe liv etter døden? Hva om det ikke finnes et paradisi eller et helvete? Hva om vi alle må bære ansvaret for våre egne handlinger, her og nå? Nå vel, meningen man selv finner i tilværelsen og hvordan disse meningene kan få slike uhellsvangre utfall, dreier seg vel ofte om noe man mener er større enn selve livet, noe som ligger utenfor en selv. Det blir litt som med dette kallet til Edvin, som var i ferd med å sette kjærligheten og helsa hans på spill.

Meningen med det hele - med livet - slik jeg ser det: Er å leve det fullt og helt. Først og fremst å leve det, verdsette livet og samtidig respektere og verdsette andres, like fullt. I andre rekke, altså i prioritert rekkefølge kommer alle de andre større eller mindre meningene, eller ønskene for tilværelsen. For det er klart det er mye som gir mening, utover disse store tingene i livet: Skrivningen. Musikken. En solskinnsdag. Junis smil. Grønne dager i Beijing. Eller tyttebærsyltetøy på kjøttkakene.

Slik tenker jeg. Og i dag våknet jeg altså med alle disse høytsvevende og store tankene i hodet. Slik er det å skrive. Alt dette overnevnte ville altså ikke stått her, trykket på disse sidene: om jeg ikke hadde våknet nettopp i dag med disse ruvende tankene om livet og mening med tilværelsen. Vel, så var det bare å la seg inspirere, skru på lyset og komme i gang med gjerninga. Da jeg - i dag tidlig - endelig klarte å løsrive meg fra notatblokken, tenkte jeg at jeg ville forsøke å verdsette alle disse *små* tingene, siden jeg jo hadde kommet frem til at det var de som tilsammen utgjorde en god del mening i mitt live. Umiddelbart så jeg en hel del mening og det ble enkelt å stå opp. Jeg tror det handler om å finne dette indre drivet til å stå på hver eneste dag. Tidligere var det musikken. Nå er det skrivningen. Og for å ta igjen for alle de andre dagene i meningsløshet, stod jeg i dag altså opp nesten to timer før tiden og lagde den beste frokosten jeg evnet, fordi jeg kunne gjøre det. Og fordi jeg hadde lyst. Fordi jeg fant mening i det. Etterpå mente Juni at det var den fineste morgenen vi hadde hatt sammen, på lenge. Dette var jeg strålende fornøyd med, helt til neste kommentar falt:

- Ja, om vi ser bort i fra helgedagene da, når jeg kan sove lenge, som hun sa. Hvilket jeg valgte å la gå upåaktet hen.

Nå vel, dette velger jeg å ta med meg.

Det gir mening!

SOM ET KALDT gufs fra gata kom Monica feiende inn i kaféen, inntullet i et knallrødt skjerf som var surret tre ganger rundt halsen. På hodet: en rød lue med øreklaffer og hvit pelskant, som stod i sterk kontrast til det mørke, ville håret som liksom fosset ut og nedover skuldrene. De mørke brynene var tegnet opp og stelt pent med. Den dype brunfargen spilte i øynene på henne, da hun så seg hastig omkring det dunkle lokalet.

Monica likte svært dårlig å fryse, hun var den første i jentegjengen som trakk på seg vantene om høsten. Nå tok hun dem av, og svingte også luen elegant av, slik at et mylder av sorte og viltre korketrekere bredde seg utover skuldrene. Monicas indiske opphav var det liten tvil om, der hun nå svingte seg med sjelden verdighet mellom bordene, på vei mot den mørkeste kroken i lokalet.

Det var godt å se Monica igjen!

Lise hadde savnet venninnen, men når sant skulle sies, var det kanskje mest av alt voksenkontakt, noen å prate med hun trengte ... noen som forstod henne. Den fargerike venninna skred rakrygget, som et eksotisk rasedyr gjennom lokalet og bort til det lille, runde bordet der Lise satt og lot seg henføre av venninnens vinnende vesen. Det ga Lise en følelse av å være på vift, bare det å sitte slik å se Monica flagre uanstrengt og lettsindig gjennom lokalet.

Den tunge mørke skyen i kroken forduftet med det samme. Lise følte seg med ett mye bedre. De ga hverandre et kyss på hvert kinn, og så hverandre dypt i øyene. Lune, smittende smil av forståelse og gjensidig respekt dro seg opp.

- Godt å se deg, Lise, sa Monica og blunket med begge øynene.

Det passet seg ikke å nevne noe om forsinkelsen. Det var ikke så farlig, egentlig. Hun fant heller ro inn i de mørkebrune og varme øynene, som nå fant seg til rette på andre siden av bordet.

Akkurat så lenge varte det, før de triste foldene igjen la seg opp i ansiktet til Lise.

- Å, hvordan går det med deg?

Venninnen lente seg frem, smilte forståelsesfullt. Monica var kjæresten til Sigmund som spilte gitar i *DogModern*. Jentene hadde kjent hverandre i mange år. Om Lise gjorde en designjobb for bandet, som layouten til en plakat eller flyer, var Monica

fotograf. Slik jobbet de tett sammen om det visuelle uttrykket og de samarbeidet godt, likte hverandre og hadde mye til felles.

- Jeg forstår at du er lei deg. Sa han virkelig at han skulle komme klokka ti i går kveld, også kom han først i dag tidlig. Fy faen, for en drittsekk! sa hun og ristet på det mørke håret.

- Ja, det er som om han holder meg på gress, sier at han skal komme, så jeg får forventninger, også skjer det ikke fordi han finner på noe annet som er mer moro enn å sitte hjemme med den ... den ...

- GRAVIDE DAMA SI!

Det siste ropte hun nærmest ut og tok seg kjapt til munnen med begge hender, som om hun var redd for at flere hemmeligheter skulle trille ut av henne.

- Hva er det du sier! Er du med barn Lise? Den halvåpne munnen og de vidåpne øynene til venninna fortalte alt.

Stillhet.

- Men ... men, vet Edvin noe om dette, da? Har du sagt noe til ham?

Lise gjemte ansiktet i hendene, ristet på hodet så den sorte boben svingte frem og tilbake, litt ute av takt med de fortvilte hoderystelsene.

Hun hikstet frem: - Nei jeg har ikke sagt noe enda, har liksom utsatt det til en anledning som skulle være mer passende.

Hun var rask med å legge til: - Jeg er bare ti uker på vei altså, så det er fortsatt litt tidlig, Monica.

Venninnen lente seg frem, la hånden på skulderen til Lise og smilte forståelsesfullt: - Så dumt, da. Vel, altså ... det jeg mener å si er at det er dumt at dere er uvenner, sa hun og bet seg lett i leppen.

- Jeg vet ikke hvordan jeg skal få sagt det nå, *snufs*, jeg ville jo at det skulle være en positiv overraskelse, *hulk*, noe vi kunne dele over en flaske rødvin foran peisen, *hikst*. Nå. Har. *Kremt*. Alt blitt så utrolig dumt! Lise falt gradvis sammen, etterhvert som hun snakket.

- Så så, Lise. Jeg er sikker på at dere finner ut av det. Edvin vil sikkert prøve å gjøre det godt igjen. Du må bare finne en anledning til å få sagt det, så han vet hvor han står og hvorfor du reagerer som du gjør.

ANDERS LUND SATT VED et bord, innerst i hjørnet på Café Sara med ryggen mot veggen. Han hadde akkurat fått servert en lasagne av den pratsomme og hyggelige pakistanske servitøren. Han spiste fort, med full utsikt til hvem som måtte komme inn i det store, åpne rommet. Til å være såpass tynn, spiste Anders mye, nå satt han der og var egentlig litt skuffet over den lille porsjonen han hadde fått servert, og han angret på at han ikke hadde bestilt *Spagetti bolognaise*. Anders kom rett fra jobb, på et statlig kontor for innvandringssaker. Pianisten hadde fått gå litt tidligere, ettersom det var øvingsdag med bandet.

For en gangs skyld er det jeg som er først ute! tenkte han fornøyd og smilte lurt, frydet seg over hvordan *han* kunne - om han ville - hovere over dette faktumet ovenfor Gunnar, trommisen i bandet. Anders var som regel rimelig presis, men ikke den som dukket først opp på øving. Nei, det var denne Gunnar! Petimeteret, som alltid var tidligst ute med alt trommeutstyret han måtte klargjøre og sette opp. Dessuten var trommisen så ekstremt nøye, at Anders kunne få mark av det. Men for én gangs skyld var det altså Anders som kunne se på de andre med misbilligende blikk, ja, om noen andre enn han selv skulle kom for sent. For selv om Anders Lund ikke egentlig var typen til å strekke noen opp, tenkte han allikevel litt på det, funderte på hvordan han kanskje kunne gjøre det på en litt morsom måte.

Anders var på mange måter limet i bandet og holdt det hele sammen, når tingene slo sprekker eller utartet seg. Hans lystige fremtoning var som oftest munter og tullete. Bråk og intriger lå ikke for ham som heller forsøkte å styre unna, konfliktsky som han var. Skulle det mot formodning bli bråk, forsøkte den lettlivede pianisten heller å glatte over tingene med en kjapp kommentarer, en vittighet, eller en lystig latter, som gjerne fikk kompisene skifte gir. *Han* som var limet kunne jo ikke la det gå i oppløsning. Nei. Da ville det bare bli rot! Dette visste han, og levde på mange måter opp til rollen.

Sigbjørn, eller Siggie som de kalte ham, bassisten, var av en helt annen støpning. Han kom alltid for sent, og hadde sjeldent orden på tingene. Et rotehue uten sidestykke. Den rake motsetning til Gunnar, trommisen. Siggie var norsk av opprinnelse, men levde allikevel under parolen: vi får det til om Gud vil ... eller Hailile Salassi, da, rastaguden

han nå etterhvert satt høyere. Gunnar, den lille hissige terrieren av en trommeslager, lot sjeldent noe ligge, måtte blande seg, mene noe om absolutt alt med sterke meninger og hardtslående uttrykk kunne petimeteret være en sann plage, og spesielt ovenfor Sigg, som var en type som tok alt som det kom og gjerne lot seg føre dit vinden tok ham. Av og til virket det på Anders som om Sigg med fullt overlegg forsøkte, nesten på trass, å være Gunnars rake motsetning. At bassisten ble såpass provosert av trommeslageren at han bare måtte opponere, ved å lene seg enda litt mer tilbake, være enda litt slappere. Bassisten blandet seg sjeldent i andres gjøren og laden, han var én som holdt sine meninger for seg selv, *laidback* og *cool*. En sløy type som hverken var *uptight*, stressa eller utålmodig.

Anders kom til å tenke på forrige øving. Gunnar hadde stoppet opp, midt i låta, stirret på Anders med inntrengende blikket. Ropt: *Du e'kke tight! Du e'kke tight på ener'n!* Dette irriterte Anders, der han nå satt en hel uke senere og tygde i seg den lunkne maten. Han hadde da sin egen spillestil! Dessuten likte han det svært dårlig, å bli beskyldt for å være ute av takt. For Anders handlet det om å la tingene flyte og sveve litt, la musikken leve sitt eget liv. Litt som Thelonius Monk, hadde han for seg. Ja, han likte tanken om å høres ut som en noe brisen pianist, med mye sjel. Nei, dette har ikke Gunnar noen forutsetning for å fatte! tenkte Anders fortsatt oppbragt over opptrinnet på forrige øving.

DogModern spilte en slags moderne utgave av den tradisjonelle glamrocken. Rytmen kunne være forholdsvis militant, noe Gunnar sørget for. Også dette irriterte Anders. At trommisen ikke bare kunne være litt lugn, jazze og leke litt mer med musikken. Men nei da, alt skulle være forutsigbart og taktfast, som en marsj. Slik satt pianisten og tenkte om trommisen ... Videre at Gunnar forfeftet alt det tradisjonelle og ville ha mer glamrock og mindre eksperimentell skit, som trommisen selv uttrykte det, høyt og bastant. Nei, Gunnar var ikke typen som så an folk før han opplot seg med sine bombastiske meninger! Nei, han bare tutet på og kjørte i vei. Idioten! Slik trakk Anders seg opp og klarte altså ikke å gi slipp på den dumme episoden fra forrige gang.

Anders Lund ville på sin side at bandet skulle bevege seg mer i retning av jazz og fri improvisasjon. Selv om han innerst inne visste at han ikke var typen til å øve nok, for å bli en habil jazzmusiker, var han allikevel smart og god nok til å forstå seg på det. Og han fikk det til, sånn delvis. Til tider låt det som jazz, men innerst inne visste de det vel, alle sammen: At jazzmusikere kom de aldri til å bli, selv om de ofte hørte på det og lot seg inspirere av det. Bortsett fra Gunnar da, som var en vaskeekte rocker og som ikke

forstod seg på rytmer med trøkk på toer'n og firer'n. Nei, Gunnar hørte på musikk som hadde anslag på ener'n og treer'n. Dette var trommisen vandt til, ferdig med saken. Dette var også noe Anders satt å irriterte seg litt over:

Håper Gunnar er forsinka, da ska 'n få høre det.

Den noe røffe og ubehøvlete talemåten til Anders, vestfolddialekten, var nesten borte, etter mange år i Oslo, men både Edvin og Anders hadde allikevel litt moro av det: å bryske seg litt og være breiale med den gamle Vestfold-dialekten. Ingen av dem var spesielt tøffe, men det hadde liksom blitt en greie. Vokalistene og pianistene var i bunn og grunn to spilloppmakere av samme sort, som ivret i vei med smittende virketrang og en hel masse kreativitet. De to som lagde låtene var vel mest av alt litt nerdete, når det kom til stykket, ikke utprega rockere i alle fall.

Anders strakk seg over bordet, flyttet litt på synthen, slik at den ikke skulle gå i bakken når de andre satt seg til. Gaffelen ble stukket gjennom lagene av de myke lasagneplatene og klinket lett mot asjetten. Anders mannet seg opp. Hvordan kunne han si det? Ja, om det var Gunnar som var sent ute! På hvilken raffinerte måte kunne han fornødre trommisen, uten at det ble bråk eller dårlig stemning. *Hm ... en nøtt det der?* Gunnar som alltid kjefter på oss andre. Skulle gjerne gitt'n ei lekse, tenkte Anders og tørket seg i munnviken med servietten, mens han samtidig kastet et hastig blick i retning inngangen før han fortsatte å fokusere på maten og de pirrende tankene om gjengjeldelse.

På stolen vis-à-vis stod den medtatte gamle syntheziseren, nå halvt opppreis mot stolryggen. Det var en utrangert gammel Casio synth som Anders hadde hatt i nærmere ti år. En billig synth, nærmest et leketøy ville kanskje en profesjonell hevde. Skjønt den hadde altså så mange gode og morsomme lyder,. Anders kjente den ut og inn, så det å bytte den ut satt langt inne. Gunnar hadde ved flere anledninger forsøkt å overtale Anders til å bytte ut Casio'en, med et Hammond orgel eller en Rohdes. Vegringen var sterk, han var tross alt glad i det gamle instrumentet. Dessuten kostet det penger å kjøpe en ny. Det handlet vel også litt om prioriteringer, eller hvordan Anders så på seg selv som utøver. På de to siste spillejobbene hadde Gunnar insistert på at han måtte tape over Casio-logoen med gaffatape, slik at ikke publikum skulle se at det var en billig synth. Det syntes Anders var litt merkelig, men han hadde gjort det likevel, så det ikke skulle bli unødige bølger, sånn rett før de gikk på scenen.

Anders var ikke typen som tok seg selv veldig høytidelig. Det skjedde en masse ting i livet til pianisten, så om bandprosjektet ble for seriøst, om det ble stilt for strenge

krav, ville han antageligvis hoppe av hele greia. Men så lenge det var moro og han hadde lyst, så spilt han i *DogModern*. Gunnar derimot var langt mer ambisiøs, han ønsket å få til mye med bandet, spille på større scener, øve litt oftere, kjøpe bedre utstyr og presse på. Siggi på sin side var en slappfisk, men det han allikevel hadde som talte for seg: var et meget godt utseende og en ganske spesiell, nærmest esoterisk utstråling, som nok gjorde sitt til at han nok ville nå ganske langt. Slik sett hadde Siggi og Gunnar en fellesnevner, selv om dette ikke var tiltenkt eller planlagt fra bassistens side. Edvin på sin side var også ambisiøs, han ville opp og frem, ja, en typisk frontfigur med litt for stort ego. Så, slik sett hadde de alle litt forskjellig motivasjon, men de dro allikevel i samme retning. Men det viktigste var vel, slik Anders så det: At de hadde det morsomt sammen. At de ikke presset hverandre for hardt. Skulle de slå igjennom ville det uansett ikke skje på en-to-tre. De måtte bare forsøke å holde sammen, øve jevnt og trutt, år ut og år inn. I den siste tiden hadde de riktignok fått spille på flere fete *venues*, som Smuget og John Dee.

DogModern nærmet seg sin første utgivelse. Og alle sammen var litt usikre og spente på hvor langt de ville klare å drive det. Men det lå noe under og ulmet: Det var som om en kreativ demon ikke riktig ville slippe taket, de klarte rett og slett ikke å gjøre låtene sine helt ferdig. Det var enklere å hoppe over på noe nytt, jobbe med nye låter og ideer, heller, enn å øve på det gamle. Kanskje var det rett og slett tålmodighet som manglet, en standhaftighet til å stå i det å gjøre alle låtene ett hundre prosent ferdig. Kanskje var det Anders' lystige, noe useriøse tilnærming, sammen med Edvins flyktighet som gjorde at det ble slik. Eller muligens var det skapertrangen som var sterkere enn gjennomføringsevnen. I alle fall var det en sterk lekelyst som resulterte i at alt de foretok seg nettopp ble slik: Stykkevis og delt. De evnet det rett og slett ikke: Å gjøre det fullt og helt. Derfor hadde de en hel uferdig låtmateriale. Om de - mot formodning - skulle gjøre en låt helt ferdig, betød det at de måtte de holde på med den lenge, spille den om og om igjen og øve den inn ordentlig. Men nei, det ble for kjedelig, derfor hoppet de videre på nye ideer, uten å ta seg den tiden det egentlig tok å gjøre tingene helt ferdig. Ettersom det var Anders og Edvin som skrev låtene, var det jo også deres ansvar å få dem ferdig. Da hjalp det lite at Gunnar - som var den største pådriveren for ferdigstilling - ropte og bar seg aldri så mye, for det var til syvende og sist Edvin og Anders som hadde størst eierskapet til låtmaterialet. Siggi og Gunnar, bassen og trommene var fundamentet, som alt dette kreative og spontanistiske hvilte på. Basslinjene til Siggi fungerte på mange måter som lim mellom rytmene til trommisen og spilloppene til de to andre fantastene.

Ja, bassen knyttet fundamentet og reisverket sammen, slik at det ble en helhet. Et solid byggverk, en låt med alt som hørte til. Og slik sett var det den esoteriske rotekoppen, Siggie, som utrolig nok bandt det hele sammen og skapte helhet.

Nå var det ikke lenge til Anders kunne koble opp synthen sin på øvingsrommet. Han gledet seg til å komme i gang. Slik hadde han det bestandig: en sitrende følelse bredde seg i magen hver bidige gang han skulle øve på kulturhuset.

På forrige øving hadde det klikka fullstendig for Gunnar:

- Hva er det dere driver med! Skulle vi ikke øve!

Dette hadde den rødhårede sinnataggen brølt, der han satt å kokte bak trommesettet. Anders kunne ikke annet enn å flire, når han tenkte på det ville, oppflammede blikket, det fregnede og illsinte uttrykket, som stakk seg frem fra bak cymbalene. Og Tors hammeren som dinglet i lærreima rundt halsen på ham og forsterket hele dette inntrykket av at den lille muskelbunten langt ifra var til å spøke med.

- Det er jo det vi driver med! Ser-u-kke det-å! Hører-u-kke det? Vi øver, jo! Hadde Siggie svart, mens han dro noen heftige basskalaer for å understreke argumentene.

- Vel, i så tilfelle ville jeg vel *hørt* det! Gunnar lo hånlig, før han fortsatte å la syde utover gruppen:

- Dette æ-kke øving! Det æ-ikke *noen* av de låtene vi skal spille på konserten. Det vet dere godt!

Det var ganske typisk, for når Gunnar mente noe, la han seg like godt ut med hele gruppen, uavhengig av alder, kjønn og antall. Trommisen hadde overhodet ingen sosiale antenner. Mente han noe, ropte han det gjerne ut, brølte det om nødvendig. Ja, Gunnar var en mester i eskaleringens kunst, tenkte Anders. En hvilken som helst situasjon kan ende opp med sterke meningsutvekslinger, tumulter og endog håndgemeng. Nei, det finnes virkelig ikke noe filter som forhindrer ham i å trampe noen på tærne, trække i salaten, eller klampe rundt som en elefant i klaveret! tenkte pianisten. Det måtte være noe med selvinsikten, kom han frem til ...

- Det dere driver med er jamming, improvisasjon, lek, tull og tøys! Vi kommer ingen vei med dette! brølte rødtoppen av sine lungers fulle kraft og kastet trommestikkene i veggen bak Siggie. Hvorpå tennpluggen reiste seg resolutt opp og marsjerte bestemt mot utgangsdøra. Siggie ble rød i kinnene, snudde seg mot veggen, holdt alt sammen inne mens han forsøkte å kontrollere pusten, telle til ti. Noe Siggie hadde lært på meditasjonsgruppen han frekventerte, en metode han tydde til både titt og ofte når Gunnar fikk en av sine

raptuser.

- Jo, men det låt jo ganske kult da, sa Edvin og smilte som en bruktbilselger i et forsøk på å roe ned gemyttene.

- Det spiller vel ingen rolle om det er kult eller ikke. Det er jo bare tull og tøys. Neste gang har vi glemt det, uansett. Dette her, merk mine ord, dette er nettopp grunnen til at vi ikke har noen progresjon som gruppe. Vi bare jammer og tuller, hele tiden. Vi kommer aldri til poenget og får ikke gjort det vi egentlig skal. Bare se på han der ... gjøken! Gunnar pekte på Anders da han åpnet utgangsdøra. - Han lager tre-fire nye låter på hver eneste øving, men hva blir det til. Vi hører dem aldri igjen. Ikke har vi øvd på dem og ikke har vi tatt dem opp, sa Gunnar fra døråpningen mens han veivet med pekefingeren.

- Jo. Faktisk. Har'u glemt alle låtene vi tok opp når vi hadde låtverksted? sa Anders.

Da *DogModern* fikk seg PC med Cubase og eksternt lydkort, hadde de tatt opp over hundre låter, på under *ett* år! Låtverkstedet - som de kalte det - produserte drøssevis av låter som aldri ble ferdige og heller aldri så dagens lys. Låtene var sjeldent mer enn sytti-åtti prosent gjennomarbeidet, de ble lagret på harddisken, stuert vekk og glemt. Ikke ble de spilt for andre, heller, for de hadde mer en nok med å produsere nytt materiale, og hadde ikke tid til å hefte seg ved det gamle, eller bruke tid på å spille det for andre. Ikke spilte *DogModern* konserter på den tiden heller, fordi all tiden gikk med på å lage nytt. Det gikk såpass langt, at de ikke engang tok seg tid til å lytte på det de selv hadde spilt inn, snart hadde bandet omkring tre hundre låter og hadde for lengst mistet oversikten. Det var da de måtte innføre produksjonsstopp ... men det var mest av praktiske årsaker, fordi harddisken var full. Tumlet de over en gammel låt og satt den på, hadde de gjerne glemt hvem som gjorde hva og hvordan. Utsagn som: Hvem er det som synger her-å? Var jeg med på denne? Eller. Er dette oss?

Ja, det ble for dumt!

Fjollete, rett og slett. Og det førte til at de hadde litt problemer med å ta seg selv på alvor.

Gunnar kastet oppgitt på hodet:

- Låtverkstedet! Akkurat. Det var kvantitet ... han stoppet opp ble litt tankefull, usikker på om han hadde klart å skille begrepene fra hverandre. - Ja, nettopp, fortsatte

han, kvantitet og ikke kvalitet. Hvor mange av de tre hundre låtene ble vi egentlig ferdig med? Jeg bare spør. Dette slynget han ut i rommet med høyt hevede øyenbryn, og lot det henge i lufta mens han stod urørlig i døråpningen og ventet på at noen andre skulle ta bladet fra munnen.

- Vel, altså. La meg se. Vi har i alle fall omkring tre hundre låter, sa Anders som nå forstod hvor dette bar.

Gunnar hadde truffet spikeren midt på. Det ble stille i rommet. Trommisen fortsatte:

- Ja, nemlig. Tenkte meg det. Er noen av de tre hundre låtene ferdig, kanskje?»
Stillhet.

Tre blanke ansikter stirret tomt ut i lufta. Anders forsøkte å komme med tilsvarende :

- Kanskje det gjenstår noe ...

- Så hva er poenget, avbrøt tennpluggen. Har vi blitt et klovneband!? Kanskje vi skulle stille med røde neser på neste konsert, hva?

Blikket til Anders hvilte på hissigproppen i døråpningen, han klarte ikke helt å la være å flire av de rare bildene han fikk i hodet: Den rødhårede sinnataggen, foran et fullsatt Rockefeller. Tangatruse. Bar overkropp. Klovnenese ...

Gunnar hadde store problemer med å besinne seg. Ble han først sint, var det vanskelig å snakke ham fra det, og da fikk de gjerne gjennomgå alle som én. Nåde den som forsøkte å holde ham nede. Dette visste de andre i bandet. Det var på en måte allment akseptert: at Gunnar fikk lov til å ventilere og rase fra seg.

- Jeg som trodde vi var seriøse musikere. Et band med tro på det vi holder på med ... har jeg tatt feil?

Alt sammen ble hengende i lufta. Gunnar gikk tilbake, satt seg ned bak trommesettet med armene demonstrativt ned langs siden, og tok motvillig i mot trommestikkene som Siggi rakte ham. Det var fortsatt trykkende stille i øvingsrommet. Alle visste det egentlig, at Gunnar hadde helt rett. Ingen så noe mer om saken.

Dette plaget Anders fortsatt: at han rett og slett ikke klarte å komme med et forstandig motangrep. Han forstod heller ikke riktig hva Gunnar hadde ment ... eller var det en vegring, at pianisten ikke ville akseptere sannheten. Anders visste det innerst inne: at det var sant, at de måtte øve målrettet på de samme tingene, om og om igjen, for å bli oppfattet som profesjonelle musikere. Men det var så utrolig mye jobb. Kjedelig. Moroa, magien

ble liksom borte. Måtte han virkelig slutte å leke, tulle og tøyse? Være mindre kreativ og morsom? Kutte ned på all nyskapningen? Være litt voksen. Ta ansvar. Ja. For skulle *DogModern* komme noen vei, måtte de øve målrettet, få låtene de skulle fremføre på konsertene utover vinteren på skinner. Gå igjennom alt sammen, fra taktstrek til taktstrek, bli enige om når de forskjellige instrumentene skulle komme inn, og når og hvordan de skulle avslutte låtene. Harmoniene. Dynamikken. Alt sammen måtte de være enige om og få på plass. Det krevde noen diskusjoner, uenigheter og krangling, noe Anders helst ønsket å unngå. Men det måtte altså til, om låtene i repertoaret noen sinne skulle bli helt og fullstendig ferdig. Dette var den kjedelige biten av det å drive med musikk: At de måtte spille de samme tingene så mange ganger. Noen ganger lurte Anders på om han hadde det i seg, om han i det hele tatt ville klare å stå slik, år etter år, spille de samme låtene på den samme måten, om og om igjen.

Noe så kjedelig!

Han ble lei, bare av tanken. Dessuten ville det vel bli flatt og følelsesløst når alt ble polert i minste detalj. Når Anders tenkte på det slik, var det ikke veldig fristende å slå igjennom, eller å drive det videre. Slik satt denne andre guttemannen i gjengen: tenksom og led under sin egen vegring for å modnes å bli voksen, ta ansvar og gjøre de tunge og litt mer vanskelige tingene, som jo også måtte til for å ta det siste steget som krevdes for å komme seg opp og frem.

Anders så opp fra bordet, da Gunnar kom klampene inn, stampet snøen resolutt av skoene og ristet bestemt på sitt lue-løse hode. En mengde våte snøfller stod om ham et kort øyeblikk. Trommisen børstet av seg resten av snøen fra de lyseblå klaffene på Natogenseren og styrte mot bardisken. I den mørkeblå ullgenseren så Gunnar enda kraftigere ut, nærmest litt stutt-tjukk, tenkte Anders og måtte dra litt på smilebåndet. Pianisten ga seg tilkjenne med en diskre håndbevegelse. Gunnar nikket tilbake, der han nå stod ved bardisken og bestilte en sort kaffe.

Anders ble sittende å studere kompisen. Tenkte på hvordan det var å være Gunnar, lurte på hvordan det ville være om de to skulle bytte liv for en dag. Om Anders måtte gjøre alle de tingene trommisen hadde fore i løpet av en dag. Han trodde ikke han ville holde ut, vred seg litt i stolen, beklemt over tanken på rørleggerjobben, et svett helsestudio med åtti kilo i benkpress, og etterpå komme hjem til morens leilighet der det stod et varmt måltid klart på kjøkkenbordet.

Trommisen kom bort til bordet med en rykende varm kaffekopp mellom de stutte

fingrene.

- Hallo Anders.

Gunnar smilte høflig. Anders gjorde det samme.

- Hvordan går det?

- Jo da, drar meg framover, noe løst kanskje, flirte Anders skjelmsk.

- Ellers, bare bra. Kommer rett fra jobb, vettu. Var litt sulten, Anders nikket mot den glattskurte asjetten. - Så jeg spiste like så godt her.

Anders hadde mest lyst til å sette den gamle synthen trygt på gulvet inn mot vinduet, da Gunnar klemte seg ned på andre siden av bordet, men lot det fare.

Gunnar nikket mot asjetten. - Hvordan er maten her, egentlig?

Det var ikke det at rødtoppen hadde tenkt til å spise på Café Sara, til det var han for gjerrig, nei, det var mest av nysgjerrighet, eller kanskje for å ha noe å si. Gunnar fikk mat hjemme hos mor. Hjemmelaget. Husmannskost. Slike ting. Han behøvde da ikke å bruke penger på å spise ute, slik han så det.

- Jo, helt grei. Ikke førsteklases, men helt grei. Det æ'kke så dyrt, iallfall. Rundt hundre spenn.

- Jøss, ganske billig, det da? Få se menyen-å.

Gunnar rev den til seg, fra innunder asjetten til Anders.

Typisk Gunnar!

For en irriterende type! Selv på tomanns hånd er han en plage, tenkte Anders, men smilte likevel høflig. De dårlige manerene gikk inn på ham. Hvorfor kunne ikke Gunnar bare roe seg litt ned, slappe av? Han hadde vel gitt trommisen menyen om han bare hadde ventet ett lite øyeblikk.

Mer rakk han ikke å tenke før det gikk i døra igjen.

Den lange slanke kroppen til bassisten tok rommet med en slik eleganse få kunne gjøre etter ham. Det var ikke til å ta feil av: Siggi var i anmarsj. *Hey! Hey!* Anders lot seg fascinere over hvordan bassisten på sitt selsomme vis tok av seg lua, slik at det lange lyse og nyvaskede håret la seg pent og luftig utover skuldrene. Det var noe henførende over måten Siggi kunne trekke alle blikkene i lokalet mot seg og sin person, hvordan han nøt det og melket øyeblikket for alt det var verdt. Flere jenters beundrende blikk fulgte bassisten diskre gjennom rommet. Noen av mannfolka rynket brynene. De opplever det vel som litt truende, tenkte Anders, ja, hvordan jentene deres sitter der å sikler etter denne esoteriske skikkelsen, som alltid glipper mellom fingrene, som ingen riktig får grepet om,

eller forstår seg på. Siggi elsket oppmerksomheten. Med lukkede øyne og et vidløftig smil, skred han mot bordet der *DogModern* satt, mens han nøt det korte øyeblikket i rampelyset. At Siggi var musiker, var det liten tvil om. Det forstod alle som la sitt blikk i hans retning. Og Anders konstaterte at han var litt stolt over å være kompis med den fyrstelige karakteren. Rovdyrblikket til bassisten, de knallblå øynene, hvilte på et punkt som lå over og langt forbi alt og alle i lokalet. Siggi var en slik person som gjerne kunne kle seg som et juletre. Allikevel var den ungdommelige fritenkeren, den moderne hippien, alltid kjekk å se til. At en så blendene vakker mann kunne kle seg i nær sagt hva det måtte være. Anders syntes det var litt urettferdig, nå han tenkte på hvor mye penger han brukte på klær, for å ta seg ut.

Siggi kastet på håret, noen halvveis smeltede snøfjoner falt ned over bordet rett ved siden av, en mørk kraftig arbeidskar i stramtsittende t-skjorte kikket olmt på ham, men ble klappet til ro over underarmen av en varsomt kvinnehånd. Den lyshårede var lykkelig uvitende om dette, der han nå tok av seg jakka, bukket høflig og viste en ektefølt respekt for hver især, da han satt seg til ved den korte enden av bordet.

- Hallo gutter. Hva skjer-å!

- Joa, vi sitter her å blomstrer vi, sa Anders.

Siggi plukket opp menyen som Gunnar hadde lagt fra seg, vurderte litt frem og tilbake, men la den fra seg like snart. De tre ble sittende å prate, slik man gjerne gjør når kompiser ikke har sett hverandre på noen dager.

Og så, formelig blåste Edvin Andersen som en kastevind inn i lokalet med ett iskaldt gufs i hælene. Vokalisten rev av seg den forside frakken, lua, skjerfet, alt sammen i en fei. Og satte seg ned med den kalde auraen som fulgte med, men som like snart slapp taket og ble oppslukt av varmen. I det korte øyeblikket det tok før Edvin opptok sentrum i bandets lille univers, oppstod en kort stillhet. De tre andre ventet på fortsettelsen ...

- Vet dere hva? *Good news!*

Edvin lot det henge litt i lufta. Smilte lurt, lot nysgjerrigheten bre ordentlig om seg rundt bordet, før han fortsatte, breddfull av entusiasme:

- Var på Blå i går. Traff en fyr som driver et platestudio. Debut, heter det. Hørt om det? spurte han og så fra det ene blanke ansiktet til det andre.

- Nei vel. Uansett. *Duden* sa han kunne hjelpe oss å produsere skiva vår, uten at det behøver å koste skjorta, heller.

Overaskede og noe håpefulle blikk møttes rundt bordet.

- Det er bra folk, asså. Tror vi kan få en kul *deal*.

De andre satt rolig, ingen visste riktig hva de skulle si. Dette kom brått på, og det kunne mye godt mulig være et lite gjennombrudd for bandet. Gunnar var den første som fikk summet seg:

- Ja jøss. Så kult!

Gunnar som egentlig syntes det meste Edvin foretok seg og mente var bra, var til tider nærmest som en trofast hund, lojal. En bra trommis i vokalistens øyne. Gunnar satt vokalisten først og løftet på den måten Edvin frem. Med Gunnar ved sin side var det heller ikke spesielt vanskelig for vokalisten å få med seg de andre i bandet. Ettersom også Anders, pianisten og Edvin kom såpass godt overens og skrev låtene sammen. Så det gikk det som regel greit om vokalisten skulle ha særskilte ønsker eller meninger, for da kom gjerne Siggie diltende etter, siden bassisten ikke var typen til å legge seg ut med hele gruppen. Slik sett var kjemien i bandet god, selv om Gunnar og Siggie titt og ofte røk i tottene på hverandre ... det var som det skulle være. Måtte være. Det hadde alle sammen blitt vandt til. Litt drama måtte det jo også være, det var i det hele tatt litt kostelig, syntes Edvin og Anders, som humret og koste seg over bataljene som de to ytterpunktene i bandet besørget å iscenesette. Noen ganger tok Edvin seg i endatil å fyre oppunder, bare for å egge dem ytterligere opp mot hverandre. Og den indre dynamikken, spenningen som lå i det, var vel også med på å gjøre dem mer skjerpet slik at musikken og de individuelle prestasjonene også ble bedre. Tilsynelatende var det et slags demokrati i *DogModern*, eller et flertallsdiktatur, som vokalisten hadde rimelig kontroll på. Og siden de jo holdt ut med hverandre tålelig bra, hadde det fungert godt i over to år. Forholdsvist trygt og forutsigbart var det i grunn, siden de fire var rimelig lojale mot hverandre. Nei, det var ingen av dem som spilte i andre band. Og nå begynte det i grunn å låte rimelig bra, ettersom de var ganske så samkjørte. *DogModern* hadde kanskje et lite stykke igjen for å få dette til å sitte i studiosammenheng, for individuelt sett var vel ingen av dem eksepsjonelle. Men, det holdt mål, nettopp fordi summen av de gode kvalitetene i det snåle samrøret fikk det til å fungere som helhet. Og de hadde noen gode og særegne låter. Bra tekster. Så oppsummert sett: hadde bandet et godt potensiale med gode muligheter for å nå opp og frem.

Edvin fortsatte entusiastisk og gestikulerende:

- Vet dere hva? *Duden* på Debut mente at *DogModern* låt helt utenom det vanlige. Særegent mente produsenten. At vi har et eget *sound* som er unikt, sa han.

Vokalisten ivret i vei, lente seg over bordet og holdt nærmest på å skumpe kaffekoppen til hissigproppen overende. Dekketøyet klirret. Den halvfulle koppen skvatt skåla full før den slo seg til ro. Edvin kastet et hastig blikk på uroen. Lot seg ikke affisere.

Fortsatte:

- Hva var det han kalt det ...

- Produsenten mente at det i alle fall ikke er noen andre band som låter akkurat slik som oss.

Alle så på Edvin. Lot det synke inn.

- Ok, så kult-å. Motiverende, det da. Kom igjen, la oss gjøre ferdig den siste teksten, sa Gunnar som nå var ivrig etter å komme i gang.

- Jobber vi litt mer med *Globalize* kan vi få den helt ferdig, nå i dag. Da har vi 12 låter, fiks ferdig.

- Angående den teksten, skulle ikke det versere omkring tusenårsriket? sa Anders.

De stod litt fast. Siggi mente at Jehovas vitner mente at det skulle bli tusen år med fred, og at det var rett rundt hjørnet, og at dette hadde noe med det nye tusenåret å gjøre? De andre var usikre på den religiøse referansen. Om de i det hele tatt kunne bruke den.

- Drit i det-å. Samme hvilken religion det er, vel! Prøv å tenk i store linjer folkens. Hør på dette Bibelsitatet, Esaias 11:

6 Da skal ulven bo sammen med lammet, og leoparden ligge hos kjeet, og kalven og den unge løve og gjøfeet skal holde sig sammen, og en liten gutt skal drive dem. 7 Ku og bjørn skal beite sammen deres unger skal ligge hos hverandre, og løven skal ete halm som oksen. 8 Diebarnet skal leke ved huggormens hule, og over basiliskens hull skal det avvente barn rekke ut sin hånd. 9 Ingen skal gjøre noget ondt og ingen ødelegge noget på hele mitt hellige berg; for jorden er full av Herrens kunnskap, likesom vannet dekker havets bunn.

Ganske rått, hva? Akkurat det vi er ute etter. Tusenårsriket ... et nytt millennium ... passer perfekt med den Bibel referansen, ikke sant? Mener at det er en tilsvarende referanse Elvis Presley låta: *Peace in the Valley*. Det er ganske mektig, når man finner slike Bibel sitater som sitter planta midt i tematikken. Ja, tenk! Tusen år med fred! sa bassisten med et blikk

som hvilte høyt og ville mye.

Mens de andre satt å tok dette inn, begynte bassisten å nynne melodien på låta, forsøkte å oversette til engelsk, få ordene til å passe inn, men avbrøt seg selv like snart:

- Låta handler om fred og forsoning. En helt annen måte å tenke på globalisering: at dette i utgangspunktet skal være noe som tjener kloden og felleskapet.

Siggi så spørrende fra den ene til den andre og slo ut med armene.

Den litt stramme angren av lusekofte ble hengende igjen i lufta omkring ham, selv etter at han hadde tatt armene ned.

Stillhet.

Spørsmålene ble hengende i løse lufta. Ikke alle hadde fått med seg alt hva som ble sagt og ment så lidenskapelig, ettersom også den fargerike odøren hadde tatt noe av oppmerksomheten.

- Har alle spist og drukket opp? spurte Gunnar.

De andre nikket.

- Tror ikke vi kommer videre med den teksten, akkurat nå.

- La meg gjøre litt mer research ... også finner jeg en oversettelse av Bibel sitatet, var Siggi rask med å skyte inn, før oppmerksomheten rundt dette fikk reist seg og snudd ryggen til.

Anders opplot sin røst i et lystig utbrudd:

- Hei hå! La oss gå!

Den velkjente Ramones låta fant sitt gjensvar og høstet en liten latter blant de som forstod referansen.

DogModern reiste seg fra bordet. Alle for én og ganske på likt. En verdig sorti: Gunnar med klampende militærstøvler. Siggi som flagret fargerikt mot døra, og vokalistene som avslutningsvis kastet det fargerike skjerfet om halsen. Alle sammen fulle av iver etter å komme seg på øving på kulturhuset i Hausmannsgate 38. Kulturkvartalet som det ble snakket så mye om på den tiden da styret og Frederica Miller i Gaia Arkitekter skisserte opp alle de by-økologiske visjonene for kråkeslottet på toppen av Blåbakken. Som på folkemunne gikk under tilnavnet:

HaUSMaNia.

DET KUNNE VEL HA VÆRT skrevet flere bøker om Hausmania. Det har vel neppe i Oslos kulturelle historie, skjedd så mye nytenkning på så kort tid, som det gjorde nettopp i de første årene i kulturhusets historie, like etter tusenårsskiftet. Med fem tusen kvadratmeter med rom for kunst, ble det fort et av Oslos mest beryktede partysteder, for konserter, DJs, raves, trip-hop, hip-hop, reggae, psytrance og den slags. I utgangspunktet var nok visjonen en ganske annen da Gaia Arkitektene la ut sine by-økologiske planer for kulturkvartalet. I den turbulente tiden før, da de første *outsiderne* og nytenkerne strømmet til bakgården. Da disse første okkupantene regelrett kastet ut de narkomane og kriminelle, som hadde husert der i over ti år. Disse første pionerene vasket, ryddet sprøyter og søppel i de utallige rommene, og fordrev samtidig de løse fuglene som hadde sine hemmelige skjulesteder i bygningene. Ildsjelenes blotte tilstedeværelse og pågangsmot, var på mange måter nok til at de narkomane og kriminelle rømte banen, fant seg andre, nye og mørke huler for å skjule skattene og skammen sin.

Det var på den tiden, og rett etterpå, da disse ekstreme strømningene dro seg opp i bakgården at *DogModern* fant sitt tilhold i kjellerlokalet i musikkavdelingen på kulturhuset. Bandet hadde fått på plass et byggestrømskap, og laget seg et fint lite øvingslokale med egne innspillingsmuligheter.

Mange har sammenliknet Hausmania med Club 7, uten at jeg som skriver dette har noe sammenlikningsgrunnlag for å hevde noe slikt. Skjønt det som er helt sikkert: er at jeg som skriver dette, ikke hadde tatt meg bryet vært å dvele ved det, om jeg ikke mente at det hadde noen historisk verdi. Hadde det ikke vært for denne smeltedigelen av kreative strømninger og annerledestenkende, de med lite ressurser og mye reaksjonær kraft, de som samlet seg i de forløpne bygningene på toppen av Blåbakken, ja, hadde det ikke vært for dem som fikk et tilholdssted og som så iherdig forsøkte å skape noe nytt, så hadde jeg vel heller ikke prioritert å bruke tid på dette, ei heller vært i stand til å rable det ned, nå femten år senere.

Realityserien om Hurdalen Økolandsby starter på NRK om ikke så alt for lenge. Mange av de kreative kreftene og visjonene fra disse tidligere dagene på kulturhuset har fellestrekk med økolandsbyen, som på mange måter skulle være som en søster på landet.

Hausmania ville gjøre tilsvarende og bærekraftige tiltak, skjønt i et by-økologisk perspektiv. Nå om dagen er Miljøpartiet de Grønne i flytsonen, og folk ser ut til å bli mer opptatt av gjenbruk og det å spise sunnere. Økologisk. Det er godt å se at tankene og ideene fra disse idealistiske og marginale miljøene slår om seg og få rotfeste i samfunnet forøvrig. Det er godt å vite at små, marginale grupper etterhvert blir hørt og brer om seg med ideer og visjoner, etter en lang tid med mye motgang. NRKs realityserie fra Hurdalen økolandsby og Miljøpartiets fremgang er - slik jeg ser det - et bevis på nettopp dette. Kanskje makter administrasjonen eller andre ildsjeler på kulturhuset å løfte frem de by-økologiske visjonene: om mer bærekraftighet, økologi og flerkulturelt felleskap i storbyen. De som styrer og steller med dette, har fått drive kulturhuset videre på sitt 15-16de år, med tilskudd fra kommunen, inntekter fra party-virksomhet, utleie samt husleieinntekter, og slik har kulturhuset klart seg fra dag til dag. Med en form for kunstig åndedrett har de hanglet seg igjennom den ene krisen etter den andre, dårlig økonomisk styring, gjennomtrekk i administrasjonen, hissige utbyggere og med den stadige trusselen fra alle de som rett og slett dumper inn fra gata og tar seg til rette på huset. Den senere tidens drift av kulturkvartalet har jeg lite kjennskap til, men velger heller å fokusere på de årene da det var et stort mangfold og mye som skjedde på toppen av Blåbakken. Den gangen det dreide i luftige retninger. Med en salig blanding av blomster og halleluja og et dypt gravalvor som like snart la seg som seig tjære oppetter veggene. Den gangen friheten og innovasjonen bredde om seg i gangene, da alt var nytt og dro videre over takene med en slik livskraft og virketrang jeg aldri har opplevet maken til. Samtidig lå det en kvelende fornemmelsen å lurte i alles forrykte kamp mot alle, i en salig blanding av hjertefryd og håp, og en kvelende avmektighet og paranoia, hvor alle motarbeidet alle, og alt ble rotet til fortere enn man klarte å rydde. For det bodde noe i veggene på kråkeslottet som gjorde det svært vanskelig å spille ball og få til noe sammen, kanskje ligger det dypt forankret i anarkiets natur, denne anti-etablissement holdningen som råder på slike steder hvor virketrangen og idealismen svinger mellom de dypeste grunnbrott og de høyeste bølgetopper. Dette veldige ønsket om å rive makten ned fra soklene, som i sin tur førte til en indre kollaps, grunnet en stadig undergravende virksomhet av motstridende og sterke krefter, intriger og konspirasjoner. Det er klart at når mennesker med så sterke ideer og ideologier møtes, for å meisle ut en vei med felles visjoner og planer, kan det bli vanskelig, og ettersom mange av de involverte hadde lite erfaring med lederverv og stillingsinstruks forøvrig, sier det seg selv at sjøen var full av skjær.

Alt dette akter jeg ikke å gå videre inn på. Ønsker heller å male litt videre på de skissene og visjonene som så smått begynte å blomstre, og som engang lå der fulle av fremtidshåp. Vil forsøke ta utgangspunkt i summen av dette oppkommet, som verserte i den kreative brytning mellom disse ulike fremtidsvisjonene på mikroplan så vel som på makroplan. Alt dette som startet så smått i det lille samfunnet, Hausmania. Og som etterhvert bredde seg ut i storsamfunnet med full tyngde, noen år etterpå. Jeg vil forsøke å forestille meg hva dette kunne blitt om kulturhuset hadde fått på plass en velfungerende administrasjon og økonomistyring, om de store ideene hadde fått leve videre med den rette næringen, i samrøre med kommunen og nærmiljøet forøvrig. Uten det hemmende grepet fra næringsutviklere og andre profitører.

Sånn. Nå er det sagt!

Det var godt å få det ut av systemet.

Og én ting til før jeg lar historien gå sin gang: Katrin, min kjæreste ville gjerne at jeg omtaler henne som Caroline. Sannelig ville hun ikke det! Tenke seg til, så da må jeg gå over hele manuset frem til nå og endre på dette ...

Eller?

Vent litt. Nei, nå har jeg det! Fra nå av heter hun Caroline, hun som tidligere i denne teksten er omtalt som Katrin.

Ganske gode argumenter hadde hun òg må jeg medgi. Hør her: Hun mente at Caroline låt litt som trampoline ... liksom positivt. Hverken hun eller jeg fikk en slik, da vi var barn, selv om vi hadde et brennende ønske om hoppe oss gjennom de salte sommerdagene. I dag florer det altså av trampoliner på Nøtterøy der jeg vokste opp, og på Kjelsås, der min datter bor - halvparten av tiden - med sin mor. Skjønt vi fikk det altså ikke da vi var små. Altså Connie ... nei, jeg mener Caroline og jeg. Vi er enig om at dette er urettferdig. Så der har du oss. Derfor velger jeg, siden dette foregår i sann tid og jeg har muligheten til det: å endre navnet hennes. Enkelt å greit. Like slik i en håndvending: Caroline.

Når jeg smaker på navnet er det liten tvil: Det låter mye bedre. Dessuten mente hun at jeg skulle skrive om det vi foretok oss i går, nærmere bestemt på min 46 års dag. Jeg var noe lunken, ettersom jeg mener at historien, altså den egentlige historien, hovedhistorien, må få gå sin ufortrødne gang, uten for mange av disse avbrytelsene i nåtids perspektiv. Hun var totalt uenig! Mente at: Nei! Slik var det ikke! At dette som

foregår i nåtid er enda mer interessant! Lurer på om det har noe å gjøre med at hun er skrevet inn i handlingen, at hun synes det blir litt mer spennende når hun selv er med? Nå vel, som den forholdsvis myke og ettergivende mannen jeg er, valgte jeg å gi etter.

Innser samtidig at jeg ikke engang - i sann tid - er herre over denne teksten, selv om jeg har skrevet meg selv inn som selve hovedpersonen i romanen. Selv om jeg har blottlagt meg selv og mitt, lagt meg på slakterbenken så og si ... Hva hjelper vel det, når hun blander seg inn i mitt skaperverk! Hvor det ene ordet følger det andre i et veldig driv for øyeblikket, slik at jeg nå sitter helt foran på stolen med ansiktet få centimeter fra skjermen og skuldrene helt oppunder ørene.

Hallo!

Stopp!

Nå skjer det altså igjen, kroppen forsøker å gi meg signaler og jeg lytter ikke ...

Pause nå!

Takk.

Hvor var jeg?

Jo! Hva vi foretok oss på min 46 års dag: Som sagt: vi særboere og har vært kjærester i snart 8 år. Det å være særboere fungerer egentlig ganske bra, siden vi er kreative typer med et sterkt ønske om personlig frihet og egentid. Jeg for min del ville vel ikke klart å produsere såpass mye tekst, om jeg skulle ha en tradisjonell kjernefamilie trakkende i beina på meg, med alt det som dette fører med seg av skrik og skrål. Nei! Takke meg til: En stille leilighet, flust med arbeidsro og minst mulig drama som tar fokus vekk fra dette jeg forsøker å versere i dypet av. Så sitter jeg her da, like frem til nakken eller ryggen må kaste inn håndkleet og jeg i all hast må komme meg ut og opp på gymmen, eller i bassenget for å trene av meg disse spenningene.

Co ... Caroline har det på samme måte. Hun er kunstner, kurator og trenger ro til å skrive prosjekt- og stipendsøknader, og tid til å produsere sin kunst med fokus på den oppgaven, først og fremst. Hun er såpass heldig at hun har et eget galleri hun driver, med eget arbeidsrom i kjelleren, skjønt hun benytter seg mest av sitt hjemmekontor på stua, slik som meg. Da passer det svært dårlig når datteren hennes har farget håret, er misfornøyd og nekter å gå på skolen, hvorpå hun blir sittende med en grinete tenåring i huset, midt på blanke formiddagen. Når dette foregår i studioet, ja, på kontoret faktisk, og denne surmulingen pågår over timer, når hun egentlig skulle ha skrevet ferdig en viktig

søknad eller en kontrakt, går det selvsagt utover arbeidsmoralen. Skjønt det går også utover meg, som har bursdag og mener at *jeg* bør få min vilje ... i alle fall denne ene dagen i året! Joda, bursdags-argumentet lever fortsatt i beste velgående. Merker at dette er ganske givende, denne skrivingen i nåtid ... He he. Tenk, å kunne sitte slik å hovere, dosere og briljere om jeg finner det for godt, uten avbrytelser eller innsigelser. Jeg merker at jeg kan like denne følelsen av MAK! Innser samtidig at dette må brukes med omhu, siden hun ikke er her for å forsvare seg.

Nå vel, torsdager en vår dag. Vi pleier å sove sammen. Datteren min er hos sin mor. Carolines tenåring, Kine, er hos besteforeldrene. Den store diskusjonen oss i mellom blir da:

- Kan vi ikke for en gangs skyld sove hos meg?

Stillhet.

Hun drar på det.

- Husk, det er jeg som har bursdag! er jeg rask med å skyte inn.

- Det er *så* lenge siden. Dessuten, dessuten, er det vel den som har bursdag som skal bestemme, hva? Dette medfølger en hel del innsigelser. Det kan ha hatt noe å gjøre med hennes forferdelige dag som alenemamma, gikta som slo inn, og, eller muligens noe om at kattungen som ikke bør være hjemme alene. Nå vel, når alt dette har fått sitt utløp og diskusjonen begynner å ebbe ut, ender det faktisk med at bursdagsbarnet får sin vilje. Vi bestemmer oss for å sove her hos meg, hvilket betyr at jeg lager middag, siden vi skal være her. Vi ble enig om å møtes klokka 18:00, og har derfor ikke mer enn tiden av veien før vi skal videre opp på Tryvann og kjøpe kveldskort. *Night Owl*, heter det visst. To timer i slalåmbakken fra 20:00 til 22:00. Et fantastisk påfunn må jeg si! Det skal hun ha! Vi er opprømte. Hun, litt skeptisk siden hun føler seg litt tung i kroppen, men siden dette later til å kunne bli bra: står vi ved det, selv om begge rimeligvis er slitne etter en lang dag på hjemmekontor. Caroline ringer meg litt senere, mener at vi må ha *afterski*. Ja. Jo. Jeg har jo bursdag, må vite. Noe alkohol, noe drikking burde det kanskje være, tilkjennegir jeg med en god del vegring, men ender opp med en avtale om at hun tar med øl og vin, siden jeg har bursdag. Og hun spanderer heiskort. Dette blir min bursdagsgave på 46 års dagen.

Fantastisk!

Når jeg tenker på det nå - dagen derpå - slår det meg at det var en aldeles strålende gave. Vi hadde en frydefull kveld under stjernene i bakken på Tryvann. Jeg på snowboard. Noe jeg lærte for tre sesonger siden. Og hun som nærmest er født med slalåmski på beina

og med egen hoppbakke i hagen. Caroline, som er litt bredere enn meg over midtpartiet, klarte ikke riktig å hive seg på snowboard kjøret. Som hun selv sa: Jeg er rett og slett for tung bak, til å kunne drive med dette. Bare det å komme seg opp på beina er jo totalt utmattende. Så hun kjører altså slalåm, mens jeg flyter og svever av gårde på mitt nyinnkjøpte snowboard. Til å begynne med ble hun sur, fordi hun hele tiden måtte vente på meg, skjønt i går kveld synes jeg at jeg hang rimelig bra med. Jeg er tross alt 46 år! Når hun så setter seg ned i *hokey*, er det lite jeg kan stille opp med på brettet. Det går rett og slett for fort, og jeg føler meg ikke trygg nok for slike hastigheter. Siden Caroline fikk gikt for to år siden, og er delvis sykemeldt på grunn av det, orker hun ikke like mye lenger, og ville ta en pause etter én time. Jeg for min del ville bare kjøre på, ettersom vi bare hadde to timer på oss. Da hun gikk inn i varmetua, må jeg ha tenkt at jeg hadde et gir til å gå på, for jeg ga jernet i den løypa med alle hoppene, Eriksensvingen. Tryna selvsagt på toppen av bakken, rett før det første hoppet, der alle kunne se meg. Skikkelig *faceplant*. Og det skjedde helt i bunnen av bakken da jeg hadde stor fart. Rett før hoppet. Jeg slo skulderen ganske bra, men spratt opp og latet som om ingenting. Flaut, må vite. Jeg fortsatte og falt igjen litt lenger ned i bakken, og for tredje gang smalt jeg hodet rimelig hardt i isen halvveis nede i løypa. Heldigvis hadde jeg hjelm. Det er første gang jeg virkelig har falt i slalåmbakken og slått hodet på den måten. Etter alle disse årene har jeg aldri falt med så voldsomt kraft. Ble rett og slett litt redd. Uten hjelm ville jeg nok fått problemer, for det smalt såpass hardt at jeg fikk vondt i hodet, på tross av hjelmen. Opplevde heller ikke at jeg kjørte særlig fort.

Nå er vi ved sakens kjerne:

Jeg, som er nærmere 50 enn 40, og som kjører brett - kanskje fordi det får meg til å føle meg ungdommelig - tar altså ikke pause da jeg burde ha gjort det. Caroline merket at hun var sliten og trengte et avbrekk, men *jeg* skal liksom kjøre på, drive kroppen til ytterpunktene.

Vi diskuterte det i heisen etterpå, og kom frem til at dette nok er en karakterbrist jeg har. Akkurat som jeg har problemer med å merke at jeg er tørst, også mugner jeg og forstår ikke hvorfor ... det skjer gradvis. Og det faktum at jeg til tider venter i det lengste med å spise og blir stående å se inn i kjøleskapet uten å klare å bestemme meg, fordi jeg er så matt. Det samme med dataspill, altfor mye og for lange økter. Nå for tiden skriver jeg på meg muskelsmerter, eller så drikker meg *såpass* full til tider at det kan gå i sort. Det vi kom frem til er at alt dette henger sammen. At det er en slags barnslig iver. Et ønske

om å bare holde på, siden det er så gøy. Hyperfokus, var et ord som også ble kastet opp i samtalen. Vel, altså, dette indre drivet gir meg ikke fred, det presser meg til å drive på. Det er et ganske usundt karaktertrekk som jeg gjerne skulle vært foruten. Også sitter jeg her å lur på om dette bare er meg, eller om det kan være noe som kjennetegner de yngre generasjonene, de som vokser opp foran skjermene og med alle spillene? Også forsøker jeg å være meg dette bevisst, jobbe med saken.

Etterpå, da vi satt i heisen på den nest siste turen og gledet oss til et varmt bad og *afterski*, ble vi enige om at jeg skulle ta det litt med ro på de to siste turene. Være fokusert, tilstede og ekstra skjerpet, for å unngå at jeg gikk på en ny smell. Det klarte jeg! selv om jeg falt i løssnøen og trillet rundt i det aller siste henget og litt utenfor den oppmerkede løypen. Det var en liten forsenkning i landskapet, en elv under snøen eller noe slikt. Når jeg så tok sats og hoppet over, landet jeg perfekt i løssnøen, men det jeg ikke tok høyde for: var at den løse snøen fordret at jeg hadde vekten lenger bak da jeg landet, så jeg ble stående med balansepunktet helt frem på brettet og trodde en liten stund at det kom til å gå bra ... men det gjorde det altså ikke: Jeg tippet frem og over tuppen på brettet, landet i en halvmeter løssnø. Det var egentlig ganske deilig. Og som jeg sa til Caroline etterpå:

- Nå har jeg blitt enda litt bedre på snowboard.

- Hva?

- Jo. Fordi jeg falt.

- Hva er det du sier?

- Nettopp fordi jeg falt, så lærte jeg noe om løssnø og brettets natur: At jeg må lene meg mer bakover om jeg hopper i løssnø. Dette er det ingen som har fortalt meg, eller lært meg, så jeg vet heller ikke helt om teorien holder stikk, men neste gang vil jeg forsøke det. Og så vet jeg det helt sikkert. Ergo har jeg lært en viktig lekse om det å hoppe i løssnø. Joda, hun kunne vel kanskje gå med på det, da. Så, på tross av at jeg presset meg litt ekstra, helt på slutten, fikk jeg faktisk noe ut av det. Lærte noe som vil gjøre meg litt tryggere på brettet i løssnø. Ja. Jo. Men dro jeg det ikke litt vel langt, var svaret, før stillheten senket seg på vår siste tur opp i stolheisen under stjernehimmelen.

To ting lærte jeg altså på denne turen.

Så dro vi hjem til et varmt bad, fire Tuborg og fem røyk.

Akkurat passe, selv om jeg hadde lyst på mer rødvin. Noe vi ikke hadde, så da gikk vi til sengs og hadde det godt. Det som var deilig, hadde vi jo heller ikke fått til, om jeg hadde tyllt i meg mer å drikke og blitt atal. Eller om hun hadde sovnet først, fordi

hun var full og trøtt. Nei, vi holdt oss på matta, begge to. Så da har jeg konstatert at fire halvlitere er helt perfekt. Våknet heller ikke på natta, var urolig og tørr i halsen, vond og verkende. Nei. Det var bra! Målet i dag er å gå opp å trene, kjøre igjennom hele vektprogrammet, trene hele kroppen slik jeg gjør to ganger i uka. Klarer jeg *det*, har jeg nådd en milepæl. Ut å drikke, men likefullt klare å trene dagen derpå. Dette er noe nytt. Merker at jeg kan like det.

Klokka er halv fire nå. Det burde gå. Må forsøke å kommer meg av gårde før spenningene setter seg ...

Jeg klarte det! Droppet oppvarmingen, måtte kutte ut de tunge baseøvelsene, som knebøy og markløft. Men ellers er jeg rimelig fornøyd. Konstaterer at det går fint å trene dagen derpå, om man ikke har tatt'n helt ut, kvelden i forveien.

Fantastisk!

PÅ REKKE OG RAD i det lette snøfallet gikk *DogModern* i gåsegang bortover det smale fortauet, forbi de tilsmussede teglsteinsfasadene i øvre del av Hausmannsgate. Edvin gikk først, kledd i den fotside, sorte frakken med det fargerike skjerfet løst påkastet. Vokalisten hadde ikke brydd seg med å ta på luen, på det korte tråkket fra Café Sara og bort til kråkeslottet i enden av gata. Tankene til vokalisten var allerede nede i kjelleren, i dypet av kulturhuset, bak den tykke betongen i det teppebelagte, lune øvingsrommet. Et tidligere bomberom, et hvelv, som i sin tid hadde fungert som Selmers papirarkiv.

Edvin først altså, med forholdsvis høy og målrettet kneføring, fulgte han det smale opptråkkede fotefaret gjennom løssnøen. Bak subbet Siggis i sine røde Converse All Star Canvas Hi, damemodellen faktisk. Ikke akkurat vintersko, men så hadde heller ikke bassisten videre vett på å kle seg etter norske værforhold. Det var som om kjekkasen kledde seg for en solskinsdag i parken, uavhengig av værmelding og andre utsikter. Svevende og fremtidsoptimistisk - som alltid - førte bassisten seg med viss aktelse, iført de røde skoene som nå var kranset av snø, og snørt sammen like slurvete som eieren selv. At dette ikke var Siggis rette element var tydelig å se, der han fotet seg noe tenksomt av sted med den fargerike lusekofte og noen vinrøde terylenebukser fra nittitallet, med sleng.

Bak fulgte Gunnar, på korte, bestemte og veltrente ben. Natogenser hadde fanget noe snø på skuldrene ovenfor de lyseblå klaffene, men hverken snøen eller været forøvrig lot til å affekterte trommisen, der han la seg opp mot været og brystet seg opp, som om han var på vinterøvelse i det militæret. Det var tydelig å se at rødtoppen likte seg, stortrivdes faktisk, der han nå gikk å nynnet for seg selv. Om denne gleden, var på grunn av bassistens plager, eller om det var av ren fryd over den friske utmarsjen, vites ikke, men godt var det uansett. Og friskt, akkurat som han likte det.

Bakerst i dette lille opptoget forsøkte Anders Lund etter beste evne å holde seg på bena på sine såpeglatte lakksko. Synthen holdt han med et fast grep under den ene armen. Og var det ikke så aldeles typisk: at heller ikke han klarte å kle seg etter forholdene. Skulle pianisten ha gjort det, måtte han ha planlagt dagene sine bedre, dratt hjemom, skiftet, og kanskje ikke vært fullt så spontanistisk i sin tilnærming til det hele. Nei, slik dagene til pianisten så ut, visste ikke Anders Lund hvem han skulle møte, eller hva som ville skje

utover kveldene. Og trekk eller koffert til instrumentet hadde han aldri hatt. Regnet det, fikk han gjerne problemer, men synthen måtte altså frem og tilbake, hver bidige gang de hadde øving, for Anders brukte den også hjemme. Det medtatte instrumentet var med ham i tykt og tynt, nærmest som en forlengelse av kroppen. Det å kjøpe en ny synth satt langt inne. Da måtte det spares og planeres. Nei! Han likte den gamle Casioen! Kjente den inn og ut. Dessuten: pianistens prioriteringer og budsjett, strakk seg ofte ikke lenger enn til de ølene han drakk og maten han spiste på veien. Nå spant han litt ukoordinert i vei på de sorte lakkskoene, bakerst i følget, med sigaretten som styrepinne i rett vinkel ut av munnen, mens han forsøkte å unngå de største snøfuggene som dalte spredt. I sort tettsittende skinnjakke og på det såpeglatte fottøyet hadde pianisten mer enn nok med å holde liv i sigaretten, i en slags lystig lek med ild og vann. Den freste brått og slukket da en stor snøfille traff gloen. Røyken som steg opp blendet ham et lite øyeblikk så han spant rundt og var nær ved å skli ut i veibanen, der en bil suste forbi på silkeføret. Anders spyttet den halvrvøykte sigaretten ut i veien. Forsøkte som best han kunne å holde følge med de andre.

Utenfor porten på kulturhuset hadde Ny-sirkuset laget til en sjarmerende liten sirkusplass, med manesje og det hele. I utkanten stod en gammeldags sirkusvogn i mørkbeiset tre, som i sin storhetstid nok hadde vært trukket av hester. Nå så vognen mest ut som et glasert pepperkakehus, på fire gamle kjerrehjul. Ny-sirkuset lå litt brakk i de kaldeste vintermånedene, nå lå det en myk dyne av snø over alle de fargerike gjenstandene fra gruppens mangeartede aktiviteter. Edvin mente å huske at det vanligvis var en sirkel av leca-blokker midt på plassen, som var malt opp i alle regnbuens farger. Nå var fargene borte, skjønt forhøyningene og forsenkningene avslørte likevel hva som lå under teppet av snø, og som nå dannet en fargeløs sirkel, midt på plassen. Vokalisten ledet an, valgte korteste vei mellom to av de snødekte leca-blokkene i snøen, og la i vei over den snødekkede plassen. Det skumret. Det var noe mykt, noe søvndyssende og mystisk ved det forlatte utydelige sirkuset som nå var tyllt inn i hvit vatt.

Brått hørtes en knirkete lyd!

Noe stort, noe tungt, beveget seg over de glaserte hustakene.

Edvin så opp i luften ...

Stoppet.

Siggi løftet blikket fra de snøkleddede skoene. Blikket gled oppover fasadene og videre over takene. Gunnar stoppet, vippet hodet bakover, myste mot det taktfaste drysset

av forholdsvis store snøflak, som sakte la seg opp i én og samme retning på den vindstille kvelden. Anders ble stående bakerst med halvåpen munn og øyne som gapte mot den mørke himmelen ...

Det var da de så det:

Det tvang seg gjennom mørket, en massiv klo.

Krana! Heisekrana svingte sin tunge arm og strakte sitt jerngrep ut av mørket og innover plassen. Nå tronet den gamle krana til Selmer - som nylig var restaurert - foran og over hodene på bandet. Alle fire ble stående som frosset fast, midt på sirkusplassen. Krana svingte videre over. I enden av lastereimene dinglet en brun og bulkete skinnssofa. Bevegelsen stoppet. Den utbrukte Chesterfielden fortsatte å svinge litt frem og tilbake, før den stoppet opp og ble hengende å duve noen meter over den tomme plassen, som liksom nå var hvit, lakenkledd og vakte slike lystige, fargerike minner om et svivende ny-sirkus i full galopp og samrøre.

De spredte snøfillene dalte ned rundt treseteren, som nå var både frittsvevende og mastodontisk. Den tunge lasten ble igjen satt i bevegelse og fortsatte nå i flukt med snøfallet, sakte nedover mot den forlatte plassen, der ingenting var kantete og skarpt, lenger. Det var som om det gamle skinnnet hadde sprunget til liv, at dette var det brune lærrets siste krampetrekning, der det nå svivet i store, dorske sirkler ned fra høydene med takene og bygårds-fasadene i bakgrunnen.

Bergtatt av synet: den gamle firbentes siste vandring, ble bandet stående med gapende øyne.

Like snart landet sofaen mykt og fyrstelig som et varmt og vått kyss i nysnøen på sirkusplassen. Midt i den tilslørte manesjen sukket den firbente på plass. Og som om en gammel sirkushest for aller siste gang lukter sagmugg: ble det gamle skinnnet stående, litt på skeiva i den ankelhøye nysnøen.

Noe beveget på seg ...

Noe kastet på seg i dypet av sofaputene ...

Kranføreren ropte så det ga gjenklang mellom husene:

- Nå er du ute!

Romstering i treseteren.

- Og der kan du bli!

DogModern ble stående pal, som sort skrift klort ned på et hvitt ark. Og de kunne altså ikke tro sine egen øyne! Da kranføreren ropte igjen:

- Dette er ikke noe sted å sove ut rusen!

Kranføreren forsvant ned trappene fra krana.

Like snart veltet en dørgende full mann ut av sofaen, mens han hyttet med neven og bannet høylytt:

- Satani perkele! Jag ska-faen-meg ...

Resten av den høyttravende tiraden forsvant i utydeligheter, da den drivende fulle finnen kavet seg opp i knestående, mens snøen drysset fra den armen som stod for hyttingen.

Edvin og de andre klarte ikke å holde seg. Så på hverandre og måtte holde latteren inne mens de samtidig forsøkte å snike seg ubemerket mot porten.

Den illrøde karen - med knyttet neve - hadde mer en nok med å holde seg på beina i løssnøen, der han nå stolpret etter musikergjengen, forsøkte å holde følge, komme seg inn dit ham kom fra ... inn i varmen på kulturhuset.

Et eneste stort sirkus, hele greia, tenkte vokalisten med latteren løst i kroppen.

Til tider kunne det være rimelig oppskakende å komme på øving på kulturhuset. Hver bidige gang var det noe utenom det vanlige som skjedde. Skjønt minner for livet var det like fullt, på godt og vondt. Når Edvin tenkte på det slik, var han i grunn blitt rimelig glad i stedet, selv om mye av det som skjedde var ganske så langt ute. Alt som skjedde der inspirerte ham på en snodig måte. Rotet. Kaoset. De skakke typene og fargerike meningene. Joda, det var mye næring i det, for en skapende sjel som ham.

Det at folk satt igjen gamle sofaer i bakgården for å bli kvitt søpla si ... ja eller for å være *greie* mot de *fattige* kunstnersjelene, det var faktisk et problem. Utenforstående trodde kanskje at kunstnerne og musikerne som huserte der, var en gjeng med ressurssvake som fikk *så* mye ut av det gamle slitte møblementet. Eller så gadd de vel rett og slett ikke å kjøre møblene på fyllinga, selv. Uansett, hva som så skjedde: var at sofaene ble stående ute i vær og vind, på gårdsplassen, eller midt på scenen i bakgården. Sofaene rundt om på kulturhuset ble snart et yndet sted, hvor byens løse fugler kunne *lapse*. Og bakgården var heller ikke låst om kveldene og nettene på den tiden, så det var åpent for alle. Så for noen ble det et sted hvor de kunne sove ut rusen. Når kulturhuset så skulle ha et arrangement, passet det dårlig: at det lå fulle folk og sov ut rusen i stolene og på sofaene, rundt om på området. Administrasjonen var riktignok liberal, noe som førte til at mange - som nok ikke alltid hadde de beste hensikter - utnyttet seg av det. Resultatet var at

kulturhuset fikk dårlig rykte, kanskje nettopp fordi de opererte med for løse tøyler.

Det stod en dørvakt i porten inn til kulturhuset. Edvin stoppet. Kikket inn. En gruppe ildsjeler holdt på å rigge klar scenen. Jøss, ja her skjer det ting i kveld, tenkte vokalistene forventningsfullt, da han fornemmet hvilken spenning som lå i luften. Flere var i hektisk aktivitet, rundt om i bakgården. Skjønt er det ikke litt vel kaldt for sarte, smidige musikerfingre? tenkte han da han nærmet seg dørvakten.

- Vi skal på bandøving. Vi er *DogModern* og har et studio i kjelleren.

Edvin pekte på de andre som stod på rekke og rad bak ham. Siggie ristet på det lange, lyse håret, så nysnøen drev, hvorpå bassisten gjorde en morsom *ta-ra*-gestus som fikk dørvakten til å dra litt på smilebåndet.

- Ok, *deg* kjenner jeg iallfall, sa han å pekte på den fargerike hippien.

- Kom inn. Og du! Vakta pekte irritert på den intoksikerte finnen som hadde lurt seg opp bak i rekken. - Du er nekta!

- Hekta? kom det kjapt fra Anders.

- Ja det også, men altså du er nekta adgang! lød det humørløse svaret.

Edvin fniste litt for seg selv. Dørvakta skulde på den dørgende fulle *snømannen*, han med den finske aksenten som stod bakerst i det lille følget og svaiet med blikket forankret i bakken.

Vakten vinket bandet inn.

- Hei du! Stopp en halv. Du er vel ikke med dem, hva?

Edvin og de andre gikk videre.

I bakgården var det dekket til fest. En rekke lyslenker var spent opp på kryss og tvers. I alle regnbuens farger stod lyspærene ut av mørket og lyste opp den åpne plassen foran scenen. Tre rustne, gamle oljefat var fylt til randen med planker og annet brennbart. Mellom bålønnene og de massive bordene trippet et par alveaktige humanoider, ikledd fargeglade gevanter, fullt opptatt med å sette ut blomster og putte telys i snølyktene på bordene. Langs veggen ved Dj-benken, stod en gjeng pønkere og drakk øl av flasker. Disse med de tøffe minene var tydeligvis på vei til andre opptøyer, for de hadde både banner og ropert. En kar med to utslåtte tenner, sort haneke, kjetting og nagler henvendte seg til bandet med et lurt smil:

- Hallå, bli med på demo-å, gutta, sa han med en innbitthet som tydelig bar preg av å være rettet mot hele den simple øvrigheta.

- Hva er det demo i mot-á? spurte Siggí interessert.

- Vetta-faen, jeg. Samma det-vel. Demo er demo! lirte hanekammen av seg uten videre forklaringer.

- Oppmøte om en times tid, uttafor Rådhuset, bjeffet pønkeren full av pepp og opposisjon.

- Okey, kanskje det! sa Siggí.

DogModern fortsatte videre, mellom de to tunge tømmerbordene med tilhørende benker, som var plassert ut i to rader på langs foran scenen. Robuste saker. Edvin fikk noen tanker om vikinger og langbord til å danse på.

Den massiv scenen var nesten ferdig rigget med full back-line. På bakveggen hang det et banner hvor det stod: VINTERJAM.

En kar holdt på å rigge opp trommesettet.

- Jøss! Sjekk ut de der-á!

Edvin pekte på varmelampene som stod på scenen:

- Det var lurt. Håpløst å spelle gitar når'u er kald på fingra, vettu.

Siggí og Anders nikket samtykkende. Gunnar så tomt ut i lufta som om han ikke engang hørte hva som ble sagt ... Skjønt det gjorde han, for så sa han:

- Det har jeg aldri tenkt på ... bare deljer løs og får varmen i kroppen, jeg.

Studio 69 neste, tenkte Edvin og la veien mot den åpne døra innerst i bakgården.

LISE LÅSTE OPP døra, la blikket forsiktig inn i gangen for å se om Edvins sko lå slengt, midt i gangsonen slik de pleide. Det var med stor lettelse hun kunne konstatere at skoene ikke var der. Heller ikke den gamle, sorte frakken. Og den sorte musiker-hatten var vel tredd nedover knotten på ham, tenkte hun, overbevist om at Edvin hadde dratt på bandøving.

Lise Louise Hedvig Barth trengte tid for selv nå. Hun tenkte hele tiden på dette med å fortelle Edvin om barnet hun i all hemmelighet gikk og bar på. Hvordan skulle hun gjøre det? Hva hun skulle si?

Før hun i det hele tatt hadde fått sparket skoene av seg i gangen, veltet en overveldende følelse, en dyp fortvilelse, over henne. Hun klarte ikke å avgjøre om hun skulle gå til høyre inn på kjøkkenet, eller til venstre inn på badet og soverommet innenfor. Råd villhet og en masse tunge tanker dro henne av sted til dette stedet hun ikke ønsket å være. Også var det denne følelsen: av å tre inn i Petter Pans *Neverland*. Og at han var ute på vift, som vanlig. Hun kom til å tenke på artikkelen i Aftenposten, den hun hadde lest tidligere på dagen: Psykologen Dan Kiely reflekterte rundt Peter Pan-syndromet, mente at det stadig bredde mer om seg blant dagens unge voksne. Artikkelen handlet nettopp om slike guttemenn - akkurat som Edvin - som egentlig i godt voksen alder ikke klarer å møte voksenverden og ta ansvar. Guttemenn som ikke er i kontakt med sine sanne følelser. Urealistiske egoister, som overbeviser seg selv og sine nærmeste om at de bare *må* prioritere i henhold til egen overbevisning, eller lyster; som oftest ved å fortrenge alvoret eller realitetene bak utfart, eventyr eller andre morsomheter. Litt som dette bandet, *DogModern*, tenkte Lise. Og han som luller seg inn i kulturhusets slørete og virkelighetsfjerne verden! Dataspilling! Og all annen type virkelighetsflukt. På mange måter var det akkurat som i eventyret, hvor Petter Pan flyr av gårde til sin eventyrverden. At disse guttemennene med høyferdig oppfattelse av seg selv, underbygget og forherliget sine vrangforestillinger. Og slik forsøker de - forsøker Edvin - tenkte Lise, å skjule problemene for seg selv og omverdenen. Var ikke Edvin nettopp en slik type? En guttemann? Kanskje lider han av dette Petter Pan syndrom? Ja! Jo mer hun tenkte på det, dess mer overbevist ble hun om at hennes Edvin falt innunder kategorien. *DogModern*,

kulturhuset og øvingsrommet var på mange måter Edvins *Neverland*, dit dro han for å prioritere lek og spilling, framfor alvoret i hverdagen og dette fryktinngytende voksenlivet som banket hardere og mer innstendig på, for hver dag som gikk.

Hvordan ville guttemannen reagere når han fikk vite om barnet som var på vei? Kom han til å krympe seg? Bli sint? Hva med alt ansvaret som følger med dette, tenkte hun oppgitt, vil han i det hele tatt klare det?

Lise visste virkelig ikke, følte bare på all usikkerheten som jo i seg selv var et faresignal. Var det virkelig slik det hang sammen? Eller var det kun noe hun projiserte over på ham akkurat nå, fordi hun følte seg forsmådd og ville finne en diagnose på tilstanden? Egentlig var det litt vanskelig å vite, hvilket som var hva. Og kanskje var det nettopp derfor hun hadde utsatt det så lenge: å fortelle om barnet som var på vei. Fordi hun fryktet reaksjonen hans.

Alle disse tankene fikk henne til å føle seg i villrede, der hun nå sto med duffelcoaten på og kjente lukten av hjemmet finne veien inn i seg. Den gode prikkingen som la seg om henne som et varmt omslag, en omfavnelse.

En masse motstridene følelser blandet seg og skylte over henne:

Hvorfor er han så ekstremt vinglete!

Hun hadde allerede tidligere på dagen satt fingeren på hans forpliktelsesangst, men hun følte liksom ikke at hun klarte nå inn til ham, få ham til å innse at den ungdommelige livsstilen ikke kunne vedvare. Uansett hvor harde skyts Lise hadde tatt i bruk, var det som om det prellet av mot skjoldet han hadde bygget opp rundt seg selv. Det hadde jo bare avstedkommet enda mer kringling, når hun forsøkte å bringe det som var hovedproblemet på bane. Det ble jo bare verre!

Hvorfor kunne hun ikke bare akseptere Edvins sterke dragning mot bandlivet, og behovet hans for å skape og utøve musikk. Han er jo en slik kreativ og morsom type, tenkte hun. På tross av episoden tidligere på dagen, innrømmet hun det: at det var noe ved ham, noe vakkert som fikk det til å danse og gynte i henne. Kanskje var det dette gode humøret, livskraften og skapertrangen som strømmet ut av ham, og som i sin tur hadde en slik dragning på henne, at det skapte turbulens og følelsesladede virvler i henne. Omtrent som når en elv møter havet i et elveos! Ja nettopp slik var det. Også strøk denne varme følelsen over henne, som en sommerbris drar seg svalt og mykt over en blomstereng en duggklar morgen. Også åpnet hun seg, la sine kronblader opp som en blomst mot morgensolen. Som om Edvin nådde frem til tingenes indre, med dyp forstand

for søt musikk og åndslivets hjertefryd. Ville hun virkelig at denne urkraften i ham, og det pulserende, levende livet skulle fortape seg?

Nei, det var heller ikke slik. Skjønt, hun klarte bare ikke å forstå hvordan alt dette kunne kombineres med det vordende pappaansvaret.

Dette indre drivet han hadde i seg, hvor kom det fra? Han som hadde kommet med ny frisk fra England noen år tidligere, med luftige tanker om en håpefull fremtid. Han som kastet av seg i sin kreative dans, som øste ut av seg det som vellet opp fra dypet i ham, og som kom så ektefølt kom til uttrykk gjennom de brune, oppriktige øynene som lyste av sterke vilje. Denne ilden i ham hadde jo varmet henne i mange mørke stunder ... skulle hun ... kunne hun i det hele tatt tillate seg å helle en bøtte isvann over denne urilden som brant i ham?

Nei! Hennes surmagede klagesang fikk en bitter ettersmak, når hun tenkte på det slik. Nå kjentes det ut som om hun forsøkte å tre en diagnose ned over hodet på ham, strupe urkraften og slukke den ulmende gløden som brant og hadde det i seg å varme henne. Hvilken rett hadde hun til å tvinge dette i kne, dette som i bunn og grunn selve årsaken til at hun i det hele tatt hadde blitt glad i ham!?

Hvorfor må det være så komplisert!?

Hun sparket irritert av seg skoene. Det var altså noe med hele hans vesen, som fikk det til å stråle ned i mellomgulvet på henne, hjerteslagene slo litt hardere, på tross av at hun rimeligvis fortsatt var eitrende forbanna på ham. Og slik ble hun stående i gangen, da disse noe varmere tankene gradvis tok over plassen i henne. Det ilte nedover ryggraden ... i livmoren og like ut i navleknappen, forestilte hun seg:

Hei! Hva var det?

Kjente hun en ørliten bevegelse der inne!? Kunne det være mulig, *så* tidlig i svangerskapet? Var det fosteret som rørte seg?

Hei! Der var det igjen! Og nå var hun helt sikker i sin sak. For aller første gang fornemmet hun et lite livstegn der inne. Lise strålte opp, da hun følte dette andre, dette nye livet som rørte seg i dypet av det røde mørket hennes.

Blomster og halleluja!

Med ett var det som om graviditeten ble helt konkret.

Det er alltid liv og røre der Edvin befinner seg. Det blir iallfall ikke kjedelig, tenkte hun mest av alt overveldet over alt dette levende livet som dro seg opp rundt henne og samtidig prikket så lett og løfterikt på innsiden.

TENKE SEG TIL, HER SITTER jeg mange år etterpå og forsøker å omskrive denne historien som jeg begynte på i 2006. Har skrevet den om flere ganger tidligere, men det tar altså tid å få dette i havn. Ettersom dette i utgangspunktet var min første roman, har jeg gått mange runder med meg selv, før jeg nå endelig har klart å få ting til å falle på plass.

Det var slik det begynte, skrivingen:

Jeg satt ute på Gressholmen, på kaféen der og tok en øl. Det var sommerferie, jeg hadde vært på en mislykket *date* og søkte tilflukt i skyggene. Det var et par år etter at jeg selv spilte i band. Et år eller to etter at Juni ble født. Kanskje savnet jeg bandet, spillingen, det å stå midt i lyden og være på eventyr med gjengen. For det som så skjedde var at jeg begynte å skrive på en gammel avis, male opp noen karakter og et nytt band, slik det kunne ha blitt om vi som gruppe hadde drevet det videre. Der satt jeg altså på en øy i indre Oslofjord, med utsyn til en fin liten sti av lange planker som var lagt ut i gresset mellom de små bergrabbene som ledet nedover mot vannet, stranda og en gjestebrygge av betong og flottører. Det var skyggefullt der under løvhenget og jeg hørte en snekke som tøffet forbi, lyden som blandet seg med lekne sommer-stemmer fra stranda, og vannet som dasket dovent inn over det glatte svaberget.

Tenkte på en hvit seilbåt og en konsert på dekk. Malte det opp for mitt indre blikk, der jeg satt og nippet til det kalde øllet. Hele den hvite avissiden, tror det må ha vært en reklame, i alle fall var den for det meste hvit. Jeg skriblet siden full av ideer og tekstbrokker som like snart begynte å forme en sped og nyfødt historie. Det kan vel ha vært et par timer at jeg satt der, uten noe annet mål for dagen, enn det som falt meg inn: Akkurat der og da, så var det å sitte der å la disse nye tankene og idéene modne, få feste og ta bo i meg. Og det var nettopp da historien om Edvin og *DogModern* ble født. At jeg kunne være en skrivende, drive frem en hel roman, en historie om det kulturhuset som ble avfødt i de tider og alt potensiale som lå i dette materiale ... at jeg fortsatt hadde mulighet til å realisere alt sammen, på papiret vel å merke.

Nå vel, jeg *måtte* ikke slutte å spille i band for å ta mitt fulle og hele ansvar som

pappa ... det bare ble slik, tiden strakk liksom ikke til og jeg fikk litt andre prioriteringer. Det bandet jeg spilte i gikk gradvis i oppløsning. Følelsene, betydningen og håpet svant på mange måter hen, og snart fant min idealisme og skaperlyst andre utløp: som kunst, fotografering og video. Jeg hadde forsøkt noen nye bandmedlemmer, måtte spille låtene om og om igjen for å lære opp nye bandmedlemmer. Så jeg gikk lei og trøtt på hele greia.

Også passet det meg etterhvert bedre å ha mer tid hjemme med Juni, som jeg hadde på delt ansvar. Ville heller ikke drive på å snu døgnet, med øvinger og konserter sent på kveldene og langt på natt. Jeg holdt vel ut i ett års tid etter at hun ble født, men det ble etterhvert ganske strevsomt. Det hele begynte på mange måter å koste mer enn det smakte. Dessuten føltes det feil å komme hjem klokka 08:00 om morgenen, etter tidenes nachspiel. Og ikke riktig klare å huske hva man hadde tatt seg til. Selv om dette foregikk de dagene jeg jo ikke hadde henne. Det kom altså til et punkt hvor det jeg drev med begynne å fuske i meg, kroppen knirket mer enn før, og jeg orket heller ikke mer av alt dramaet, kranqlingen som måtte til for å lande låtene før en konsert eller innspilling. Musikken ble rett og slett mindre viktig da var jeg midt i 30-årene. Det eneste riktige, slik jeg tenkte da: var å fortsette livet og hverdagen, gjøre mine prioriteringer og ta mer ansvar. Det finnes selvsagt ingen fasit, men slik ble det for meg. Og kanskje hadde vi det heller ikke i oss: Å drive det særlig lenger enn det vi gjorde.

Så det gikk vel et par år, før jeg igjen klarte å mobilisere og revitalisere tankene omkring bandet og musikken, der jeg satt ute på Gressholmen kro, full av nyervervet pågangsmot og med disse oppløftende tankene om å vekke *DogModern* til live, male bandet, lyden og hendelsene opp i form av ord. Ikke musikk! Dette var gode tanker for én som sliter med den noe monotone småbarns-tilværelsen, den hverdagslige tralten.

Kanskje kan det bli en roman?

Dette tenkte jeg uten å vite hvor mye jobb som ligger bak. En historie i alle fall. En serie av scener og bilder. Slik tenkte jeg: begynte å se det hele for mitt indre blikk, mane frem noen karakterer og blåse liv i den gamle sirkushesten, *DogModern*.

Så der har du det. Nå er det sagt. Bakgrunnen, hvorfor jeg i dag sitter her å flikker på dette manuset om bandlivet, som jeg tidvis har jobbet med og hatt liggende i over seks år. Så hvorfor klarer jeg fortsatt ikke å gi slipp på bandet, på drømmen og eventyret som dette jo engang var? Et spørsmål jeg stadig stiller meg.

Vet ikke riktig ...

Kanskje er det et behov for utfart, siden jeg jo i stor grad sitter i ro og skriver. Eller

et ønske om å bli ferdig, kunne legge det bak seg. At jeg savner det, drømmer meg tilbake og fortsatt lever i det. Uansett hva det er så gir det meg mening i tilværelsen. Og da jeg begynte å skrive ned historien - i 2009 - lå alt sammen lenger fremme i meg enn det gjør i dag. Det ble på mange måter enklere å slippe taket, la det fare, når jeg holdt fast ved det gjennom skrivingen. Kanskje er det en slags klamring, et ønske om å stå i lyden og eventyret ... et Petter Pan syndrom som fortsatt rir meg? At jeg fortsatt sliter med det? Forsøker å skrive det av meg?

Den turbulente tiden i kulturhusets spede begynnelse, alt dette og det turbulente bandlivet har nok inspirert meg en god del mer enn jeg tør innrømme. Og kanskje er det nettopp det som ga meg en god grunn til å begynne å skrive: fordi jeg hadde en historie å brette, en viktig tematikk, én som jeg i kraft av mine egne opplevelser ville belyse og sette i en større sammenheng. At summen av det hele, og skrivingen nå i dag, vil lede meg til en dypere forståelse?

Nok om det. Spenningen, slik jeg ser det, sviver fortsatt i meg og verserer i historien omkring kulturhuset og *DogModern*. Og nå som jeg har blitt litt eldre, lurar jeg noen ganger på om jeg har begynt å leve en form for forskuttet pensjonisttilværelse, her jeg sitter i min forfatterhule, med disse daglige turene til treningssenteret og svømmehallen.

Nei!

Nå må jeg komme meg ut!

Treffe folk!

DOGMODERN GIKK GJENNOM løssnøen, vekk fra scenen, mot den åpne døra innerst i bakgården på kulturhuset. En gruppe chilenerne hadde laget en grill av naturstein. En kar som så ut til å være en peruansk indianer la en vedkubbe på grillen, gnistregnet spraket til himmels. En utendørs løpegang strakk seg bortover, omkring tre meter over bakken, tvers over den midtre delen av bakgården på kulturhuset. I sin tid ble løpegangen benyttet av arbeiderne i Selmer, for å slippe å gå ute i plaskregnet, når de skulle fra det ene bygget - det som nå var musikkavdeling - og til det andre - som nå var atelierer for kunstnere, teaterfolk og aktivister av ymse slag.

DogModern var på vei mot løpegangen. En flamme fra grillen slo opp. Chileneren sprutet tennvæske på grillen med barnslig iver. Flammene blusset voldsomt opp, bredde seg utover undersiden av den langstrakte løpegangen, klatret litt oppover veggene på hver side av den fritthengende konstruksjonen, før ilden avtok like snart som den hadde blusset opp.

Pønkerne jublet.

Edvin smilte, lot seg rive med, selv om dette helt klart var rimelig skjodesløs adferd; ild og bygningsmasser tatt i betraktning. Nå ja, de hadde vel kontroll. Og han kunne godt forstå at karen med tennvæsken lot seg rive med, til de urnorske og pønkete tilropene fra sidelinja. I sin tur skralte, skålte også de andre Chilenerne ølboksene i været og fant et salig samrøre med de som møtte livet med store fakter og utagerende humør. Edvin gikk videre, tenkte at dette var kulturhuset i et nøtteskall. Akkurat slik var det mangslungne felleskapet, folkene som vanket der.

Det var ingen spor som hadde brutt den rene snøflaten inn mot døren innerst i bakgården. Anføreren trampet i vei, sopte beina med seg for å lage tråkket dypere og tydeligere, slik at det skulle bli enklere for Siggis å holde seg tørr i sporet. Gunnar, gikk bak bassisten. Tennpluggen marsjerte uanfektet i vei iført sine tunge militærstøvler, med en kneføring som nå nærmet seg det komiske. Edvin snudde seg, konstaterte at den syltynne pianisten med synthen under armen også hang med, bak i følget.

På tide å komme seg ned på øver'n, rakk vokalistens så vidt å tenke, før en fyr med fillete hatt og skinnvest ropte til dem:

- Hei gutta! Dere kommer vel og spiller for oss, etterpå? Karen tok seg til hatten og blunket forførende. - Tre gratis bonger til de som går på scenen.

Jam-verten smilte fyldig, og skaket på hodet så den formløse hatten danset om ørene på ham.

Ok, så er vi i gang igjen, tenkte Edvin. Det skulle virkelig ikke gå én eneste dag uten at han fikk tilbud om å være med på et eller annet! Om det fortsatte slik, kom han til å totalhavarere før han fylte førti! Han kunne ha røyka seg potte fjern, eller drukket seg dorgende full, hver bidige dag om han hadde sagt ja til alle de tilbudene som bandet fikk. Det var mange som ville spandere øl. Og alltid var det en eller annen som ville røyke en bønne på bandet, om de var villige til å henge ut en liten stund. Edvin forstod at det ikke kunne fortsette slik. Han måtte rett og slett lære seg å si nei, av og til. Og nå kom denne følelsen krypende, denne følelsen av å ikke riktig være herre over eget liv. Han likte det svært dårlig: Å bli presset til å være med, eller å bli med på ting han egentlig ikke hadde planlagt, eller hadde lyst til. Når sant skulle sies, virket det jo riktignok ganske fristende, med scenen, lyslenkene, grillen, bakgården ... men det var bare det at det dukket opp slike fristelser nær sagt hver bidige dag. Klart det var gode vibber på kulturhuset denne tidlige vinterkvelden i november, og alt lå jo til rette for litt av en opplevelse ... men det passet bare så dårlig, med tanke på krangelen, skyllebøtten han hadde fått seg påkastet, slik like på sengekanten. Noen hvite dager, hadde han tenkt, selvransakende.

Det som Lise hadde ropt til ham fortsatte å stikke i ham, hver gang han tenkte på det. Og nå stod han der med denne dumme følelsen av å miste kontrollen over livet sitt og hvor han var på vei. Hvorfor måtte alle disse utenforliggende omstendighetene styre hva som til enhver tid skjedde. Greit, at det var gøy, at det skjedde noe, skjønt det gjorde det jo også dagen før ... og dagen før ...

Hva var det Lise hadde sagt?

At han var ansvarsløs!

At han piorterte feil ... ja, noe i den duren.

Nå vel, han måtte i alle fall lære seg å si nei, litt oftere! Ja, om det skulle være noe håp for å vinne Lise Louises hjerte tilbake, måtte han ta mer ansvar. Såpass forstod han. Og i kveld måtte han komme seg tidligere hjem, være bevisst.

- Nei, hørte han seg selv si lavmælt.

- Unnskyld? Jam-verten så granskende på Edvin.

Det å si nei var Edvin Andersen ikke vant til, han fikk det rett og slett ikke til,

hadde for lite trening. Men, tenkte han irritert og i villrede, jeg kan jo faen meg ikke gjøre alle til lags, heller. For selv om jeg aldri så gjerne forsøker å blidgjøre alle, så vil det jo være noen som blir skuffet.

Hva er egentlig viktigst?

Men ... måtte han virkelig starte det ansvarsfulle livet, akkurat nå? Kunne det ikke bare vente litt ... det var jo ikke sikkert at Lise kom hjem i det hele tatt. *Jo!* Han kunne vel saktens utsette det litt. Dessuten trengte han en opptur etter den tunge starten på dagen. Edvin smilte til jam-verten som stod med hodet på skakke og ventet på svar.

- Først skal vi øve. Så ser vi etterpå da, vettu.

Med en gang han hadde sagt det, forstod han at det hørte ut som om de hadde gjort en slags avtale. Han vred seg litt i forargelse over sin manglende evne til å si: NEI! Det passer ikke i dag!

Også var det all denne usikkerheten som rev og slet i marginen på ham, så han ikke riktig visste bak-frem på tingene. Det var så vanskelig å endre dette inngrodde ønsket om alltid å være med der det skjedde, selv om det jo var nettopp dette som var med på å drive ham inn i de onde sirklers midte.

Hva med Lise? Han kom i alle fall til å skuffet henne, om historien gjentok seg, allerede nå i kveld! Og dette ville jo i sin tur drive ham enda lenger vekk fra henne og livet der hjemme.

Men ...

Akkurat der.

Akkurat da, orket guttemannen rett og slett ikke å tenke mer på det. Endringene fikk heller komme etterhvert, tenkte han resignert.

- Fint, vi sees etterpå, da. Legger av tolv øl-bonger til dere, sa jam-verten og snudde ryggen til midt i setningen, mens han fortsatte å prate på vei mot scenen.

- Tre til hver.

Var det siste Edvin hørte om saken.

Vokalisten åpnet døren, kikket ned i det mørke trappeløpet.

LISE SPARKET SKOENE AV og ble stående i gangen uten å vite hva hun videre skulle foreta seg. Tankene om Edvins frilynte og lettlevde væremåte irriterte henne så grenseløst. Han er overalt og rundt om kring, hver eneste dag. Jobber for lite, sover for lenge, drikker for ofte, for mye. Også røyker han sikkert hasj, hver gang de øver, tenkte hun. Og det likte Lise svært dårlig. Hun drev ikke med det, og ville heller ikke at kjæresten hennes skulle holde på med det.

Det som allikevel var litt merkelig, var at det nettopp var dette som hadde fascinert Lise til å begynne med. Det hadde vært så spennende. Det skjedde så mye nytt i livet hennes, da de ble sammen og hun ble kjent med bandet og fikk komme *backstage* på konsertene. Edvin virket så levende. Han møtte livet og det som det hadde å by på med bred beinføring. Tok vindrossene med strake armer, stod i mot og ropte opp mot den sterke vinden. Alltid med godt humør. Uansett hvor mye det stormet, støyet rundt ham. Denne spenningen, det at han og hun var så nær kaoset og utspringet for dette: det var jo én av grunnene til at Lise fortsatt holdt ut. Denne livligheten, og at han alltid hadde en morsom historiene å bringe til bordet, siden de så hverandre sist.

Det største problemet nå: var at hun følte at han tok henne for gitt. Om han hadde vist henne mer respekt, holdt det han lovet og kom hjem til henne i stedet for å rangle ute hele natten, ja, så hadde det kanskje vært annerledes. Men han lovet seg altså ikke bort. Det fungerte gjerne slik at han kunne svare: «Kommer i tre-fire tiden.» eller «Jeg regner med at jeg kommer i ni tia.» eller «Jeg skal prøve å få det til.»

Hva i helvete betød det?

Prøve å få det til!?

Det var ekstremt irriterende. Enten så kommer du, eller så kommer du ikke! Det å si at man skal prøve å komme, lå det ikke allerede en ansvarsfraskrivelse i det?

Skulle hun, Lise Louise Hedvig Barth, liksom forsøke å ta bussen? Prøve å komme på jobb!?

Nei, det ble rett og slett for dumt!

Uklare avtaler. Det er hva det er!

Så guttemannen skal slippe å love seg bort!

Bare tanken på å uttrykke seg så diffust, gjemme seg bak slike uklare avtaler, virket totalt absurd.

Prøve å få det til! gjentok hun for seg selv. Underforstått: Hvis det ikke dukker opp noe annet, eller noen andre som er mer interessante. Det var intet mindre enn en utspekulert måte å sno seg unna på, slippe en klar avtale, et gitt tidspunkt, for så å kunne si i ettertid: Jeg sa ikke at jeg *skulle* komme. Jeg lovte ikke noe. Jeg sa bare at jeg skulle gjøre et forsøk på å få det til. Joda, Lise kjente flatlusa på gangen. Og slikt begynte hun å bli mektig lei av.

Noe han også hadde begynt med i det siste var å svare: Jeg kommer hvis gud vil, etter det arabiske uttrykket, *In šā' Allāh*, som han nok hadde plukket opp på kulturhuset. Rastafari. *African times*. Stikk i strid med hennes egne holdninger til avtaler og respekt for andre. Hun likte det faktisk *så* dårlig at hun fikk prikker, der hun nå stod rett opp og ned med armene langs siden og ristet på hodet.

Hun, Lise Louise, ville vel aldri prøve å komme om Gud ville!

Hadde Lise sagt en tid kunne man stille klokken etter det. Hun kom sjeldent for sent, så hennes forventninger til andre var på mange måter også målt opp etter den sammen målestokken, og gjerne på millimeteren om det hadde vært utelukkende opp til henne. Det å komme diltende lenge etter avtalt tid hørte ingen steds hjemme, var hennes holdning til saken. Lise hadde en stor utfordring med folk som levde rolig og avslappet i nuet. Der de smilte fornøyd med tingenes sedate tilstand, og tok livet på strak arm, akkurat som det måtte falle seg, ble hun gjerne sittende å se på klokka, tenke at de var noen hersens tidstyver, hele lurvegjengen. Joda, Lise hadde vel noe å lære hun òg: Ta det med ro. Stress litt ned. Ikke forsøk å presse tingene frem, før ting skjer på sitt naturlige moment. Også ble hun gjerne stående å stange i mot, for å få ting til å skje fortere, eller på sine premisser. Ting tok gjerne den tiden det tok, det hjalp som regel lite å stampe i marka, eller dunke pekefingeren mot klokkeglasset.

Lise visste det egentlig, men klarte altså ikke å la være. Klarer vel ikke å være *laidback* når jeg allerede er sur og har ventet for lenge. En tidstyv, det er det han er! tenkte hun irritert. Ikke noen tenåringer, lenger. Han fyller snart 33! Tre år eldre enn meg! Vi er egentlig litt sent ute i forhold til de andre på vår alder, som er godt i gang med å etablere et voksenliv med familie og egen bolig.

Frustrasjon gynget frem og tilbake, som om hun var på et stormpisket skip, stampet brottsjøene av overveldende følelser ettersom de taktfast veltet over henne. På tross av sitt hardtarbeidende tankeliv, fant hun ikke de svarene hun søkte, det hopet seg bare opp og satt seg fast i brystet på henne.

Lise gikk inn på kjøkkenet, åpnet kjøleskapet, rev til seg melkekartongen og tok en slurk, rett fra kartongen. Det var best slik. Mest hygienisk, ville nok guttemannen ha hevdet, ettersom de gjerne drakk opp mot én liter melk om dagen. At oppvasken, de ekle fettete melkeglassene var mye verre og bla-bla-bla. Så nå stod hun altså der, sliten og dratt med en lei og vond vind i kroppen, og gjorde guttemannens vaner til sine, uten at hun engang la merke til det selv. Tankene til Lise Louise var et helt annet sted: Nå lurte hun på hvorfor folk i dag fikk barn så sent i livet? Spesielt i storbyene? De med høy utdannelse, som gjerne endte opp med enebarn, fordi de ikke tok sjansen på å bli gravide etter fylte førti. Videre tenkte hun at det heller ikke hjalp saken, at det stadig ble flere gutter og færre menn. At alle disse Petter Pan-typene som trakk inn i den nye tiden, aller helst ønsket å utsette det i det lengste. Hun klarte heller ikke å se for seg at det kom til å bli bedre i tiden fremover. Og hun begynte etterhvert å forstå at disse endringene på var kommet for å bli, at det nok var et tegn i tiden. Hun hadde lest om det i magasinene: At dataspillene fortsatte å spise markedsandeler fra andre medier, at de nå var i ferd med å forbigå filmbransjen i både budsjetter og salg. Etterhvert som flere ønsker å realisere seg selv, vegrer seg for å ta del i voksenlivet, og siden spillene etterhvert var blitt så altoppslukende, så spennende; at virkeligheten og hverdagene til de som drev med dette ble for monokrom. Kanskje var det den kjedelige virkeligheten disse guttemennene forsøkte å flykte fra? Og de unge blir stadig eldre. Også sitter de inne, sitter på *ræv* og klamrer seg fast til denne virkelighetsflukten, mens de holder voksenlivet og ansvaret som følger med på en armlengdes avstand. Slik tenkte hun om fremtiden. Og guttemannen hun slet hverdagene med.

Hun lukket øynene, forsøkte å roe seg ned. Gikk inn på stua. La seg ned i sofaen. Også tenkte hun videre på generasjonen av unge som vokser opp med alle skjermene. Denne klokkeklare troen de hadde på at det var *de* som var hovedpersonene, ridderne som skulle redde verden. At de kanskje trodde de kunne slippe unna det som var kjedelig i livet, nettopp fordi de trodde, levde ut drømmene og avaterene, som riddere og helter. Oppflasket med en sminket utgave av virkeligheten, en retusjert form for sannhet. En virkelighet som var lyssatt og risset opp med storslagen grafikk, for seier og erobring. Var

det slik at de følte seg som idoler ... som musikere på scenen? Med ett så Lise en viktig parallell: Hvordan hun opplevde det da hun hadde sett Edvin på scenen, den første gangen: Lyssatt, opphøyet og vakker, nærmest som om han ikke var virkelig. Det hun trodde om ham, som jo hadde vært lang fra sannheten. Nå som hun hadde blitt kjent med ham, forstod hun at det hun hadde sett - eller forestilt seg - ikke samsvarte med den personen Edvin var i virkeligheten. At det var vel så mye hennes egen forestilling om musikere, kjendiser, eller et stjerneliv i rampelyset, som farget hennes bilde av ham.

Lise likte godt å ligge slik på sofaen å la tankene svive. Og snart tenkte hun igjen på barnet i magen. Edvin. Fremtiden. På alt som ville komme til å forandre seg. For hver dag som gikk ble hun mer og mer hjemmekjær, og langt oftere endte hun opp blant putene i sofaen, innunder pleddet, hvor hun kunne slappe av, ruge på sitt. Det var vel en form for redebygging. Graviditeten sendte henne i vei på lange, ny-meislede tankespor. Det var så mye Lise måtte finne ut av nå. Om Edvin. Om de i det hele tatt hadde noen fremtid sammen. Og kanskje var det nettopp dette som irriterte henne mest av alt: At *hun* hadde stoppet opp for å tenke, analysere, filosofere rundt disse tingene, mens Edvin fortsatte akkurat som før ...

Skjønt, hun hadde jo ikke fortalt om barnet ...

Alt ville nok bli annerledes når hun bare fikk sagt det, sånn rett ut ...

Samtidig klarte hun ikke å slippe tankene omkring guttemannen. Og hvordan skillet mellom den virkelige personen og heltene fra fiksjonen, på mange måter ble visket ut, tilslørt; som om disse guttemennene lot seg forlede til å tro at de var bedre enn de i virkeligheten var ... at de trodde de fortjente mer enn de gjorde, eller gav seg selv et slags opptrykk til en høyere liga. Også går de rundt å leter etter partnere som vel egentlig bare finnes på lerretet, eller i 3D. Også denne overdrevne romantikken i filmene og i spillene ... hvor estetikken er skyhøy og alt liksom skal være plettfritt, bades i rent, hvitt og skyggeløst lys. Hva med skjønnheten? Den som i utgangspunktet var naturlig og ekte? Når vi stadig omgir oss med alt dette som er falskt og oppkonstruert, når alt er pimpet opp og pumpet full av butox, *high definition* og 3D. Blir ikke da skjønnhet nærmest noe uoppnåelig? Hvordan skal jeg, Lise Louise Hedvig Barth klare å leve opp til disse idealene, være en slik drømmekvinne som min guttemann går rundt å drømmer om? Neimen om hun visste.

Eller hva med konflikthåndtering? Kompromissene som bærer de fleste forhold fremover, når de bare kan logge seg av ved det minste ubehag? Lise ble bekymret når hun

tenkte på hvordan denne generasjonen av guttemenn og kvinner skulle klare å håndtere problemene og de grå hverdagene, når det er så enkelt å bare snu ryggen til konfliktene og gå ubesværet videre, og heller lene seg på mangfoldet av informasjon og underholdning. Eller hva med det å gå motbakke, forsere de hindringene som livet setter opp, når det er *så* enkelt å velge minste motstands vei, som ikke er mer enn tastetrykk unna. Hvor enkelt det er å bare velge det som er fett, der og da, og til enhver tid bare å kunne flykte inn i det virtuelle mangfoldet.

Også slo henne: at det ikke bare var Edvin som flyktet til sitt Neverland, til studioet på kulturhuset. Nei, dette, tenkte hun, er sannelig symptomatisk for hele den tiden vi lever i. Det angår i grunn alle oss som vokser opp med internett, som alltid har en skjerm - eller to - til rådighet. Noe som i tiltagende grad er - og vil bli - en stor utfordring for dagens og fremtidens unge-voksne, flyktige kreative individualister, som sitter foran skjermene sine med tenårings-lengsel til langt oppover skjortekravene.

MED FLERE ÅR I BAND og ganske mye dataspilling i oppveksten, så kom det til et punkt hvor jeg òg måtte begynne å ta ansvar for kroppen og helsa mi. Jeg kunne rett og slett ikke fortsette å vansmekte mitt legeme foran skjermene, med alkohol, sene kvelder på byen og et døgn som var snudd opp-ned. Det er mulig at det hele slo litt kontra for meg, for nå det har nærmest blitt en slags mani, det å komme seg på treningssenteret eller i svømmehallen. Tenker tilbake på den tiden da kjæresten min gikk fra meg i 2003. Hun mente at jeg var som en rockelåt. Og at hun var som en ballade. At hun ikke hadde forstått at musikken betød så mye for meg. At jeg hadde hatt en fast jobb med en god inntekt da hun traff meg, men at alt sammen etterhvert dreide seg mer og mer om meg, spillingen, bandet og kulturhuset. Det var nok også en hel del andre ting som gjorde at vår kjærlighet måtte gi tapt. Kanskje stakk det ikke dypt nok, vi maktet i alle fall ikke å kjempe to løse kanoners kamp på det stadig mer gyngende dekket, på den skuta som i utgangspunktet skulle vært fremme i en trygg havn. Så vi forsøkte vel bare holde å holde en noenlunde stø kurs, midt i den selvpåførte stormen som omkranset det som skulle være og bli vårt. Det ville nok også ha krevd en god del mer av oss begge, å stå slik i skumsprøytene å kjempe seg igjennom, for å kunne nå den trygge havnen, som vi begge i utgangspunktet seilte mot. Så i stedet for å bli en tradisjonell kjernefamilie, valgte vi å stå som én og én og enda én til.

Jeg endte opp som singel. Følte meg mye ensom på den tiden. Og alderen begynte så smått å sette sine spor, sånn midt i tretti årene, med tiltagende fornemmelse av at min konstitusjon ikke lenger var like ung og sterk. Det ble altså ikke tykke barken på forholdet vårt, da min datter ble født i 2003. Og tiden løp fra meg som musiker og bandet jeg spilte i. Følte på mang måter at jeg hadde blitt voksen, eller for gammel til å holde på slik som før. Det ble en periode med mye inne-sitting og dataspilling. I ensomhet og skam slikket jeg mine sår, fra forrige runde blant ulvene på byen, og endte opp med å holde meg mer og mer hjemme, spesielt de dagene jeg ikke klarte å manne meg opp for å gå ut på byen. Også hendte det at jeg gikk ut - en gang eller to i uka - for å se om det var noen der som kunne bli glad i en stakkar som meg. Slik føltes det i alle fall, ja og kanskje *var* det litt synd på meg i de årene hvor jeg famlet meg videre og forsøkte å finne en ny vei, en litt

mer ryddig livsvei som jeg håpet å kunne følge hele veien frem. Det å bli overtallig. Det å gå ledig. Det å smelle pannebrasken mot egne ambisjoner. Alt sammen begynte etterhvert å tære på. Det å gå ut, forsøke å treffe noen å ha med seg hjem; for en stakket stund føle noe for noen, eller at noen følte noe for meg. I beste fall en form for nærhet, som til forveksling kunne minne om kjærlighet, men som mest av alt handlet om en bekreftelse av sitt eget ego. Kanskje var det en trang til å bli elsket ... og ikke egentlig det å elske noen tilbake ... I hvert fall var det ikke ubetinget kjærlighet, eller ektefølt nærhet. Tror ikke jeg riktig forstod det, da. Følte på mange måter at livet mitt var rimelig meningsløst, at jeg var totalt i limbo.

Heldigvis fantes det avarter av Tinder også for ti år siden, som holdt et visst liv i håpet om å treffe noen. Det flammende ønsket om å treffe én å dele livet med var der og på byen traff jeg vel én og annen, skjønt ikke noen som skulle komme til å bety noe. Det hele ble mer og mer meningsløst, oftere og oftere endte jeg opp med å bli full, sjanglet hjem, nærmest i blinde og våknet dagen derpå med skammen og spørsmålene om hvor hvordan kom jeg meg hjem? Hva jeg hadde sagt? For så og løpe ut i gangen å konstatere at mobilen fortsatt lå i jakkelomma, og at lommeboka lå på skjenken i gangen. Kortet? Hvor faen var kortet? Og den avsindige lettelsen når det var i orden

Også var det alle de andre dagene, da jeg ikke klarte å drikke. Da magen vrent seg bare ved tanken på en slurk alkohol. Disse innholdsløse dagene som gjerne endte i virtuelle eskapader med *Castle Wolfenstein*. *Battlefield*. *Tombraider*. Dataspill, så altoppslukende at jeg endte opp svai i ryggen, helt frempå på stolen, vekselvis med jegerens eller den jagedes blikk, klistret til skjermen. Med øyne som svømte og hjernen som verket, der jeg stirret på andres avatarer, uten egentlig å ha noen varig eller meningsfull form for kontakt med noen av disse jeg traff på verdensveven. Oftest var det bare flyktig kommunikasjon som dreide seg om hvordan jeg - eller andre - kunne oppnå noe i spillet, sjeldent noe utover det. Kun med dette målrettede, spillerens stress, som drev meg så til de grader, at det nærmest var umulig å løsrive seg. Ikke før de fysiske smertene ble såpass store at pauser nærmest tvang seg frem.

På den tiden tok jeg også hundrevis av bilder med digitalkamera, som jeg alltid bar med meg når jeg var ute. Bildene bearbeidet jeg i Photoshop og lagret i en mappe jeg kalte bilder til skjermsparer, så kunne jeg sitte å se på tv og evaluere alle fotografiene når de fortløpende dukket opp på dataskjermen til venstre for tv-en. Joda, en smart prosess, men det sier seg selv at det ble for mye. For mange prosesser og for mye tid på data.

Smertene i nakke og rygg begynte å sette inn tidligere enn før. Kroppen begynte etterhvert å bære preg av det. Jeg sank litt sammen. Skuldrene seg fremover på grunn av all mus- og tastaturbuken. Nakken bikket fremover. Slik utviklet jeg en lutrygget data-kropp, og min fargeløse hud skrek etter sol og vitamin D.

Den store vestlige folkesykdommen hadde rammet meg:

Jeg satt alt for mye på RÆV!

Alle disse prosessene, bildene i Photoshop, redigering av video i Premiere og denne stadige spillingen på PC eller PlayStation, tok etterhvert overhånd og kneget meg. Og min livsstil bar mer og mer preg av det. Det ble en livsstilssykdom, eller muskulær lyte. En overbelastning i alle fall. Muse-arm. Ja, noe slikt.

I tillegg var det de andre dagene, de med alkohol og skammen jeg slet med etterpå. Nervene, som stadig spilte mer opp, og som jeg forsøkte å holde i sjakk, med det jeg trodde var en slags selvmedisinering. Drikkingen, turingen ble på mange måter en slags flukt fra virkeligheten, det også. Og kanskje trengte jeg det, få blåst ut hue mitt og være noen timer i lykkerus. Det døyvet i alle fall den verste smerten, fikk meg til å smile med sola i ansiktet, en liten stund. Dette lille vinduet med rus og glede, varte stadig kortere, og lykkerusen slo gjerne inn en halvtime før prosessoren slo seg av og jeg gikk i sort. På det verste stod jeg igjen etter en tur på byen, uten egentlig å ha hatt særlig mye glede av de fem hundre kronene jeg hadde brukt på alkohol, for å nå dette stadiet som tidligere hadde vært nærmest euforisk, men som etterhvert var over nesten før det hadde begynt, fordi jeg måtte helle i nebbet og drikke med begge armene, for å komme over nervene og nå dit hen hvor jeg følte at jeg var litt ovenpå. Etter fire-fem halvliter var veien kort til den sorte avgrunnen, som gjerne lurte et par øl lenger frem, om jeg da ikke tok meg sammen og roet ned tempoet. Noe jeg sjeldent klarte.

Kroppen og hjernen blir eldre, det fungerer ikke lenger å holde på i samme takt og tempo som da man var tenåring. Jeg forstod vel det, etterhvert: at det ikke går greit. At jeg rett og slett måtte lære meg å ta det med ro. Det som tidligere hadde vært et kjærkomment avbrekk fra den grå, kjedelige, hverdagen, begynte å bli en hemske. Gleden var kortvarig. Det kostet mer enn det smakte. I dagene som fulgte kom nervene enda mer i hjelpenn, og jeg var full av skam, dårlig samvittighet og skyldfølelse, fordi jeg begynte å forstå at det ikke kunne fortsette som før, at noe var riv ruskede galt. Det er denne anspenheten jeg nok fortsatt sliter med, når jeg skriver, spiller eller på annen måte lar meg rive med og glemmer tid og sted.

Dette fortsatte i noen år. Til én dag for åtte år siden. Plutselig stod den der og smilte til meg, inviterte meg inn og var varm: kjærligheten jeg fant - som fortsatt er i livet mitt. Igjen begynte jeg å se lysere på tingene og fant etterhvert flere ting som ga mening, kunsten og skrivingen.

Jeg satt altså ute på Gressholmen, lot vinden føre meg av sted som et høstløv virvler opp og lander et godt stykke fra stammen. Det var da. Akkurat da jeg forstod at jeg at jeg måtte ta grep. At jeg kunne ikke fortsette som før, vansmekte legemet, sinnet og gå på akkord med min egen aktelse. Sakte men sikkert tok disse nye tankene bo i meg, holdningene begynte så smått å endre seg og fant en plass i meg. En ny frisk vind pustet liv i tomrommet og fordrev dette som var vondt. Også begynte jeg å utvikle det jeg nå omtaler som mitt treningsregime. Det startet egentlig med at jeg ikke var i stand til å skrive mer enn tre timer per dag. Ble utslitt, fikk smerter i rygg og nakke. Tenkte først at jeg kanskje ikke var i stand til å sitte i ro og skrive ... eller noen form for computerbasert virksomhet, ettersom smertene satt seg i ryggen og nakken, kun etter kort tid foran PC-en. Det jeg gjorde var å trappe ned all data virksomheten, og jeg kuttet ut videoredigering for en stund. Jeg sluttet også å ta bilder som jeg behandlet i Photoshop. Også sluttet jeg å *chatte* på nettet. På den måten fikk jeg mer enn halvert databruken, og smertene avtok gradvis i nakken og ryggen. I tillegg var det dette med å huske på å ta pauser før spenningene satt seg og jeg fikk vondt.

På det verste, klarte jeg ikke å sitte mer enn to-tre minutter foran skjermen, før muskelsmertene og spenningene satt i nakken. Hvilket betød at jeg ble tvunget til å ta pauser, legge meg ned, hvile øynene, for i det hele tatt å klare å gjennomføre de aller minste oppgavene på data.

Heldigvis var dette et par år før jeg begynte å skrive, for alvor.

Jeg klarte altså å trappe ned all digital virksomheten, vekslet på hva og hvordan jeg gjorde tingene og tok hyppige pauser. Lærte meg å bruke musa med venstre hånd, og passet på å sette meg godt tilbakelent i godstolen foran PC-skjermen. En kveld her hjemme kunne gjerne arte seg slik: Først sjekket jeg mail eller Facebook. Etter femten minutter satt jeg meg og spilte én omgang liga fotball med mitt faste lag på *Pro Evolution Soccer* på Playstation. Hvorpå jeg så Nytt på Nytt eller Skavland. Også spilte jeg den andre omgangen med fotball. For så til sist å sjekke Facebook igjen. Slik vekslet jeg på aktivitetene, samtidig som jeg kuttet ut alle prosesser som hadde med bildebehandling og videoredigering. Det begynte så smått å hjelpe. Videre fikk jeg meg massasjeapparat.

Gikk til fysioterapeut. Lege. Og forsøkte å være bevisst, hele tiden. En tålmodighetsprøve vil jeg si, som sakte men sikkert førte til at jeg delvis klarte å kvitte meg med muskelsmertene og spenningene. Etter noen år kunne jeg igjen ta i bruk mine viktigste verktøy på PC-en. Skjønt, nå måtte jeg hele tiden være bevisst på hvordan og hvor lenge jeg jobbet. Og til sist klarte jeg også å sette meg ned å begynne å skrive historien om Edvin og *DogModern*.

Det ble gradvis mindre drikking og røyking. Og jeg begynte å trene. Først én gang i uka. Nautilus metoden. Det tok én times tid og da trente jeg hele kroppen med ulike øvelser og apparater. I tillegg svømte jeg én gang i uka. Etter ett år, merket jeg at kroppen rettet seg litt opp, jeg fikk bedre holdning og ble sterkere.

Nå har jeg holdt på med dette faste opplegget i rundt fire år. I fjor gikk jeg for første gang ned i det Anders - min treningskompis - og jeg tidligere omtalte som gorillarommet. Treningsrommet med frivekter, der de som er litt større og sterke holder til. Da vi først begynte å trene, fabulerte vi om hvordan det ville være å åpne døra inn til gorillarommet, kaste en banan inn, for så å løpe for livet. Vi lo av spøken den gangen, men nå trener vi altså fast i gorillarommet, en gang i uken. I tillegg går jeg på gymmen én gang til mot slutten av uken. Dette er fast. Ingenting rokker ved det. Kun beinbrudd eller liknende er unnskyldning god nok for å skulke. Må jeg hoppe over en midtuke økt, ja så må jeg ta den igjen i helgen. Strafferunde. En regel. Et regime vil jeg si, som gjør det enklere for meg å følge opp og få en kontinuitet.

Prioriteringene - innser jeg kanskje mer nå enn før - er og vil være forskjellig, alle velger å leve sine liv på ulike sett. Hva som er rett og galt, kan variere fra situasjon til situasjon og fra person til person. Det er ulikt hva man legger vekt på, og hvordan man gjør det. Vi er alle på forskjellige stadier i livet. For noen er det å spille i band det eneste riktige, selv om man ikke slår igjennom eller spiller konserter. Det er heller ikke feil. Akkurat som at *Låtfabrikken* lever for å produsere musikk, intet mer. Jo mer jo bedre, uten nødvendigvis å ha noen ambisjoner om å bli best, bli helt ferdig med låtene, lage en CD, eller å spille ute blant folk.

Det jeg ønsker å si noe om: Er at det *er* mulig å endre kurs når man kommer til et veiskille i livet, og at det ikke trenger å være verdens undergang. At disse endringene skjer gradvis. At det som skjedde med meg, var at det levende livet kom i veien, også satt det meg i bevegelse mot nye og andre målsetninger. For min del, kom jeg ut av en ond sirkel, tok et oppgjør, noen verdivalg og valgte å gjøre noe annet som føltes mer

konstruktivt, der og da.

Kanskje har jeg også vært heldig som har funnet én jeg tror og håper at jeg kan bli gammel sammen med. Nå ønsker jeg å forvalte den kjærligheten på best mulig måte. Samtidig har jeg en datter, et ansvar og en stor kjærlighet til henne, så nå forsøker jeg å finne en enkel og varig lykke i dette som vi har sammen og dette lille livet som drar seg fremover, noe løst. Så får all denne skrivingen, og det som er igjen av musikk i meg, få lov til å fylle resten av tiden, uten at det trenger å ta over, slik at ambisjonene og den kunstneriske virketrangen drukner virkeligheten og det livet som jo også skal leves.

Nå kom jeg på at jeg *må* huske kjøpe tyttebærsyltetøy.

Ja, det må jeg ha!

Det er fast. Syltetøyet skal være i kjøleskapet, til enhver tid.

Her om dagen diskuterte vi dette med immunforsvar, på gymmen. Hvorfor det er slik: At nå som jeg er bedre trent og går fast to-tre ganger i uka på gym og svøm, hvorfor jeg ikke blir like ofte syk som før. Bank i bordet. Har altså ikke hatt én eneste fraværsdag på over to år. Tidligere var jeg utslått to-tre ganger i løpet av et år. Immunforsvaret ble det hevdet: svekkes litt rett i etterkant av en økt, også bygger det seg opp igjen i timene og dagene som følger, slik at man får en mye sterkere konstitusjon og motstandskraft på lang sikt. Dette var påstanden. Noe jeg kan skrive under på, ettersom jeg har holdt meg mye friskere de siste tre siste årene, etter at jeg begynte å trene. En annen teori som jeg har: er at vi blir utsatt for og vender oss til de myriadene av bakterier som florerer på stenger og manualer, at det gjør oss herdet. Eller kanskje er det begge deler. Hva vet jeg? Men, det som i alle fall er sikkert er at dette med å gå i trapper er mye lettere, nå som jeg tar knebøy og markløft. Smertene i korsryggen har blitt nesten helt borte, og jeg har mer fysisk overskudd i hverdagen, blir ikke like fort sliten og matt. Også løfter jeg tyngre og tåler mer. Så dette treningsregimet er på alle mulige måter med på å gi meg en bedre livskvalitet, vil jeg si. Dette er jeg selvsagt partiforpliktet til å mene, altså, i forhold til min egen motivasjon. Også holder det motivasjonen min oppe, slik at jeg klarer å dra meg opp dit to-tre ganger i uka. Arnold Schwarznegger, som ble *Mr. Universe* fem ganger og *Mr. Olympia* syv ganger, gikk visstnok enda litt lenger: Han mente at det å trene var orgasmisk. Joda, det er sikkert bra for motivasjonen, men jeg klarer altså ikke å drive selvbedraget så langt. Skjønt det er i alle fall viktig for meg å finne gode argumenter for å opprettholde treningsregimet. Jo mer jeg forteller meg selv disse tingene, jo mer tror jeg på det og klarer å opprettholde en kontinuitet.

Når jeg spilte i band, røykte og drakk oftere, var det dette som ga mening, som fikk meg på bedre humør. Da fant jeg alle mulige gode grunner for å holde på med musikken og bandet. For meg handler det mye om å holde motivasjonen oppe, tenke positivt om det jeg driver med, slik at jeg klarer å drive på.

For noen år siden snakket vi om det, Caroline og jeg: At vi hadde kommet i den alderen hvor forfallet straks ville komme å ta oss, om vi ikke tok grep. Vi kjente også noen folk fra livet på byen som rett og slett falt fra. Vi så det oftere enn tidligere: livsstilssykdommer som bredde om seg, blant de som var på vår alder, midt i 40-årene; dette har også vært en drivkraft for meg. Og det ble enklere å komme seg i vei på trening, etter en lang, strevsom skrive-økt foran dataen.

Om dette oppleves formanende, så er det ikke min intensjon, ønsker bare å si noe om at det er mulig å komme seg fra ett ståsted, eller endre noen handlingsmønstre, uten at det nødvendigvis behøver å være veldig smertefullt. At det er mulig å finne nytt fotfeste for holdningene, en annen plattform eller utgangspunkt i tilværelsen, eller en dypere mening med det hele. Det jeg forfektet *så* sterkt tidligere, var med ett ikke fullt så viktig for meg, lenger. Skjønt hjernen, eller rettere, personligheten er en veldig treg materie, i hvert fall min. Nervebaner, handlingsmønster, personlighet og integritet: Det er seigt som varm asfalt er bredd utover, formet i én gitt retning og ganske så urokkelig. Jo mer man luller seg inn i sitt eget anskuelsesunivers, jo vanskeligere blir det å bryte det opp og rokke ved det.

Tenker på Edvin Andersen, eller disse terroristene med sine hellige overbevisninger. At mange har en klokkeklar tro på at nettopp det de står for er det eneste riktige. En tro som er så inngrodd at det med tiden gjør at man blir *så* sær, *så* egen, at det blir vanskelig å forestille seg hvordan det i det hele tatt skulle kunne være plass til andre mennesker, med andre verdier og holdninger i ens liv. Så hvordan setter man av rom for et annet menneske med sine klare overbevisninger, som kanskje er like sær og egen som en selv, som nekter eller vegrer enhver form for kompromiss. Et hvert forhold mellom to voksne individer - med egen integritet - er totalt avhengig av kompromisser for å kunne bevege seg fremover som en samlet enhet. Det er dette med løsningene, som gjerne befinner seg midt mellom to - eller flere - sterke viljer. Det er dette som er så besnærende ... hvordan vi klarer det. Ja, det kan man undre seg - når slike kompromissløse og absolutte holdninger får lov til å råde og bre om seg. Slik opplevde også jeg det, da jeg etterhvert måtte gå på kompromiss, først med meg selv og mine egne holdninger, og så med hun

som jeg senere valgte å dele livet med. Sakte men sikkert ble jeg annerledes og klarte å se meg selv gjøre andre ting, selv om alt dette satt utrolig langt inne og hadde blitt seigt, bestandig materie, størknet i én gitt retning.

Smerten over tapt kjærlighet og oppløsningen av bandet avtok gradvis for meg, for litt over ti år siden. Utilstrekkeligheten fikk etterhvert vike, for en dypere mening og en ny blomstrende kjærlighet. Livet falt i nye folder og jeg fikk andre ting å tenke på. Behovet for virkelighetsflukt ble mindre, i form av drikking, røyking og dataspilling. Men, så er det heller ikke slik at disse valgene mine nødvendigvis gjenspeiler det *eneste* riktige. Alt til sin tid. Vi er alle forskjellige og i ulike faser i livet. For noen er det å spille i band det eneste riktige, visse klarer å drive det til noe mer, og må selvsagt holde på. Hold ut, om det er noe du tror på! Det står respekt av å stå ved det man tror på. Skjønt, det gjelder å finne ut hvordan man kan få det til å fungere for seg. Og forhåpentligvis er man lykkelig med det man gjør, der man er. Det var også på den tiden da jeg snakket mye om hva jeg skulle bli, og hva jeg ønsket å få til. En vismann, Per Karlsen på 85, spurte meg om dette en dag vi lå under en parasoll på stranden.

Men, hva er du?

Nei, se det. *Det* hadde jeg ikke tenkt på. Mannen med det hvite håret og det hvite skjegget padlet av gårde i en oppblåsbar kajakk i en alder av 85 år. Han hadde padlet Skandinavia rundt på 60-tallet. Det første han noen sinne så på tv: var seg selv som ble intervjuet om saken.

Ganske utrolig!

Hva er jeg? ...

Edvin Andersen og *DogModern* hadde sin storhetstid da denne historien forløper. Vokalistene var på høyden, akkurat da. Alt som kom etterpå, ble ikke som i eventyret og ikke like magisk. Derfor sitter jeg her nå, med drømmer i blikket, dveler ved historien og lar den fortsette å leve i meg. Om ikke veldig lenge kommer jeg til å gi slipp, gjøre meg helt ferdig med dette, skjønt nå handler det om å gjøre seg ferdig, gjenoppleve og gjenopplive alt sammen. Det føles godt å leve seg inn dette, dikte videre på det som en gang var eller kunne ha blitt.

Ville bare si litt om å det som skjedde meg etter at banddrømmen falt sammen, og hvordan jeg fant frem til skrivingen, som jo betyr så mye for meg nå i dag. Hvorfor det aldri riktig ble slik jeg hadde trodd, eller planlagt. Samtidig er jo drømmene og håpet fortsatt der, og det forblir en viktig drivkraft i meg: denne trangten til å skape noe som kan

leve videre, uavhengig av meg og mitt liv slik det nå har blitt. Derfor sitter jeg altså her å funderer på hvordan jeg best mulig kan ta vare på min konstitusjon, nå som jeg nok er over halvveis i livet. Også forsøker jeg å være fornøyd med det, fylle tiden fremover med denne meningen, slik at det forhåpentligvis blir en god historie, en arv av ord og mening for deg som leser dette, min datter og de som måtte komme etterpå.

Nå ønsker jeg bare å åpne en øl. Jeg har en *sixpack* stående i kjøleskapet. Venter en gjest. Jan har tidligere bodd i et halmhus i økolandsbyen i Hurdalen. En *økosof* vil jeg påstå. Vi har masse å snakke om. Gleder meg såpass mye, at jeg tenker mer og mer på dette med å åpne den første ølen, allerede nå, lenge før min gjest ankommer. Grønnsakssuppa står til kok, alt er klart.

Kunne jeg bare klare å vente litt til ...

Vet det så godt: For ved å begynne å drikke én time før gjesten min ankommer er jeg altså på god vei til å bli beruset, sågar full lenge før tiden, også kommer jeg til å røyke mer enn de tilmålte tre sigarettene. Kanskje ender jeg opp med å ta med gjesten min ut på byen. Ta helt av. Så hvordan unngå dette? Hva gjør jeg?

Nei ...

Jeg ruller meg en røyk. Tar en øl. Begynner jeg å drikke senere på kvelden, utsetter jeg problemet, vet jeg av erfaring ... men i dag har jeg altså tenkt til å forsøke å starte tidlig, drikke sakte ...

EDVIN ÅPNET DØRA innerst i bakgården og fotet seg varsomt nedover den mørke trappegangen til kjelleren. På veggen var det malt en merksnodig slange, den snodde seg nedover, teksturen, slangeskinnet var formet av støv, fliser og sagmugg, alt sammen bundet sammen av et tykt lag maling. Den lårtykke slangen sprenget seg inn gjennom døra fra bakgården øverst i trappeløpet, presset seg på en måte igjennom jernplatene i døra og fortsatte sin ferd nedover veggen og snodde seg hele veien ned. Nå stirret de hypnotiske øyene på Edvin fra kortveggen i bunnen av trappeløpet, der han stoppet opp med nøkkelen til hengelåsen i hånda. Slangehodet var på størrelse med en basketball, en salig blanding av jungelbokens Ka og Hiss fra tegnefilmen om Robin Hood.

Edvin ble på godt humør, hver gang han så slangen som Lise hadde malt da de bygget studioet, noen år tilbake. Den passet profilen til *DogModern*, som nok også var mer morsomme en tøffe.

Edvin låste opp hengelåsen til jerndøra og famlet seg inn i det mørke, tilstøtende rommet.

- Å nei, har sikringa gått nå igjen, sa Anders med en skingrende, gutteaktige pipestemme som skar seg inn mørket og smalt tilbake fra betongveggene. Klart det var irriterende! Kanskje mest av alt for ham, som var ansvarlig for alt sammen, med signaturen sin på kontrakten med kulturhuset.

Da Edvin gikk inn i det mørke rommet ble han stående og lytte til gjenklangen av kommentaren som døde ut. Den kalde, fuktige luften slo mot ham. Han grøsset litt, da følte seg frem med støveltuppen, langs gulvet på vei mot sikringsskapet som var plassert et godt stykke inn i rommet. Det var neimen ikke godt å vite hvilke etterlatenskaper som lå der og lurte i mørket.

- Hvor er det helvetes ...

En flaske klirret og spant høylytt i vei bortover betonggulvet. Edvin skvatt litt skvatt.

- At de hersens, forpulte naboene våre aldri kan lære seg å fjerne søpla si! bannet han mest for seg selv, vel vitende om at de sto sammen om skylda i fellesarealet mellom de to øvingsrommene i kjelleren. Vokalistene fortsatte å famlet med armene foran seg i

mørket, på vei mot det oransje bygg-strømskapet, som hang der i mørket på veggen rett foran ham. Ja ja, alt for kunsten, mannen han seg opp med.

- Hallo! Hva skjer-å. Hvor blir'e-å strømmen?!

Nå var det Gunnars utålmodighet som klang i det mørke rommet. Noen bak ham tente en lighter. Nå skimtet han skapet, rett der fremme.

- Joda, det stemmer! ropte han bakover. - Sikringa har gått. Vent litt-å. Skal bare ... Med ett lite KNEPP kom lyset på.

- Har den strømmen kommet eller gått? spurte Edvin over skulderen.

Anders smilte lurt av den velkjente spøken.

- Den strømmen har kommet, svarte den hysteriske pipestemmen.

- Ja, det var godt!

Edvin lo litt. Det var noe forløsende over den dumme spøken. De lo litt, på en jenteaktig måte og det hjalp litt på humøret i gruppen. Det var noe forløsende over det å være litt barnslig. Gunnar var vel den eneste som virket totalt uanfektet. En trommis med humor hadde vært noe, tenkte Edvin da han gikk bort til den massive hvelvdøren.

- Så var det oss igjen, da. Eh ... Ja. Nå. Skal. Vi. Se.

Edvin ble stående å god-prate mest til døra, mens han fiket med den store nøkkelen til den tunge jerndøra til øvingsrommet.

Studio 69, ble først tatt i bruk høsten 2000 og hadde siden vært tilholdssted for flere mer eller mindre kjente Oslo band som, Blackbirds, Boy, Glitz og StormFusion. Det var blitt produsert noen demoer og en hel del låter der. Meningen var at Edvin og Anders skulle ha dette som en biinntekt, slik at de etterhvert skulle kunne leve av musikken, lidenskapen. Skjønt Anders hadde fått en fast jobb i staten, og Edvin en deltidsjobb på posten, så det hele hadde liksom kokt litt bort. Det var uansett alt for søplete i gangene, i trappene og fellesarealene. Det var en kjempejobb å holde det såpass i orden at de kunne se for seg å ha eksterne kunder med på kulturhuset. De som hadde litt budsjetter, valgte vel gjerne et ryddigere sted. Noe Edvin og Anders innfunnet seg med for lengst. Musikerne tilknyttet kulturhuset, var stort sett lite bemidlet, så det å drive noe form for business i det kunstnerdrevne kulturhuset, var så å si umulig. Dessuten var det en *non-profit policy* på huset, så de ville nok ha blitt rimelig uglesett, om de tjente penger på lokalet, så det var i grunnen greit at det var blitt som det var blitt, selv om Edvin gjerne skulle ha tjent noen ekstra kroner på musikken.

Med den aller største nøkkelen på knippet låste Edvin opp, og måtte samtidig vri en stor hendel om. Med et høyt metallisk klank slo den velsmurte låsmekanismen fri. Vokalisten lente vekt bakover og rykket til for å utligne lufttrykket på innsiden. Den gamle hvelvdøren fra tretti tallet ble satt i bevegelse. Det lille momentet av rå kraft, var akkurat nok til å gi den massive jerdøra den bevegelsesenergien den trengte for å svinge ut i fellesrommet.

Der inne. Varmt . Mørkt. En kunstnerhule i dypet, hjertet av kulturhuset. Det provisoriske bygg-strøm systemet var lagt opp med to skjøteledninger fra utsiden, som forgrenet seg ut i alle strømpaddene og det tekniske utstyret. Én strømledning til ovner, lys og elektrisk forøvrig. Og én til forsterkere, selve studio-biten og sanganlegget. Edvin gikk forbi kontrollrommet med pc-en, lydmikseren og det rektangulære, avlange studiovinduet som vendte inn mot selve øvingsrommet. Innenfor stod alle instrumentene oppstilt, i hvert sitt stativ ved siden av sin tilhørende forsterker. Det var i alle fall en viss orden inne hos dem, konstaterte Edvin. Ja, det så i det hele tatt ganske så bra ut, forholdsvis ryddig forøvrig, lite søppel, ingen fulle askebeger og tomme ølbokser.

Selve øvingsrommet var omkring tre ganger fem meter stort. Trommesettet var plassert lengst bort fra inngangsdøren, der Edvin nå stod på dørterskelen med ryggen til det andre rommet, kontrollrommet. Vokalisten konstaterte at noen hadde ryddet, før de forlot stedet sist.

Ikke verst, tenkte han fornøyd.

En vifte av lys smeltet inn i mørket fra et stort kjellervindu som satt høyt oppe, helt innerst i rommet. Det meste av lyset la seg i sengen på hemsen, den som var snekret opp over trommesettet og tok opp hele kortveggen i enden av lokalet. Soveplassen var nå halvveis opplyst av bakgårdsbelysningen fra nabogården, og hele resten av omverden som var totalt sperret av med et massivt gitter foran vinduet. Noe av lyset fra den tilstøtende bakgården, traff diskokulen i taket. Små diamantformede lyspunkter brant seg liksom fast i vegger og tak, tilfeldig rundt om, på de mange musikkrelaterte gjenstandene i det dunkle rommet. Selv om lysrefleksjonene nå forholdt seg rolig, var det allikevel som om de drysset av seg visse fornemmelser av forventinger og fest. Det hele kunne i grunn minne om en stengt scene, på ett eller annet ekstravagant utested. Stolpene, hemsen og stigen opp til vinduet: Det reneste gull. Og oppunder taket svevet et stoff av purpur. I lange myke bølger, duvet den farge-fulle himlingen i hele rommets - tilsynelatende - verdifulle

lengderetning. Alle veggene og taket var trukket med ti centimeter tykke akustiske plater. Og nå hvilte det gamle hvelvet liksom i seg selv, nærmest lydtett og halvt i mørket. Det var alltid en merkelig følelse, syntes vokalisten, å komme inn i rommet fra den larmende storbyen og det ståkete kulturhuset, med ett befinne seg i total stillhet, under jorden i dypet, hjertet av kråkeslottet.

Ingen sa noe. Alle bare stod der og følte på stillheten, det kjærkomne øyeblikket like før alt skulle fylles til randen av skrikende gitarer, cymbaler og masse *fuzz*.

Edvin bøyde seg ned, strakk seg mot en strømpadde på veggen bak en av forsterkerne ved inngangsdøra, de tre andre stimet sammen i den lille døråpningen og bivånet det som var nært forestående.

Forvandlingen.

Og neste øyeblikk kom alle lysene i rommet på samtidig. Lydmikseren, forsterkerne, alt det tekniske utstyret sprang til liv med sprakende elektrisk kraft. En stålampe av gammel årgang innhyllet bassen og bassforsterkeren med et hjemmekoselig preg. I enden av rommet innunder hemsens lyse et *downligt* opp trommesettet, det gamle *Staccato* settet til Diesel Dahl i TNT som passet den pompøse glamrock-profilen til *DogModern* rimelig perfekt. Scene-trommenes doble basstrommer var formet som to torsoer, og på veggen over hang et bilde av Gunnar i tettsittende lateksdrakt, med skinnlue og kjettinger på tvers over brystet. Trommeskinnet var tatt av den ene basstromma, de kritthvite, fregnede bena til trommisen stakk ut, som om han hadde kledd på deg tromma som en diger kortbukse, holdt oppe av to tykke, sorte bukseseler. Edvin kastet et blikk på bildet, tenkte samtidig at det hadde vært et svare strev å få hissigproppen kledd opp i tromme-kostymet, da han og Monica hadde tatt fotoet som de en dag skulle bruke når CD-en var klar. To spotter på veggen, nede ved gulvet, lyste på skrå oppover mot diskokulen, som nå begynte å bevege seg sakte rundt. De små lyskjeglene ble satt i bevegelse og danset rundt om i rommet, streifet over de fire musikantene som nå var i full gang med å ta av seg yttertøyet, gjøre seg klare ved instrumentene.

Som ved et mystisk formular og en liten sving med tryllestaven, var rommet med ett gjort om til en fiks ferdig intim-scene.

Edvin smilte for seg selv, da han tenkte på alt de hadde fått til i det gamle bomberommet, etter at de flyttet inn.

Nå kom roen sigende, og han satt seg ned i sofaen under studiovinduet og dro frem en sekspakning med Tuborg fra den sorte sekken. Dette var *DogModerns* fristed. Edvins

Neverland. I den totale stillheten, eller midt i infernoet av øredøvende lyd fant guttemannen utløp for sitt indre. Her søkte han gjerne tilflukt fra verden der ute, den som stilte så mange krav, og som til tider kunne være rimelig vanskelig å takle, for en fantast som ham.

Selv om dette ikke var det rette tidspunktet, klarte han ikke riktig å skyve bort tankene om Lise og hvordan han skulle klare å gjøre det godt igjen. Han kunne jo selvsagt ringe, men han visste det ... at han ikke kom til å gjøre det, ikke nå. Nei, jeg får heller prøve å tenke ut noe under øvinga, kom han frem til mens han sparket av seg skoene og gikk på sokkelesten over gulvteppet, for å finne XLR-kabelen til gitaren. SKOFORBUD, sto det skrevet på et lite skilt på døra. Selv Gunnar tok av seg fottøyet, om enn noe motvillig, før også han følte seg frem over teppet på sokkelesten, før han fant frem tromme-skoene som lå i den ene basstromma. Et stort smil la seg opp i det fregnede ansiktet til den rødhårede da han satt seg til bak trommene. Og like snart låt det et par dumpe dunk fra basstrommene.

Bak trommisen hang det et banner hvor det stod *DOGMODERN* med hvit skrift på sort bakgrunn. Omriset av bokstavene i *backdroppet* var dekket med paljetter i sølv, som nå spilte opp i de dansende lyskjeglene fra diskokulen. Edvin plugget en sort Fender Stratocaster til. De andre fiklet med knappene på forsterkere og pedaler.

Et sett trommestikker ble løftet frem.

En ustemt basstreng klang skurrende.

Velkjente lyder.

Stramming av stemmeskruer.

Et par målbevisste slag på skarptromma.

Øvinga var i gang.

MIN VENN FRA ØKOLANDSBYEN dukket etterhvert opp. Joda, det gikk egentlig ganske fint. Vi drakk øl og pratet hele kvelden. Jeg kom til et punkt hvor jeg traff lykkepromillen. Og jeg klarte faktisk å holde meg omtrent på den da vi tørnet inn i to tiden. Skjønt det som var litt uheldig, var at han hadde tatt med forsterkeren og loopstation, en slik som Jarle Bernhoft bruker. Videre ville han at jeg skulle spille bass på en låt han hadde laget. Det kan vel ikke ha gått mer enn en halvtimes tid med denne hjertefølte og rolige musikken før styrelederen stod på døra. Jeg hadde altså ikke sett på klokka, ettersom jeg ikke bruker armbåndsur, og mobilen var lagt til side og glemt for anledningen. Det viste seg at klokka var halv ett.

Oh my god! Det var krise!

Vi spilte ikke spesielt høyt, men jeg har altså et anstrengt forhold til de som bor under, kanskje er det noe som fortsatt henger igjen, på grunn av mitt noe mer utsvevende liv fra bandtiden? Eller fordi jeg nok er litt mer bråkete enn dem? Uansett, de er Jehovas Vitner og har vært oppe hos meg, klaget på lyd, dunking, dansing og gitarspilling siden jeg flyttet inn for femten år siden. Spesielt om jeg har gjester fra landet, som ikke vet hvordan de under meg forholder seg til lyd, eller hvordan det er å bo i en bygård med alle de hensyn som må tas. Vel, det har gått såpass langt nå: At de under meg ved et par tilfeller også har klaget på dagtid, når min datter har hatt besøk av venninner, eller når jeg har hatt vårrengjøring på verandaen. Og vi har liten mulighet til møtes på halvveien, ettersom den på en måte er passert for mange år siden. Derfor har styrelederen blitt kalt inn som en slags mekler. Hun har vært i aksjon ved et par anledninger, når de under her finner det for godt å klage. Det toppet seg for et par år siden: Juni var oppspilt og ville leke mimeleken, klokka var kvart på elleve, lille julaften. De sender meg en klage på SMS. Og jeg hisset meg opp, gikk ned og spurte om å få høre hvordan det hørtes ut hos dem når min datter mimet omkring eller tok seg en dans oppe hos meg. Skjønt, jeg fikk altså ikke lov til å komme inn for å kartlegge omfanget.

Det hele endte med at jeg sendte et klagebrev til styret!

En klage på klagerne!

Det samme gjorde min tidligere samboer, hvor det stod noe om hva som er rimelig

å forvente når man bor i en bygård, hva gjelder lyd og aktiviteter rundt om. At det må være lov til å agere i sin egen leilighet, uten å få klager, så lenge man holder seg innafor husordensreglene og så videre. For det er viktig - slik jeg ser det - at vårt samfunn ikke blir et klagernes velde! At de som klager setter agendaen og får det som de vil. Etter hva jeg har hørt: var det en småbarnsmor som ringte inn en klage på Hurtigruten, når den ankom Bergen: Hvorfor måtte den tute slik? Ja, også ble det slutt på at Hurtigruten varslet sin ankomst og avgang. Mulig at dette har blitt endret siden den gang, men mitt poenget er: Hva med alle de andre? De som syntes at dette var et kjærkomment og hyggelig innslag i bybildet. Hva med alle de som ikke klaget eller sa i fra? Dette forundrer meg av og til. Også tenker jeg på den skurrende grabben i nabolaget, og containerne som blir dundret på plass, med all sin skraping og buldring klokken 06:00 på morgenkvisten. Joda, så lenge folk arbeider så slipper de nær sagt unna med hva det måtte være! Om de velger å kjøre vinkelsliper eller hekksaks på en søndags formiddag, eller til langt på kveld! Nei, da er det ingen som klager! Men, om noen stiller seg opp med instrumentet eller mikrofonen sin, byr på seg selv og bidrar til å live opp et ellers så grått og ensformig bybildet, ja, se da skal det klages. Tiggere, fattigfolk med trekkspill. Den slags. Fy! Roper mannen med vinkelsliperen i hånda, uten å se sammenhengen. Ja, nå har gatemusikken blitt forbudt i Bergen, og på nedre del av Karl Johan. Og i Plovdiv i Bulgaria må gatemusikantene ha eget diplom å vise til. Også har det blitt påbudt å ha på redningsvest i båt. Så da er det slutt på å sitte bak i snekka, sole seg, spise frokost i bar overkropp. Nok en scene, et foto-øyeblikk er borte. Også tenker jeg på filmen av Lasse Halstrøm: om hunden som ventet på sin døde herre på togstasjonen i ni år. At den filmen, at det manuset ikke kunne ha blitt realisert i Norge i dag, ettersom det jo er båndtvang. Altså misforstå meg riktig, jeg har altså ikke noe i mot båndtvang, men det er noe med at mye av det som er vakkert i livet. Bildene, musikken og det frie livet, ting som er naturlig og ekte, det blir så til de grader strupet av formynderstaten. Også sitter jeg her og er rett og bekymret for min personlige frihet. Denne friheten jeg skriver om, som jeg kjemper så innbitt for å bevare. Friheten som gjorde Hausmania og *DogModern* mulig i sin tid. Friheten som jo også er kimen til irritasjon for de som bor under meg. De som ønsker å regulere og ha det akkurat så stille som de ønsker. Juni, hennes venner er fortsatt barn, de vil leke fritt, le høyt, tulle, danse, løpe og hoppe. De vil klatre barbeint oppover dørkarmen, hoppe ned på gulvet og spise sjokoladepudding med hele fjeset, ja, om de får lov. Så jeg kjemper også litt for denne rettigheten, den som handler om å leve et fritt og følelsesladet liv, full

av opplevelser og patos. Dette som ikke er regulert av sperrebånd, redningsvest, hjelm eller ligger innenfor hvit stakitt. Ønsker å omgås mennesker som tenker utenfor boksen, som er fulle av patos, og som gjerne deklamerer dikt fra stuebordet, om så. Skulle jeg velge å sette en stopper for alt dette - når slike opplevelser i seg selv blir til minner for livet - bare fordi vi her i huset ikke står på bordet. Eller prater med utestemme, inne. Nei! Om mine gjester skulle få ånden over seg, så skal de få danse. For jeg må sannelig huske, at jeg ikke må bli som de som bor under meg, la meg tørke ut og bli et steilt og kompromissløst nei-menneske.

Her sitter altså min venn i stua, med loopstation og det hele, har en hel del forventninger om at vi to skal spille sammen. Han har endog tatt seg bryet verdt med å ta dette med seg til meg. Også spiller han en ballade, ektefølt og full av hjertevarme, med et brennende ønske om en bærekraftig fremtid ... med alt dette som han står for i kraft av sin økosofi. Da styrelederen ringer på døra! Jeg åpner og vinker henne inn. Slik at hun selv skal få høre på lydnivået. Hvilket er fullt mulig å ha en samtale til, uten å måtte heve stemmen nevneverdig. Muligens var jeg noe bedugget, kanskje litt full, men mest av av fryd.

Allikevel sier jeg til min venn fra økolandsbyen:

- Men må vi egentlig spille, mer?

Hvorpå han svarer: - Nei, vi *må* jo ikke det.

Så vi fortsetter å prate, like til vi legger oss. Vi får egentlig ganske mye ut av det også. Hun, styrelederen på sin side, drar seg litt slukøret ut og ser litt beklemmt ut, da hun går opp trappene. Vi sa heller ikke mer til hverandre om saken, hverken før eller etter at hun stakk innom. For det var ikke mer som trengte å sies, det som var viktig var sagt og det lå en forståelse mellom linjene.

Skjønt, hva vet vel jeg. Tror, eller håper i alle fall at hun forstod meg, men det gjenstår det altså å finne ut av ... Kan virkelig ikke la disse tingene ta overhånd, for da får jeg ikke fortsatt mitt arbeide og historien om Edvin og *DogModern*. Men neste gang kommer jeg til å henge opp en lapp på tavlen nede i gangen:

Besøksvarsel: I anledning min 47års dag venter jeg besøk av én god venn. Noe prating og musikk må påregnes.

Lappen kan gjerne henges opp noen uker før.

Barnefri helg. Det er noe med det. Rockefeller begynner å vippe, det gir meg en form for

utferdstrang, fortsatt. Noen ganger er det som om eventyrlysten fortsatt sliter i meg og setter meg i bevegelse, som om jeg var tilbake til den tiden da jeg var enslig, dro på byen, spilte i band og tok alt på strak arm.

Merkelig. Hvor gammel er jeg egentlig? Det kan man undre seg. Men slik er det nå altså, kan virkelig ikke hjelpe for det. Kan vel ikke skade med en liten fest, hva?

Nå vel, på lørdag gikk det dårlig. Eller altså, alt gikk fint, det var en strålende kveld med musikere og gode venner på besøk her hjemme. Jeg viste dem bryllupsvideoen deres, som jeg hadde laget i gave. Også varslet jeg dem om at vi skulle gå ut på byen i elleve tiden, for ikke å provosere naboene ytterligere, etter episoden med min venn noen dager tidligere. Tenk, to fester på en uke, dette er helt utenom det vanlige, må sies.

Vi kom oss ut før tolv, så det var bra!

Men det som så skjedde etterpå: var at jeg hadde det *så* gøy. Jeg har altså ikke vært ute på byen på et par måneder. Så jeg drakk fatøl med begge hender, og siden Caroline ikke var helt i form, drakk hun lite, hvilket i sin tur betød at jeg nok følte meg trygg, siden hun var med, og vi skulle hjem til meg, etterpå. Etterhvert gikk det litt i sort, må jeg medgi. Det var så lenge siden sist. Da vi gikk spøkte hun med å si: Se hva jeg må slite med! Og høstet nok en god del latter for det. Det hadde visstnok bare vært hyggelig, mente hun, så da er det vel greit. Jeg hadde bare vært full og blid, ikke sjørøverfull og ikke bråkete eller vanskelig. På vei hjem hadde jeg visstnok sjanglet meg bort fra armen hennes, og videre inn i parken ved et par anledninger ... men det får gå. Mat fikk jeg òg, før jeg la meg. Så det var altså ingen grunn til å føle noen skam, som hun sa.

Skjønt, jeg gjør det likevel!

Må jo faen meg klare det: Å gå ut på byen, drikke rolig, holde fokus på det, og gi meg i tide, slik jeg klarte her hjemme et par dager tidligere. Er overbevist om at jeg skal klare det, også om jeg går ut på byen. Ja, selv om det er ubegrenset med drikkevarer der ute, så er jeg fast bestemt på å klare det!

Ikke bare én gang!

Men hver gang ...

Treffe lykkepromillen, gå hjem og våkne opp dagen derpå, med lutter glede i kroppen, fordi jeg har hatt det bra. Og fordi jeg vet at jeg mestrer det ...

LISE TENKTE PÅ den megastore markedsførings bløffen: Drømmen om evig ungdom, og forskjønnelse gjennom kosmetiske og kirurgiske inngrep. Syntetisk lykke. Alle de bestrebelsene vi moderne mennesker går igjennom, for å oppnå status, skjønnhet og materielle goder. Alt sammen, på akkord med det ekte, naturlige, det unike og levende. Markedsførings bløffen som hindrer oss i å søke og utforske dypet i oss selv. Vi finner altså ikke den indre roen, midt i den medieskapte malstrømmen av bilder og falske idealer som handelsherskerne pøser ut med. Det er ikke rom for det nakne, naturlige mennesket, i den oppkonstruerte og selvpåførte tidsklemma det moderne samfunnet trer over hodene på oss. Vi har for liten tid og tålmodighet til grundig refleksjon, eller en dypere søken og forståelse. Alt verserer i overflaten.

Slikt sto hun på kjøkkenet å tenkte på: Dypet i oss er det kanskje ingen som får se. Og de ekte, rene verdiene må vike. Skjønt var det ikke nettopp slike ting som Edvin også kjempet med nebb og klør i mot, ja, og de på kulturhuset, de som hadde meldt seg litt ut av dette pengesamfunnet. Lise ville også være en slik med edle motiver, én som var av den nye tiden, som hadde gode hensikter og ikke gjorde ting av pur egoisme.

Edvin var jo så full av virketrang og inspirasjon. Nye tanker og ideer boblet frem fra dette utømmelige oppkommet i ham. Hvordan hadde han klart å finne nøklene til dette indre rommet i seg? Dette lurte hun på. Og kanskje var det nettopp derfor hun tross alt holdt fast ved den *håpløse* guttemannen, selv om hun til tider syntes at han var en egoistisk tullebukk, så visste hun det, at han hadde noe for seg. Hun trengte det, for ikke å stivne i steget og livet. Skjønt, hun skulle så gjerne ha forstått ham enda litt bedre, poeten og alle disse sosiale og globale omveltninger, den nye verdensorden han misjonerte for.

Det startet inne i henne selv, hun visste det. Det var bare det at hun ikke riktig var klar, ikke riktig overbevist om veien og valget. Lise ble mest av alt litt slapp, da hun tenkte på hvordan hun hadde skjelt ham ut tidligere. Alt det hun hadde sagt i affekt. Hvordan hun hadde brukt så kruttsterke ord for å nå inn til ham Hun håpet at han ikke tok det som et surmaga forsøk på å ta fra ham gnisten og skapergleden. Hun følte at hun nærmest hadde helt en bøtte iskaldt vann over denne ur-ilden i ham. Og den følelsen var ikke god, det var jo ikke *det* hun ville. Ja, og hva var straffen for å ta all denne skapelsen ved hornene?

Hun gremmet seg, når hun tenkte på det slik. For akkurat på samme måte kunne Edvin nekte å vedkjenne seg det yrende, lille livet i henne. Han kunne la være å gi det næring, og tro på det. Barnet måtte de jo være sammen om. Det fordret et felles ansvar, det lille livet, den hjelpeløse, ørlille rynkeskrukken som var avhengig av deres hjelp. Lillen, hun hadde bestemt seg for å bære frem og leve sammen med resten av livet. Edvin kunne på samme måte velge trække på den lille spiren som vokste i henne. Frøet i henne, var ikke også det et levende eksempel på nettopp dette: at hun også måtte lære seg å nøre opp under ilden, få det til å gløde og varme rundt seg og sitt, dem og deres. Nå måtte også hun få det gode og livgivende til å gro, finne ut hvordan, ikke fortrenge det livet som spirte i henne ... eller rundt ham. For unnfangede ideer var vel også en form for liv, som sårt trengte næring, varme, tid og omsorg. Fra nå av måtte hun, forstod hun, legge seg selv, sine egne følelser litt til side, for barnets beste.

Nå var nok Lise litt hard mot seg selv, men i selvransakelsens navn, hadde hun nok også godt av å ta et lite oppgjør med seg selv. Og hun følte seg med ett litt lettere til sinns. Og nå som tungsinnen slapp litt taket, ja, så kom savnet. Hvorfor kunne hun ikke være litt sterkere? Litt hardere med følelsene sine. Kunne det være så vanskelig, da? Så fort hun begynte å tenke på Edvin på den måten, på den gode måten, ja, så begynte hun å gi etter. Spørsmålet nå, var bare hvor lenge stoltheten hennes klarte å holde ut.

Like snart som det var tenkt, gav hun seg hen til disse mer godartede tankene. Følelsene la seg i bløtere folder.

Det føltes godt!

Ja. Omtrent *så* lang tid tok det, før Lise hadde tilgitt Edvin. Akkurat *så* glad var hun i ham. Og nå begynte hun å komme over episoden fra tidligere. Det tok sjeldent mer enn én dag, noen timer. Og nå kjente hun varmen fra de gode tankene som bre seg bak brystbenet og like ned i buken. Nå hadde Lise vært igjennom hele registeret av følelser, summert opp det positive og negative. På mange måter så hun det fulle og hele bildet nå. Alltid. Og med samme resultat: Hun tilga ham når hun hadde vurdert helheten. Som så ofte ellers i livet, ble de vonde opplevelsene sakte men sikkert fortrengt - eller glemt - slik at hun nok en gang stod igjen med de gode minnene og tankene. Ja, for på en eller annen måte måtte hun også lære seg å akseptere den uatskillelige skapertrangen og lekelysten som pumpet i blodbanene på guttemannen, skjønt samtidig måtte hun også få ham til akseptere hva som spirte, som grodde i henne.

Hva var det med den evige ungdomstiden som strakk seg ut i lange drag. Gutter

som ikke ville bli menn, de som hadde problemer med å løsrive seg fra sitt mønster, bli voksne og å ta ansvar. Hun tenkte på guttene fra tidligere på dagen, i kjelleren på Kaféen, Qba. Måtte humre litt for seg selv, da hun så dem for seg, foran skjermene, fulle av innlevelse, med helskjegg og antydninger til grå hår. De virket som om de hadde det så gøy ... kanskje var dette guttemann-livet *så* moro, at de ikke ønsket å endre seg? Kanskje ville de heller spille dataspill, så lenge det lot seg gjøre, heller, enn å få seg en ansvarsfull jobb og et barn som trengte omsorg. Hva var det med Edvin og denne generasjon av særinger, individualister og spillere som nektet å bli voksne?

Lise Louise ble stående på kjøkkenet foran vinduet. Det eneste hun ønsket nå: Var å bygge rede. Hun ville ha trygghet og stabilitet. Edvins fokus var ikke der i det hele tatt! Det han holdt på med var stikk motsatt, rett og slett ikke forenlig med hennes økende behov for trygghet.

Jeg vil jo ha en mann som tar ansvar, tenkte hun oppgitt.

Det var som om de vokste lenger og lenger fra hverandre, for hver dag som gikk.

Hun måtte bare få fortalt ham om barnet ... kanskje det ville det endre seg, om han bare visste? Men hvordan skulle hun få ham med seg? Om det var slik at han hadde forpliktelsesangst? Hvordan skulle hun få guttemannen til å akseptere at hans mening med livet ikke utelukkende lå i kunsten, leken og spillingen? Hvordan få ham til å forstå at det fantes andre gleder i livet, som kanskje var større enn gleden ved å spille selvskevne låter. At kjærlighet handlet om noe utenfor ham selv. At glede og lykke også var avhengig av hvordan andre rundt ham hadde det. At virkelig lykke ikke kom i korte, flyktige blaff, eller som virtuelle lykkepiller. Og at skjønne illusjoner, rene idealer var vel og bra, men at det allikevel var noe i livet som var viktigere. At det største i livet kunne være det aller mest vanlige, det de aller fleste var så heldige å få oppleve: Den ørlille fliken av liv som rullet inni magen hennes ... at dette jo var større enn alle eventyrene han stadig la ut på i motbakke for å nå toppene, motstrøms for å finne kilden.

Hun måtte rett og slett rett få ham til å akseptere at han skulle bli far! Og at det var større enn ham selv og hans egne umiddelbare behov.

Lises funderinger var mange, på hvordan hun skulle få fortalt det, hvordan hun skulle gå frem, få ham engasjert. De matte, grønne, øynene forsvant langt ut av vinduet, forbi alle detaljene og den oppustede spurven som satt og skalv i den snøhvite tretoppen, rett utenfor vinduet.

NEI. NEI. NEI! BRØLTE Gunnar så han hoppet i trommestolen.

- Det skulle jo være to runder med introduksjon, så kommer bassen og trommene inn, samtidig, etter det. Dessuten låter det surt!

Gunnar kastet et misbilligende blikk på Siggie og Anders.

- Jeg er stemt, var Anders raskt med å meddele. - Har sjekket synthen, kammertonen. En ren A. Fire hundre og førti svingninger.

Siggie så grettent fra den ene til den andre, før han opplot sin røst:

- Jaha! Og hvorfor ser alle på meg!

- Kanskje det har noe å gjøre med at du ikke har investert i stemmeboks til instrumentet ditt, slik som andre proffe musikere må! repliserte Gunnar med klem og fylde.

- Vet du hva, dette gidder jeg ikke å høre på! Det blir for dumt! Du hører vel at jeg er stemt! ropte den vanligvis så sindige og slo an en A, lukket øynene og la opp et salig smil, for liksom å understreke instrumentets klokkeklare tone. Men alle hørte det: Det låt surt. Til og med Siggie må ha hørt det, men nå hadde det nærmest blitt en prinsippsak, ettersom det var Gunnar som stod på den andre siden av argumentene, provoserende som alltid, med de stikkende øyene og hånfliret sitt. For selv om karen i den lurvete lusekofta kastet av seg med en hel del lyslugget sjarme, klarte han likevel ikke å overbevise de andre om at dette var innafor. Anders slo an kammertonen på synthen. De lyttet. Men, nei! Instrumentene hadde ingen felles klangflate. De forsterket hverandre ikke. Det var som om bassen stanget, jobbet i mot. Og nå hørte de det tydelig: Det bølget og dro disharmonisk i overtonene. Joda, dette låt surt. Det var det ingen tvil om.

- Ja vel, da. Gi meg en A! sa Siggie snurt.

Anders lot synthen klinge i samme øyeblikk som det var sagt. Én lang sammenhengende, ren tone. Bassen hang seg på. Justerte seg litt opp.

- Ok?

Bassisten kikket seg rundt etter bekreftelser. De andre så litt usikkert på hverandre. Det kom ingen innvendinger. Anders nikket.

- La oss forsøke igjen, sa Edvin.

- En, to, tre!

Trommestikkene til Gunner smalt over hodet i takt med den militante stemmen. Alle fire instrumentene kom inn på én og samme tid.

- Stopp. Stopp!

Noen av tonene hang i rommet, lenger enn andre. Og Siggie fortsatte bassgangen så Edvin måtte vise stoppsignal med håndflaten: - Hallo!

- Det var, skjøt Gunnar inn, akkurat det jeg sa tidligere! Kun synthen og komp-gitaren på første runde. Og først på neste runde kommer trommene og bassen inn. Ok?

Rødtoppen forsøkte å legge bånd på seg, men Edvin så på de rødflammede kinnene at hissigproppen var på randen. Siggie hadde en gudegave, og det var å få frem denne oppflammede paletten hos trommeslageren, alle nyanser av varme rødetoner var utprøvd på dette, hans levende lerretet. Og nå når Gunnar var tilstrekkelig provosert, levde rødtoppen opp til alle forventninger. Edvin la merke til rødmen som bredde seg, senene som strammet seg i halsen ned mot kragebenet, og hvordan blodet banket i tinningene på ham. Trykkjelen var satt til kok, når som helst ville deres lettantennelige venn sprute ut med alt sitt skåld-hete innhold.

- Så hvorfor kom du inn fra starten, da!? Hæ!?

Dette lirte bassisten av seg på sitt mest irriterende vis, ved å dra på siste vokal, legge hode på skakke, se ned på han som satt og samtidig smile påtatt og overbærende.

Blodårene pumpet seg opp. Det hamret i tinningene på trommisen. De tre andre kunne tydelig se at han nå kjempet en innbitt kamp med trykket på innsiden. Det eneste Gunnar ønsket akkurat nå, var å la innholdet syde utover forsamlingen. Siggie i særdeleshet. Skjønt det skjedde ikke. For Gunnar hadde bestemt seg, han hadde ikke tenkt til å la sinnet løpe av med seg, denne gangen. I ett innbitt forsøk på å holde en profesjonell linje, stotret hissigproppen:

- Jeg ... øh ... Nei! Hør nå her! Trommer og bass venter én runde. Ok? han slo trommestikkene bestemt sammen over hodet, gjorde seg ferdig med diskusjonen på den måten og telte opp .

- To, tre!

Nå låt det mye bedre. Rart egentlig. Ingen kunne forklare helt hvorfor det låt såpass mye bedre nå. Edvin hadde tenkt på det noen ganger, og kommet frem til at det muligens kunne være noe med hans egen innstilling, humøret. Vibbene i rommet. At den lille meningsutvekslingen hadde fått dem til å skjerpe seg og på den måten fått frem det

beste i dem. Det var iallfall påfallende hvor godt det gjerne låt etter at sinnene hadde vært i kok, som om noen måtte være litt forbanna først, for å virkelig få det til svinge. Særlig var dette fenomenet påfallende om de spilte en av de tøffere rockelåtene.

Nå falt han litt ut av takta, der han stod i helt egne tanker.

Dro noen kjappe korder på gitaren og kom raskt inn i det. Han kikket stjålent bort på Gunnar, men det lot ikke ut til at trommisen hadde lagt merke til noe. Best å late som ingenting, tenkte vokalistene. Nei, det var ikke lurt å la tankene fare, når man var midt i en låt. Edvin hadde gjort det noen ganger tidligere, plutselig tenkte han på hva Lise og han hadde kranglet om tidligere på dagen, når han så kom tilbake igjen fra sitt indre tankeliv var bandet midt i refrenget, uten at han ante hvordan de hadde kommet så langt ut i sangen, uten at han hadde vært det bevisst. Ved slike tilfeller var det som om han hørte seg selv utenfra, litt i utakt og helt uten *feeling*. Et pinlig øyeblikk som gjerne varte kun et kort øyeblikk før han tok seg inn igjen. Allikevel gikk det som et støt igjennom ham, og han ble gjerne stående å tenke at det var jævla uproft. Men det rare var: At det som regel ikke var noen andre enn han selv som reagerte. Så, han hadde tydeligvis bare spilt låta på gammel vane. Autopiloten hadde slått inn og geleidet ham gjennom flere verselinjer. Uinspirert. Joda! Og totalt middelmådig!

Nå ja, låta sitter heldigvis i fingra, unnskyldte han seg med. Og det er bra. Men, kunne det tyde på at han begynte å bli litt lei? At de rett og slett hadde spilt sangen for mye? Uansett, ingen unnskyldning. Han hadde vært uinspirert, det var ikke bra! Nå måtte han forsøke å holde fokus!

Siggi nikkete bekræftende til Anders, som i sin tur sendte det videre. Gunnar smilte til Edvin, alle var skjønt enige om at det låt bra, nå. Dette ga dem den lille *boosten* som gjorde at de presterte enda litt bedre. Det var godt for Edvin og få bekræftelser fra de andre, for ingen kjente musikken bedre enn dem. Også spilte han gjerne enda litt bedre, ga litt mer av seg selv, når han følte at spillegleden bredde om seg. Han visste ikke riktig hvorfor, men det var iallfall magisk når de reiste seg fra middelmådigheten på den måten. Edvin smilte. Det var godt å stå slik midt i lyden, kjenne bølgene av musikken som slo inn over ham. Humøret spredde seg. Det var smittende. Nå ga han alt. Var helt tilstede.

- Kom igjen, la oss gjøre opptak, lød den entusiastiske pipestemmen til Anders.

Det intense blikket glødet, hoppet lystig fra den ene til den andre. Ja, det var helt klart på tide med opptak! *DogModern* pleide gjerne å avslutte øvingene med en improvisasjon, som de tok opp på PC-en. Alle var skjønt enige. Nå var det på tide. Røyk

var røyket. Øl var drukket. Stemningen var på topp. Anders gikk ut i kontrollrommet og startet opptaket i Cubase. Det boblet og sprudlet i gruppen. Nå kunne de få til noe bra!

- Går opptaket, ropte Edvin fra øvingsrommet.

-Ja da! ropte Anders fra kontrollrommet: - Pose!

- Pose! ropte gjengen tilbake.

- Få låta i påsa 'n, dundret det fra den ellers så alvorstunge trommisen. Også telte han opp med trommestikkene over hodet.

Opptaket var i gang.

Alle var dypt konsentrert og fulle av spilleglede. Det gikk åtte takter før Siggie plutselig ropte:

- Stop. Stop! *Sorry*. Jeg spilte feil!

- Spilte feil! hveste Gunnar. - Det var det vel ingen andre enn *du* som hørte?! Jeg hørte det ikke, gjorde dere? Hørte dere at han spilte feil?

Edvin og Anders forholdt seg rolig.

- Spill heller inn bassen din på nytt etterpå, da vel, var han rask med å si, om du er så jævla misfornøyd. Drit i å ødelegge opptaket for oss andre i hvert fall. Kom igjen, la oss være litt proffe her. Hvorfor kan du ikke bare late som om ingenting har skjedd, sa han og slo belevant ut med armene. - Alle legger nå iallfall merke til at du gjør feil, om du roper stopp, kutt, jeg gjorde feil! Kom igjen, nå! En, to, tre!

Edvin var inspirert og ekstra skjerpet nå som opptaket gikk. Han improviserte, manet frem en historie fra virkeligheten, én han hadde hørt av en god venn tidligere i uken. Og slik ble låta om *Spurven* til:

Jeg krysset parken i grålysningen for å kjøpe frokost på butikken. Høsten hadde i løpet av natten blåst bort siste rest av varm lød fra trærne. Bladene fra de store kastanjetrærne i sofienbergparken var samlet i en gedigen haug av vått, råtnende løv. Løvhaugen lå midt på den åpne plassen, rett til side for den smale gangveien som krysset parken på langs. Haugen målte omtrent som meg i høyden.

Det var da det skjedde!

Noe smått. I øyekroken. Noe grått. Jeg så det knapt. Den kom farende inn fra siden i stor fart. En spurv? rakk jeg å tenke, før den lille grå og brune saken fløy rett innunder foten min, akkurat da jeg var i ferd med å stemple mitt tunge tråkk mot gatelegemet. Det var ingenting jeg kunne gjøre, der jeg var fanget midt mellom et skritt og det neste. Fanget

i dette fortærende øyeblikket, med en avsindig forutanelse som skremte meg opp og la min ånde høyt i halsen. Slik ble jeg værende i denne lille evigheten, som kanskje bare varte i brøkdelen av et sekund, men som skulle bli med meg inn i mørket, for alltid. Smertelig klar over hva som var i ferd med å skje og med en følelse av avmakt, at jeg ingenting kunne gjøre for å hindre det: At jeg i neste øyeblikk med hele min veldige tyngde ville komme til å stemple hælen først i bakken. Nå, midt mellom disse to tilstandene, var det at den fremste fotens i neste øyeblikk rammet asfalten først ...

Og jeg tråkket spurven flat!

Moste det lille fjærkreet ned i gatelegemet med støvelsålen. Erindrer at jeg gled, fotet meg keitete da jeg kjente dette myke og dempende som kom i mellom meg, mitt tråkk; dette levende livet, som ikke burde ha vært akkurat der og da, når jeg kom slik med full kraft for å handle ferskt brød.

Forsøkte å vri benet vekk, skjønt det var uunngåelig, tyngdeforskyvningen, hele meg var på vei over på fremre fot med full tyngde og målrettet fremdrift, mot dette sårbare lille livet. Spurven.

Det var for sent. Uunngåelig. Ingenting kunne jeg gjøre for å dempet stemplingen. Og slik ble det levende livet revet ut av kroppen på spurven, med rå kraft. Jeg så hvordan noe spratt ut av spurvens kropp og spratt et par ganger bortover den smale, asfalterte gangveien. Et støt av ulykke fór gjennom meg, som et ublidt møte med et strømgjerde skvatt jeg til, forsøkte med viljens kraft å liksom u-gjøre det som var gjort. Skjønt, det var ingenting jeg kunne gjøre fra eller til.

Og da jeg løftet støvelen vekk fra den vevre spurvekroppen, var den most flat mot asfalten. Død. Selvsagt. Klemte til døde av en skjebne som var tyngre enn hva jeg kunne fatte. Fuglen hadde revnet midt over det spinkle fuglebrystet, og da gikk det opp for meg hva det var som spratt ut av fuglekroppen, for litt siden.

Jeg gikk bort til den ør-lille fliken av liv, den bittelille muskelen som ikke riktig ville gi slipp: Spurvehjertet. Nå lå det der og pulserte med sin siste rest av livskraft. Det ensomme hjertet dunket i vei av gammel vane. Der lå det altså: et bankende hjerte av blod og vev, i de golde høsttunge omgivelsene, uten sitt hylster, kroppen som beskyttende omsvøp. Det var noe med den nakne pulsen i det hustrig været ... og det rørte noe ved meg som for all fremtid skulle fylle meg med tunge tanker om ensomhet, hjelpeløshet, sårbarhet. En grell kontrast mellom liv og død. På en måte var det vakkert?! Og grusomt på samme tid, dette livet som nå lå der med sin aller siste puls.

Jeg plukket det opp.

Holdt det vart mellom fingrene og kjente at det fortsatt var et snev av varme i det. Kjenningen av det lille livet sendte en kuldegysning gjennom meg. Det dunket en hurtig takt, en krampe, og like snart avtok livskraften. Hjertet stoppet. Der stod jeg altså, med livet og døden i den kalde neven, omsluttet av denne tunge, våte høsten, blant råttent løv og tomme tre kroner, midt i Sofienbergparkens vestre del, som frem til 1961 hadde vært kirkegården i nabolaget.

VI HAR HATT FAMILIETREFF på Astrup Fearnley Museet i anledning min bursdag. Europe, Europe. En merkelig utstilling, spør du meg. Hummer og kanari. En hel del unge kunstnere, alle under 30, som forsøkte å formidle noe om det å være global. For meg strandet det ett eller annet sted mellom storbyene på kontinentet, og for å være ærlig var det litt vanskelig å få noe grep om det hele. Utstillingen startet med en tilsynelatende kommersiell stand, sponset av Samsung, noe en utstillingsvert forsøkte å forklare oss meningen bak, uten at vi egentlig ble klokere av det. Vi ble vel slått av det kommersielle preget også i Museet forøvrig, og at arkitekten hadde fått såpass mye spillerom. Vi diskuterte hvorvidt lokalet vi først kom inn i - det nedenfor museumsbutikken - ikke egentlig fungerte særlig godt til å formidle kunst.

Nå må det nevnes at det lå snø på taket, persiennene var lukket, så dette med overlys kom da heller ikke til sin rett, men vi var alle sammen svært skuffet, siden ingen av oss hadde hatt anledning til å ta en full runde i museet tidligere. Det skal til Museets forsvar sies at vi syntes de faste utstillingene fungerte veldig bra, spesielt Damien Hirst, som nærmest har fått sitt eget rom, hvor alt er oversiktlig. Det samme med Marianne Hekse sitt *tour - Retour* og *Gjerdeløa*. Det var helt fantastisk. Til og med min kjære, Caroline, kuratoren, var fornøyd da hun fikk se dette. Hun driver et kunstnerdrevet, ikke-kommersielt galleri og påstår at hun aldri har jobbet for penger. Nå vel, det stemmer vel ikke helt, selv om jeg også synes det er litt tøft, når hun hardnakket hevder dette. Det sier iallfall en hel del om henne.

Min søster, Lita, som jobber med den kulturelle skolesekken i Drammen, er også opptatt av kunst og teater. Hun var òg med. Det var godt for oss tre å komme over i den faste utstillingen, siden vi dro hverandre så voldsomt ned på den over-kuraterte *Euprope*, *Europe* utstillingen i den andre fløyen.

Min gamle mor meldte avbud. Noe alle syntes var trist. Øreverk og feber, ble det hevdet. Vi var enige om at det er omkring femti prosent sjanse for at hun innfrir til slike avtaler i Oslo, av ulike helserelaterte grunner. Caroline mener at det har sammenheng med feilernæring, eller altså dårlig kosthold. Hun, som vegetarianer, spiser ingenting ferdig fra pose, eller glass, alt skal lages fra bunnen, med ferske og rene matvarer. Min mor på

sin side, har problemer med frukt og grønt, og som du sikkert forstår er dette kimen til en god del meningsbrudd i vår ellers så fredelige, lille familie. Min søster nikket, til dels enig i at det muligens kunne stemme, dette med at prosentandelen for oppmøte var såpass lav, og at dette muligens kunne ha noe å gjøre med ernæring.

Min mor er snart sytti år og drikker én liter Coca Cola hver dag, spiser Toro-supper og sauser. Svært lite frukt og grønt. Det er ikke rart hun er så mye syk! ble det hevdet med store gester og utestemme, der inne i museet.

Ja, det kan vel godt tenkes det, nikket vi delvis samtykkende. Både min søster, Lita og jeg, vet at hun har et poeng, så vi tok det til oss, smilte og forsøkte å dreie samtalen over på kunsten. Hvorpå hun, Caroline, videre hevdet at utstillingsrommene i dette kanskje dyreste kunstmuseet i landet, overhode ikke fungerer til å formidle kunst. Akkurat slik kommer det til å bli med det nye Munch Museet også. Lambda. Samme greia! ble det videre ble det sagt: At hvite, firkantede rom med overlys og separate kunstnere ville ha fungert mye bedre. Bedre enn denne kunstarrogansen, dette overproduserte og gjennomkurraterte makkverket av en utstilling, som mest av alt opplevdes som en massiv arkitektonisk-ejakulasjon. Intet mindre! Alt dette ble ment hardnakket, og som om ikke det var nok, kunne jeg videre opplyse henne om at overetasjen til tider holdes stengt. Rommet der Odd Nerdrums fantastiske *Mordet på Andreas Bader* henger, sammen med den storslagne installasjonen til Anselm Kiefer: *The High Priestess/Zweistromland*. Hvorpå jeg fortsetter: Museet leier disse to rommene ut til næringslivet, og da stenges denne etasjen med to av de mest sentrale verkene i samlingen, etter min mening. Ja, fordi selskaper som Yara trenger litt miljøforandring og står der i kunstmuseet og snakker om kunstgjødsel og alle pengene sine. Jeg ser at hun er lutter øre, og fortsetter med enda en brannfakkell i blikket: Det paradoksale er at der står de, profitørene, og snakker om økonomi og vekst, foran dette bakteppet, den enorme bokhyllen til Anselm Kiefer, hvis tematikk omhandler kunnskap, kileskrift og sivilisasjonene vugge. Eufrat. Tigris, og paradiset som angivelig lå omtrent der. Dette området som nå er rammet av konflikter og krigføring i Nord Irak og Syria. Kileskriften i disse bøkene symbolisere jo visdommen i Mesopotamia, jordbrukets og sivilisasjonenes spede begynnelse. Og der, der står de altså, representanter fra næringslivet, med dette som bakgrunn for sine konserndirektører, som messer om økonomisk vekst og alt dette som jo er motsatsen til en bærekraftig utvikling.

Alt dette forteller jeg til Caroline, ettersom jeg har vært der å filmet som frilanser. Dette fyrer henne selvsagt ytterligere opp. Slik går vi altså rundt i museet og jazzet

hverandre opp med våre bråkete meninger, fulle av patos. Snart ser vi også humoren, og småler oppgitt av denne kommersialiseringen, akademiseringen av hele kunstfeltet, slik vi ser det.

Min mor kom altså ikke, så vi avlyser middagen på restaurant grunnet min blodfattige økonomi. Og siden Caroline heller ikke har mye å rutte med, da hun har kjøpt tomta og hytta i Enebak. Så vi velger å ha italiensk kveld hjemme hos Caroline og datteren. Det er Kine som lager middagen, 16 åringen. Fantastisk! Det er veldig godt. Alle er strålende fornøyd. Vi avslutter med italiensk is til dessert.

Da min søster har dratt hjem, kommer Kine inn til oss som tar en middagshvil på soverommet. Hun setter seg ned på sengekanten, lener seg over, forsøker å klappe den lille, grå kattungen, Malaika, som hopper hvileløst rundt, full av lekelyst.

Det er da det kommer:

Denne diskusjonen, som jo måtte komme på ett eller annet tidspunkt. Det er *da* våre holdninger blir satt på prøve, der nå vi må huske at kua har vært kalv og alt det der.

Hun sier det rett ut:

- Lurer litt på dette med hasj og marihuana. Hva er hva?

- Vel. He he. Kremt, svarer vi.

- Jo. Marihuana, eller grønt som det kalles, er bladene på planten som er malt opp til en slags tobakk, sier Caroline informativt, mens hasj som oftest er slike brune klumper man varmer opp og gnir i tobakken. Videre kan jeg tilføye at det er cannabisoljen som binder den brune klumpen sammen, slik at den ikke blir tørr og smuldrer opp.

- Ja vel, smiler sekstenåringen skjelsk.

- Virkestoffet heter THC, mengden og kvaliteten varierer, det sier noe om hvor bra eller dårlig hasjen eller marihuanaen er. Det er det som er litt farlig nå i dag. Før i tiden - da vi vokste opp - var det rimelig likt fra gang til gang. Nå i dag vet man ikke riktig hva man får, hvor bra de ulike tingene er. Alt dette kjemiske dopet som florerer, som er å få kjøpt over nettet, kan være opp til ti ganger sterkere. Altså ti ganger mer THC.

- THC blir på en måte som alkohol, kan jeg supplere med. - Det varierer fra drikkevare til drikkevare, hvor mange prosent alkohol det er, ikke sant?

Det slår meg at det høres ut som vi er profesjonelle på feltet, jeg gremmes. Samtalen fortsetter og det lite jeg kan gjøre for å stoppe det. Nysgjerrigheten til Kine har fått tenning, nå spør hun - grønn som hun er - om alt mulig, og vi forsøker etter beste evne å svare så ærlig som mulig.

Her sitter jeg, forsøker å komme videre med denne skrivingen, også ringer den irriterende telefonen og avbryter meg i min gjerning! Det er en ukjent dame. Fra Sveits! Hun mumler noe om hudprodukter for menn. Akkurat som om jeg bryr meg! Tenke seg, ringe slik midt i arbeidstiden og forvente at jeg skal slippe alt jeg har i hendene, for å gi min oppriktige mening hva gjelder hudpreparater av ymse slag. Nei! Dette blir for dumt! Jeg bestemmer meg for å svare med samme mynt.

- *Do you use any aftershave, shaving cream og cream after shaving.*

- *No!*

- *Do you use any other skin cream or lotion, in realtion to you shaving.*

- *No.*

Her lar jeg meg rive med og legger til: *Nothing.*

Hva er det hun tror, at jeg sitter her å skiver ganske for meg selv, og tar meg bryet verdt med å smøre meg inn med alskens velduftende godsaker. Nei. Jeg pleier altså ikke å dolle meg opp på den måten, iallfall ikke her i skivende stund, på hjemmekontoret. Her gjelder det egentlig bare å finne det første og beste, det jeg hadde på dagen før som gjerne ligger midt på gulvet ved sengen. Også kaster jeg det på uten ett sekund å miste, så jeg snarest kan komme i gang med dagens dont. Skjønt alt dette sier jeg selvsagt ingenting om til damen i telefonen.

- *Do you ever use any such preparations.*

- *No! Nothing, what so ever.*

Har da heller ikke en økonomi som tillater at jeg kan drive å smøre meg inn i tide og utide. Dette holder jeg òg for meg selv.

- *So what do you use when you shave ... a machine.*

- *I use a racorblade.*

Samtidig innser jeg at dette nok kan misforståes, men ettersom jeg er midt i skrivingen har jeg altså ikke tid til å oppklare den eventuelle misforståelsen dette måtte medføre. Får noen bilder for mitt indre blikk: Et barberblad, en hårete, skjeggete mann. Meg selv. Ja, ja, jeg må jo innrømme at det har fått lov til å gro litt vilt i det siste, men blir det for ille tar jeg bare frem saksa. Legger allikevel til, så det skal oppleves som litt troverdig, det jeg sitter å lirer av meg:

- *If the blade is sharp it is fine. If the blade is blunt, it is not so good.*

Så snart det er sagt innser jeg at jeg må holde engelsken min ved like. Noe som er

vanskelig når jeg nå sitter her å skriver på norsk, og for inspirasjon må lese bøker på mitt eget morsmål.

Hva med de høytsevendende tankene om verdensspråket? Hvordan skal jeg la leve og virke denne visjonen om en bedre verden, med kommunikasjon og forståelse, om jeg ikke selv lever ut selve grunntanken som må til for å realisere globaliseringsprosessene, med fri flyt av informasjon og kommunikasjonen på tvers av landegrensene ved hjelp av internett!? Ja ja, det ligger vel endel tiår frem i tid dette her, får heller ta det opp igjen når det eventuelt nærmer seg en avklaring.

- *So what does your skin look like Mister?*

- *Perfect. Completely perfect, if I may say so myself.*

- *And how old are you?*

- *46.*

Stillhet.

Nå hører jeg at vedkomne salgsagent blir rimelig slapp ... Det varer og rekker ... Nå koser jeg meg virkelig! Det er slike øyeblikk jeg lever for. Dette rekker jeg akkurat å tenke:

- *Well you sound a lot younger!*

- *Thank you!*

- *You are welcome. I hope you take it as a compliment.*

- *Yes I do. Thank you.*

- *Ok. Good bye and have a nice day Mister.*

- *Good bye.*

Dette var oppløftende må jeg si. Føler meg med ett ti år yngre. Dessuten er det moro å bruke kreativiteten sin litt utenfor skrivingen. Dette må jeg gjøre neste gang òg, om noen skulle ønske å selge meg noe.

Skjønt ved dette tilfelle er det faktisk sant: Jeg bruker ingen preparater, i det hele tatt, rent bortsett fra litt godlukt til fest. Sjampo og balsam. Men ikke hver dag. Balsam annenhver dag og sjampo omkring en gang i uka. Håret mitt har grodd seg forholdsvis langt, det virker sunt nå som jeg ikke bruker sjampo daglig, og jeg vil si at det har en fin lød, så noe riktig gjør jeg tydeligvis. Det hjalp nok også at jeg hadde en periode på tre måneder i sommer, helt uten sjampo, for å teste det naturlige preparatet: Einerlåg. Altså et oppkok på einerkvister, som jeg vasket håret med to ganger i uka. I tillegg brukte jeg balsam omtrent en gang i uka. Det gikk fint. Håret så bra ut, kanskje var det litt fett til å

begynne med, før kroppen ble vandt til det, men etterhvert så jeg virkelig ikke den store forskjellen, rent bortsett fra at det fikk en fin lød, så levende ut og fikk naturlig fall.

Er heller ikke plaget med eksem, tørre lepper eller tør hud, så jeg trenger virkelig ikke slike preparater. Trøster meg videre med at det nok hjelper litt på min benskjøre økonomi, med en slik holdning til alt dette. Slik jobber jeg, forsøker å skyve bort de tunge tankene om alt jeg burde ha vært, alt jeg burde ha fått til i en alder av 46.

Legger fra meg telefonen, vender meg mot skjermen og det videre arbeidet: I etterpåklokskapens lys burde kanskje Caroline og jeg ha gått nærmere inn på dette med avhengighet, gjentakelsesfare, og at det er lurt å vente så lenge som mulig før man eventuelt prøver å røyke hasj. At det - når sant skal sies - har gått ganske dårlig med alle de jeg kjenner som begynte med dette i ung alder, at det gjerne var de som begynte først det gikk dårligst med. Det slår meg nå, når jeg sitter her å summerer opp samtalen. Ja! Dette skulle jeg ha sagt! Ja-ja. Det kommer vel flere anledninger. Hvis ikke, må jeg passe på å nevne det for Caroline, at hun må sørge for å bringe dette på bane, så Kine får det hele og fulle bildet av saken.

Vet det innerst inne, at det kanskje ikke spiller så stor rolle, hva vi egentlig sier og mener, at hun og hennes samtidige må få erfare disse tingene selv, og først da vil hun forstå at det vi en gang snakket om kanskje bringer med seg en viss livsvisdom eller sannhet. Ja, om hun er enig da. For jeg må altså ikke glemme at hun har sin egen integritet, at hun er en ungdom, én som forsøker å finne ut av tingene og fote seg frem og inn i voksenverden.

Dette var første gang det kom opp. At vi følte oss forpliktet til å fortelle henne hvordan dette ser ut fra vårt ståsted, og det skinner vel sånn sett ganske klart igjennom hva våre holdninger er til saken. Selv om vi har blitt voksne og ikke har det store behovet for selvmedisinering eller virkelighetsflukt, lenger ... ja, eller hva det nå var som appellerte så sterkt den gangen vi var unge og søkte spenning. Nå vel, vi vokste opp og ble ansvarlige rollemodeller, vi òg. De som er unge i byen nå blir ganske så tidlig eksponert for slikt har jeg inntrykk av. Langt oftere enn da vi vokste opp, og visstnok er det langt vanligere i dag. De opplever det tettere på kroppen, må ta stilling til dette tidligere enn vi som vokste opp på 80-tallet. Det som er bra: er at ungdom i dag virker mer reflektere, de diskuter det åpent og mer inngående, ser tingene fra ulike synsvinkler og har tilgang til mer kunnskap enn det vi hadde, da vi vokste opp.

Det går ikke an å bare skyve dette under teppet, som om det ikke eksisterer, late som det ikke finnes, fordi det er ulovlig å selge stoffet. Det er få som tør å sette fingeren på det. Vi voksne er så redde for å bli stemplet, som brukere eller som useriøse. Slik jeg ser det, går det virkelig ikke an i 2015, hvor én eller to av ti hevder de har forsøkt dette allerede på videregående, eller tidligere. Vi må altså ha et mer nyansert bilde, forsøke å forstå.

Og nå, nå måtte vi altså ta denne diskusjonen med 16 åringen, og ble virkelig satt på prøve, når vi egentlig bare ønsket å ligge i fred, hvile ut etter middagen. Det kom så bardust på, det eneste vi kunne gjøre var å forsøke å svare så ærlig vi kunne. Videre hadde hun forstått noe som har vært holdt hemmelig for henne lenge: Det var da hun påpekte at røyken til faren hennes luktet annerledes: at han videre hadde hevdet at det var urter. Alle tre i sengen, humret litt av det. Kine oppå dynen i fotenden. Caroline og jeg oppstyltet mot sengegavlen bak. Samtidig lå det noe under. Alle tenkte - iallfall tenkte jeg - at det kanskje var noe av grunnen til at faren ikke riktig har klart å ta sitt pappaansvar.

Nå sitter hun altså der og forstår mye av dette, samtidig som hun lurar på det ene og det andre. Det er ikke alt vi kan svare på, men vi har da noe erfaring. Begge har vi vært ute en vinternatt før, så vi vet litt om det, selv om vi forsøker etter beste evne å holde det på armlengdes avstand, nå som vi har blitt eldre. Men, vi har da vært unge vi òg. Så vi må ikke være kategoriske, si at hun ikke får lov, true med husarrest eller inndragelse av ukelønn. Vi kan ikke det. Det ville ikke fungere i det lange løp.

Det blir litt som de to som skulle hoppe i fallskjerm, for første gang, over Jarlsberg flyplass. De fikk streng beskjed av instruktøren om ikke å treffe det store åpne røret i enden av rullebanen. For all del, sørg for *ikke* å lande der! Hvorpå det neste som skjer er at begge to lander prikk i røret i enden av rullebanen. Begge to treffer det ene lille punktet i hele det vidstrakte landskapet, det eneste punktet som det ble advart mot. Som om dette ordet: Ikke! Førte til at de bare, *måtte*!

Jeg ender opp med å si: At om hun absolutt må gjøre det, så gjør det i kontrollerte former, hjemme sammen med gode venninner og la det bli med det. At dette blir akkurat som med drikking, det går sikkert greit om man tar noen øl på fest en gang i uka, eller to, at alt utover det fort kan bli misbruk. At selv bananer er farlig om du tar for mye av det, alt med måte og bla-bla-bla.

Også avslutter hun med å snakke om eufori, og dette hun har hørt om orgasmer og narkotika. At det høres ganske spennende ut, men at hun har bestemt seg for først å

teste ut når hun blir gammel og allikevel skal dø. Ja ... jo vi var vel enig i det, men kunne tilføye at man likevel får medisiner som morfin og slikt, når man er syk og har vondt, på slutten av livet. Hm ... ja, jo ... hun mente kanskje å prøve det litt tidligere enn akkurat på dødsleiet, da.

Ja ja, så da har vi forhåpentligvis kjøpt oss litt tid, tenker jeg. Omkring femti-seksti år, før problematikken med sterkere stoffer kommer opp igjen, ja, om hun forstår gravalvoret som hviler i disse tingene, da. Og det tror jeg at hun gjør, for hun virket ganske reflektert og klar: At det å reparere er dumt. At hverdagsbruk er det verste. Og at det fort leder til sterkere stoffer om man begynner å øke dosene eller hyppigheten.

Kine drikker seg heller ikke spesielt full. Som hun sier: Det er skikkelig harry med fulle folk! Og: At hun ikke vil bli som mora si! Hvorpå jeg smiler for meg selv og håper at det svir litt. For samtidig hjelper det jo meg om Caroline - og jeg - klarte å ta det litt mer med ro med denne hodeløse drikkingen, som vi ble oppflasket med på 80-tallet og fortsatt den dag i dag sliter med å ha et avslappet forhold til.

Brått dukker 12åringen opp, midt i denne samtalen. Jeg kremter høylytt et par ganger. Kine, Caroline forstår. Juni er for ung. Det er ingen grunn til å snakke om disse tingene foran henne. Samtalen skifter spor.

Det er da det kommer til overflaten. Tro det eller ei:

Kine, 16-åringen har begynt å snuse!

Ja, på fest!

Hun har altså blitt en festsnuser! Hun som kalte meg for røyker da jeg hevdet at jeg kun var hytterøyker.

- Ja vel, ja, så du har blitt en snuser! kunne jeg replisere med.

Hun smiler med et uutgrunnelig uttrykk, samtidig ser hun på meg med en slags respekt, en varme jeg valgte å ta til meg ...

Det er noe med den alderen som er utrolig fin.

LISE HADDE LA SEG godt til rette på sofaen, krøllet seg sammen under det fargerike lappeteppet og lot fingrene vandre kjærlig på undersiden av magen, mens hun forsøkte å fornemme det lille livet som hadde forankret i der inne i det røde mørket. Hun forestilte seg at hun kjente noe, for så i neste øyeblikk blåse det bort og tenke at det sikkert bare var innbilning. Hun visste det egentlig: At fosteret var så lite nå ved livets forstadier, at det nok ville ta en stund, før de første, vare sparkene ville kunne bekrefte denne kjærlighetens ytterste konsekvens. Skjønt det føltes allikevel godt å stryke fingrene slik på undersiden av magen, la forestillingene yngle, tenke på dette lille livet som hadde fått feste, og som nå tumlet rundt der inne. Kileklappingen fikk de ørsmå hårene på magen til å reise seg. Den gode følelsen bredde seg oppover mot brystene.

Hadde de blitt større?

Nei, hun slo det fra seg med det samme.

Det å ligge slik alene og vente på Edvin under pleddet foran tv-en, eller i senga, hadde etterhvert blitt en vane. Han holdt seg nok litt unna nå, kjente hun ham rett. Han gjorde gjerne det, når ting ble komplisert, eller til de tørste bølgene hadde lagt seg. Lise Louise fortsatte å kjærtegne seg selv. Det var deilig å kjenne varmen fra sin egen kropp strømme som en varm pust ut fra lappeteppet, da hun løftet det opp foran ansiktet og lot det falle ned igjen. Kanskje var dette et slags substitutt for den nærheten hun savnet i Edvins fravær.

Etter en liten stund reiste hun seg, gikk over furuplankene på stuegulvet, inn på de varme, hvite flisene på badet. Tok av seg genseren og strevet litt med knappen til de tettsittende dongeribuksene, før den slapp med et lite *knepp*. Dro ned glidelåsen og forsøkte å frigjøre den svulmende rumpa fra de tettsittende benklærne. Lise vrisket på de nøttebrune lårene, den hvite bikinirumpa smatt et lite øyeblikk frem i det sterke lyset, men la seg like snart tilbake og i skjul av den mørkegrå bokseren. Så ålte hun seg drevent ut, fikk buksa over knærne, halte og dro, stod på et ben mens hun lente seg til vasken. *Nå!* Der smatt den av foten med et lite rykk. Hun var nær ved å dunke håndbaken i vasken da buksa ble vrent av. Tenkte at det var på tide å skifte ut de trange klærne, få seg noen nye hverdagsbukser som var litt mer komfortable, ja, for om ikke lenge ville vel magen

uansett sette punktum for det trange tøyet.

Selv om Lise var knappe tre måneder på vei, hadde hun begynt å legge seg litt ut over rumpa og lårene. Kanskje var det også et resultat av all inne-sittingen og redebyggingen som gav en slik oppsving i fettlagrene. Hun måtte jo ha litt å gå på, nå fremover. Lite trening ble det òg.

Slike trange bukser kunne vel ikke være særlig bra for fosteret! Lise Louise kastet dem fra seg som om de aldri mer skulle på. Singleten gikk samme vei, ned på gulvet foran doen. Nå ble hun stående og betrakte seg selv i speilet. Hjertesorgen og de siste tolv timene preget de vanligvis så myke trekkene

Et håpløst forsøk på et smil havarerte i speilet.

Dette var rett og slett et trist syn!

Rynkete. Dratt. Uformelig. Det glatte, vakre og bekymringsløse uttrykket var som borte, hun så rett og slett for jævlig ut! Hun følte seg fem år eldre! Med en viljeanspennelse tok hun seg litt sammen og skvatt litt kaldt vann i ansiktet. Det rant nedover den nakne overkroppen, ned på de hvite flisene mellom føttene hennes. Hun fotet seg litt unna den lille vanndammen, tørket seg raskt med et hvitt håndkle. Rufset seg i ansiktet, maste liv i kinnen med håndflatene. Det hjalp litt, faktisk. Noen av de billedskjønne trekkene var straks tilbake. Hun dro opp et skarpt og hardt drag i de knallgrønne øyene, det hjalp, hun så med ett mer fokusert og tilstede ut. Hun smalnet de mørke brynene, gjorde seg morsk, streng. Det gjorde utslaget, helt klart. Formløsheten var borte, erstattet av verdighet, stramhet.

Lise Louise Hedvig Barth målte seg selv opp og ned i speilet med et kritisk blikk. Ja jöss! De *har* blitt større, tenkte hun noe oppløftet. Men var det ikke litt for tidlig i svangerskapet? Kunne det stemme? Ja! Jo! konstaterte hun, det hadde faktisk kommet på litt ekstra. Lise trykket og klemte, løftet brystene opp, vurderte dem ettertrykkelig i speilet, la hode på skakke som en hestekar vurderer gummene på en hesten som skal selges. Da hun slapp dem, gjorde tyngdekraften resten. De deiset, duvet, dissende. Nei, de var da ikke like spenstige som før ... kunne det stemme at de hadde vokst, blitt mindre stramme? Ja! Lise var helt overbevist. Brystene hadde endret form og konsistens. Blitt en anelse større. Selvbedrag. Ja vel, mulig det, men hva så? Om det kunne få henne på bedre humør, var det vel greit.

Ansiktet i speilet var pent rammet inn av det sorte håret, den velklippede bobben og den snorrette luggen med to tupper som tangerte munnvikene på hver side. Lise løftet

overleppen opp og forbi smilet, dro opp en grimase, blottla tannkjøttet.

Æsj, så gule de hadde blitt!

På tide med en tannbleking, tenkte hun, selv om hun visste at det kostet nærmere tre tusen kroner. Penger hun og Edvin ikke hadde for øyeblikket. Det hadde jo kostet en hel del å komme i orden med ny leilighet. Så hun slo det fra seg. Det fikk vente.

Sekstibussen til Vippetangen kjørte nedover mot Tøyensenteret. Det klare, grønne blikket hennes var tilstede i bussens bane. Hun la merke til. Hun tenkte at den røde leddbussen tok mye plass i det urbane landskapet, der den dro av gårde nedover mot sentrum med sin duvende tyngde. Snart forsvant den ut av synsfeltet. 60 Vippetangen stod det på bussen. Det fikk Lise til å tenke på sol og sommer. Øyene. Strendene og det deilige vannet. Det varme vannet om sommeren, det som benyttet enhver anledning til å ta seg en dukkert i. Også hun da, som var født i vannmannens tegn. Litt komisk, egentlig, at hun skulle være så opptatt, så glad i vann, på tross av at stjernetegnet i seg selv var et luft tegn, i følge astrologien. Nå vel, forstå det den som kan. I venninnegjengen var det alltid hun som var den første til å hive seg hvinende i sjøen, skjønt, kunne det også være et lite ønske om å bli sett, nettopp da, på den måten? Og når de andre gikk hutrende opp av vannet, én etter én, ble hun gjerne værende helt til sist. Kanskje var det den store rumpa, de kraftige lårene, polstringen, underhudsfettet? Hun ble i alle fall ikke så lett kald. Og Lise var et godt flyte-emne. Ikke tykkfallen, men mer av den burleske sorten, med formene på de rette plassene. Den gode, myke og forholdsvis store kroppen holdt seg varm, lenge etter at beinrangelene, og de andre glattskurte jentene i vennegjengen hadde kastet inn håndkleet. I virkelig gamle dager, tenkte hun og stilte seg opp i profil i speilet, da skulle damene ha litt fett på kroppen. Store former og hofter, fettlagere som fikk dem igjennom en lang kald vinter. De hadde lettere for å overleve om de var slike robuste fødemaskiner. Nei. Lise var aldeles ikke skamfull over fasongen sin. Slik ble hun stående å se på rumpa si som bulte ut bak og magen som var i ferd med å legge seg opp på samme måte foran, ja, iallfall om hun presset ... strakk bukskinnet.

Utenfor baderomsvinduet forvant bussen i bakken ned mot byen. Det hadde brått blitt vinter. Litt merkelig, egentlig, at høsten lik som kun hadde vært der på snarvisitt. Lise Louise Hedvig Barth spriket med fingrene og lot hånden gli som en kam gjennom det blåsorte håret. Det var mykt og deilig, kilte i gropene mellom fingrene. Nå klarte hun heller ikke å la være å smile til seg selv i speilet, samtidig som hun kjente varmen fra flisene stråle opp under fotsålene. Hun forstod det. At tilgivelsen kom krypende på alle

fire og ville ha henne myk og føyelig. Og det var enklere å tenke på den måten nå, når hun så på seg selv med varme. For når alt kom til alt, var det vel ikke så halv-gærent å være Lise Louise, tenkte hun nå som hun hadde bearbeidet tankene, fått episoden fra tidligere litt på avstand, ja, når hun nå så det hele i et litt større perspektiv.

- ER OPPTAKET I BOKS!

Ropte Gunnar med oppspilte øyne, fra bak cymbalene. Svett og utslitt. Armene med trommestikkene lå slapt i fanget.

- Ja da, masa! Slapp av. Alt. Sammen. Er i påsan! Det ligger her på harddisken, så ta det bare helt med ro, ropte Anders tilbake fra kontrollrommet.

Edvin smilte. Han var lettet over at det ikke hadde oppstått noe tull under opptaket. Nå var han litt utladet og sliten. Det hadde nok tappet ham, øvingen, historien om spurven, opptaket som for all del ikke måtte feile.

De to stemmene fortsatte å rope til hverandre fra hvert sitt rom:

- Det var godt!

- Hæ!

- At ikke strømmen gikk!

- Å, nå. Ja. Jo!

Ja, tenk om den hadde gått, strømmen ... om låta ikke hadde blitt lagret på harddisken! *Krise! Helt klart.* Ville han maktet, evnet å få det til like bra igjen? Edvin var usikker. Edvin fortet seg ut i studioet, kikket på opptaket som lå over dataskjermen som én lang, sammenhengende *waveform*.

- Har'u lagra'n?

- Selvsagt har jeg lagra. Den er jo ikke i påsan før den er på disken! Hva trodde du?

Det gjaldt å være rask med å få lagret materialet, en rutine som var spesielt viktig på grunn av det upålitelige bygg-strømanlegget på kulturhuset. Med sikringer som til stadighet gikk, var et slags strøm-anarki på den tiden, som fungerte på den måten at folk nappet ut andres strømledning, koblet fra hovedstrømmen i en hel fløy om så var, så hele musikkavdelingen lå mørklagt, for å sette på en vifteovn inne hos seg, eller fordi vedkomne trengte å bruke vannkokeren. Ja, så om noen andre hadde fått det for seg at det ville smake men en kaffetår, akkurat da, ja, så ville opptaket, historien om spurven gått tapt.

- Nei. Nei. Jeg bare dobbeltsjekker. Du vet jo hvordan det er med strømmen her.

For det låt vel bra det der, eller?

- Drit bra! Beste impro så langt!

- Ha! Ja ... jo ... det var ... eh.

Sliten og utladet kom ikke vokalistene på noe mer å si om saken.

- Ok, la oss ta en liten pause. Så hører vi på det etterpå. Hva?

Det var ikke egentlig ment som et spørsmål som krevde noe svar. Anders ventet heller ikke, bare forsvant ut døra i samme øyeblikk som det var sagt. Edvin ranket seg opp i ryggen, strakk seg litt og tok seg tid til å puste ut med lukkede øyne. Etter at det var gjort, gikk han etter de andre opp trappa og var i bunn og grunn rimelig fornøyd med seg selv og bandet. For det fungerte gjerne slik når bandet improviserte: Hadde de pratet om noe tidligere, dukket det gjerne opp i den improviserte teksten, litt senere på øvinga. Musikken fra de andre instrumentene, lot seg farge av ordene, av stemningene og vice versa. Historien om spurven hadde Edvin forsøkt seg på én gang tidligere, men fikk det liksom ikke til å sitte. Nå derimot, når materialet hadde fått modnet litt i ham, når han følte inspirasjon og spilleglede, da gikk det bedre.

Forskjeller ville det selvsagt være, fra gang til gang, så lenge de ikke øvde låtene inn med beinhard disiplin og klokkeklar presisjon. Knepet med improvisert tekst, slik Edvin så det: Var å ha noen slike historier i bakhånd. Noen knagger å henge improvisasjonen på, stikkord, som kunne bli til setninger, lyssatt og fargelagt, der og da i henhold til hva som skjedde i musikken forøvrig. Som ved et magisk trylleslag falt liksom alt på plass når de improviserte seg frem. Det var godt å stå slik midt i lyden, midt i dette ville oppkommet som omsluttet ham helt og fullstendig. Akkurat da, i de øyeblikkene var det at det levende livet pulserte på det heftigste i ham. Edvin Andersen levde for det, disse korte øyeblikkene hvor all deres virketrang og kreativitet dro innover mot midten og fylte øvingsrommet, som tett røyk har den egenskapen å dra ut fargene av omgivelsene, for så i neste øyeblikk å fordunste slik at hele den oppdemmede paletten kommer for dagen. Ordene og musikken som da strømmet ut av vokalistene fikk med ett alle regnbuens nyanser, alt stod frem, klart og rent. Akkurat da, når de skapte helheten sammen, da når musikken fikk liv og nerve. Lik en kjærkommen og varm fönvind over et islagt vann ... som et lite vindpust i det evige vakuumet. Akkurat da, i slike stunder dunket det heftig innunder brystbenet på ham. Ikke når bandet var i øvingsmodus, når de terpet på tingene, nei, denne totale følingen med musikkens innerste vesen skjedde i disse korte, magiske øyeblikkene, når alle var tilstede og det dro utover i nye retninger. Og kanskje var dette

én av årsakene til at de sjeldent klarte å gjøre låtene, arrangementene helt ferdig: At de ikke evnet å bevare magien, holde den fast over tid. At Edvin og Anders muligens var litt for rastløse, for kreative til å stoppe opp å dvele ved tingene. Dette stadige ønske om å skape noe nytt nappet og dro. Ja! tenkte Edvin, på vei mot toalettet i bakgården, vi må ha dynamikk, liv og nerve, ikke hvile trygt og mykt på en pute av middelmådighet.

SLIK I PROFIL SÅ LISE hvordan magen i speilet bulte ut. Hun presset, skjøv den frem alt hun klarte. Ved å fylle lungene med luft og tvinge trommeskinnet i spenn og samtidig svaie i ryggen, fikk hun en fornemmelse av hvordan hun ville komme til å se ut.

Nå skulle han sett meg, tenkte hun. Akkurat sånn, med armene slapt ned langs siden ... Hun gjorde seg ytterligere til. Han hadde vel fått sjokk, hylt ut og løpt av gårde med armene over hodet. Ja, eller mon tro om han ville stråle opp som en sol, ta meg i armene, svinge meg rundt? Kanskje ville han bli sint, si at tiden ikke var moden, at vi må ta det bort!

Ta det bort! gjentok hun for seg selv. Nei. Huff. Det var vel ingen annen måte å få fred på, enn å buse ut med det snarest mulig. Hun forstod det. Men hvordan? Og når?

Hun vasket hendene raskt og effektivt, mest for å ha det gjort, deretter lente hun seg frem, fortsatte å granske ansiktet. Forsøkte lure seg selv frem, det ærlige og oppriktige uttrykket, uten at hun smilte eller mente noe utover det som kunne avleses i speilet. Da, når hun så forbi alt det andre - like inn i sjelen innbilte hun seg - kom hun til å tenke på det faktumet at hun hadde gått på p-piller da det lille frøet i henne ble plantet. Hun hadde forsøkt å fortrenge det, den noe listige unnfangelsen, og at hun kanskje-muligens hadde slurvet litt med sakene.

Nei, det var da bare et uhell, var det ikke?

Eller hadde det vært et håp der?

Et håp om at noe ville komme ut av det. Dette måtte hun for all del ikke nevne for Edvin, det ville bare gjøre saken verre. Skjønt tankene om at hun hadde ført ham bak lyset, de lå der og ulmet i samvittigheten. Noe hun ville komme til å leve med resten av livet ... Men var det nå egentlig så ille? Edvin var jo så treig, hun ville jo bare ha litt fortgang i sakene. Hun kunne vel saktens nevne det, når barnet var født og ting hadde roet seg. Han ville vel ikke ha det u-gjort, da, når barnet og følelsene for dette først var der. Kanskje han til og med ville si at det var lurt, at det var noe av det smarteste hun hadde gjort. At de aldri ville ha fått barn om hun ikke hadde tatt grep, fått i gang prosessen. Ja, da ville han nok forstå at det, når barnet vokste til og han hadde knyttet noen nære bånd.

Som en abort, tenkte hun i et forsøk på å rettferdiggjøre sine handlinger. Også

forsøker man igjen siden det første fosteret ikke festet seg. Når så det neste barnet blir født og får sin personlighet, da kan man ikke gå rundt å gråte over det barnet man mistet, for uten aborten ville jo ikke det fantastiske lille livet som kom etterpå blitt til.

Uansett hva som videre skjedde, måtte hun for all del ikke si noe om dette, ikke nå. Han ville nok føle seg bondefanget, lurt opp i stry, presset til noe han ikke hadde planlagt. Ja, det var en kinkig situasjon, men selv om hun var ansvarlig for å ha havnet i denne situasjonen, angret hun ikke, for hun ville så gjerne ha barn. Lise begynte å dra på årene. Edvin hadde gode gener, så hvorfor vente? Slik hadde hun tenkt, også skjedde det bare, fordi hun muligens hadde slurvet litt med pillene og tidene. Nei, det var ikke lett. Men én ting var helt sikkert: hun måtte bare se til å fortelle ham at hun var gravid, få det på bordet, en gang for alle og finne ut hvor han stod.

«Men Lise, da. Jeg trodde du gikk på pillen?» ville han kanskje plumpe ut med.

Hva skulle hun svare?

«Sånt kan skje, vettu, selv om man er på p-piller. Undersøkelser viser at det ikke er hundre prosent sikkert, vettu.»

Eller, hva med å fri til manndommen hans:

«Du er jo så fertil og viril. Nei, de lar seg ikke stoppe, de super-svømmerne dine, vettu.» Si det med overbevisning, tant og tøv i blikket, og peke på kronjuvelene hans. Nikke. Kanskje blunke med ett øye og knipe ham i kjaken. «Nei, når de der først har bestemt seg. Oi oi oi! »

Ja, det kunne kanskje fungere. Eller hun kunne holde ham mykt om pungen, blafre med øyevippene, full av kvinnelist og gi inntrykk av at hun ville ha mer av disse godsakene, sporenstreks.

Eller:

«Vi går rett på samme hva vi støtter på.» Avslutte med å løpe sik-sak mens hun utstøte noen typiske - eller kanskje heller - noen atypiske celle-lyder. Joda, Edvin hadde god humor. Det kunne tenkes at noe slikt kunne løse opp stemningen. Lise flirte litt for seg selv, da hun innlot seg på dette i praksis på det trange baderommet ...

Det ble en kort seanse. Hun tok seg sammen.

Ble stående å betrakte den nakne kroppen i speilet ...

Joda hun hadde blitt større! Tanken på at de kvinnelige formene, i særdeleshet at puppene hadde blitt større, fikk henne på litt bedre humør. Lise hadde ofte tenkt at de var for små, men når hun hadde tatt opp dette med venninner, eller tidligere kjærester, spurt

dem rett ut, var svaret alltid like diplomatisk: «Puppene dine er akkurat passe, Lise.» Hva slags svar var det! Det fikk hun altså ingen ting ut av. Dessuten trodde hun ikke på det. Slikt sa de bare for å være høflige. For ikke å såre. Men, hun visste det, innerst inne: At i forhold til resten av kroppen, var balkongen noen kvadratmeter for liten.

Det spilte uansett ikke så stor rolle, lenger, ikke nå som hun var blitt litt eldre og mer fortrolig med sin egen kropp. Og nå, tenkte hun, kommer puppene helt sikkert til å vokse mye de nærmeste månedene. Ja, en C-cup ville vært fint, tenkte hun fornøyd, smilte til speilbildet og lot fingertuppene gli dunlett nedover magen. Hun kjente solstrålene - som kom inn gjennom vinduet bakfra - mot ryggen, hvordan det gylne lyset la seg mykt og varmet huden. De ørsmå hårene på magen reiste seg, strakk seg imøtekommande mot de lettvingende kjærtegnene. En bølge av velbehag skyllet over henne, det ilte, prikket ned i tærne og ut i hårfestet, nå dro det over henne en god følelse av nærhet til sin egen kropp og dette yrende lille livet i henne.

Lise snudde seg rundt, gikk bort til badekaret, dro dusjforhenget til side, skrudde på kranen, ble stående og betrakte vannet som sakte fylte bunnen av det hvite karet. Alt var annerledes, nå som hun i grunn var to og ikke én. De var besnærende, disse tankene hun hele tiden falt tilbake i. Individet som fortsatte å vokse i det røde mørket hennes, som en dag skulle krabbe, gå, herje rundt omkring på egne ben.

Også fødselen! Tankene om den fylte henne med angst. Det hjalp da heller ikke at moren ved en anledning hadde påstått: At det var ekstremt vondt. At hun, moren, bare fnyste av alle de som sa eller mente at deres fødsel hadde gått *så* greit. For henne, moren, hadde det vært som å drite et piano! Tenk, få seg til å si noe slikt! Hennes egen mor. Hennes eget kjøtt og blod. Selve grunnfjellet. Nei, det var rett og slett tankeløst! Flaut, var det! Og langt ifra sannheten, måtte hun bare anta, ettersom moren som var nordfra og hadde en lei tendens til å overdrive, bmed store ord og sterk skyts. Hun snakket alltid så høyt, som om hun stod til rors midt i stormen og måtte rope for å overdøve det voldsomme været. Hvorfor skulle hun, Lise Louise, som jo nettopp var dette mye omtalte pianoet, hvorfor skulle hun liksom ha vært så mye verre å klemme ut enn andre! Nei, det kunne ikke stemme. Tre kilo, var ikke det omtrent normalen? tenkte hun mest av alt beskjemmet over morens manglede takt og tone.

Lise lot seg falle inn i stillhet. Kjente på roen. Ble stående å betrakte dampen som steg opp fra vannflaten i døsige hvirvler. Nå var det på tide å bremse farten på tankehjulet, slappe av, nyte stunden. Brått følte hun seg litt tanketom, etter de siste timenes

turbulerende aktiviteter.

Det var godt.

Hun trengte ro, litt fred fra seg selv og det tilbakevendende tankelivet. Det varme vannet steg i karret. Hun tente te-lysene i glasslysestakene rundt om på badekarkanten. Krystall. Glass. Vann. Damp. Og det hvite karet, alt sammen som kom til sin fulle rett, da hun skrudde av taklyset og lukket gardinene.

Så rart! hvordan de levende flammene som blafret, og det varme lyset endret hele rommets karakter. Ritualet med de levende lysene markerte på en måte overgangen mellom dag og kveld. Og nå, da alle de levende lysene var på, ga det rommet et eksotisk preg, som nå - mer enn ellers - behaget henne. Endelig kunne hun slappe av, få litt fred fra seg selv. De levende lysene kastet dansende skygger over de hvite flisene på veggen bak. Med den gode følelsen i kroppen, og det lune, varme lyset i rommet, kom tryggheten. En hjenetåke la seg som et døsigg slør, lik vanndampen lå som en stadig skiftende og gyllen aura over vannflaten. Det dampene halv-mørket, var akkurat hva Lise Louise trengte nå.

Hun følte en samhörigheten med alt dette varme og lune. Og snart var karret fult. Nå først kjente hun at hun begynte å bli kald. Det var som om det klare, rene vannet hvisket fristene, med sin dampende ånde. *Kom. Kom til oss!* Ørsmå bølger bredde seg langs vannflaten, da hun berørte kanten på karet. Bølgene fant gjensvar i flammene og dampen. Den varme, rene, energien omsluttet henne og de tre elementene bølget lik som i en og samme takt.

Vent! Var det ikke noe hun hadde glemt?

Jo!

Hun gikk ut på kjøkkenet. Åpnet kjøleskapet. Tok ut en iskald, duggfrisk øl. Satt den på kanten av karret. Nå endelig, var hun i frisonen. Den mørke, rolige vannflaten ble satt i bevegelse da tåen sakte brøt gjennom. For å nyte hvert eneste lille øyeblikk, forsøkte hun å være helt til stede med alle sine sanser. Det behaget henne enda mer og nytelsen ble mer intens. Endelig var hun tilstede i nuet, i seg selv og alle de ørsmå detaljene som utgjorde helheten.

NÅ HAR DET BLITT slik at jeg altså ikke klarer å la være å bryte inn i historien om Edvin og Lise, som om denne, min egen, plutselig er så mye viktigere. Det er to ting som gnager i meg slik at jeg ligger våken til langt på natt. Det ene er: At min gode venn sitter i stuen her, med sin sarte hjertesang og må avbryte aktiviteten fordi disse intolerante menneskene under meg ikke kan unne oss, unne meg, et par timer med besøk, litt liv og røre, musikk og glede. Hvorfor kunne de ikke bare satt i øreplugger, denne ene gangen i året hvor jeg har bursdagsbesøk. Tatt det litt lugnt. Nei! Jeg får en følelse av at de sitter der nede å lytter:

Hysj vær stille, jeg kan ikke høre hva som skjer der oppe!

Slik oppleves det å ha disse pietistene så tett på kroppen. Trakassering! Det er det det er! De trakasserer meg, når de kommer slik å klager stadig vekk, ja, de provoserer meg med sin egen forstillelse. De kan vel ikke forvente at alle andre går rundt på tærne, fordi de vil ha det dørgende stille. Nå ja, så er jeg kanskje litt høylytt! Humøret kan nok svinge fra de jublende høyder til et noe dypere tungsinn, til tider kan jeg - og mine - være fulle av patos og virketrang. Slik er jeg bare, har alltid vært slik og kommer helt sikkert ikke til å endre meg nevneverdig fremover. Akkurat som det ligger i et barns natur å hoppe, leke og danse. De kan altså ikke forvente å endre meg, mine holdninger eller personlighet, ei heller mine venners, eller min datters. Tenk, komme her å helle isvann i blodet på meg, slukke mitt gode humør. Slik stamper de også samtidig ned det gode og velmente budskap, de myke tonene i meg. Som om det ikke skal være plass, rom for det levende livet! Også irriterer det meg grenseløst at mine fordommer til de grader får slik næring, at jeg blir surmaget og så lite forsonlig, når det nettopp er det motsatte jeg ønsker å forkynne, å la virke rundt meg og mitt. Ja, nå har det faktisk blitt slik at sinnet og det vonde har fått rom i meg, når de må legge slik en demper på selve livsgleden og min, vår utfoldelse. Det får frem det verste i meg, og paradokset er jo nettopp det: at jeg sitter her å skriver, forsøker å se for meg en fremtid hvor forsonlighet og toleranse skulle være en dyd, også rives, slites jeg rundt i denne hatefulle tanketåken. Det irriterer meg så til de grader, at jeg har dette så tett på livet. Aldeles fortærende er det! Ikke kan jeg gjøre noe for å løse konflikten, heller, foruten å holde fast, klamre meg til det som er varmt og levende, det som holder

meg oppe i hverdagen.

De må nevnes at de under meg og jeg har vært i møte med en representant fra styret, vi har endog pratet om dette, men de står steil på sitt og vil ha seg frabedt at Juni eller hennes venner hopper eller danser på dagtid, eller at jeg har musikerbesøk og spiller musikk forholdsvis lavmælt etter klokken ti. Hovedproblemet er vel at mine gjester er vandt til å prate høyt, spille og trampe takten der de bor, de vet altså ikke hva som gjelder her. Det er mulig at mine naboer har blitt *såpass* bortskjemte, fordi Juni og jeg egentlig er ganske stille, vanligvis, så når vi får gjester blir det for mye for dem. Jeg kan heller ikke gå rundt å hysje ustanselig på mine gjester, det går altså ikke an, folk må få lov å være seg selv, agere i sine egne liv.

Det andre som rir meg: Er at jeg var en ute på byen i går. Ja, torsdag er min og Caroline sin dag. Da er vi sammen. Ettersom vi er særboere må vi ha et slikt system. Jeg drakk vel syv-åtte halvliter. Det gikk ganske bra, for jeg brukte lang tid. Problemet er at det later til å gå ekstra fort unna med drikkingen, når jeg kommer ut på byen, kanskje har det noe å gjøre med at nervene slår inn, og at hendene må ha noe å drive på med, ustanselig. Nå vel, kattungen var det som reddet oss i går. For vi måtte jo hjem til den. Naboen til Caroline som passet på katten, ga oss én time til å komme hjem, da vi ringte henne i ti tiden. Hun er pensjonist, ville legge seg, om mulig sove sammen med katten. Men ettersom jeg ikke hadde sett kattungen på en *hel* uke, fikk jeg overtalt Caroline til at vi to dro hjem til henne, litt tidligere enn planlagt, og hentet katten hos barnevakten slik at vi kunne sove med den. Det handler om prioriteringer. Det skal jeg ha. I dette tilfelle synes jeg virkelig at mine prioriteringer var særdeles gode. Det var en aldeles strålende natt med kattungen som sov mellom oss i senga. På et tidspunkt lå vi i skje, alle tre. Katten var høyt og lavt, men å jage sin egen hale under min dyne, der gikk grensen - jeg sover tross alt naken.

Da jeg satt meg til for å skrive i dag, litt senere enn vanlig, strømmet altså ordene ut av meg. Alt falt på plass, jeg gikk tilbake til det jeg skrev dagen før, endret og la til, språklige vendinger jeg tidvis er rimelig fornøyd med.

Ja, i dag renner det visst bare ut av meg.

Er det da ikke aldeles fortærende! Her forsøker jeg å skrive en bok som på mange måter handler om et oppgjør med det utsvevende bandlivet og all drikkingen. Også viser det seg at jeg skriver bedre dagen derpå! Iallfall er jeg mer kreativ, nå. Eller er det rett og slett det at jeg er i så strålende humør, at det meste får passere min indre kritiker? Vet ikke

riktig, men kanskje jeg bør legge dette inn i skriverutinene: Fokuserer på å skrive nytt materiale på slike dager som denne, og ta de sure rundene med sletting og revideringer de andre dagene, når jeg er mer negativt innstilt. Skjønt, hvorfor er det slik at jeg er mer kreativ dagen derpå? Det plager meg, at jeg muligens trenger drikkingen i livet mitt, for å blåse ut hjernen, hvile litt og holde humøret, inspirasjonen oppe?

Kanskje er det også slik at jeg trenger denne motstanden, fra de som bor under meg, for å holde meg i vater, at jeg har noe å irritere meg over, kjempe for ... at dette sinnet, hatet som veller opp i meg nærer min virketrang, får meg til å skape og være enda mer konstruktiv!?

Nei!

Nå må jeg bare se å komme meg på svømming, dette blir rett og slett for mye å forholde seg til.

LISE LOT FOTEN GLI NED i det dampende vannet. I det øyeblikket da hun ble stående på ett ben i karet og skiftet tyngden over, følte hun varmen som dra oppover leggene og lårene. Og like etterpå, da begge bena stod godt plantet i karret: den varmende og herlige følelsen som bredde seg i hele kroppen. Alt sammen forsøkte hun å være seg bevisst., som da hun bøyde seg i korsryggen, lot fingrene berøre vannflaten så vidt, og de våte fingertuppene som gled sakte oppover de nøttebrune lårene og etterlot seg våte striper da hun rettet seg opp. Lukket øynene. Pustet rolig. Bøyde seg og tok tak i badekarkanten og senket enden mot det gapende, lille vannspeilet som nå dampet etter å slikke henne bak. De ørsmå hårene reiste seg. Lise holdt seg oppe, tangerte vannskorpen med rumpa og kontrollerte på den måten temperaturen. *Var det kanskje litt for varmt? Nei, det fikk gå.* Små krusninger bredde seg og slo like snart tilbake fra badekarkanten, da hun senket seg sakte ned, la seg bakover og lot det varme vannet få virke. Huden nuppet seg. *Bare vannet nå ikke er for varmt? Om det kunne være skadelig for det skjøre lille livet i henne?* Nei, det går vel bra *det*, tenkte hun om fosteret som nå svømte omkring i livet hennes. I underlivet, nærmere bestemt, ja eller der omkring, iallfall trygt omsluttet av dette, sitt hylster, Lise Louise og det kroppstempererte fostervannet. Hun slo det fra seg. Bare en tanke. Nok en bekymring.

En liten bølge slo tilbake fra badekarkanten i fotenden, kom over henne nedenfra og overrislet brystene. De nuppet seg. Ble stive av temperaturskiftningene, fra den noe kjøligere luften i rommet og det varme vannet som slo over dem igjen. Hun la seg bakover. Nøt følelsen. Hvilte hodet mot karret. Lukket øynene og tok innover seg den gode, varmende følelsen som nå bredde seg opp og over kragebena, skuldrene, halsen, haken og rundt om i hele kroppen. Lise Louise som jo elsket å bade, hun som gjorde det meste ut av hvert eneste ett, om det være seg i havet eller der hjemme i karret, dette var min santen stunden hennes, og nå lot hun seg svøpe, lulle inn i en meditativ ro. Øynene rullet et kort øyeblikk opp og innover i øyehulen. Det danset, pulserte noen hvite lys bak de stengte øyelokkene, før øynene igjen falt til ro i sentrum og pusten la seg dypt ned i magen. Nå var det kun i Lises kropp og hva hun følte i nuet som var henne bevisst. Det svedde i tanketåken over det dampende vannet noe som bar den evige stillheten i seg. Det dro like

over vannflaten, gjennom dampen og ut i det dunkle rommet. Og brått var alt dette lagt til side, det som hadde romstert så høylytt i henne, de siste timene.

Ringen på ølboksen ble pirket løs og vippt opp. Undertrykket i boksen freste ut. Hvitt skum bruste over, rant ned og over de noe butte fingrene. Hun lente hodet tilbake, lukket øynene og tok en god slurk. Det bredde seg en varmende følelse nedover i halsen, et blaff av pur lykke falt innover og fant gjensvar. Det var som om alt varmet nå. Humøret var stadig på oppadgående. Skulle hun hente mobilen? Sende ham en SMS?

EDVIN VAR PÅ VEI mot do-brakka, det hadde kommet en god del flere folk i bakgården nå. Noen musikere holdt på å rigge seg klar på scenen. Det hadde sluttet å snø, men himmelen var fortsatt mørkt. Nå kom lyslenkene virkelig til sin rett, der de la seg opp på kryss og tvers av plassen med all sin fargerike prakt.

Edvin hastet videre, fulgte tråkket i snøen, under lysene som duvet, lett og optimistisk i det knapt merkbare draget i lufta. Regnbuenyansene ble på sett og vis et symbol på et velfungerende flerkulturelt fellesskap ... ja, de var vakre, tankene til vokalisten som fikk et drag av eksotisk mangfold over seg. Og den mektige krana, som tronet over den festkledd plassen. Også den, med sin mangefargete arm. Alt sammen signaliserte liksom at her var *alle* velkomne, uavhengig av hudfarge, kultur eller status. En av lyslenkene hang i en lang, slak bue over den uberørte snøflaten på taket av do-brakka. Edvin la merke til hvordan de fargespekkede lyspunktene hvilte periodisk bortetter taket, tangerte og lyste opp den rene flaten.

Kulturhuset Hausmania hadde etterhvert blitt en smeltedigel av mangfold, et sted hvor kunstnersjeler med et rikt åndsliv og ulik etnisk bakgrunn møttes. Der var konserter, utstillinger og teater, som alt sammen var med på å skape dette rike mangfoldet. Kulturhuset var for alle, skjønt det var ikke til å stikke under en stol at miljøet nok var litt for alternativt for den gemene hop. De som vanket der var for det meste en hard kjerne gjengangere, musikere, teaterfolk og andre alternative kunstnertyper av ymse slag. Det som var samlende, et fellestrekk ved miljøet, var jo nettopp dette med at de som likte seg der, var av de som hadde meldt seg litt ut av storsamfunnet. Mange med en særegenhet og idealisme som de hardnakket holdt fast ved, kanskje hadde de også en dypere forståelse for nettopp det å havne på utsiden. Og samtalene verserte ofte rundt dette med individets frihet, minoriteter, miljø, økologi, kunst, kultur og musikk. For med frihetstanken som grunnpilar, og med 5000 kvadratmeter med rom for kunst, samt en rimelig hyggelig husleie, lå alt til rette for at dette rike og mangfoldige kulturlivet kunne blomstre. Og akkurat der og da, lot det til å folde seg ut med all sin eksotiske odør, lik skogen og naturens arter av liv og ymse slag.

En del hadde samlet seg foran scenen.

Plassen sydet av liv.

Et bærekraftig, flerkulturelt miljø, tenkte Edvin oppløftet da han stoppet opp utenfor doen. Han stoppet, ble stående å overhøre to som snakket sammen på gebrokkent engelsk. Hvor ellers enn her på kulturhuset kunne folk møte hverandre slik, tenkte han og fikk inntrykk av at de to utlendingene følte en slags samhörighet. Hit kunne de altså komme, treffe likesinnede som var i samme båt. Tenk, der stod de to, midt i Oslo sentrum og snakket sammen på et språk begge strevde med å beherske. Det var noe vakkert over det. Det var godt å høre med hvilken respekt de to møtte hverandre. Hvordan de begge famlet med språket, men lyttet tålmodig uten å latterliggjøre eller sette hverandre i forlegenhet. Det var godt for vokalisten å stå slik, lytte og se at visjonene om det globale felleskapet åndet og levde i beste velgående. Det var som om drømmene til vokalisten fant svar i virkeligheten, akkurat der og da. Bare noen uker etter den famøse hendelsen i Moskva. Da tsjetsjenske terrorister stormet inn i Dubrovka-teateret. Da panikken bredde seg og teaterstykket ble avbrutt. Skuespillere, musikere og kunstnere som flyktet bak sceneteppet, gjemte seg på sminkerommet og i grava. Hvorpå myndighetene sendte inn anti terror styrker. 129 gisler og 39 terrorister drept av gass og automatvåpen. Samtidig som George W. Bush snakket om *ondskapens akse* ... Alt dette skjedde der ute i verden, samtidig var det i ferd med å utfolde seg noe konstruktivt og tolerant i hans egen bakgård. Det var noe med dette stedet, hvor den naive drømmen fikk lov til å blomstre, som om all vond vilje i verden ikke angikk dette felleskapet. At frihetstanken fikk spire og gro, tenkte Edvin andektig, at dette kråkeslottet fanger, fengsler deg og gjør noe med deg som menneske, om du vil eller ei. Og etterpå slipper huset deg ut, på et helt annet sted. Full av forvirring blir du stående utenfor en åpen dør. Det eneste du vet, er at du har vært i en annen, en annerledes verden, et mikrosamfunn som eksisterer på siden av det etablerte. Også blir du stående å betrakte kråkeslottet, tenke på alle opplevelsene fra kvelden og natten, med ny, frisk pust i lungene.

Edvin ble stående å se utover plassen, som i en slags rus. Det sukket innunder brystbenet på ham, når han tenkte på det slik. Det var ikke bare de ulike etniske innslagene, her i det snåle minisamfunnet, som fikk Edvin til å stå slik å måpe av forundring og begeistring: Nei, det var også individualistene, de unike personlighetene, pønkerne, hippiene, økosofene, ja, og disse alveliknende vesenene som flagret tvekjønnet rundt. En ekstravagant, sortkledd type kledd i en fotsid kjortel kom skridende over gårdsplassen med en stav i neven. Og der, der stod det jammen et par kortvokste. Det var som om Oslos

undergrunn hadde åpnet alle slusene.

Nå var det duket til fest.

Det sydet av liv.

Forventningene putret i smeltedigelen.

Med ett gikk det opp for Edvin hvor nøden han egentlig var, og han var rask med å komme seg inn på do-brakka. Gunnar kikket opp fra en vaskeservant det var slått et gapende hull i. Det rant litt vann fra hullet og ned på gulvet, da trommisen lot vannstrålen springe litt for hardt mot porselenet. Han så opp da Edvin kom inn:

- Hva med å sette oss på spillelista?

Gunnar forsøkte å stille trykket på vannkrana slik at det sluttet å renne ut av hullet og ned mellom beina på ham. Edvin gikk målrettet inn på nærmeste avlukke. Svaret kom gjennom over veggen:

- Vi kan jo høre med de andre. Det er helt greit for meg, asså. Men ingenting er sikkert før vi har fått med oss alle.

I trommisens nærvær kunne vokalisten la strålen buldre i bunnen av skåla.

- Gidder ikke å spille uten bass, om du skjønner hva jeg mener.

Da Edvin kom ut fra avlukket, fulgte han etter Gunnar over den åpne plassen og ned trappa. De to andre satt på hver sin forsterker. En full ølkasse var plassert på bordet ved sofaen under vinduet til kontrollrommet. Siggi gliste:

- Jam-verten kom nedom med en gjeng brunetter med blanke hetter, flirte han.

- Han sa de var til oss ...

- Så, da tar vi vel en låt på scenen etterpå, da, eller?

Siggi var allerede på god vei ned i kassa med en lang arm, før Edvin fikk sukk for seg. Han rev til seg en flaske, kastet den behendig over til Edvin i en høy bue. Vokalisten tok den løst og ledig i mot.

- Et par låter kan vel ikke skade, sa han lettvint.

Edvin så fornøyd på de andre, som kastet seg over ølkassa mens de hvinte av glede som gutter, beruset bare ved tanken på øllet som stod på bordet.

- Men det er en liten stund siden vi spilte *live*, da. Hvilke låter ska' vi ta da? spurte Edvin og tok en slurk av den brune flasken mens han så spørrende fra den ene til den andre.

- Hva med *Mister Profit*? svarte Siggi kjapt og strevde med å åpne en øl med en annen.

- Jeg ...

- Ja, den tar vi, avbrøt Anders.

Så var det avgjort. Og slik ble det. Som oppfølger bestemte de seg for å spille to andre låter, som sikkert òg ville falle i god jord, der ute blant undergrunnens frie sjeler.

LISE VAR NÆR VED OG SOVNE i badekaret, da hun hørte at det tikket inn en melding på mobilen som lå ute i stua. En stor våt dam ble liggende igjen ved badekaret. Og en våt sti avtok innover mot stuebordet. Hun lokaliserte mobilen.

Håper det er Edvin, tenkte hun opprømt.

Han pleide å være litt treg med å ta initiativ når de hadde kranglet, som om han trodde at det å holde seg lengre borte, økte sjansen for at problemet forsvant av seg selv. Ja, på en måte hadde han jo litt rett i det, for hun var jo langt roligere, mer avstemt nå. Og på mye bedre humør. Sinnet fra tidligere hadde gått over, erstattet av et sårt savn etter å ligge på armkroken med øret mot brystkassa og høre stemmen rumle i ham. Hun hoppet til av glede, føttene plasket lett i den lille dammen ved stuebordet, da hun leste:

Hei vennen. Lei meg for det som skjedde ☺ har en romantisk overraskelse til deg. Kan du tilgi? Fest i bakgården på H. Går på scenen i ti tiden, om du vil komme. GID

Lise trippet av glede og svevde nærmest tilbake til badekaret. All usikkerheten og de triste følelsene fra tidligere på dagen hadde nå fullstendig rent av henne. Det ilte visse forventninger fra dypet og like ut i sømmene, presset på fra innsiden slik at et lite hulk av en latter skvatt ut av henne.

Hun la mobiltelefonen på badekarkanten.

Smatt fort ned i det varme vannet. At jeg aldri kan lære å ta mobilen med inn hit når jeg bader, tenkte hun litt irritert over den sviktende rutinen. Lise la det sorte, halvlange håret, varsomt utover badekarkanten bak seg. Ja ja, enda godt at det ikke var en slik slimete og idiotisk telefonselger, som ville vite hva tellerskrittene hennes kostet. Det fantes virkelig ikke noe mer irriterende enn akkurat *det*. Plaging var det! tenkte hun irritert og plukket mobilen opp, leste den hyggelige meldingen igjen.

Nei, jeg venter litt med å svare ... Joda, hun måtte suge litt på karamellen ... finne ut hva hun skulle gjøre. Edvin hadde bare godt av å leve litt i usikkerhet, for Lise var ikke *ferdig* med saken.

Hun la hodet bakover, tok en slurk av den litt dovne, lunkne ølen. Nei, det smakte ikke bra, skjønt hun gadd heller ikke stå opp for å hente en ny, så viktig var det ikke, dessuten likte hun ikke øl så godt. Hun ble litt sur i systemet av det. Dette var nok en av grunnene til at Lise sjelden ble full, kroppen surnet til, og når hun kjente det var det som om hun ikke orket tanken på å gjøre den innvortes kulturen enda mer vondt. Nei, hun tok seg gjerne et glass vann, da ... eller noe annet basisk, for å nøytralisere pH-verdiene. Ja, slik tenkte hun og lot ølen stå.

Dette var også én av grunnene til at hun ikke syntes det var så gøy, lenger: Å være med bandet, ture og feste. Det endte som regel opp med at hun var rimelig edru, og måtte sitte å høre på de andres snøvling og vrøvling, mens hun tenkte mer og mer på den myke, varme senga og boka som lå på nattbordet.

Hun lente seg frem, skrudde på krana mellom føttene, etterfylte karet med litt varmt. Det var heller *det* kroppen ville ha, og Lise var i grunn ganske flink til å lytte på hva den prøvde å fortelle henne. Hun gikk på yoga. Hadde lært seg riktig pusteteknikk, og begynte å bli temmelig oppmerksom, særlig nå, etter at hun ble svanger. Det minste lille signal og Lise var på alerten. Plutselig fikk hun lyst på kavring med appelsinmarmelade, også løp hun ned på butikken. Selv om hun nesten aldri spiste hverken kavring eller appelsinmarmelade. Ja, om kroppen skrek - *cravet* - etter det, var det vel noe i det, så da gjorde hun som den sa. Som om kroppen visste nøyaktig hva den trengte av mineraler og næringsstoffer, eller hvilke produkter hun måtte ta til seg, for å få dekket behovene.

Øl og vin hadde hun i alle fall ikke særlig lyst på om dagen, som om lysten på dette fortok seg ettersom svangerskapet gikk sin gang. Som om kroppen med ulyst forsøkte å si i fra at det ikke var bra for henne, eller fosteret. Nå ja, det var vel også litt psykologisk det der ...

Hva kunne overraskelsen være? Noe romantisk skrev han ...

Det varme vannet strømmet oppover leggene. En sval strøm dro opp på innsiden av lårene. Tankene om dette, sammen med de varme strømmingene pirret henne. Det var som om en varm fönvind strøk henne på innsiden av lårene. De små, hvite hårene på leggene, beveget seg i lett samhörighet med undervannsstrømmingene. Det ilte oppover lårene. Den sorte triangelen beveget seg som sjøgress.

Lise gruble litt på hva denne overraskelsen. Hva kunne det være? Også tenkte hun på at hun også hadde en nyhet å smelle i bordet.

EDVIN SKRUDDE VOLUMET ned, satt gitaren fra seg i stativet ved siden av mikrofonen. Forsøkte å fremstå scenevant da han gikk ned fra scenen og skjøv den sorte hatten litt frem. Kabelen til gitaren lot han stå i forsterkeren, hvor alle innstillinger var finjustert til den første sangen de skulle spille. Alle volumknapper var skrudd helt ned, så instrumentet ikke skulle begynne å *feede* når han ikke var der på scenen for å se til utstyret. Alt var klappet og klart, det var ikke utstyret, forberedelsene hans det skal stå på, når de om få minutter skulle gå *på*.

Bandet pleide å gjøre det: gå av når alt var satt opp og klart. La scenen ligge mørklagt i omkring ti minutter slik at forventningene kunne få vokste blant publikum, for så å få full effekt når lyset med ett kom på og alt var på plass. Den første akkorden hans lå klar i startblokka. Trommestikkene lå på tvers av skarptromma og rislet lett da Edvin gikk de siste skrittene mot trappa i enden av scenen.

Nå snødde det igjen. Snøfjonene la seg utover publikum som stod foran scenen, det la seg litt på de massive bordene, der folk satt langs benkene på hver side. Noe av snøen som dalte ned fra mørket over plassen, de ble med ett synlig da fnuggene ble fanget i det flerfargede lysene fra lyslenkene der noen sydet, dampet vekk i møte med varmen.

Forventingene var til å ta og føle på.

Edvin gikk ned det siste trinnet fra scenen. Noen store snøflak la seg på den sorte hattebremmen med den optimistiske oppbretten foran. Snart lå det noen dusin hvite flak på hatten og utover skuldrene på den sorte skinnjakka. Han ønsket *ikke* å bli stående der foran scenen særlig lenge, det begynte å bli litt kaldt, han var utålmodig, ville mest av alt opp på scenen, stille seg under varmelampa, la det stå til.

Hvor var de andre?

Han så seg diskre rundt. For ikke å tiltrekke seg mer oppmerksomhet enn nødvendig, snudde han ryggen til publikum, forsøkte å forsvinne litt der i den mørke kroken til side for scenen. Slik ble han stående en liten stund. Begynte i grunn å bli litt irritert. Den massive scenen av limtre, tronet over ham og fikk ham til å føle seg liten, nervøs.

Hvor i helvete ble det av de tre andre?

Han trakk den sorte høyhalsa genseren opp fra kraven på skinnjakka, forsøkte å redusere trekken og varmetapet i nakken. Med ett kjente han en tung hånd på skulderen.

- Er du klar over hva Siggi driver med?

Edvin hørte av den anklagende tonen i stemmen til trommisen at det som Siggi opplot seg på, var noe som vakte stor forakt i den andre.

Typisk, tenkte Edvin oppgitt. Ventet på fortsettelsen:

- Har du noen som helst anelse om hva de folka i bandet ditt driver med? snerret Gunnar, som om dette Edvin ikke engang ante noe om var vokalistens skyld. Det intense blikket var slitsomt å møte. Edvin så ned. Det gikk et lite øyeblikk før han fikk summet seg:

- Driver med! Hva ær'e du mener?

Edvin forsøkte å si dette på en sindig måte, men hørte selv at han ikke riktig fikk det til.

- Siggi var jo her på scenen, for litt siden, da vi gjorde klar instrumentene. Også gikk han på do. Ikke sant. Og da jeg gikk bort dit, var det ikke akkurat bommeli-bim eller bimmeli-bom han holdt på med, for å si det sånn! Gunnar smilte litt av sine egne vendinger. - Nei! Tror du ikke han står der borte sammen med Alfred og han der Lange-Arne og noen av de andre loslitte hippiene, fra Hausmannsgate 42. Og vet du hva de driver med? Jo, de tar seg en blås. Hører du! De står der borte og tar seg hasj. Helt åpenlyst!

Den vantro stemmen og utsagnet om at bassisten tok hasj, fikk Edvin til å glise litt for seg selv, men han holdt det inne, svarte diplomatisk:

- Ok. Rolig nå. Siggi står altså borte ved dassen og røyker seg en tjall. Ær'e det du sier?

- Ja! Nettopp!

Trommisen nikket frenetisk. Det viltre, røde håret slang om ørene på ham.

- Nå vel, han trenger kanskje noe å roe nervene si på, da.

Edvin ristet litt oppgitt på hodet, det falt noen snøfnugg fra hattebremmen. Han klarte ikke helt å la være og bagatelliser det, selv om han visste at Gunnar tok det svært alvorlig. Forsøkte å smile overbærende, men det ble et smalt og avmålt smil, fattig på forståelse og oppriktighet.

- Jeg legger meg ikke opp i hva musikere mine må ha og ikke må ha, for å komme opp eller ned før eller etter en konsert. Hvordan folk kommer i vater og kontrollerer nervene sine, er vel en privat sak, spør du meg.

Edvin nikket til en smellvakker jente med langt rødt hår, som nå stod og vinket til ham fra første rad.

- Du legger deg kanskje ikke opp i det, men det gjør altså jeg! For jeg skal si deg hva som er problemet! Jeg trodde vi var enige om at når vi spiller konsert, skal vi gå på scenen og være på samme planet. Hvordan tror du det kommer til å gå med oss, nå. Idioten kommer til å ødelegge alt sammen! Hva blir det neste. Hasjsprøyter!

Nå klarte ikke Edvin klarte å holde seg, måtte rett og slett snu seg vekk for ikke å sprute ut med sitt spontane utbrudd. Han måtte forsøkte å skåne den allerede oppkavede trommisen, forstod han og holdt tilbake med fnisingen.

- Hasjsprøyter? gjentok vokalisten overbærende.

- Ja.

Stillhet.

Ok, tenkte Edvin ... uten å komme på noe mer å si ...

- Trodde vi var enige om at ingen skulle ruse seg før en spillejobb?

Gunnar kikket opp, et par store snøflak smeltet i det oppflammede ansiktet.

- Ja, jo, vi har kanskje snakket om det, måtte vokalisten medgi.

For det var riktig, de hadde snakket om det. Blitt enige om at det var mest ryddig å vente med slikt til etter konsertene.

-Så hvorfor går Siggi bort å røyker seg en feit én, da! Og du synes tydeligvis at det er helt greit!? Bandregler er bandregler, mener nå jeg!

- Jasså. En feit én, var det det? Når var det du ble slik en dop-ekspert, da?

De vidåpne øynene og sinte, hvite leppene lette etter noe å si.

- Tok han et lite trekk av en joint? Eller stod han inne på doen å røyka pipe? Lum? Eller bong, kanskje?

Gunnar var blank i blikket, forstod ikke hverken innholdet eller sarkasmen. Edvin måtte nok si det i klarere ordelag, male det opp med tykke pensel for sin gode venn.

- Er det en forholdsvis uskyldig joint det er snakk om? spurte han ledende og la hodet litt på skakke, mens han så ned i det rådvile ansiktet til trommisen.

Edvin begynte etter hvert å bli ganske irritert, der han stod, selv om han etter beste evne forsøkte å bite dette i seg. Han viste at dersom han mistet besinnelsen, ville alt gå i vasken. Han måtte beholde roen. Det at Siggi var stein, og at Gunnar var skuffet, ville nok blåse over. Mest sannsynlig, ville alt gå bra, men om han mistet roen, ville korthuset rase sammen. Det var det siste bandet trengte nå, rett før konserten. Han bet det i seg,

pustet tungt og dypt. Tok av plasten på en ny røykpakke, flippet den åpen og slo på røykpakka med pekefingeren for å få ut den første sigaretten, filteret kom opp akkurat nok til at han klarte å knipe tak i den med munnviken og dro siggen ut med en tøff mine. Helt rolig la vokalistens hodet på skakke, tente røyken og ventet på fortsettelsen.

- Nei. Men, men, du skjønner vel hva jeg mener? En sånn røyk, en joint som er tjukkere i den ene enden, sa han for å oppklare eventuelle misforståelser.

Edvin hevet brynene, lot trommisen fortsette uavbrutt.

- Han stod iallfall der og brøt reglene! Bandreglene. De som vi har blitt enige om! Vi var jo enige om at ingen skulle røyke hasj, eller noe sånt, før konsertene. Meningen var jo at vi ikke engang skulle røyke sigaretter og drikke øl under øvingene, fordi det brøt opp flyten i spillingen. Alt sklir jo helt ut, sa han oppgitt.

- Hvorfor ær'e så farlig, da? spurte Edvin.

- En grunn er at det er veldig slitsomt for meg, når jeg blir andpusten av trommespillingen og sitter der å inhalere røyken, det skikkelig ekkelt, dessuten får jeg vondt i halsen og føler meg uvel. Og når Siggi i tillegg røyker dopet sitt inne i det trange øvingsrommet, kan du selv tenke deg. Det *fucker* opp for oss, for meg, timinga mi!

- Ær'u redd for å bli passiv dop-røyker?

- Ja, på en måte. For når Siggi røyker dop på øvinga, så blir jo røyken liggende i lufta, ikke sant? Når jeg blir sliten og trenger litt mer oksygen, puster og peser jeg alt dette inn, all den dritten der! Det er jo logisk at jeg blir påvirket av det siden jeg ikke er vandt til å røyke rev.

Gunnar ble stående helt stille med hevede øyenbryn og vente på en bekreftelse.

- Jo, men du røyker jo sigaretter.

- Ja, men det blir jeg ikke fjern av. Dessuten blir ikke timinga mi dårlig av det. Uansett, det er ikke *det* som er problemet. Grunnen til at vi ble enige om å ikke røyke inne på øver'n, var jo fordi det var meningen at alle skulle ta seg røykepauser på samme tid, slik at vi fikk øvd sammenhengende og konstruktivt, uten en hel masse pauser på grunn av drikking, røyking og pissing. Vi skulle ha felles røykepauser ute i bakgården og gå på do i de sammen pausene.

- Ja. Jo ... men kanskje det blir for nazi.

- Nazi?

- Ja. Vi kan vel ikke bestemme når folk skal på do!

- Eh ...

- Det er ikke sikkert at Siggi har det på samme måte som deg, Gunnar. Kanskje han trenger noe for å roe nervene sine på, før han går på scenen. Kanskje det hjelper ham? Det hjelper iallfall ikke at vi to står her og jazzer oss opp, lager en hel masse drama, når vi skal på scenen om to minutter. Jeg forstår deg, men nå må vi la dette ligge, så får vi heller snakke om det siden.

Edvin så strengt på trommisen og ville gjøre seg ferdig med diskusjonen. Nå måtte de fokusere på det som var viktig. Nemlig at *DogModern* skulle på scenen om noen få minutter.

Hjelp!

Pianisten var sporløst forsvunnet. Trommisen var på bristepunktet. Og bassisten var fjern. For et glimrende utgangspunkt, tenkte Edvin oppgitt. Var det ikke aldeles typisk?! Skulle de spille ute, ble det alltid så jævli mye drama. Og rot. Det slo liksom aldri feil.

- På scenen om noen minutter, kvekket Gunnar.

De utvekslet blikk fulle av bestyrtelse. Etterfulgt av en kort stillhet.

- Bare vent å se, dette kommer til å ende med katastrofe! Men, det er greit. Jeg skal la det ligge, nå.

- Ta det med ro Gunnar. Du er jo helt oppjaga, mann. Kanskje det var du som skulle tatt deg en blås ...

Da Edvin fikk et stivt blikk full av vantro som svar, falt det kjapt ut av ham:

- Nei da, jeg bare kødda.

Edvin lo litt av det fortørnede uttrykket til trommisen, klappet han kameratslig på skulderen og smilte bredt. Det var ikke mer å si om saken. Edvin ranket seg opp, kikket forbi Gunnar og speidet utover publikum.

- Hvor blir'e av de andre? Jeg begynner å bli skikkelig stressa, asså.

- Stikker bort på do og sjekker. Vent litt.

På sitt særegne og kortbente vis banet hissigproppen seg vei gjennom folkemengden. Nervene til Edvin lå helt oppe i dagen. Og han oppdaget hva mer var at han hadde røyka sigaretten, uten egentlig å vært det bevisst. En nervøs handling, også det, konstaterte han. Nei, dette var ikke bra. For en unødvendig sigarett! Han ble litt irritert over å ha fått i seg giftstoffene, uten egentlig å ha fått noe som helst ut av det. Sigarettmisbruk, var det!

Edvin skalv. Det var ingen grunn til å være riktig så oppjaga, han hadde jo stått på

scenen drøssevis av ganger, men kanskje var det det at nervene spilte litt ekstra opp der han fortsatt stod i kulda, foran scenen og ventet på de andre surrehuene.

Det reiste seg en lettelse i ham, da han fikk øye på kompisene som brøytet seg gjennom folkehopen foran scenen. Siggi først, med et salig smil. Anders, lettbent og målbevisst. Og Gunnar med det onde øyet godt plantet i ryggtafva til bassisten. Det var godt å se gjengen sin slik, i samlet flokk. Nærmest litt stolt, da han fikk noen assosiasjoner fra tittelbildet til filmen: *Reservoir Dogs* av Quentin Tarantino. Vokalisten smilte bredt, slo ut med armene og inviterte dem med en inkluderende gest til å stille seg opp med hodene sammen, manne hverandre opp, ja, nærmest som et rugbylag.

- *Ok Dogs!*

- *Let's do it!* trøkte Edvin til med fra innunder hattebremmen.

- *Yea!*

- *Go. Go. Go!*

Den skingrende pipestemmen fikk det siste ordet.

Bandet gikk opp trappa til scenen, spredte seg ut i vifteform og fant plassene sine i mørket på scenen. Bassen ble løftet opp og tredd andektig over lusekofte. Ti fingre la seg varsomt over de hvite og sorte tangentene. Den blå fenderen ble bragt opp i spillestilling. Trommestikkene ble forsiktig plukket opp fra skarpromma.

Stillhet.

Forventningene steg. Ved de to langbordene var det nå dørgende stille. Gårdsplassen var forholdsvis full. Foran scenen var det sågar tilløp til trengsel. Sammen med de rundt seksti som satt ved de massive bordene, kunne det vel dreie seg om to hundre publikummere. Ikke gærent til å være torsdag, en kald novemberkveld i Oslo. Den lyse kvelden, det lodne snøteppet som lå over bakgården og byen forøvrig, hadde nok fått folk ut av høstdvalen. Jungeltelegrafene i undergrunnsmiljøene hadde nok vært glødende opptatt med å spre ordet om dette som nå var nært forestående.

Edvin snudde seg, kikket på Siggi som nikket og ga tegn på at han var klar. Gunnar hevet trommestikkene over hodet. Anders smilte lurt og krummet seg over Casio-synthen.

- En, to, tre! mimet Gunnar lydløst fra bak trommesettet, slik at også lysmannen fikk det med seg, da han understreket det hele ved å late som han slo stikkene mot hverandre over hodet. Fortsatt mørkt og lydløst og på tallet fire, dro lysmannen opp spakene. Brått. Og akkurat samtidig slo gitaren, bassen, trommene og synthen an den første tonen. Dønn synkront. Det låt rungende, drønnet fra alle instrumentene, da de med

full motorkraft vengte i vei bortover rullebanen med den aller tøffeste låta. Siggie og Edvin dro bass- og gitarhalsene opp fra gulvet i en og samme koreograferte bevegelse, som to synkronsvømmere med et ben i været. Samtidig ble scenen badet i sterkt, hvitt lys. Og tre flomkastere ble skrudd på fult, traff publikum midt i fjeset. I dette korte og blendende øyeblikket da lyset og musikken kom på med full kraft og masse veng, slo cymbalene et gapende hull kvelden, og det gikk et støkk og sukk i publikum, som nå ble trykket bakover av effekten. Noen av de nærmeste foran scenen svaiet bakover av det overrumplende trøkket, før alt og alle like snart gjenvant balansen i dette musikalske godstoget som nå la seg opp i kvelden, falt inn i rytme, fant sin retning og fart.

Edvin var superfornøyd med effekten, den de hadde planlagt og øvd på. At det fungerte så til de grader at han nå med full innlevelse sang med lungenes fulle kraft:

- *Going down to the Rock'n Roll City!*

Det gikk et par runder, hvor han var på topp, før smilet rant av og ble erstattet av en viss usikkerhet. Var det noe som skurret? Han klarte ikke riktig å sette fingeren på det, men noe låt jævlig surt! Vokalisten gransket stemmeskruene og gitarbrettet, men fant ingen feil hos seg. Det svingte ikke riktig, slik det burde. Det var noe med *groovet*. Edvin fikk det ikke til å stemme, uansett hvor mye energi og velvilje han la i sin egen opptreden. Var det trommene som ikke holdt takta, eller?

Ytterligere noen strofer senere, hørte han det:

Selvsagt, det var bassen! Siggie var ustemt! Igjen! Ikke nok med at bassen var ustemt, Siggie spilte i tillegg alt for høyt. Det overdøvet gitaren. Det var begrenset hvor mye mer Edvin kunne skru volumet opp. Siggie på sin side, virket så fornøyd. Fjern som han var, levde han seg nå inn i det han der og da mente var aldeles fortreffelig, totalt uvitende om hvor surt det låt, der han nå stod med lukkede øyne og smilte salig og oppslukt, helt i sin egen verden.

Heldigvis hadde ikke trommisen det samme gehøret, hva streng-instrumentene angikk, så han holdt koken og virket uanfektet. Det var iallfall bra. Edvin funderte på hvordan han skulle komme ut av dette med æren i behold. Som frontfigur, var jo alles øyne rettet mot ham. Om to runder var det meningen at vokalen skulle komme inn igjen. Edvin krympet seg. Lurte på hvordan skulle han klare å synge rent på det sure kompet? Han kikket bort på Anders som også hadde oppfattet hva som var galt. Sammen forsøkte de å gi noen diskrete tegn til Siggie, uten at publikum skulle oppdaget det. De kunne jo ikke med respekt for seg selv stoppe midt i låta, si: Hei vent litt folkens ... eh ... bassen er

ustemt. Vi må bare stemme opp på nytt. Nei, det gikk virkelig ikke an! De var i gang med låta, måtte på en eller annen måte stå løpet ut. Og Siggi var langt inne i seg selv og sitt, de fikk rett og slett ikke kontakt. Edvin skrudde ned volumet på gitaren, for ikke å lage ytterligere disharmonier med basskompet, og Anders klarte på mystisk vis å legge hele låta opp en halvtone ...

Nå stemte det, delvis. Edvin fikk noen varme tanker for pianisten, som så lettvint hadde løst problemet, uten noen form for konfrontasjon. Og nå, når publikum ikke helt hørte gitaren gikk det forholdsvis greit. Det låt iallfall ikke surt, lenger. Problemet nå, var at Edvin måtte synge hele refrenget en halvtone høyere enn han pleide, uten sin egen gitarlyd å støtte seg til. Han famlet litt til å begynne med. Sang litt lavt på de første tonene, gled over i en slags vibrato, fant tonen og økte gradvis stemmevolumet. Og nå låt det faktisk greit, selv om det hørtes annerledes, nesten som en annen sang. Ja-ja, litt forandring skader vel ikke, tenkte han og forsøkte å holde koken, være positiv:

- Going down to the Rock'n Roll City!

Publikum var tydeligvis såpass imponert over den effektfulle starten på showet, at de ikke la merke til justeringene underveis. De kjente jo heller ikke låta. For alt *de* visste kunne det tenkes at det skulle være slik. Her handlet det om å opptre profesjonelt, og late som alt var i skjønneste orden. Tilsynelatende uanfektet fortsatte han.

Det gikk helt greit. De avsluttet sangen litt tidligere enn de pleide. Og fikk sågar applaus.

Mellom låtene gikk Edvin bort til Siggi.

- Hei mann, du er jo helt ustemt!

- Hva? Jeg? Nei! glem det, sa bassisten med en forlegenhet som han forsøkte å skjule for publikum, som nå ventet på neste låt.

- Bruk stemmeboksen, da! Sjekk det, så får du se, selv! snerret Edvin med ryggen mot publikum.

- Jeg er stemt! Alt i orden her, sa Siggi trassig. - Ikke faen om jeg bruker jukseverktøy. Tror du ikke jeg har gehør og vet hvordan man stemmer?

- Jukseverktøy! Hva ær'e du snakker om? Alle proffe musikere bruker vel stemmeboks før de går på scenen, av og til midt i låtene også for den sakens skyld. Dette trodde jeg virkelig du visste, Siggi!

Nå var det slutt på Edvins tålmodighet. Han så strengt på Siggi, gravde frem sin egen stemmeboks fra jakkelomma, rakte ham den.

- Greit!

Siggi rev den ut av hånda til vokalisten, bøyde seg ned og flyttet lydkabelen over. Det lød et skarpt smell i bass forsterkeren da kabelen ble nappet ut.

Anders benyttet sjansen til å avlede oppmerksomheten ved å dunke på mikrofonen, kremtet:

- Hei folkens. Er dere kalde?

Noen spredte stemmer i forsamlingen ropte tilbake at det ikke var kaldt, at det gikk *så* fint.

- Dere får varme dere rundt bålønnene om det skulle bli for ille. Vi er så heldige at vi har varmelamper på scenen. Og godt er det, sa Anders og pekte dem ut, krystet nevene og kikket utover publikumet.

- Tenkte jeg skulle fortelle dere hvordan vi ble *DogModern*. Det var vel omkring et halvt år siden, vi spilte en improvisert historie om vokalistens - han pekte på Edvin - katt, som hadde rømt hjemmefra. Den hadde forvillet seg oppover langs Akerselva. Anders kikket seg over skulderen for å se hvor langt Siggi hadde kommet med stemmingen. Katta opplevde så mye fælt på kort tid, at hun fylt av møkk og galle. Katta este ut og hadde vokst seg *såpass* stor og feit på de ukene hun hadde vært borte, at hun ble en *Posekatt*! En pose full av møkk. Etter en av disse turene oppover langs elva, la jeg meg utslitt om kvelden og sovnet momentant. Da jeg våket neste morgen hadde jeg hatt en merkelig drøm. Politimannen som hjalp oss med å lete etter Posekatten var *Harvey Kitel*. Han kom bort til meg i drømmen, fortalte at han hadde forlatt politiet for å bli ... Merk mine ord: For å bli en *DogModern*!

Latter fra publikum.

- Ja, da visste vi det og bandet fikk sitt navn.

Noe spredt latter og mumling gikk igjennom folkemengden. Anders snudde seg mot Siggi. Fikk tommel opp.

- Ær'e noen moderne hunder her!

Ja! Her! ble det ropt. En annen stemme bjeffet.

- Trekk i finstasen. Kom dere opp på to bein og dans, for nå kommer neste låt: *Mr. Profit*!

I neste øyeblikk slo bassen an. Rent og klart. Trommene hang seg på, og nå låt det bedre. Midt i soloen til Anders, speidet Edvin utover folkemengden i bakgården, syntes så tydelig at han skimtet et kjent ansikt borte ved bardisken ... var det? Kunne det stemme?

Jo, nå så han det. Der stod hun. Lise Louise Hedvig Barth lente seg frem og over bardisken, bestilte en øl med tretti kroner i den hårete, sort- og hvit mønstrede selbuvotten. Vokalisten ble såpass perpleks at han kom litt ut av det et kort øyeblikk, men tok seg fort inn igjen. Kanskje var det håp for en gammel sirkushest som ham, fortsatt. Det krislet innunder huden, saftene begynte å pumpe så blodet banket i tinnigene. Og like snart kom det noe vakkert og lystig over spillingen. Skyen over bakgården ristet av seg mer tryllestøv, og de hvite snøfillene dalte tettere da Lise tok i mot ølen og kikket opp mot scenen.

Blikkene deres møttes.

Distansen mellom dem som fortsatt var fylt av uforløst kjærlighet og savn, føltes den med ett så mye kortere. Vokalistens boblet over av en sitrende glede og forventning. Publikum må ha merket endringen, for nå begynte de å bevege seg til musikken, som om de fornemmet en samhörighet med de dansende snøflakene og den levende musikken. Brått ble det liv foran scenen. En varm klang la seg over stemmen til vokalist, som smøring på et rustent kjede legger seg omkring navet og drar velsmurt i vei, var det med en ektefølt inderlighet han sang om dette som kom fra dypet i ham:

- *Why don't we all Globalize and dance away with different tribal shoes ...*

Lise kjempet seg fremover i mengden, med ølboksen over hodet.

- *Dance don't fight.*

Stemningen steg. Kanskje var det varmen, inderligheten i stemmen som utgjorde den lille forskjellen, iallfall begynte noen å danse foran scenen. To hardbarka pønkere vippt med dansefoten. En kortvokst tok en piruett. Også begynte ting å skje! En hel del. På én å samme tid. Edvin var litt usikker på om det var denne, hans oppløftede sinnsstemning som fikk ham til å tro at det var slik, eller om alt sammen faktisk skjedde, akkurat da. All tvil i ham ble skjøvet til side, da to hippiejenter med lange, flagrende gevanter og hennafargede fletter, tok hverandre i armene og svingte hverandre rundt på den åpne plassen mellom scenen og publikum. Som i en lykkerus kastet de på hodene og lo uhemmet. Edvin skrudde sjarmen ytterligere på. De to jentene fortsatte å svinge seg til tonene. Dynamikken i låta ga vanligvis ikke rom for så mye trøkk, men akkurat da var det som om Edvin nærmest måtte rope teksten ut, der han vanligvis pleide å synges forholdsvis rolig, med følsom og var stemme.

Nå var det like før det skjedde, igjen! Snart ville kaoset være komplett, tenkte han og så utover publikum som nå danset, kom med tilrop, utbrudd. Den fulle finnen hadde

på mystisk vis gjenoppstått fra fylletåken og kommet seg inn. Nå ravet han frem på dansegulvet. De to jentene tok ham i hver sin arm, svingte seg rundt med ham i midten. Fylliken gliste, så bartene løftet seg forbi det velsmurte, tannløse gapet, og smilet som la seg smittende og uhemmet opp. Finnen kauket ett eller annet uforståelig. Og en lang, senete fyr med alt for stor dunjakke hilste tilbake med toppluen, før han kastet den i været og hoppet opp på bordet, begynte å danse en slags avart av den finske folkedansen, jenka. Oppreist, med armene over kors, sparket han seg over bordplaten, så folk måtte trekke til seg ølbokser og askebeger. Edvin var mest av alt forundret over valget av dans i henhold til musikken de spilte, men gikk ut i fra at det var et slikt ukontrollert leve-øyeblikk, som fikk folk til å gjøre nær sagt hva som helst. Pønkerne, som hadde stått smalmunnet og avmålt innerst i kroken, lo av det ville opptrinnet, og én viste endatil fingeren av pur glede. Vennene kauket. En annen kar i dress, rev av seg slipset, bandt det rundt hodet og hyttet med neven mot en tett kar i foret olajakke som slo på en av de brennende tønnene mellom det ene langbordet og baren. Plankestumpen dundret mot tønneveggen i takt med musikken, gnistregnet føyk opp i været, som om det hele var et planlagt pyroshow. De brennende askebitene dro langt opp i den kalde kvelden og forsvant mot de hvite, draperte takene i bakgrunnen.

Andre lot seg òg inspirere, snart var alle de fire tønnene rundt om på plassen i aksjon. En muslim slo seg løs. Og en jøde danset rundt tønnebålet. Det var som om musikken, alt sammen blåste liv i det flerkulturelle fellesskapet.

- Globalize!

Jøden koret, sammen med palestinasakerfjet som var viklet rundt halsen på en annen. Muslimen slo i vei med plankestumpen mot det varme metallet. Gnistregnet seilte opp fra tre av de fire tønnene, rundt om på plassen. På sin vei oppover i mørket, ble de dansende gnistene, nå og da slukt opp av dalende snøfiller, gikk opp i røyk og forsvant i den gapende evigheten.

Blir det en låt til så må vi spille: *Elemental Love*, tenkte Edvin og lot blikket dingle i mørket en liten stund, før han sakte lot det dale med det lette snøfallet ... gjennom gnistregnet ... forbi den regnbuefargede krana og like ned til det opprørte fargehavet av mangfold som danset foran scenen. Blikket stoppet, hvilte først da det fant ro i de vakre, grønne øynene til jenta han i bunn og grunn elsket mer enn noen sinne. Og for første gang på lenge følte vokalistens seg fri, lykkelig og full av kjærlighet, til Lise, bandet, til kulturhuset og hele sitt publikum.

- *Dance don't fight*, ropte han ut.

Kjente etter i dypet av seg: At han mente det.

- *Dance don't fight*, lød ekkoet fra publikum.

Mange svingte sine begre. Kvelden var i ferd med å nå sitt klimaks for *DogModern*. Lise kom helt frem til første rad og stod nå rett foran Edvin. Et crescendo startet med et ras i synthen og et øredøvende *feedback* fra gitarforsterkeren. Bassen skrudde seg opp med vreng og ulyd. Og et siste vokalt hyl nådde opp, blinket toppen, og sammen med Crash Cymbalene fant kaoset ekstasen ...

Låta døde ut.

Lise klarte ikke holde seg tilbake, stormet scenen. Edvin tok henne i hånden, dro henne resolutt opp. Kysset som fulgte var inderlig. Gitaren mellom de to intense kroppene protesterte høylytt. Og publikum eksploderte i en kakofoni av klappsalver og tilrop.

Noen ropte BRAVO!

Andre: JAAHOO!

Plystringen ga gjenklang mellom veggene i bakgården. De fire bandmedlemmene stilte seg opp ved siden av hverandre, foran på scenekanten og bukket av.

- En låt til. Mer. Mer. Mer! mante mengden.

DogModern hadde ikke avtalt noe ekstranummer. Edvin følte dessuten at de hadde nådd de store høydene han drømte om. Han gjorde tegn til lysmannen, som i sin tur fadet lyset på scenen ned. Edvin var rask med å sette fra seg gitaren, tok Lise i hånden og geleidet henne ned trappen.

- Jeg visste ikke at du var *så* pen, hadde nesten glemt det, sa han med et lur smil.

- Takk, sa hun nesten litt brydd, kikket opp på ham med sitt grønne, varme blikk og blafret svermende med øyevippene.

- Vet du hva, du er ikke så verst du heller, selv om du stadig kommer ranglende hjem. Dette sa hun med en god del mer snert enn tiltenkt. Raskt trykket hun seg inntil ham, slik at den løsmunnede kommentaren ikke skulle kile seg fast mellom dem og ødelegge øyeblikket. De ble stående slik tett omslynget, en liten stund som rommet så mye mer enn øyeblikket.

Noen lyder presset på, en blanding av gråt og lettelse som hun ikke klarte å holde tilbake. Små ukontrollerte hikst presset på, skjønt hun var rask med å le det bort. Det var noe med lettelsen de begge følte. Oppklarende var det.

Lise så opp på Edvin med svermeri i blikket.

Det lange kysset som fulgte var lidenskapelig, dro seg innover, og hun tørket bort en tåre uten å gni sminken utover. Edvin la ikke merke til det, han så utover publikum som nå etterhvert hadde innfunnet seg med at det ikke ble noe ekstranummer.

- Kom igjen, så går vi ned i rommet med de andre. Tar oss en velfortjent øl, sa han. De gikk bort fra det mørke hjørnet. Banet seg vei over plassen. Og flere andre hang seg på nedover trappa til bomberommet. Gunnar var sistemann. Han sørget for at *kun* de som hadde noe der å gjøre fikk bli med inn i det aller helligste.

Alle var høyt oppe, nå.

- *Globalize* svingte som aldri før! sa Siggie og pirket løs etikethjørnet på ølflaska.

- Ja! Hva var det egentlig som skjedde der-å? Hakke spellt'n med *så* mye trøkk før, sa Gunnar entusiastisk, satt seg på den eneste ledige sitteplassen, bak trommene.

- Nei, si det. Jeg vet ikke. Det var magi i lufta i kbveld, sa Edvin og smilte hemmelighetsfullt til Lise.

- Med det merkelige været og alt mulig, var han rask med å legge til.

Han holdt armen rundt henne, som om han aldri tenkte å gi slipp.

- Ja, i kveld funka alt, sa Siggie og måtte straks bite seg litt i underleppa.

- Nå vel. Alt, var vel kanskje en overdrivelse, sa Edvin og så litt strengt på ham. - Det var vel i alle fall én som ikke hadde stemt instrumentet sitt før vi gikk på scenen, uten at jeg trenger å nevne navn, sa Edvin irettesettende.

Siggie krøp litt sammen der han satt på bassforsterkeren og gjemte seg bak en stor slurk fra den brune flaska.

- Det må jeg bare ha sagt. Det var virkelig ikke lett for meg å henge med, når alt lå en halvtone høyere enn vanlig, sa Edvin med det noe anklagende blikket stramt i rommet. - Måtte bare late som jeg spilte på gitaren, for *den* kunne altså ikke bruke sammen med den sure bassen.

Edvin kjente at sinnet vellet litt opp i ham. Det var så unødvendig! Så uproft! Han måtte virkelig legge bånd på seg, for ikke å hisse seg ytterligere opp. Det gikk tross alt bra, de var alle sammen rimelig høye på seg selv, på livet forøvrig.

Vokalistene forsøkte å roe seg ned, tenke på noe annet, skjønt det var neimen ikke enkelt, med tanke på alt det arbeidet de hadde lagt ned, alle timene med øving, terping på tekst og arrangementer, også havarerte nesten showet deres fordi en eller annen gjøk ikke hadde stemt opp. Nei, det ble for dumt! Det gikk virkelig ikke an! Skjønt han sa ikke mer om saken.

- Det gikk jo bra, da. Folk var *så happy*! Fikk skikkelig *kick* på siste låta. Glem alt det andre, sa Anders og kikket lystig på Edvin.

Siggi nikket, var skjønt enig.

Anders hevet ølen:

- Vel blåst gutter. Skål! sa han og lente seg inn mot midten av øvingsrommet.

De som satt nærmest klinket brunettene sammen. Men Edvin klarte likevel ikke helt å gi slipp på den stemme-greia. Trengte litt tid for seg selv. Han gikk opp stigen til hemsen. Oppkavet prat bølget i rommet under, da han la seg på rygg og kikket opp i det bølgende purpurstoffet, over ham. Vokalisten trengte litt ro, litt fred nå, etter utladningen. Alle de andre var høyt oppe. Edvin hadde tatt seg helt ut, følte seg rett og slett litt tom. Måtte bare ligge litt slik i ti-femten minutter, hente seg inn.

Snart stakk et hode frem i luka opp til hemsen. Den sorte silke-sveisen tangerte mørket over, og det bleke, vakre ansiktet stod frem fra mørket da Lise gikk opp de siste trinnene, krabbet inn og la seg ned i armkroken. Han så ned på henne, smilte. Hun så opp på ham med åpent blikk. Smilte tilbake. Forstod at han trengte litt ro, kjente han såpass godt at hun ikke ville mase, men lot han få den lille roen han trengte for å hente seg inn.

På hemsen, rett over trommene, under bølgene av purpur, med en glødende stemning i rommet under, var det et godt sted å være. Slik ble de liggende å nyte øyeblikket. Den horisontale følelsen av nærhet. En ro og et velvære bredte seg. Lise la hånden på Edvins bryst, den hevet og senket seg i takt med den rolige pusten. Det var mer enn nok for henne, akkurat da, å bare få ligge slik tett inntil, med hodet godt plantet i armkroken, høre pusten og hjertet hans som slo. Slo for henne, forestilte hun seg.

Også tenkte hun at hun så gjerne ville fortsette med det. Og kunne ikke riktig forstå hvorfor hun ikke hadde vært mer med han og bandet, heller, enn å ligge slik hjemme, full av sjalusi og mismot? Hun åpnet øynene hengivent, betraktet sin kjære som nå lå der med lukkede øyne og rolig pust. Det var mye Lise var redd for om dagen. Frykten for å miste Edvin var også tilstede, skjønt akkurat nå følte hun seg trygg og lun. Nettopp hva hun trengte.

Gunnar satt seg til rette bak trommene, plukket opp vispene. En følsom, myk rytme dro slepent over skarptrommeskinnet. Lyden var avdempet, der oppe på hemsen, skjønt det vibrerte litt i materialene og madrassen. Alt sammen dro seg taktfast ned i mellomgulvet på de to som lå der, like over rytmen.

Edvin glippet med øynene, så det lune smilet hennes i øyekroken.

- Jeg er stolt av deg. Du var flott der du stod på scenen. Det svingte som bare det. Alle begynte å danse. Jeg klarte heller ikke å stå rolig. Vet du hva, jeg forstår hvor viktig musikken er for deg.

Lise Louise smilte forståelsesfullt, så opp i de brune øynene som nå virket mer tilstede.

- Jeg ønsker jo ikke å ta i fra deg drømmene dine ...

- Det er bare det at ...

Mer fikk hun ikke sagt, for noen i rommet under dem under kauket: PARTYTIME! Og de andre hang seg på, koret med et par ganger.

- Forstår at det kan bli noen sene kvelder, at mange av konsertene starter sent, men du behøver vel ikke gå på nachspiel etterpå? Du kan vel ha en mer proff innstilling til det, komme hjem etterpå, hjem til meg. Jeg mener. Nå i dag er det ikke noe problem, for nå er jo jeg her med deg. Og vi går vel hjem sammen, etterpå. Jeg mener de andre gangene når jeg ikke er med, når jeg er hjemme og du er på spillejobb eller øving.

Hun dro seg litt opp i sengen, så litt spørrende ned på ham som virket forholdsvis pigg nå.

- Når du ikke er med? Hva mener du? Hvorfor kan du ikke bare være med, da? Så ær'e ikke no' problem, svarte han lettvtint.

Nå bagatelliserer han det igjen! Det var nettopp dette som gjorde Lise så irritert. Det at han hadde en slik lei tendens til å snakke problemene ned, som om de bare eksisterte i hennes hode. Situasjonen betraktet, tok hun det helt rolig, selv om det ulmet én rotbrann i henne, én som kunne blusse opp ved det minste vindpust.

Så hvorfor holdt hun på hemmeligheten?

Hvorfor fikk hun det ikke opp på bordet? Dette hun skulle fortelle ham. Ja, for så ville han vel forstå henne litt bedre. Da ville han kanskje fatte: at det ikke utelukkende dreide seg om ham, eller henne, men at det var noe som var større, viktigere enn det.

- Jo, jeg kunne vel kanskje det ... men du vet, jeg kan ikke være med deg og bandet bestandig. Jeg har jo også mitt liv, mine greier og må prioritere endel andre ting også.

Prioritere? tenkte Edvin. Der var dette ordet igjen? Han smakte litt på det nye ordet han nettopp hadde blitt litt kjent med. Vendte litt om på det, studerte det fra flere hold, forsøkte å finne ut av det, men var vel litt for stolt til å bare spørre henne sånn likefrem og rett ut hva hun egentlig mente med ordet. Det virket så selvfølgelig, som om

han for lengst burde kjent til begrepet. Og han forstod, at han, Edvin Andersen hadde et hull i sin virkelighetsoppfattelse, ett som bare enkelt og greit måtte lappes for å kunne fremstå hel.

Prioritere, gjentok han for seg selv.

Nå var det ikke så rart at nettopp guttemannen ikke kunne dette ordet, for selve denne egenskapen til å gjøre de rette valgene manglet han, iallfall til en viss grad.

Konsentrasjonen glapp et lite øyeblikk. Og nå hadde han i tillegg gått glipp av hva det var Lise lå der å snakket om. Viktige ting, han for all del ikke måtte kimse av. Ikke nå. For all del, ikke nå! Han så at leppene hennes beveget seg, hørte en hel del ord, men forstod ikke sammenhengen. Edvin åpnet kanalene, konsentrerte seg om ordflommen:

- Som du sikkert har forstått, Edvin.

Oi! Eh ... øh ...

Nei, han måtte bare hoppe i det, ta en sjanse, for dette var min santen et meget upassende tidspunkt.

- Ja, jo. Det kan du godt si. Men du, prøv heller å være med da ... ja, om du kan, så blir dette så komplisert for oss.

Brått stakk Anders hodet opp på hemsen og smilte skjelsk. Edvin pustet lettet ut, sjeleglad for å se sin gode venn, nå når han trengte *time-out*.

- Spark meg bak! ropte Anders ut i rommet under dem.

Ingen reaksjon.

- Der ser'u. Her inne er det *så* mye trøkk. Hør på det lydnivået! Det er rett og slett *så* mye lyd at det ikke er noen som hører om jeg for eksempel roper:

- KALL MEG JENNIFER! SPARK MEG BAK!

Dette gaulet pianisten ut i rommet. Og ganske riktig. Ingen reaksjon. Det hadde etterhvert dukket opp en del flere gjester og nå var rommet fullt.

- Kom igjen-å, bli med på festen!

- Ja, vi kommer. Må bare gjøre oss litt ferdig her. Har noen småting vi må preike om.

Småting! tenkte Lise irritert og kjente en kjølig vind legge seg rundt stammen og rota. Glørne i dypet av henne ble brått pustet opp.

Akkurat. Småting!

Anders forsvant ned før Edvin fikk sagt ferdig setningen.

Det var slik han så på det. Hun hadde òg en aldri så liten småting å klaske i bordet med ... men mer fikk hun ikke tenkt over saken før Edvin krøp etter kompisen og forsvant ned stigen.

- Skulle vi ikke prate ferdig?

- Vi tar det siden, Lise.

Tar det siden! Også går han bare!

De andre var på vei ut døra fra bomberommet. Det stod en hel del ølbokser igjen etter gjestene. Fulle askebeger.

- Kom igjen. Vi stikker opp. Blir med på festen nå. Det er flere band som spiller i kveld, vettu. Åpen scene. Alt kan skje! lød pipestemmen til Anders, som var på vei oppover i trappeløpet.

De fulgte etter.

Det var et spektakulært syn som møtte dem da de gikk ut døra til bakgården. En dansetropp hadde inntatt den regnbuefargede krana, de beveget seg til musikken, sekssyv meter over bakken. Uten sikring. Nysnøen drysset fra krana, der de fotet seg sakte omkring. Snødrysset trakk litt til siden av et svakt vindpust, det rislet nedover noen av de som stod og kikket opp. Et par håndstyrte spotter fulgte den improviserte samtidsdansen. Det var med en slags skrekkblandet fryd at publikum fulgte med, holdt pusten. En av gjestene begynte å slå på en brennende tønne som var plassert like under og litt til side for den regnbuefargede krana. Om det var en del av showet eller ikke, var vanskelig for Edvin å avgjøre, der han nå sto med halvåpen munn, med Lise rett foran seg. Et fyrverkeri av gnister drev oppover mot de dansende, der oppe. Det forsterket spenningen i situasjonen. Taktfast begynte flere andre å slå på tønner og andre gjenstander, rundt om i bakgården, som et manende stammefolk, et ritual.

Plutselig mistet en av danserne balansen i den glatte snøen.

Som i sakte film bikket overkroppen til den lille, smekre asiatiske danseren bakover, armene veivet omkring, forsøkte reversere bevegelsen. En god del snø drysset ned og ble hengende et lite øyeblikk i lyset fra spottene, som et florlett silkeslør. Alt stod stille i det skjebnesvangre øyeblikket, da den asiatiske jenta stod slik, like på vippepunktet, som om silhuett og øyeblikket brant seg fast i den blågrå kveldshimmelen. Publikum stod lamslått, med felles blikk gapende mot mørket og det grafiske avtrykket.

Så skjedde det. Plutselig. Som i fort film: Armene til danseren spant rundt, jenta falt bakover mot bakken med hodet først. Rett før hun traff bakken, stoppet hun med et

rykk, hang der et kort øyeblikk med hodet ned og med leppene som et kyss mot løssnøen, før hun like snart akselererte og ble slynget opp med voldsom kraft.

...

Da først så Edvin den sorte strikken som var festet omkring anklene hennes.

Det gikk et gisp gjennom folkemengden.

Deretter bredde det seg en nervøs latter, da det gikk opp for folk at det hele var et iscenesatt stunt. Lise tenkte på risikoen, og hvor nærme jenta hadde vært å knuse hode mot bakken. Ganske imponerende. Dumdristig. Tenkte at hun aldri ville gjort noe slikt for et øyeblikks beundring og en håndfull publikummere.

Edvin og Lise ble stående i mørket bakerst i folkemengden, rett utenfor døra ned til øvingsrommet. Han stod bak, holdt armene rundt henne som et varmt omsalg, med brystkassen tett inn mot hennes rygg og bakhode. Edvin lente seg frem, hvisket ett eller annet hun ikke riktig oppfattet. Lise kjente at det kilte i øret og ilte nedover ryggraden. Følelsen var intens, som om hun var en indianerkvinne som vasket tøy ved elveoset, da en mann snek seg opp bakfra, klemte seg inntil og hvisket kjærlige ord i øret hennes. Spenningen. Det pirret. Hun kjente at det nappet.

Edvin blåste en blanding av frost- og sigarettøyk ut til siden og foran ansiktet hennes, frostrøyken fra hennes ånde møtte hans, ble ett og samme ånd.

- Skal vi gå hjem, sa hun lavt.

- Ja, det gjør vi, var han snar med å svare.

- Vet du, jeg synes vi har hatt en aldeles strålende kveld. Det æ'kke noe poeng å forsøke å toppe dette, sa han og smilte lurt. - Ja, også har jeg noe jeg vil vise deg på veien hjem.

- Vise meg?

- Ja.

Da kom hun på det. Forstod hva han siktet til.

- Kom, la oss gå over Kubaparken.

BROEN OVER ELVEN I KUBAPARKEN hvilte tungt over det sildrende, sorte vannet i kveldsmørket. De massive trekonstruksjonene, rekkverkene var som glasert i hvitt. Snøen dalte forbi det brunbeisede treverket og forsvant i tomrommet under, der vannet skar en mørk, funklende stripe i det hvite landskapet som fulgte strømmen nedover mot sentrum av byen. Noen perlehvite trær hang over elven med lange, smale grener som tangerte det rislende vannet under.

Lise så på Edvin med svermeri blikket, mens hun holdt et godt grep rundt armen med den tykke skinnjakka. Han gikk med korte, bestemte skritt over broen. Med god tid til å ta det hele inn, nøt de hvert sekund av den fortryllende stunden de nå hadde sammen.

Edvin kikket oppover Akerselva mot Åmot bro, på toppen av den lange bakken, hvor den mørke elven så ut til å ha sitt utspring og fosset ned, med en fjern og dempet lyd. Det kuperte landskapet oppover i parken var nesten ikke til å kjenne igjen, slik med vinterkappen på.

Som to nyforelskede stoppet de opp under treet som hang over elven og var fult av små lyspærer. De ble stående, lente seg utover rekkverket, kikket ned på vannet som drev nedover. En grønn og en brun and la seg opp mot strømmen, tilsynelatende i ro på ett og samme sted, med svømmeføttene som jobbet iherdig i mørket under.

Da Lise kikket opp fra elven så hun det. I gressbakken på den andre siden av elven. Snølaget skjule noe ... noen fordypninger ... et mønster ... Eller, stod det noe der? Det var litt vanskelig å tyde:

- Hva står det? spurte hun og pekte.

- Tja, med litt fantasi og godvilje går det vel fortsatt an å tyde det, sa han med et lurt smil.

Noen tilslørte ord materialiserte seg, etter hvert som hun anstrengte seg. Hun forsøkte å lese hva det stod, knep øynene sammen, myste, famlet litt med bokstavene:

J e ... g e ... l ... s k ... e r d e g L i s e

Fantastisk!

Så dette hadde Edvin tatt seg bryet verdt med å stelle i stand?

Ja, der stod det. Med skjev og krøllete løkkeskrift, knapt synlig under det tynne sløret, lik et vannmerke. En voldsom sinnsbevegelse skylte over henne. Hun snudde seg. Så han dypt inn i øynene.

Og da!

Akkurat da falt det ut av dypet, dette hun hadde holdt for seg selv, så lenge:

- Jeg har også en overraskelse ...

- Vet du ...

Hun sperret øynene opp. Tok sats:

- Jeg er gravid, sa hun liketil, som om det var en selvfølgelighet, noe dagligdags.

Hva skjer, nå, tenkte guttemannen bestyrret, som om hele skapelsen brått falt innover ham. Det var ikke til å tro! Tidligere på kvelden låta om spurven. Det hjelpeløse spurvehertet. Og nå, dette! Som om døden og selve livet hang i helene på ham. Et lite vindpust, en bølge i livsveven, og vips var han viklet inn i alt dette som hørte evigheten til og lå langt utenfor hans kontroll.

Hva var det med denne dagen?

Det var med et smell at denne kokosnøtten falt ned i hodet på ham, og slik ble han stående å vime som en annen ape uten å få frem ett eneste ord. Virkeligheten, følelsene og tankene løsnet i store flak. Et snøras buldret mot et dalføre.

Dette ble rett og slett for mye å ta inn.

Lise la merke til hvordan fjeset til Edvin først fikk et drag av lykke over seg. Hvorpå han like snart rettet seg opp i ryggen. Det varte kun et kort øyeblikk: usikkerheten som la seg opp i blikket hans, skjønt, det var nok, hun hadde fått det svaret hun mest av alt fryktet. Han rynket brynene. Skulle til å si noe.

- Jeg ...

- Ble du ikke glad? avbrøt hun.

- Jeg, jeg. Ante jo ikke ... Ja, jo-jo, jeg ble glad, men kanskje mest av alt utrolig overasket, sa han med et punktert smil. Lise la merke til smilet, som på ingen måte nådde frem til øynene på ham.

- Jeg trodde du gikk på pillen?

Edvin rødmet så snart han hadde sagt det. Hun sa ingenting, bare ventet på at han skulle vikle seg ut - eller kanskje heller - enda mer fast. Hun viste virkelig ikke hva som ville komme ... stod bare der med armene slapt lang siden, ventet på fortsettelsen.

Som lyn fra klar himmel! Skal livet mitt nå med ett forandre seg, i løpet av dette

ene sekundet blir liksom alt snudd på hodet, tenkte han forvillet og sa:

- Dette kom veldig brått på, Lise.

Han klødde seg i kinnskjegget på høyre side og la opp en grimase som fikk ham til å se ut som et *enfoldig fjols!* tenkte hun, én som ikke aner bak frem på noe som helst! Hun klarte altså ikke å se ham i øynene. Blikket hennes falt til jorden. Leppene bevreit. Brynene trakk seg sammen. To sinte furer kilte seg fast mellom øynene og skulle komme til bli der i lang tid. Lungene hennes føltes trange. Og blodet pumpet heftig i blodbanene. En tung og strevsom puls. Hun forsøkte å svelge, men følte seg mest av alt kvalm.

Alt dette raste rundt i henne.

Edvin kunne ikke forhindre det som var i ferd med å sprengte seg frem i henne, for han klarte rett og slett ikke å la være å tenke på hvordan livet *hans*, livet deres så til de grader var i ferd med å endre seg. En avmaktsfølelse la seg opp i ham.

Nå var han i ferd med å miste kontrollen over livet sitt? Han Edvin Andersen, vokalisten som for noen timer siden stod på scenen, full av selvsikkerhet og med full kontroll. Og nå, her sto han, stormpisket og pjusk, på sine utslitte skosåler med hendene dypt i lommene på skinnjakka, også han med blikket tungt i bakken. Hvordan kunne dette være én og samme person? Det var som om hele livet hans brått ble snudd på hodet, uten at han selv kunne gjøre noe, fra eller til. Det lot til å være utenfor hans kontroll, allerede! Som om Lise hadde bestemt seg uten hans samtykke! Først ble han sint fordi han mistet fotfestet og kontrollen over eget liv ... så kom en annen følelse krypende. Hadde han blitt lurt? Blitt brukt? Utnyttet!? Ja, når han tenkte på det slik, ble han enda mer opprørt, skjønt han klarte likevel å holde det inne, av hensyn til hun som sto der foran ham og skalv med alt sitt.

Alt han hadde jobbet for, lagt grunnlaget for med bandet, studioet, låtene. Det føltes som om livet hans ble revet opp med roten, og at det nå skulle plantes om på et nytt og ukjent sted. Edvin likte å planlegge, tenke i lange linjer. Ja, selv om hverdagen ofte kunne være litt humpete, likte han likevel å vite hvor han var på vei og hvilke målsetninger eller visjoner som satt retningene i ham. Han likte ikke at ting ramlet ned i fanget på ham, som brå, uventede sporskifter og nye traséer.

Han tok seg sammen, forsøkte å smile mot de tårevåte, grønne øynene som klamret seg til håpet og barmhjertigheten hans, som nå blafret med øyevippene i lyset fra de mange små lysene i treet over. Dette blikket som like snart så bort, og heller fulgte de tynne grenene som sopte i dørske sirkler over det sildrende og klukkende mørket under.

Budskapet i gressbakken midt i mot, var glemt nå. Det var lite han kunne gjøre for å bøte på hennes sårhet, slik som han selv følte seg akkurat for øyeblikket.

- Ble du ikke glad?

Stemmen sprakk. Hun var på randen en kilde som nå truet med å velle opp og renne i strie strømmer nedover ansiktet. Skjønt hun sperret øynene opp, tvang seg tappert videre, ble stående med alt dette på innsiden.

- Jo da. Jeg ble glad, sa han og smilte keitete.

Edvin prøvde så godt han kunne å skjule det han egentlig følte: Usikkerheten. Sjøkket. Han ville jo ikke å såre henne ytterligere. Skjønt smilet han la opp virket påtatt og falskt. Det var ikke vanskelig for Lise å gjennomskue.

- Jeg mener det. Jeg ble glad, altså.

Han sperret øynene opp, nikket bekræftende til det han selv sa, men hun så at det: det slette spillet.

Så kom det til overflaten, det han egentlig følte:

- Men, men jeg trodde du gikk på pillen ... forstår liksom ikke helt hvordan dette kunne skje? Han trengte noen svar, selv om han så at hun var på randen av oppløsning. Han hadde jo trodd at det var trygt, at prevensjonen var sikker ...

- Hvordan *det* kunne skje! Du får det til å høres ut som en ulykke! hikstet hun, snudde seg vekk og gikk med raske, bestemte skritt oppover mot Grünerløkka, slik at han ikke skulle se tårene som løp av med henne.

- Nei, det var ikke slik jeg mente det, stotret han frem og gikk etter henne. - Jeg trodde pillen var sikker prevensjon, at det var vanntett.

Han tok henne i armen, forsøkte å få henne til å stanse, men hun fortsatte bare fremover. Det ble for voldsomt å forsøke å holde henne igjen. Han slapp taket. Lot henne gå.

- Hva har det med saken å gjøre, spurte hun, stoppet, snudde seg og hevet blikket sakte, ventet på svaret som aldri kom ...

Hun fortsatte:

- Det jeg står og sier er at jeg er gravid! Det med pillen kan vel ikke endre på det, eller hva? Hun ristet oppgitt på hodet, så etter en eller annen form for bekræftelse, forståelse, eller noe i ham som kunne lindre smerten ... men fant ingen ting hun kunne å klamre seg fast til. Nå orket hun ikke mer. Lukket hendene om ansiktet og gjemte seg for blikket hans.

- Jeg forstår det, men dette kom utrolig brått på, Lise. Det er ikke så enkelt for meg å ta dette innover meg, sånn på en-to-tre.

Han pakket det inn i myke toner og med en klang av medlidenhet. Hun oppfattet det, men var alt for trist til å føle noen form for lindring i det.

- Vel, hvis det er slik du føler, da kan det være det samme! ropte hun nærmest. – Også jeg da, som trodde du skulle bli *så* glad for å høre den gode nyheten.

Tårene flommet. Sminken rant.

- Jeg ble glad! Men som sagt, det kom veldig brått på, Lise. La meg få litt tid til å fordøye dette her. Hvor langt er du på vei forresten?

- Litt over tre måneder, lød det gråtkvalte svaret.

Han tenkte sitt, men sa ingenting om det, akkurat da.

Han var virkelig ikke klar for å gifte seg, få barn, slå seg til ro. Labrador, stasjonsvogn, alt det der. Han hadde ikke lyst til å stivne og bli satt. Ikke riktig enda, han hadde jo slike løfterike planer ... for bandet, turnering, innspilling av CD-en. Hva med drømmene? Visjonene? Og hva ville de andre i bandet si?

- La meg kjenne litt på dette, hva? Før vi snakker mer om det, er du snill, sa han, skjøv hatten litt frem i pannen og gikk bestemt oppover mot Grünerløkka.

Lise fulgte noe uvillig etter.

EDVIN SATT I SOLVEGGEN på en liten trapp, utenfor Grusomhetens teater på kulturhuset. Han ventet på Anders mens han studere to graffitikunstnere som holdt på å grunne et tre ganger tre meter stort område med lyseblå bakgrunnsfarge på veggen, *taggeveggen*, som lå midt i mot. De to virket riktig profesjonelle, med beskyttelsesmasker og det hele. På bakken mellom dem stod det en liten kasse med sprayfarger i alle nyanser, skisseblokken lå åpen på bakken, den viste en tusjtegning av to drager som var slynget sammen i et ild-sprutende kyss. Det lot til at de to nå var ferdig med grunningen som foregikk midt på den ti meter lange og tre meter høye *taggeveggen*, innenfor portene på kulturhuset. Veggen forøvrig var dekket av en mengde ulike piecer, et eldorado av farger og figurer som gled over i hverandre, der den ene graffitten stoppet, tok den neste over, fra porten og hele veien bort til scenen i bakgården.

Edvin tenkte på hvordan det hadde blitt en oppblomstring av denne aktiviteten da graffitikunsten ble satt fri på kulturhuset for omkring to år siden. Finerplatene som utgjorde den lange veggen hadde allerede opparbeidet seg et flere centimeter tykt lag med spraymaling. Han så det i hjørnet, hvordan det lå lag på lag, kunst over kunst. Veggen var fri. Alt var lov. Ingen kunne komme der å bli sure fordi noen hadde malt over noe som de hadde gjort dagen før. Slik hadde det fungert fra første stund, skjønt han klarte ikke lå være å irritere seg når et fantastisk kunstverk ble overmalt av nye skriblerier, ja, nærmest før malingen var tørr. Slik var graffitiveggens lov, den anarkistiske grunntanken levde fritt og nå blomstret kunsten på veggen med all sin fargesprakende prakt. Det var lite Edvin kunne gjøre, foruten å være rask med å ta et bilde med mobilen når det var noe han likte. Egentlig var det litt godt også, at det hele tiden ble laget nytt. Han tenkte på de tusenvis av arbeidstimene som var lagt ned, all kunsten som nå lå skjult nedover i lagene av maling. Jo, tenkte han, det var faktisk anarki o praksis, det fungerte! Ja, kanskje nettopp fordi det ikke var noen regler, eller begrensninger, fordi kunstnerne fikk lov til å utfolde seg så fritt, uten føringer fra andre, eller de som driftet kulturhuset. Befriende var det! Ja, at noe endelig var satt fri, og at *det* i sin tur genererte så mye virketrang og initiativ. All trangen til å utfolde seg, tenkte han, det var litt som med *DogModern*. Og var ikke dette selve essensen? Kulturhuset. Hausmanias filosofi. Å la det frie initiativet få lov til å

blomstre. Ikke holde folk tilbake om de ville gjøre noe. Ikke la regler eller andre begrensninger komme i veien for å sette i gang prosjektene sine, eller bare rett og slett gjøre noe, komme i gang på flekken og pensle, spraye i vei. Det var flott! Og var det kanskje ikke et kjærkomment syn, når de kom på øving: Alle disse nye og spennende motivene, eldoradoet av farger og former som stadig var i endring. Det er nettopp derfor disse unge taggerne, graffiti-kunstnerne strømmer til huset, fordi de får lov til å utfolde seg fritt og brukte veggen til å øve. De blir flinke, tenkte han, når de får stå slik å holde på i ro og mak. Og når de møter andre med felles interesser. Voksenkontakt får de også, med de andre kunstnerne på huset. Ja, jo, dette var en *win-win* situasjon, slik han så det.

Oppsvinget i geskjeften, førte vel kanskje til noe ulovlig tagging i nærområdet, men slik hadde det jo også vært før kulturhuset tillot graffiti på sine vegger, så det var vanskelig for Edvin å komme andre konklusjoner i saken. Men det som kanskje var det største problemet med dette lyssky miljøet, var at de hadde store problemer med å organisere seg, ettersom det i utgangspunktet var kriminelt å drive med tagging og graffiti i offentlig rom. Kursvirksomhet i regi av Graffiti Oslo, med påmelding der folk skrev seg opp med fullt navn, var derfor vanskelig å få til. Skjønt, det var da et utgangspunkt for noe som kunne vokse og bli mer akseptert, slik at gatekunsten også etterhvert fikk trekke oftere inn i galleriene, få en mer stueren profil med positiv omtale i mediene.

Mer fikk han ikke fundert over saken, for da han kikket ut gjennom den massive stålporten, kom Anders slentrende mot inngangen med synthen under armen. Pianisten stoppet for å hilse på en av skaterne, som tok seg en røyk i utkanten av den massive rampa rett nedenfor sirkustomta. Den grønnmalte betongen, rampene, på baksiden av *taggeveggen*, svingte seg opp og ned og rundt om kring. Det var et eldorado for de på fire hjul. Og, tenkte vokalistene igjen: Skateparken fungerte jo nettopp under den samme, frie parolen. Skaterne hadde også fått et området til disposisjon, med frie tøyler og litt hjelp av kulturhuset, til organisering av arrangementer og kursvirksomhet. Så dette hadde også etterhvert fått vokst seg til. Det var noe med disse fristedene. Edvin likte det. Energien og alt det løse, som så ofte var fylt av liv og humør.

Edvin ble sittende å se på kompisen som tok seg god tid. Tenkte: det var bra Anders tok seg tid, snakket med ungdommene. At de sikkert trengte litt voksenkontakt, at det var holdningsskapende, med forbilder og rollemodeller fra kulturhusets eldre brukere.

Anders gikk mot porten, passerte et stort troll, en dokke som hang løst i en rigg.

Armene og bena til trollet var festet med tau, lik en massiv marionett. Var det arrangementer, danset trollet med, men nå hang det slapt i vinterværet, med hodet på skakke og med blikket stivt mot den tomme sirkusplassen.

De to hilste hjertelig. Anders satt seg også ned på trappen, i solveggen.

Samtalen gikk i den vanlige tralten ...

Helt til Edvin ikke lenger klarte å holde på hemmeligheten:

- Hva sa du, sa du!? nærmest ropte Anders.

To døsigе blikk fra bak gassmaskene vendte seg mot de to i solveggen, et kort øyeblikk før de to taggerne fortsatte med å spraye opp omrisset til de to ildfulle dragene.

- Ja, du hørte riktig, ble det sagt til han som nå hadde øyne som ping-pong baller.

- Gravid!

Her er det bare å la kompisen få den tiden han trenger for å ta det inn, tenkte vokalistene. Han la merke til at noen av taggerne hadde pissa i eget rede, tagget i nærområdet og rundt om på fasaden til Elvebakken skole. Overalt var det en salig blanding av gode og dårlige graffitier og tagger. Ved siden av trollet stod en trill rund redningskapsel fra et skip. Den så ut som en UFO og var spraylakkert slik at den nå så ut som om den var av rent gull. Nå var den dekket av snø og selvsagt hadde noen tullekopper skrevet: LANDINGSPLASS, med sølvfarget spray i snøen foran redningskapselen.

Friheten har sin pris ... helt klart. Kaoset!

På veggen til Grusomhetens teater, over trappen der Anders og Edvin satt, hang det et skilt hvor det stod: TAGGEFRI SONE. Noen spøkefugler hadde selvsagt sprayet over de tre siste bokstavene på slutten av det første ordet.

Nå vel, det var også endel griseri, Edvin måtte medgi det, men det var da iallfall fargerikt og friskt. Ganske så ulikt mye annet i den ellers så grå og fargeløse byen. Er det slik, tenkte han, at det går tjue taggere på en god graffitikunstner. Akkurat som det går én god musiker på tjue middelmådige. Kanskje vi bare må akseptere all dritten som følger med?

Anders fikk etterhvert samlet seg. Nå oppløst han sin spinkle røst:

- Du ... eh. Jeg veit ikke helt hva jeg skal si ... øh ... Gratulerer kompis?

- Jo. Takk. Vet liksom ikke helt hva jeg skal mene og si ...

Det knirket fra trollet i tauene, da et lite vindpust dro forbi og beveget litt på den store kroppen. Edvin så opp da trollet vred seg sakte og litt over mot siden, før det igjen falt til ro; vokalistene smilte ved det lille livstegnet.

- Når fikk du egentlig vite det-à?

Anders skalv i stemmen og trampet med beina for å holde varmen.

- For to uker siden. Da Lise og jeg gikk hjem fra den forrige jammen.

- Hva tenker'u om det, da? Sånn helt ærlig?

- Nei ... øh ... synes jo det er litt fint. Samtidig kom det veldig brått på. Det var jo liksom ikke planlagt, om du forstår hva jeg mener, sa han og gned håndflatene mot hverandre.

Anders så litt skakt på ham.

- Og nå, nå har Lise flytta hjem til foreldra sine? Ha'kke sett-à på to uker. Hun ble nok litt lei seg, når jeg ikke var like engasjert.

- Jo, men dere har vel prata sammen, etterpå?

- Vi har forsøkt, men bare på telefon. Det æ'kke slutt liksom, men det er farlig nær for å si det sånn. Vi begynner bare å krangle, hu tar alt i verste mening og er så jævli avmålt, sa han tenksomt og fisket fram røykpakka fra frakkelomma.

- Alt gikk så fort. Først flytta vi inn sammen. Og i neste øyeblikk var'a gravid. Nå vil hu beholde barnet, uansett hva jeg mener, virker det som. Hun gikk egentlig på pillen, men så skjedde dette likevel. Føler meg nesten litt lurt.

Edvin så på kompisen med åpent blikk. Mest av alt håpet han på en bekreftelse på at det han tenkte var riktig ...

- Ja-ja, får jo håpe dere finner ut av det, da ...

Stillhet.

- Nei, ikke heng med hue. Nå er vi her. Og vi ska' øve. Dessuten har jeg gode nyheter, sa Anders, spratt opp og klappet hendene sammen tre-fire ganger, full av entusiasme.

- En mega kul konsert som vi kan være med på i mai! Snakk om stormønstring, mann! Kulturhuset er initiativtaker til *World for freedom*. Det skjer over hele verden i flere av de store byene på samme dag, til samme tid. Et tog for frihet skal paradere gjennom Oslos gater. De ønsker i den anledning at flere frivillige band melder seg på.

Begeistringen smittet. Brått var de vonde tankene som blåst bort av dette varme vindpustet fra kompisen. Anders var ikke en slik person som taklet konflikter, eller dårlig stemning, så da han fornemmet at de tunge tankene var i ferd med å sette seg på trappen mellom dem, måtte han sporenstreks ta affære. Plattformen for deres samvær skulle jo være å spille, leke og ha det gøy. Edvin satt umåtelig stor pris på det, akkurat da. Hadde

han kanskje ikke brukt mer enn nok tid på å gå hvileløst rundt hjemme, fundere på hvordan han skulle klare å kombinere farsrollen med det å spille i band, redde forholdet, ta ansvar? Jo, guttemannen trengte litt luft for sin virketrang, nå!

- Det der ska' vi værre med på. Banna bein!

- Jess!

- Kom igjen, mann! Vi stikker opp på kontoret, skriver oss på med det samme.

DET HADDE GÅTT NOEN MÅNEDER siden *DogModern* meldte seg på fredsmarsjen. Snøen var for lengst borte fra Oslos gater. Gresset og trærne i parken hadde lagt seg friskt opp i lyst og grønt. Fuglene sang fra tretoppene i Sofienbergparken, der Edvin nå gikk og trakk vårværet inn i dype drag. Varmen, og det livgivede lyset dro han ned gjennom sine rustne lungepiper og fylte lungekamrene med alt dette friske og gode. Uker med sørpe, måneder med isbelagte fortau og kalde knoker, alt sammen erstattet av denne varme mai dagen. Lyden av knoppene krislet og brast i løvhenget over ham, også dette virket så til de grader oppløftende, som om også trærne la seg opp i lyset, strakk seg oppover og forsøkte på å gripe dagen. Ja, akkurat slik følte han seg, etter måneder med selvransakelse og med et vaklende håp om at isen mellom Lise og ham skulle smelte.

Også var det selvsagt noe med det å ha konsertgitaren på ryggen!

Alt sammen rørte en stemt streng, en sene bak brystbenet som begynte å vibrere og resonere, det var som en næringsrik sevje krislet opp langs barken på ham, på en slik måte at han nå endelig maktet å løftet blikket opp. Ut av den altomspennende tanketåken som hadde omsluttet ham etter at Lise hadde flyttet ut. Dette destruktive tankespinnet som den senere tiden hadde tatt over, mer og mer for hver dag som gikk; som hadde gjort ham trangpustet. Henslepen. Som om livskraften hver dag ble presset frem lik noen skarve dråper fra en flat sitron. At hun, Lise. Hans elskede! Og hans egen mor, faktisk. Selve grunnfjellet! At de begge lot til å ville ham *så* vondt. At de tok, at de fråtset med det han hadde igjen av krefter og overskudd.

Slike, og andre mørke tanker var det Edvin Andersen, den brillante vokalistens nå svevde bort fra, full av forventning, på vei nedover mot sentrum med instrumentet på ryggen. Det trengtes ingen fryktsomme blikk mot isete takrenner, nei, for der oppe lå lyset på knoppene som sprang i de friske, lysegrønne trekronene, alt sammen stod ut mot den knallblå, skyfrie himmel.

Løft blikket, mann!

Se opp og frem!

Slik gikk han, muntert, med hodet høyt hevet og med blikket langt foran seg. En strofe til en ny sang presset på, han nynnnet for seg selv og forsøkte samtidig å la tonene

få feste i hukommelsen som noter på et ark.

Da Edvin kom ned på sirkusplassen utenfor Hausmania, stod den gullbelagte *ufoen* med takluken åpen. En kar iført grønn trikot, med hette og kappe i samme farge, forsvant inn i kapselen og skalket luken. Edvin stoppet opp, lurte på hvem denne *marsboeren* kunne være? Ville vedkomne dukke opp igjen? ... Nei, det lot til at den grønnkledde hadde falt til ro med sitt.

To andre karer i arbeidsantrekk jobbet med å vekke trollet til liv ved å dra i tauverket. Hodet hevet seg. Og med sine øyne av tefat, la trollet sitt hypnotiserende blikk utover sirkusplassen, der det nå var oppført et formidabelt sirkustelt. Det raget til vær. Omkretsen dekket nesten hele utearealet, sirkusplassen. En regnbuefarget vimpel var festet til en stang som stakk ut fra toppen av de hengende teltstoffet. Sideveggene på teltet var dratt til side. Edvin så rett inn i manesjen fra gaten. Ny-sirkusgruppen sjonglerte med devil-sticks og diablos . Langs ytterkanten på teltet, ut mot Hausmannsgate, sto noen folk forundret og kikket inn. Edvin gikk mot stålporten, strakk hals for å se forbi tilskuerne, da det slo ham: At dette måtte da være en *win win* situasjon. Ny-sirkusgruppa fikk trent foran et publikum, de forbipasserende fikk et gratis show på veien og kulturhuset fikk litt oppmerksomhet.

Det var et yrende liv rundt kulturhuset. Det stod i sterk kontrasten til byrommet rundt. Fargene og livet på den ene siden av gaten, og den gråbeige livløsheten på den siden der markedskreftene og rovgriskheten regjerte. Salg, utleie av kontorer og leiligheter, det var ingenting nytt og spennende ved det. Også var det jo gjerne slik at de med mest penger, kunne betale for de beste kulturelle opplevelsene, fordi prisene på konserter, teater og spill somoftest kostet for mye for dem som ikke var like bemidlede. Jo mer penger det koster å stelle i stand noe, tenkte han, dess mer koster det å komme inn. Skjønt på kulturhuset operer de ikke etter disse prinsippene. Det fylte vokalisten med fremtidshåp: At det var rom for et slikt fristed, midt i byen. Et sted hvor pengene ikke var styrende, et sted der menneskene og det frie initiativ kom først. Kulturhuset, tenkte han, er et sted der mangfoldet og hvert enkelt individ får lov til å agere og utfolde seg, uten en masse innblanding fra regulativer og markedskrefter. Hausmania, er det ikke nettopp et slikt sted, hvor slike som ham kunne få være, få virke. Og fikk han ikke flotte opplevelser og en øl til en rimelig penge. Jo. Og man kan mene mye om Hausmania, skjønt de tar iallfall vare på individet, på dem som havner utenfor, ja, det skal de ha, tenkte han. Og det beste av alt, de spiller ikke opp for finanshaiene. Dette gjør de for seg og sine med det

lille de har å rutte med. Det var nettopp dette håpet, viljen til å stå opp mot det etablerte med bærekraftige visjoner og fritt initiativ som var så fascinerende. Akkurat som *taggeveggen*. Miljøet forøvrig vart i stadig i forandring. Det var noe spennende, noe levende ved disse arrangementene og mangslungne aktivitetene, som om det hver eneste dag ble pustet nytt liv i glohaugen.

Edvin ble stående slik i den svake medvinden og med sola i ansiktet, å se på en kar som sjonglerte med tre kjepler.

Dette handler om frihet, tenkte han, frihet til å skape.

Også slo det ham, plutselig: Lise. Graviditeten. At det meste som er nytt her i livet blir til ved prøving og feiling, lek og eksperimentering. Det lille livet, fosteret som ble unnfanget og skapt i et øyeblikk av uhemmet hengivenhet og frihet. I dette ukontrollerte øyeblikket av pur lykke, ekstase ... eufori ... kaos! Lise lot seg ikke stoppe. Barnet vokste til i livene deres. Nei, tenkte han, nytt og friskt liv blir ikke til i en gråbeige stund. Også ble han stående og betrakte den liflige, uorganiserte forestillingen. Et fornøydlig smil dro seg opp i munnvikene på ham, for på samme måte kunne han jo heller ikke fornekte eller avfeie kjærlighetens ytterste konsekvens. Han måtte bare pent forholde seg til det. Til henne og barnet. Guttemannen begynte etterhvert å bli vandt til tanken, den var ikke like fremmed lenger, det var en del av en større helhet, forstod han nå, noe som lå utenfor ham selv. Noe som hørte fremtiden til. Akkurat som en klassiker. En låt, eller en bok som overlever utover sin egen samtid. Og var det ikke nettopp slike varige spor han ville sette?

Skatemiljøet på plassen nedenfor sirkusteltet, hadde jo også fått lov til å utfolde seg i fri dressur. Han kikket ned på de digre rampene. Slyngene av grønn betong, som gikk i buer og spiraler, rundt om på den åpne plassen ned mot hagen ved Akerselva. Skateanleggets ytterkant var lagt opp nærmest som en endeløs dosering, der den buktet seg opp, ned, gjennom hulrom og videre over topper og ned i fordypninger. Startet man i én ende, lot seg trille av gårde og fulgte kurvene, var det som en evinnelig slynge, forestilte han seg.

Er det ikke fantastisk hva ungdommene har fått til her! Og alt sammen har blomstret opp, nettopp fordi de har fått lov, fordi de har fått frihet til å utfolde seg. Dette, tenkte han og så ned på anlegget, som tidligere bare var en tom plass, nå står det her alt sammen, som et gedigent lekeland.

Han satt seg ned på tribunen, som var oppført hele veien langs den bratte bakken, på den andre siden av gaten, mot Elvebakken skole. Han skuet over på Trollet og

Sirkusplassen, men så ikke kompisene noe sted. Tok frem røykpakka, fisket frem en ferdigrøyk, tente den. Lot blikket følge en ung jente på rollerblades iført rød topp, rød shorts og sorte albue- og knebeskyttere. Den blonde hestehalen flagret bak henne når hun fikk opp farten. Edvin satt der med berg- og dalbaner i kroppen, når han så henne utforske det grønne betonglandskapet. Gjennom en tunnel. Over en dump. For snart å bli presset mot bunnen i stor fart, før hun skjøt opp langs veggen og forsvant ut av synsfeltet rundt den massive dosseringen som omkranset skateparken. Det lot ikke til å være noen regler, allikevel var det an slags innbyrdes orden skaterne i mellom. Det oppstod ingen kollisjoner. *Det var vel en slags orden i kaoset da, som han ikke forstod?*

Edvin tenkte på forhistorien til kulturhuset, som hadde vært Selmer sitt hovedkvarter. Etter hva han hadde hørt: ble det i mellomkrigstiden produsert og distribuert feltkjøkken og noe militærutstyr på bruket. Krana som nå hadde blitt restaurert ruvet over de fem tusen kvadratmeterne med bygningsmasse, og svingte vel også i sin tid over det som nå var skatepark og ned mot hagen ved elven. Han forestilte seg bevegelsen.

En vei lå i den bratte bakken bak tribunen, mellom Elvebakken skole og kulturhuset, ut mot den var det oppført et plankegjærde, som skjermet og lukket inne den nedre delen av hagen; som nå lå der stille, frodig og bugnet med sitt lysegrønne vår-slør, helt ned mot Akerselva. Edvin tenkte på krana, som før i tiden hadde lettet arbeidet med å frakte varer fra elva der nede og opp i bakgården. Han så for seg hvordan store lass med militært feltutstyr svingte gjennom lufta, på vei opp i bakgården der det nå var scene. Edvin så forbi rampene og ned mot den grønne oasen. Den lille hagen. Den grønne lungen som begynte der rampen sluttet. Et grønt og fuktige teppe lå i etasjer oppover mot skateparken. Trappeavsatsenes piggsveis. Og den store hengebjørka som knoppet seg, strakk seg opp og fanget den varme løden av sollyset i toppen. Klatreplantene som strakk seg i hvirvler oppover stammen på det massive treet som ruvet over hagen. Det lå et slør av mørk mystikk over den urbane, fuktige oasen. Som om den yrende mai sola ikke riktig nådde ned i dypet av skyggene fra hengebjørka og det lyse løvhenget. Skjønt, han fornemmet dette som pulserte og slo. Som en mektig kraft. En puls i tiden ...

Var det dette som var selve hjertet av den by-økologiske drømmen?

Igjen gikk tankene til krana som svingte sin tunge hånd over alt sammen. Kjettingen med den massive kroken som en gang landet tungt på steinhellene der nede i hagen. Snart så han for seg kasser med støvsugere og kjøkkenmaskiner som ble fraktet, høyt gjennom luften, over dette som nå var en lunge, en bærekraftig pust i nærområdet.

Rart hvordan ting forandrer seg i henhold til hvordan de som holder til ønsker å benytte et område, eller en bygning. Hva ser man for seg? Hva er målsetningen? Således og gjerne funksjonelt betinget reguleres områder. Det planeres og bygges ut fra disse planene og visjonene for den tiden vi lever i. Og nå har kulturhuset altså klart å blåse støv av i de gamle kran-aktivitetene, han tenkte at sirkelen på en måte var sluttet, nå. Tidligere ble kranen brukt hovedsakelig til funksjonelle aktiviteter, som å frakte ting og lette på arbeidsbyrden for de som jobbet på bruket. Nå derimot, med sin regnbuefargede prakt, var den blitt et symbol på det flerkulturelle felleskapet. Det at den var satt i stand og igjen kunne brukes, det åpnet jo også for nye muligheter. Et kreativt oppkomme hadde den blitt, for dans, fotografering og andre kunstneriske uttrykk. Han skulle min santen bruke symbolet, kranen. Ja, en sangtekst om den regnbuefargede krana som holdt sin beskyttende hånd over det flerkulturelle felleskapet. Hm ...

Edvin humret litt for seg selv, når han tenkte på den fulle finnen som hadde ramlet ut av sofaen i løssnøen. Joda, den løftet jo fortsatt ett og annet, gjorde den ikke? Joda, litt nytte for seg, gjør den enda. Skjønt, det var lik som krana opererte på tvers, bortenfor sin egen rekkevidde nå. Som om tingene ikke riktig var definert, når det var lov til å eksperimentere. Den hadde ingen begynnelse eller slutt, lenger. Og hadde endatil blitt et symbol. Et grafisk ikon. En logo, faktisk.

Bakgården var åpen for alle. Hagen, den grønne lungen. Skateparken og taggeveggen. Sirkusplassen og ny-sirkuset. Trollet og den åpne jernporten. Og krana, den lik som tangerte det hele, der den ruvet over kråkeslottet, løftet fremtiden og håpet over gårdsplassen med farger og vidløftighet.

Det var godt å sitte slik å la historien om en svunnen tid velle over seg, se det i nytt lys, filosofere om det som hadde vært i lys av det som var nå. Også var det fint å være historien bevisst. Det å sitte slik å tenke tilbake, det gjorde på mange måter opplevelsen av det som var nå enda større. Det fikk mer dybde. Og kanskje var det nettopp nødvendig, for det var et stort fravær i guttemannens liv: Av dette som var rotfestet. Som var tungt. Og gikk i dybden. De overfladiske opplevelsene. Livet og kunnskapen som kun skummet toppene. Han visste det innerst inne: at han måtte slutte å skrape i overflaten. Han måtte komme seg ned i materien, slik at opplevelsene og kunnskapen fikk andre og flere knaggfester, en dypere klangflate. Ja, om han som kunstner - eller som menneske - skulle komme seg videre, måtte han ta disse tingene på alvor. Det sto like klart for ham den skyfrie dagen.

Da Edvin kom til Hausmania for første gang, kom han på, lå det i all hemmelighet en strømledning, kamuflert der nede i hagen. Den ledet fra pumpehuset ved elven og inn til et forløpent hus i den mørkeste kroken, av det som nå var en frodig hage. De narkomane som holdt til der hadde snyltet på strømmen til pumpehuset ved Akerselva. De narkomane hadde rett og slett ordnet seg gratis strøm. Og den oppfinnsomheten de oppviste, disse byens skakke vandrere, det sluttet aldri å imponere Edvin. Det samme var det med pønkerne i nabohuset. De hadde heller ikke mye ressurser, så de fant andre løsninger. De bruke ting de fant, gjenstander som det materielle overflodssamfunnet ikke lenger fant nytte for: Av røde bukker og gule veisperringer, laget de hemser. Og av gamle vinduer snekret de hyller. Hos pønkerne og de narkomane fant tingene sitt siste stopp i den materielle forbrukerkjeden, en endestasjon hvor disse gjenstandene fikk puste ut sin siste puls. Gjenstandene ble brukt opp, ramponert, destruert, brent for noen timers varme på en kald vinterkveld. Mentaliteten levde vel fortsatt i miljøet, idéene om at nær sagt *alt* kunne brukes og brukes igjen. Og Edvin likte at det var slik. Det ga mening. Det var godt å se at tingene som fortsatt var brukbare ikke bare ble kastet rett på storsamfunnets gigantiske søppelfylling.

Og mens han satt slik og mimret - i påvente av de andre i bandet - kom til å tenke på det utbrente pianoet i bakgården, det som de etter mye strev hadde slept opp på scenen og plassert der, og som bare noen dager senere lå totalt utbrent på den åpne gårdsplassen, en søndags formiddag da han kom på øving. Til alt overmål: Rett foran scenen! Synet av de forkullede restene og strengene som lå igjen på betongen, det fikk ham til å føle avmakt. Tankene om dette bunnfallet var rett og slett opprivende, selv så lenge etterpå. Det stred så til de grader mot hans konstruktive natur. Tenke seg til: Et utbrent piano. En scene for fall! Slik hadde han tenkt, forstyrret over dette som klang så ustemt i ham. Skjønt, han forstod det bedre, nå. Fant endog litt mening i denne forrykkede handlingen. Kanskje var det utført i kunstens navn, han var der jo ikke da det brant. Og det bildet han tok med kameraet, det ble noe nytt. Et fotografi, kunst som kom til å henge på en vegg i uoverskuelig fremtid. Slik var gjerne kunstens natur, uforutsigbar og brå, som naturen, fritt voksende og helt uten grenser.

Edvin ble sittende slik på tribunen å betrakte skaterne som fór fritt forbi som vannet elven, og som tankene, idéene som fulgte nervebanene i hjernen hans. Slik fulgte hjulene nedfarten og fikk fremdrift. Kanskje var det nettopp *det*, at han, Edvin Andersen, ikke fulgte de vante kanalene, at han og de på kulturhuset gikk mot strømmen for å finne

kilden. At han - som dem - var én som ikke nødvendigvis ville være en del av den forrykte voksenverden. At han var én som gjerne kom på kant med systemet, nettopp fordi han var i mot, eller hadde andre meninger om hvordan tingene burde være.

Er det jeg ...

Er det vi som er problemet?

Nei! Slik han så det, kunne han ikke gjøre tingene på noen annen måte. Han måtte bare fortsette å kave motstrøms, i håp om å finne kilden. Samtidig måtte vel også lære seg å innordne seg, han innså det ... ja, med tanke på Lise og barnet som var på vei, var det maktpåliggende å forsøke og finne ut av det, falle inni rekkene og ta ansvar.

Han lente seg bakover, vendte ansiktet mot solen. Nøt friheten. Fikk sommerfugler i magen når han tenkte på konserten som var nært forestående.

Fredsmarsjen!

Edvin tråkket resolutt på sneipen. Han begynte etterhvert å bli litt lei av å vente.

Han så opp. Og der.

Endelig! Kom Anders gående, med et stort smil og synthen under armen. Edvin kunne ikke annet enn å le da han så den lystige, kappekledde karakteren.

- *Snipa!* ropte vokalistene.

Begge gliste bredt. *Typisk Anders!* Edvin lo litt for seg selv når han så den ruklete, gamle synthen som kompisen gikk å dro på. Anders stakk frem nesegrevet. Han var Snipa, ingen tvil om saken. Pianisten svingte den sorte- og rødforede kappen over skulderen, mens han gjorde et lite hopp til siden. De lo litt fjollete av musketer gestusen og gevantene.

Den sorte kappen!

Edvin hadde rent glemt å ta den på seg. Den lå i sekken. Han fiklet med glidelåsen til den sorte ryggsekken:

- Jasså, du er kledd for anledningen ser jeg, sa han og så opp før han fortsatte å grave dypt i sekken.

- Ja da, fikk orden på det, vettu.

- Turen gikk greit?

- Ett bein foran det andre. Det går som regel bra, det. Men det er ikke bare-bare, når man har hu her å dra på.

Anders klappet synthen over pitch-benderen.

- Hold fingra av bendær'n! utbrøt Edvin med sprutlatteren i kjeften.

De lo hysterisk. Feminint.

- Jasså, du fikk tak i fantomkostyme du også, sa Anders og pekte på den sorte tettsittende drakten og kappen som Edvin strevde med å hale ut av sekken.

- Jo-å, den er med, serru.

Edvin dro antrekket frem.

- Og du da! Ser jo ut som en vaskeekte superhelt, jo!

Edvin reiste seg, dro av seg buksa og trakk på seg den sorte trikoten. Anders la synthen på bakken ved siden av gitaren, satt seg ned på tribunen ved siden av. Edvin strevde litt med antrekket, men snart satt på som et pølseskinn.

De så på hverandre, smilte.

- Ja! Da har sirkuset endelig kommet til by'n, sa Edvin lattermildt og lente seg bakover.

- Dette blir moro!

Det neste de fikk øye på var Siggie som kom flagrende. Bassisten styrte rett mot tribunen, hilste på noen småjenter, som i sin tur ble stående med lange, sugende blikk. Kledd opp i sitt sorte og grønne fantomkostyme, og med det lange lyse håret flagrende, så han ut som superhelten, *The Green Lantern*. Kappen med det grønne foret flagret bak ham i vinddraget. De to ble sittende å se beundrende på bassisten. *Han var kjekk!* Edvin måtte medgi det. Med bassen slik, lett henslengt over ryggen og halsen på instrumentet pekende skjødesløst mot asfalten, som et våpen.

Ridderen børstet sin sølvkransede kappe. Tok sitt våpen i hende og spilte en strofe for fred og forsoning. Håpet ble gjenfødt i klangen fra ridderens klinge, og Babels tårn ble reist på ny. Denne gangen, uten den guddommelig ærgjerrigheten som fikk tårnet til å tumble ned fra høydene og himmelhvelven over Baylon i sin tid. Først nå kunne ridderen starte arbeidet med å legge de første, de tyngste steinene i grunnmuren. De som handlet om samarbeid, kommunikasjon og forsoning. Tapiren fløy i spiraler. Høyt der oppe under skyene brøt den stillheten, øste av sin gutturale sang, og flakset av gårde med solen som bakteppe, for å spre sin herres budskap. Fra der oppe dro det seg ingen landegrenser opp i det vidstrakte landskapet som var rammet inn av vannet, fjellene og horisonten bak.

- OK, KARER. SÅ DET DERE som er *DogModern*, sa den kraftige karen.

Edvin nikket.

- Ja vel, dere skal helt foran i paraden. Opp på taket av den aller første bussen. Vekteren pekte fremover mot Jacobs Kirke, helt foran i opptoget. Musklene hans la seg opp, strammet og rykket til under t-skjorta da han pekte og brystet seg opp.

- Her er visjonene for paraden.

Vakten rakte Edvin en løpeseddel. Overarmene til gorillamannen var på størrelse med Edvins lår. Vokalisten lurte et øyeblikk på om den muskuløse karen klarte å lese visjonene selv.

Han tok i mot arket og leste:

World Freedom

War for world peace.

The event happens today in major cities around the world.

One World - One Love!

-

Dette er visjonen og manifestet til det flerkulturelle kulturhuset på toppen av Blåbakken. Vi som er initiativtakerne til dette arrangementet. Hausmania. Et kulturhus med fem tusen kvadratmeter med rom for kunst og kultur. Vi ønsker å løfte frem en by-økologisk visjon. Ved å være en smeltedigel av ideer, et vannhull hvor mennesker fra alle kulturer kan møtes og utøve sin kultur og sin kunst. Flere kulturhus rundt om i storbyene har slått seg sammen for å markere nettopp denne dagen, og nå som vi er knyttet sammen gjennom et slikt globalt nettverk, drar vi i samme retning og står sterkere. World Freedom er et initiativ som setter fingeren

på den urettferdigheten som alt for mange mennesker i verden rammes av. Menneskerettigheter skal ikke bare gjelde for noen, de SKAL være for alle mennesker i alle land. De globale retningslinjene må være grunnfestet i FN systemet, med et globalt lovverk som gjelder for alle på kloden. Vi som jobber på kulturhuset har klart å bli enig om visse basisverdier, rettigheter og levereregler. Nå benytter vi våre nettverk, slår oss sammen og kommer ut med dette på Internett. Arrangementet vil bli overført som live-streaming over nettet. Og vi benytter det språket som verserer mest på web. Vi kaller det verdensspråket. Også samler vi vår motstand på tvers av landegrensene, og starter denne media-krigen over internettet, som skal utkjempes uten voldelige midler. Vi gjør det med glede, med musikk, kultur og teater. Arrangementet streames live over Internett av vår koordinator, NRK. World Freedom er den første i en serie av slike parader. Og krigen for fred opphører ikke før alle land og innbyggere har fått sine basisrettigheter. Skal vi komme et steg videre i vår utvikling som art må disse basisrettighetene være på plass, for alle mennesker og nasjoner. Først da kan vi ta et steg videre og samarbeide om alle de andre globale problemene vi står ovenfor. Kulturhuset Hausmania er et antikapitalistisk og klasseløst minisamfunn, hvor mennesket og miljøet står i sentrum. Vi kjemper for en bærekraftig og økologisk utvikling. Som initiativtakere til denne bevegelsen, og nettopp fordi vi er et slikt flerkulturelt samfunn i miniskala, tror og håper vi at det er mulig for enkeltindividet å holde fast ved sitt håp, få hjelp til å løfte i flokk og kjempe for vår alles individuelle frihet. En dag vil det bli slutt på kriging, tyrannisering, korrupsjon, våpensalg, resursutbytting og diktaturer. Dette er et av mange skritt på veien mot et slikt felleskap, og et internasjonalt lovverk som i sin tur bryter ned profitørenes rovgriskhet.

Fabel fra Babel:

Det hele startet i de dager da Sirkusteateret begynte å danse i gatene. Den dagen da individualistene trakk ut i gatene og opplot sitt velmente budskap. Den dagen reisen startet, og det glade budskap: Om en ny tid der folk fra forskjellige kulturer og folkeslag levde i fred og forsoning. Og danset med de skoene de hadde. Sammen bygde de sine små og selvbergede samfunn i fred og frihet, på en armlengdes avstand fra de rovgriske pengegribbene og de gamle blodtørstige lederne. De begynte med å sette graffitikunstnerne fri. Bruk denne veggen! Ja, dere får faktisk lov, sa de. Deretter satt de fotografene fri: Bare ta bilder. Film alt sammen og legg det ut på nettet, strøm alt sammen usensurert ut og inn til nyhetsredaksjonene. Få uretten på bordet! Det som så skjedde var at malerne løp ut i gatene med sine staffelier og satte seg til for å arbeide langs elven. Danserne danset på bredden av Akerselva. Sanger som var fulle av håp og lutter glede bølget mykt over landet og like til utkanten av kloden. Det var få regler som hemmet det levende og skapende individet i disse dager. En frihet til å leve, leke, eksperimentere og skape. Og lovene ble snart internasjonale, håndhevet av FN, verdenssamfunnet, og det globale politi og rettsapparat.

Det var da det skjedde: Folk rundt om i byen begynte å få øynene opp for graffitikunstnerne. De så at disse ungdommene ikke utelukkende var kriminelle og destruktive. De ble behandlet vennligere, og ble sågar anerkjent for sitt arbeide. Fotografene kunne endelig ta bilder av ekte mennesker i virkelige situasjoner. Smilene fikk større betydning, det var noe naturlig og ektefølt som med ett begynte å fylle magasinsidene. Og malerne, de så motiver i dette yrende livet som brått trakk ut i gatene. Det blomstret en vår i den nymalte byen. Det

pågikk gjennom hele sommeren og resten av det ellers så nøysomme vinterhalvåret. Kunsten og virketrangen blomstret som aldri før, nå når den endelig var fri. Det var som en eneste stor skapelse la seg over klodens utallige horisonter.

Det var da det skjedde noe merkelig i byen.

Folk begynte å hilse på hverandre. Se hverandre i øynene. En gjensidig respekt vokste frem. Kassadamen sa hei med et ektefølt smil. De ble høfligere. Hyggeligere. Det var flere opplevelser på en liten tur langs elven, og ikke kostet noe av dette det én eneste krone. Folk var gladere. De svermet ut i gatene, vekk fra ensomhet og alenegangen. Terror og fryktbasert ledelse, var ikke annet enn fremmedord i en forgangen bok. Folkene i byen begynte så smått å akseptere hverandre, høre på hverandre og lytte med interesse til dette som var anderledes. Mistenksomhet ble gradvis byttet ut med toleranse og åpenhet. Folkene i byen ble gladere i naboene sine, når de så dem vandre lystig langs elven. De begynte å godta at alle var forskjellige. Og var det ikke nettopp det, ulikheten og mangfoldet, som gjorde en tur i parken livligere og mer spennende. Alle luktene, opplevelsene og mangfoldet. Moskeene, synagogene og kirkene levde alle under samme parole:

*WE HAVE TO LEARN TO LIVE WITH EACH OTHERS DIFFERENCES,
BECAUSE WE ARE BETTER OFF TOGETHER, THAN WE WOULD BE APART.*

Og akkurat dette sto en dag sprayet direkte på selveste slottsveggen. Røde, fete typer med hvitt omriss. Kongen viste seg som den kongen han var, han lot det stå. Og når folket i byen forstod dette, som jo var ringen av freds første og fremste

budskap: Da! Ja da! begynte de å akseptere hverandres ulikheter. Og snart snakket de også det samme språket. Når de så gravde seg lengre tilbake i historien, forstod de hva som hadde gått galt den gangen Babels Tårn styrtet i grus. Skjønt hvorfor kastet gudene forbannelsen over menneskene, slik at alle endte opp med å snakke med ulike tungemål? Jo, fordi menneskene ville bli som Gudene. Fordi de forsøkte å nå like opp i himmelen med sitt vankelmodige tårn. Det var dårskap, hovmod, et ønske om å bli som dem de tilba. Det var da folkene i byen forstod at de måtte forsøke på nytt, men ikke i høyden, slik nedenfra og opp, eller ovenfra og ned. Nei, for ingen skulle vel være hverken over eller under. Alt som ble bygget i byen la seg ut i bredden og fulgte horisontene, hele veien rundt og inn i dypet av hver enkelt. Til å begynne med famlet menneskene i byen på sitt gebrokne verdensspråk, skjønt det ble snart bedre. Nå ble det enklere å forstå hverandre. Og Internett gikk i bresjen med innovativ glød. Etterhvert som flere forstod hva friheten innebar - den som handlet om å kunne snakke sammen, uhindret og på tvers av landegrensene - ja, da lærte de seg å verdsette det, og ville så at alle andre også skulle få oppleve hvilke fantastiske liv det var mulig å skape seg. Tidsklemma slapp taket. Bussjåførene hilste på taxisjåførene. Bilistene lettet trykket på gasspedalen og lå ikke like tett på bilene foran. Pønkere viste ikke fingeren lite lettvint. Og de greie sjåførene slapp folk igjennom. På den måten løste trafikkflokene seg i de travleste gatene, og kloen rundt byens hjerte begynte å slippe taket. Folk lå ikke på hornet og freste forknytt i frustrasjon og med en hel masse indre uro. Tidsklemma og finanshaienes strupetak maktet ikke lenger å kvele individet og friheten. Nå fikk folkene i byen bedre tid, tid til å snakke sammen, høre hverandre ut. Endelig kunne de kommunisere igjen.

Og nå som de alle hadde en felles fremtid sammen, ja da kunne de gjenreise Babels tårn fra mytene, knytte brede bånd og bygge bestandige broer mellom alle horisontene.

FØR JEG SKULLE sette meg til å fortsette skrivingen i dag, leste jeg nyheter på NRKs hjemmesider. Det flerkulturelle samfunnet har spilt fallitt stod det å lese. Frps Mazyar Keshvari støtter Per Sandberg i at det fargerike fellesskapet ikke fungerer. I neste artikkel stod det om en prisverdig markering, som får internasjonal omtale. En fredens ring rundt den jødiske synagogen i Oslo, for etter terroren på kulturhuset Krudttønnen på Østebro i København nå i helgen - hvor også en synagoge i Krystalgade ble angrepet, tre skutt, én drept - skal norske muslimer arrangere en støttemarkering. En prisverdig handling, spør du meg. Tenker at det er veldig bra at dette initiativet kommer fra dem, at de finner det i seg å stå opp og gi så klart uttrykk for at muslimer kommer i mange utgaver, at de gransker egne rekker og luker ut utskuddene, slik at dårlige holdninger og ugress ikke får så god grobunn. Det er slike tiltak som bygger oppunder tankene om fred og forsoning, ikke en hel del grunnløse påstander om at det flerkulturelle ikke fungerer, med dette stadige fokuset på forskjeller og fremmedfiendtlighet.

Ja, det må jo begynne et sted.

Også tenker jeg på alle de gode intensjonene på Kulturhuset og World Freedom som løftet og bar frem håpet.

Om de slo seg sammen, tenker jeg nå i dag, fredsmarsjen, de på kulturhuset og disse velmenende muslimene, ja, så ville det kanskje alt sammen være med på å bidra til å løse den Gordiske knuten som holder kloden i sjakk.

Lenger ned på nettsiden var det en artikkel hvor Obama sier: Vi er ikke i krig med islam, men mot folk som har forvrengt islam. Det er ikke slik at IS representerer Islam.

Vesten er ikke i krig mot Islam.

Når jeg i går satt å reviderte visjonene til World Freedom - som i utgangspunktet ble skrevet i 2009 - og når jeg leser avisen i dag, så merker jeg at håpet vokser i meg, fordi dette faktisk skjer i dag, i den virkelige verden.

En global ring for fred.

Der har vi det!

Det er slik det må være: For en ring går hele veien rundt ... ekskludere ingen.

Også lurte jeg på om verden har blitt et litt bedre sted i dag, enn den var i går? Det føles iallfall slik. For når så sterke krefter jobber for saken, er det noe som vokser i meg og som får meg til å tenke at visjonene fra den gangen, de gode intensjonene og alt dette fremtidshåpet var en begynnelse, men at den virkelige kampen nå i dag blir utkjempet av disse unge muslimene. At de også er Riddere av den nye tiden. Fremtiden starter der.

Det er fantastisk!

En ring for fred!

En fredens ring!

Stå på!

Også klarer jeg altså ikke å la være å tenke på mine naboer under meg, for i går kom styrelederen innom, igjen: Jeg, med all min angst og krisemaksimering, tenkte det verste. Å nei! Nå er hun her for å lekse meg opp, fortelle meg at jeg har fått gjentatte klager fra de under, og at alle som bor her i gården går inn for å kaste meg ut. Tvangssalg. Slike ting. Videre så jeg for meg at det var *jeg* som kom til å ende opp som bombemannen, med min misforståtte og forkvaklede virkelighetsforståelse. At det var *jeg* som til sist måtte ty til ytterligheter, for å sette rett på tingene. Har man først urettmessig fått alle i mot seg, ja, så må alle straffes! Slik så jeg for meg at en fredens mann og forkjemper ville gå til grunne, full av hat og destruktivitet. Alt dette rakk jeg altså å tenke i dette korte

øyeblikket jeg avventende stod der og så gjennom kikkhullet i døra.

Styrelederen skiftet vekten over på det andre benet.

Jeg åpnet døra.

Det gikk ikke slik jeg i min villfarelse hadde sett det for meg. Ikke i det hele tatt. Hun beklaget seg. Hun likte svært dårlig å klage. Hun syntes det var veldig ugreit å komme slik å ringe på hos folk, for å be dem dempe seg. Jeg svarte, fortsatt med pulsen høyt oppe i mellomgulvet: At jeg syntes det var dårlig gjort av de under å ringe og vekke henne, styrelederen, klokka halv ett på natta. Hun sov visst ikke, ble det sagt. Hun hadde lagt seg men sov ikke.

Videre sa hun at hun forstod meg, at man må få lov til å være fri til å leve sitt liv i sin egen leilighet. Og ettersom hun stakk hodet inn og ikke opplevde at det var videre høy lyd den kvelden da jeg hadde besøk av min venn fra øko-landsbyen, opplevde jeg det som en slags oppreisning.

Vi var enig: Det hadde ikke vært bråkete. Det var faktisk ganske lav lyd, kunne hun meddele. Ikke hadde hun reagert på at jeg var spesielt full, heller ... hm!?

Knuten i magen løser seg opp, stemmen bærer bedre. Jeg gjenvinner kontrollen og kjenner at pusten legger seg lenger ned i lungene. Nå klarer jeg å samle meg såpass at jeg ikke lenger uttrykker meg som en famlende tenåring.

Kunne de ikke bare - den ene eller andre gangen i året hvor jeg har overnattingsbesøk - sette inn øreproppene i noen skarve timer, og ta dem ut igjen når det ble stille, sa jeg. Og avsluttet med å si at de ved siden av soverommet mitt i oppgang A, til tider tar festen med seg inn på badet. Jeg, sier jeg å peker, kan jo også gå dit å ringe på, be dem om å feste videre i andre rom ... men jeg gjør ikke det. Da setter jeg heller inn øreproppene og sover med dem i noen timer, eller ligger å leser til det roer seg ned. Om dette hadde skjedd hver uke, måtte jeg kanskje vurdere tiltak, men en fest i ny og ne må

vel være greit.

Hun nikker og smiler. Vi er dus. Så da blir det ikke meg mot røkla. Iallfall ikke så lenge hun er styreleder. Også slipper jeg et endelig oppgjør. Tvangssalg. Jeg slipper å stå alene, uglesett av hopen som ønsker meg vondt. Jeg ender altså ikke opp som en utstøtt og mislykket. Én som ikke har noe å tape.

Det får meg til å tenke på terroristene og de som faller utenfor. I en gitt situasjon er det ikke egentlig så mye som skal til, for å forrykke den skjøre balansen, få noen fullstendig ut av fatning. Det såkalte fargerike fellesskapet er kanskje ikke så fargerikt som en gjerne skulle ønske. Og skiller man seg for mye ut får man problemer. Hva om styrelederen var like pietistisk som de under meg, hva kunne i ytterste konsekvens ha skjedd ... ja, under virkelige uheldige omstendigheter ...

Jeg sender en stor takk til denne bygårdens reflekterte styreleder. Og filosoferer litt videre over saken: For i en bygård må det jo også være rom for ytterligheter, siden vi alle er forskjellige. I vårt tilfelle: er det disse under meg som er ekstremt stille og nøysomme. Også er det slike som meg og mine, som er mer bråkete og utagerende typer. Misforstå meg riktig, jeg er ikke veldig bråkete, men altså: om jeg skulle ta dem i forsvar, de som støymer mer enn andre. For det er jo de som en minoritet ... på lik linje med de som lever meget avdempet. Problemet er at de som er stille, de er jo stille og får derfor ingen klager. Mens de som er høyrøstede og fulle av patos, vil jo stadig få klager. Egentlig er det litt urettferdig, nettopp fordi den gemene hop favoriserer klagerne.

Har det blitt stuerent å klage?

Så hva gjør man?

Jo, svaret er innlysende! Det eneste man kan gjøre: Er å klage på klagerne! Når de gjentatte ganger har kommet her, trakassert meg og mine, med sine krav om at folk bør være like sånn eller slik. At andre skal være like stille som dem. Tenker at det er noen

mennesker som ikke burde bo i en bygård, men leve et stillere liv i en enebolig i utkanten. Og at de som ikke klarer å følge husordensreglene i en bygård også bør finne seg et hus, eller en annen løsning, hvor de kan spille satan-rocken sin på full guffe.

For å dra en parallell: Om det skal være rom for både for satiriske tegnere og de som ikke liker tegninger av Muhammed, så må kanskje tegnerne bo i et slikt hus på landet, hvor de kan holde sine satiriske samlinger. Ja, og omvendt: At de potensielle terroristene må finner sine steder, hvor de seg imellom kan smelle til og lage leven. Mullah Krekar blir jo i disse dager forsøkt flyttet til Kyrksæterøra, så mye kan tyde på at det ikke er rom for ekstremister og fanatikere i våre tette byrom; tenker da spesielt på slike lydhøre, gamle bygårder, som denne jeg bor i. Eller så må de som er stille, satan-rockere, satiriske tegnere og de potensielle terroristene sette seg ned i fellesskap å finne løsninger, som alle kan leve med, om de nå absolutt må leve under samme tak.

Tro meg. Vi har forsøkt! Naboene under og meg. To møter har vi hatt. Mekling. Ja da! Og dette er ting som river og sliter i meg, daglig. Kanskje holder det meg også oppe. Ja kan det være slik at jeg næres av dette? For det er noe med det å ha noen å hate, ha noe å hisse seg opp over, er det ikke? Uansett så må jeg vel bare akseptere dem som de er, lære meg å leve med dem, klagingen og stillheten, om jeg vil fortsette å bo her og ha dem som naboer.

EDVIN BRETTET ARKET sammen.

World Freedom. Joda, det var en flott visjon. Svulstig, men hvorfor ikke, tenkte han og følte at det var håp for fremtiden og de unge individualistene. Edvin Andersen konstaterte videre at valget av låter ville passe utmerket i henhold til visjonen, med *Globalize* som første låt.

Kanskje er det derfor vi har blitt plassert først? undret han.

Ja. Det hadde nok vært et lurt at de hadde frontet nettopp *den* låta, da de sendte søknaden til komiteen. Og nå hadde låta også versert både på Radio Orakel og P3 i forbindelse med promoteringen av arrangementet. En masse gratis promotering, tenkte han fornøyd og la visjonen i baklommen. *Mr. Profit* var låt nummer to. Heller ikke noe dårlig valg, konstaterte han før noen helt andre og forstyrrende tanker presset seg frem i ham. Dårlig timing, skjønt han klarte altså ikke å skyve dem bort, tankene om den dumme samtalen han hadde hatt med moren sin, tidligere på dagen. Grete hadde ropt inn i telefonrøret: At han måtte se å skjerpe seg! Ta grep! Slutte å drikke. Komme seg ut av bobla si! Hvis ikke kom han til å miste Lise, og barnet. Nærmest hysterisk hadde hun vært, mens Edvin etter beste evne hadde forsøkt å forholde seg rolig, for ikke å eskalere med ytterligere følelsesutbrudd. Det at han hadde forsøkt å si henne noe om konserten, hva de skulle være med på, nei, det sank altså ikke inn. Hun bare snakket i vei, Grete, på inn- og utpust om at Lise var gravid og at han måtte stille opp, være hos henne. Slutte å kjøre ego- og sololøpet, bla-bla-bla!

Nå - der han stod med den svulstige visjonen i baklommen -ble han rent matt.

For hva om hun hadde rett? Hva om alt dette som han var en så stor del av ikke betød like mye som det yrende livet i Lises mage? Og burde han heller vært hos henne?

Hallo!?

Glem nå det da, mann!

Dette var jo den store dagen. Den de hadde gått og ventet på i hele vinter. Nå, var ikke tiden for å dvele ved dette! Han, Edvin Andersen, måtte stå løpet ut, gjøre det beste, det meste ut av det. Allikevel var det ikke helt enkelt å gi slipp på disse forstyrrende tankene. Også var det i tillegg dette med at han følte det på kroppen, om dagen. Sure

oppstøt. Stress. Dårlige spisevaner. Vaklende, dårlige rutiner. Døgnrytmen som var helt ute å kjøre. For ikke å snakke om labiliteten, den som stadig ble verre: humøret som svingte så voldsomt. I det ene øyeblikket var han gjerne høyt oppe, for i det neste å være så jævlig langt nede. Hadde han *fått på* var han gjerne blid som en sol. Og hadde han ikke fått på, kunne han være padde sur. Skjønt det verste av alt var at han skar uklar med så mange rundt seg, fordi han følte at han ble behandlet som en guttunge, at moren og Lise ikke hadde noe med å blande seg opp i hvordan han levde livet sitt. At de mente noe om absolutt alt han foretok seg. Det var dette som gjorde guttemannen så oppgitt. Hadde de vært der på kulturhuset så hadde de jo sett hva han drev med! Ja, så hadde de kanskje forstått at det var ganske viktige ting som foregikk! At *DogModern* ikke bare var et hvilket som helst rockeband som spilte for gratis øl og billige damer.

Nei, de forstod det bare ikke!

Følelsen av å ikke bli forstått, var vond. Kløften, generasjonskløften, ble liksom bredere etterhvert som han fulgte den fremover i landskapet. Og problemene hopet seg opp, ble bare verre for hver dag som gikk. Han tenkte innbitt: At han skulle vise dem! At dette som han drev med og bandet, at det virkelig hadde noe for seg! *DogModern* var jo på vei, opp og frem. Se bare, tenkte han oppgitt og kikket på folkemengden som hadde samlet seg i gaten utenfor kulturhuset.

Denne stadige tvilen ble sterkere. Og den kom oftere. Har vi det ikke i oss? Vil vi noen gang klare å komme oss videre? Har vi stagnert? Kommer vi til å fortsette med å lage halvferdige sanger? Hva med Anders, har han egentlig lyst til å drive dette videre, eller er det bare en hobby, noe som tilfeldigvis skjer i livet hans, her og nå? Er han, og jeg kanskje for umodne til å legge inn de ekstra milene som kreves for å gjøre tingene helt ferdig, være proffe. Eller er vi bare slike ansvarsløse typer som ønsker å ha det gøy, spille log henge ut litt?

Edvin hadde neimen ikke alle svarene, skjønt én ting visste han: Og det var den gløden han kjent i seg, den som brant fra innsiden og som fikk ham opp av senga. Låtene. Tekstene. Og den naive trangen til å være med på redde verden med kultur, sang og dans. Og akkurat nå. Ja, akkurat nå hadde han faktisk sitt livs mulighet, til å være med på å bidra, til å gjøre den lille forskjellen. Fredsmarsjen. Denne ringen av fred som var i ferd med å sluttes, som om litt ville bre sine hvite vinger over byen og legge seg om kloden som et beskyttende omslag. Joda! Og om litt skulle *DogModern* spille *Globalize* fra toppen av busstaket på den første bussen i opptoget.

Bare det i seg selv er jo fantastisk!

Nei, tenkte han, dette er ikke tiden for tvil og selvransakelse!

Nei. Nå skulle vokalistene være i øyeblikket. Gjøre maksimalt ut av det. Slik skjøv han tankene bort. Og fulgte etter vekteren fremover i prosesjonen, strevde litt med å holde tritt med den trekantete ryggen som nå banet seg vei gjennom mengden. Gorillamannen, skjøv folk til side, brøytet seg frem og viste vei. *DogModern* bak, ikledd sine sorte drakter. Endelig skulle bandet få være de sorte ridderne de hadde slike drømmer for. Gunnar, helt bakerst, kledd opp i ringbrynje, med en realistisk hundemaske i myk gummi som han knuget i den hånda som ikke holdt trommestikkene.

Lyden av menneskemassen bølget gjennom gatene.

Gorillamannen banet seg forbi, gjennom suppen av ildsjeler som flagret rundt med all sin fargerike idealisme. Det var godt å ha den tunge mannen som spydspiss for den lille kortesjen, som nå nærmet seg fronten av opptoget. Etter å ha passert en mengde mennesker, fire busser og én lastebil, kom de frem til den fremste bussen. En Norsk Scania buss produsert av Vest Karosseri på 70-tallet. Edvin la merke til at det kun var én inngangsdør, helt foran og rett bak forhjulet.

- Jøss! Litt av en doning! utbrøt Siggie med store øyne mens han med pekefingerne løftet den sorte kappen klar av skuldrene på begge sider, som om det var håret han la på plass.

Den sortmalte norske syttitalls-bussen gikk rett hjem hos gutta.

- Sjekk der-å! utbrøt Anders og pekte. - Nå har taggerne overgått seg selv!

Langs hele siden av bussen sto det: GLOBALIZE, sprayet opp på en slik måte at det så ut som om det stod skrevet i is, med rimfrost i omrisset. I tekstfeltet over frontruta stod det DOGMODERN, med gull skrift.

- Ok, så hvilken buss er vår? sa Anders med et skjelmsk smil.

Den store mannen skulle til å si noe ...

Edvin avbrøt ham, før han rakk å dumme seg ut:

- Nei, det æ'kke no' tvil om den saken.

Edvin smilte til gorillamannen, som nikket før han i neste øyeblikk dirigerte noen mennesker bort fra støtfangeren med muskuløse fakter.

- Takk for hjelpen, hørte Edvin seg selv si med sped stemme.

- Er det dere som er *DogModern*? sa en annen kraftig kar.

- Ja, det stemmer. Du kjenner oss igjen på antrekket, om det skulle være noe tvil,

sa Anders og slang med kappen.

De lo litt. Til og med Gunnar dro opp en liten krøll i munnviken. Edvin merket seg det, forstod ikke hvorfor det alltid måttet være så flatt, humøret til trommisen som endatil var iført ringbrynje og hadde hundemasken klar i neven.

- Mitt navn er Jon. Jeg er ansvarlig for sikkerheten her, vekteren pekte ut området rundt bussen, før han fortsatt med å håndhilse på hver og én etter tur. Anders gjorde et nummer av det faktum at hånda hans forsvant i den store neven til vakten, som i sin tur ikke klarte å dy seg for fristelsen, dro og ristet litt ekstra i armen til pianisten, så den skrinne kroppen ble dratt ut av balanse.

Alle lo. Dette var humor som også slo an for Gunnar, som nå opplot seg til et aldri så lite knis. Edvin smilte, tenkte sitt.

- Ok, dere kan gå inn i bussen og gjøre dere klare. Vi regner med å starte paraden om en halvtime, så jeg foreslår at dere tar lydsjekken så fort som mulig. Lykke til. Mye faller på dere siden dere er det første bandet i toget.

- Takk ...

- Du? kom Edvin på å spørre, om det det skulle være noe ...

- Ja, er det noe dere lurar på eller trenger hjelp til, kan dere bare ringe meg på mobilen, om jeg ikke hører den i alt ståkete så kjenner jeg vibrasjonene i lomma her. Han klappet høyre hånd mot innerlomma på den sorte crew-jakka.

- Forresten. Én ting til. Det er om lag seksti til hundre meter mellom hver buss, så jeg tror ikke dere kommer til å forstyrre hverandre, men det kommer til å være et svare leven med mye roping og skriking fra toget forøvrig, tilrop fra publikum langs løypa og den slags. Dette er et fritt opplegg, så det kan godt tenkes at folk som deltar i toget har med seg både fløyter og trommer, så dere får prøve å ikke la dere distrahere for mye av alt bråket rundt dere. Bare fokuser på den jobben dere skal gjøre. Ikke. Jeg gjentar, *ikke* skru opp lyden mer enn nødvendig, for om alle gjør det, blir det totalt kaos. Ok?

- Ja vel.

- Ok. Jeg må videre. Lykke til.

- Takk for det. Hva er nummeret ditt?

- 985 ... 63 ... 747

Edvin tastet det inn på sin.

- Jeg kommer til å være rundt i området. Ser dere den bussen der, vakten pekte på en hvit buss, som stod rett bak deres egen. *DogModern* nikket bekreftende.

- Der har Grünerløkka HardKor rigget seg til. Bak dem igjen, han pekte forbi den hvite bussen, på en gul buss lenger bak, det er Oslo Synth Band. På den røde lastebilen bak der igjen, er det Carsten Byhrings Orkester. Og helt bakerst. Dere ser den ikke herifra. En regnbuefarget buss som er den siste i toget: Det er et hip hop band ... eh ... jeg ikke husker navnet på i farta. Regner med at det kommer til å være et haleheng bak den siste bussen, så høyttalerne til Hip Hop bandet vender bakover, hos dere vender høytallerne fremover. Ok?

- Hvor går løypa? lurte Edvin.

- Vi kommer til å kjøre et lite stykke ned Hausmannsgate, bort Torggata, for så å ende opp på Youngstorget.

- Ok, gutter. Lykke til. Vi snakkes.

Bandet ble stående litt rådville foran bussen, betraktet det hele og lot det synke inn. Edvin studerte bussen og tittelfeltet over frontruta. Etterpå gikk han bort til den åpne bussdøra og stakk hodet inn.

Wow! Først var det et lite spisebord med stoler rundt, samt et lite, tilstøtende kjøkken med kjøleskap. Videre innover hang endel kostymer, boaer og props i et garderobeskap, og ved siden av, et lite sminkebord med en krans av lyspærer rundt speilet. Bakenfor, et toalett med dusj og vaskeservant. Og helt bak i bussen, et bord med sitteplasser til mange. Over og bak sittegruppen var det en stor seng med god plass som tok opp hele bussens bredde, med hvite tyllgardiner og utsyn bakover.

Siggi presset seg forbi, løp bakover i bussen og deiset ned i sittegruppen rundt bordet. Før Edvin fikk summet seg, satt bassisten henslengt med beina på bordet og dro frem en ølboks fra innunder den sorte kappen.

- Mølje!

Nå var det Anders som ropte, før han lå som en strek i lufta og landet kattemykt, midt i senga. Det hvite rysjene som rammet inn sengekammeret og himlingen i taket over, beveget på seg i viraken fra de elleville musikerne, som nå endelig fikk leve ut drømmen om egen turnébuss, iallfall for en kort stund. Gunnar hev seg etter, landet på magen i sengen og spratt over på ryggen ved hjelp av fjæringen i madrassen. Edvin like tussete, lot seg rive med og fulgte etter til senga, som en hvinende jentunge. I neste øyeblikk rullet Siggi inn på tvers og oppå de andre tre.

Endelig. Nå kunne de leve ut musikerdrømmen.

LISE LÅ I SENGEN på det gamle barnerommet sitt hos foreldrene i Deichmannsgate 10. Det var en god stund siden Lise hadde bodd der hjemme hos dem. Deler av rommet var gjort om til arbeidsværelse, det stod blant annet en PC under vinduet på et skrivebord av tre. Lise lå oppå et hvitt sengeteppe i en komfortabel, myk joggebukse og hettegenser som begge var lyse brune. Hun tenkte tilbake til tiden da hun gikk på videregående og satt der ved vinduet og leste til prøver.

Nå hadde hun bodd hjemme hos foreldrene, siden den famøse kvelden da hun fortalte Edvin at hun var gravid. Hun hadde motvillig fulgt med ham hjem, de hadde sovet sammen, men det var også alt, for dagen etter pakket hun sammen og flyttet ut. Fem måneder hadde gått, uten at de hadde komme noe vei med forholdet, og planene for fremtiden.

Lise Louise dro seg opp på albuen, veltet seg over på siden, slang beina på gulvet og presset seg opp i stående. En klagende, okkende lyd falt ut av henne. Dette hadde etterhvert blitt en vane, når hun reiste seg eller satt seg ned, og nå hadde det nærmest gått sport i å utstøte slike gammelmødige lyder, ja, i enhver overgangssituasjon.

Lise tenkte at hun hadde da også en god del å ta seg til. Jo da. Prosjekter. Slike ting. Skjønt det var ikke sant. Ikke i det hele tatt. Det eneste hun drev med om dagen var å bli oppvartet av foreldrene. Sitte mest i ro, verpe som høna på egget. Lise Louise vraltet over gulvet på det gamle barnerommet, bøyde seg og flyttet to poser med brukte klær fra innunder skrivepulten og ut på gulvet. Det var som å være i et tidsvakuum, nå tilbake på jenterommet, isolert med seg og sitt. Skjønt hva skulle hun gjøre, da? Det var neimen ikke lett, alt tatt i betraktning: Hun der hjemme hos foreldrene med barnet i magen, og guttemannen som turet rundt i verden og ikke riktig forstod alvoret.

Hun kikket ned i én av to hvite poser. Den var full av brukte babyklær fra et loppemarked hun hadde vært på forrige helg. Posesalg, og to fulle bæreposer med tøy for en hundrelapp. Et varp. Helt klart. Tøyet var rent nå. Et par dager før hadde hun forsøkt å si noe til moren om det: At ingen ved sine fulle fem ville vel gi bort skitne klær til loppemarked. Fra loftet, fra kjelleren, ja, men ikke skitne klær fra skittenstøyskurven. Man leverer ikke fra seg skittent tøy! Sånn var det bare. Nå vel, det var ikke slik at Lise

ikke hadde tenkt til å vaske de brukte klærne hun hadde kjøpt, så det var vel helst trass som hadde vellet opp i henne, så snart moren skulle forstå seg så mye bedre på dette med vasketøy og oppflasking av småbarn. Altså, sett at jeg skulle gi bort klær, hadde hun argumentert: så ville jeg vel ikke gå i skittentøyet å lete, hva! Moren hadde sett overbærende på henne, himlet med øynene, for så å snu på hælene med posene fra loppemarkedet, før hun forsvant ned trappa til vaskekjelleren. Dette er for dumt! hadde Lise sagt, men til ingen nytte. Heller ikke den videre ropingen som fulgte den gamle nedover i trappeløpet hadde hatt noen effekt: Om jeg skulle gi bort noe, ville jeg vel gå i klesskapet, grave bakerst i hyllene, finne frem ting jeg ikke bruker lenger. Jeg legger da ikke skittentøyet i klesskapet! Hva? All roping til tross, klærne var og ble med ned i kjelleren. Og nå hadde de altså kommet opp igjen og var skinnende rene. Selvsagt var klærne som folk leverte rene, når de ble solgt på et loppemarked eller i en bruktbutikk. Kanskje var det noe med ordet, loppemarked. Som om den eldre garde trodde at de var loppebefengte. Klart de skulle vaske tøyet, men strengt talt var det ikke nødvendig, slik hun så det. Uansett, hun hadde hatt et utbrudd og på rimelig tynt grunnlag ettersom hun også hadde tenkt til å vaske det først. Det var bare det at Lise hadde gledet seg så til å strø det hele utover sengen, se på alt sammen. Og nå hadde hun altså måttet vente i flere dager. Irriterende mest av alt, denne umyndiggjøringen! Ja, at hun ikke fikk bestemme det selv, når og hvordan det skulle skje. Og nå fikk det henne til å flamme opp igjen, der hun stod i sin brune hettegenser og tømte, kastet posens innhold utover det hvite sengeteppe.

Slik artet de seg altså, hverdagene.

Hun innså det vel: at hun ikke egentlig hadde så veldig mye å ta seg til, når hun klarte å lage så mye oppstuss og drama rundt en slik liten filleting.

Nå vel, de to hvite posene hadde moren plassert der i all stillhet, da Lise hadde tatt seg en liten lur, tidligere. For Lise kunne være rimelig oppfarende om dagen, med alle hormonene spilte opp i henne. Luner og nykker hadde hun fra før, skjønt nå var det også dette med at hun så lett vint eskalerte konfliktene, når hun og moren gikk der og tråkket huset sammen på dagtid.

Lise tok ut et par plagg fra den andre posen. Joda, klærne var rene og de luktet godt, hun måtte medgi det. Til og med tøy-mykner hadde moren brukt. Joda, det var fint alt sammen. Det var bare det at hun hadde gledet seg til å se på alt sammen da hun fikk det i hus, også hadde moren nærmest tatt det fra henne, og var det noe Lise hatet var det når folk rev ting ut av hendene på henne, slik at hun ble sittende igjen med en følelse av

udugelighet.

Lise holdt opp en knøttliten rosa sparkebukse. Forsøkte å forestille seg den lille jenta si - fra ultralydbildet - kledd opp i den nusselige sparkebuxa med hvite knapper på skuldrene. Hun la den fra seg på sengeteppe. Den stod ut mot det hvite stoffet.

Deretter vendte hun også den andre posene med babyklær opp-ned, tømte innholdet utover. To dynger med tøy i størrelsen ... *ultrasmall. Babysize* ... ja, noe i den duren. Hun kavet det utover slik at alt sammen dekket hele senga. En ørliten hvit sokk ble forsiktig anbragt på den hvite puten. Når hun knep sammen øynene gikk sokken i ett med puten, og hun tenkte at den nok en ville kunne bli børstet bort i et uoppmerksomt øyeblikk, om hun glemte den der. Hun fant frem den andre sokken, tredde dem på tomlene, vinket og lot seg fascinere av størrelsen, samtidig som hun forsøkte å forestille seg de ørsmå bena, som bare om noen måneder, ville komme til å vifte omkring med disse to ørsmå strømpene på, når det skulle skiftes bleier og den slags.

Videre merket hun seg et par-tre fine bodyer, tre par sokker, hvite sko, to bukser, én kjole i lilla fløyel, én rosa heldress og et lite rødt ullpledd. Resten børstet hun ned på gulvet. Hun så det nå: at hun nok hadde latt seg rive med under posesalget, rasket med seg en god del flere ting enn nødvendig. Hun ristet på hodet over en mørkeblå sparkebukse, som lå i haugen på gulvet, rett og slett stygg var den, hun så det nå.

Med ett stakk en merkelig lyd hull på stillheten.

En lang, klagende, trompet-aktig lyd?

Lise reiste seg fra sengen, gikk bort til vinduet, presset seg inntil de hvite tyllgardinene, forsøkte å speide ut igjennom stoffet, dro gardinen til side for å se ordentlig ... men så ikke noe som kunne avsløre den merkelige lydens opphav. Lise presset ansiktet tett inntil glassruten, forsøkte å se litt lenger bortover gaten, men det gikk altså ikke å tvinge blikket rundt og forbi vinduskarmen.

Hun lukket gardinen. Gikk bort og satt seg på sengen. Fortsatte å studere tøyet, mens hun forsøkte å forestille seg det lille nurket iført et par gule bukser, som ikke var stort større enn slalåmhansken hennes. Er de virkelig så små? Hvor lang er egentlig en gyllen halvmeter? Og hvor tungt er egentlig fire kilo? Hun plukket Norges lover ned fra bokhylla, veide det røde, tunge oppslagsverket hånda. Nei, den kunne vel ikke være fult fire kilo ... kanskje én kilo ... i beste fall *to*.

La meg se ...

Hun forsøkte å finne noe annet der inne på det gamle jenterommet, som kunne

være omtrent fire kilo, men måtte snart gi opp. Var det virkelig ikke noe som var rundt halvmeteren langt og veide rundt fire kilo, der inne? Hun gikk ut i gangen. Fant en liten tursekk. Fylte opp to store brusflasker med vann på kjøkkenet. Og sammen med en kartong appelsinjuice fra kjøleskapet, ble det vel omkring fire kilo, kom hun frem til og tullet tursekken inn i et ullpledd. Sånn, nå var bylten sånn noenlunde realistisk i henhold til størrelse og vekt. Slik ble hun stående å lulle bylten på armen. Og måtte snart smile litt av seg selv, det absurde i situasjonen.

Et tungt kjøretøy tutet i det fjerne. Noe rumlet. En buss ruset motoren. Hørte hun tilrop? En menneskemasse? Disse ukjente og uvante lydene var ikke langt unna, heller. Nå begynte dette for alvor å pirre nysgjerrigheten hennes ... først denne trompetlyden og nå ...

Lise Louise fortsatte å veie bylten i armene, konstaterte at den ikke var spesielt tungt. Var de virkelig så små? Hun forsøkte å se den lille jenta for seg, mane frem en personlighet, et ansikt. Kikket opp på ultralydbildet, som hang på veggen over sengen. Det hun hadde fått i nittende svangerskapsuke. Det var monokromt og litt utydelig. Det var noe med bildet som fikk Lise til å tenke at det så gammelt ut ... kanskje var det sepia tonene ... at bildet ikke hadde farger. Iallfall var det merkelig, denne fornemmelsen hun fikk av fortid, når barnet ikke engang var født. Ja, når det lille nurket lå der inne i det varme, røde mørket, rullet rundt på feil side av tallrekka ... som om Lillen var minus-null-komma-tre år.

Hun anbragte bylten forsiktig ned på senga, tok det innrammede ultralydbildet ned fra veggen, la det ved siden av. Bildet var sorthvitt og kornete. Ante hun et uttrykk, en personlighet? Hun forestilte seg det iallfall. Den lille jenta som fløt omkring i henne, i en slik lun hvileposisjon, med armene til siden og bena ut. Dunlett. Buet. Langt fra tvungen og stiv. Bare trygg og god, med hodet litt sånn frem og på skakke. Skimtet hun ikke også et lite smil i det ørsmå munnvikene?

Joda, der var Lillen! Bildet og bylten. Når hun la hendene over magen, var det som om hun kjente det lille livet banke i henne. Også gikk tankene til ultralyden: da hun så de levende bildene av Lillen på monitoren, hjertet som slo, armene som beveget seg som i sakte film. Hvordan det var så fantastisk, den umiddelbare gleden hun følte, da hun fikk det lille livet bekreftet. Ja, når hun endelig så det med egne øyne: det lille, lys levende vesenet som svevde så bekymringsfritt omkring midt i henne, i dypet, i kjernen. Hun hadde jo visst det. Følt det, men kunne jo ikke være helt sikker. Alle spørsmålene og om

alt var i orden. Det ble som håndfaste beviser, de levende bildene. Alt falt liksom på plass, da. Og de var gode, bekreftelsene fra de høyfrekvente ultralydene. Lise hadde jo ikke hørt dem, men så var hun da heller ingen flaggermus. Men, det var rart å tenke på: Hvordan lydsignalene kunne bli til bilder på en skjerm? Lise tok opp bildet fra sengeteppet, studerte det inngående, lurte litt på hvordan flaggermus så verden rundt seg.

Det var som om det hele ble mer konkret, med bildet, bylten, vekten og størrelsen. Og sannelig rørte det seg også litt i magen, mente hun å kjenne. Også klærne da, som nå lå der på sengen ... de som Lillen kom til å ha på seg, om bare noen få måneder. Først var det som om embryoet nærmest hadde vært noe eterisk, en tanke, en idé om noe som ville komme til å bli. Og nå, alt dette andre som vokste, som gjorde idéene og tankene om Lillen stadig mer konkret. Alt sammen som lå forankret i dypet av henne og som nå lå breidd ut over sengeteppet på det gamle barnerommet. Nå var det i ferd med på å forme hennes forstand omkring det hele, slik at hun gradvis ble mer vandt til tanken. Og for hver dag som gikk ble hun bedre kjent med det lille livet som vokste til og ble seg selv ...

Om ikke lenge ville hun stå der å holde barnet i armene.

Hun satt seg ned på sengen. La bildet oppå bylten. *Så sprøtt!* Nesten litt uhyggelig, hvor konkret det ble ... Men hva med Edvin? Hvor var han i prosessessen? Han hadde jo ikke engang sett bildet! tenkte hun og ble mest av alt litt oppgitt. Nei, han fikk det ikke med seg. Alt hadde blitt så komplisert mellom dem, det var rett og slett litt vanskelig å involvere ham. Hun tekte at på mange måter hadde de kjørt seg fast, samtalene og tankene rundt forholdet, barnet og den mulige fremtiden de hadde sammen. Han hadde jo ikke i det hele tatt samme ståsted som henne, han kunne da umulig kjenne denne fornemmelsen hun nå satt der å følte på. Den som ble tydeligere og kom nærmere for hver dag som gikk.

Var det så sann for ham? at nå var han uten barn, og om et par måneder ville han være pappa. Enkelt og greit. Hva med tilvenningen, den som ikke vokse i ham på samme måte som i henne. Det var helt klart en stor forskjell på hans og hennes tilvenning, kom hun frem til. Og det var da hun forstod det: At hun i større grad måtte hjelpe ham med å bli vandt til tanken, la ham få større eierskap. Innvie ham i prosessen. Hva hun kjente og følte. La ham få ta del i alle de små tingene, forandringene og fornemmelsene. For hvordan skulle det ellers bli like konkret for ham som for henne?

Lise husket tilbake til da hun fortalte om ultralyden som var nært forestående. Utrykket i øynene hans: Som om det plutselig og først da gikk opp for ham, hva som var i ferd med å skje. Han hadde gitt uttrykk for at han ville treffes for å se bildene etterpå,

siden han ikke hadde anledning til å være med. Også ble heller ikke det noe av, at de møtte hverandre i etterkant, siden hun var skuffet og ikke ville møtes på hans premisser, når han så åpenbart prioriterte feil.

Da Lise lurte på om hun var gravid første gangen, var det ikke mer enn en fornemmelse, en tanke om at det kanskje var slik. Når hun så tok testen og den var positiv, visste hun at det var sant, men trodde det allikevel ikke helt. Det hele var mer som et konsept, et hun forstod sånn delvis, uten å fatte omfanget og implikasjonene.

Kanskje er det slik med unnfangelsen av nye ny idé også! Hun tenkte at dersom idéen ikke fikk næring, kjærlighet eller oppmerksomhet, ville også den dø, uten at den fikk møte verden. Slik var det med nyfødte også, hadde hun hørt: fikk de ikke kjærlighet og omsorg så kunne de rett og slett dø. Hun hadde lest at Josef Mengele gjorde forsøk med dette under andre verdenskrig, og at mange av de nyfødte døde, da de ikke fikk den nærheten og et bryst å die ved. Ja, slik er det med idéer også, tenkte hun, om man ikke tar vare på dem, gir dem næring eller omsorg, så svinner de hen og blir glemt. Hva om Einstein hadde forulykket, før han fikk lansert relativitetsteorien? Da ville den blitt borte, på samme måte som en abort forsvinner i toalettet! Om en idé blir latterliggjort før den blir realisert? Var det slik det hang sammen, skapelsen, tilblivelsen?

Lise kikket bort på boken som lå på nattbordet. Sofies verden av Jostein Gaarder. Det var ikke bare dette med at hun leste romanen om filosofiens historie, som gjorde at tankehjulet hennes spant i så uante retninger, det var også dette med at hun satt så mye inne med masse tid til å reflektere. Uten dette kvernende hverdagsdramaet med Edvin hengende over seg, hadde ikke Lise mye annet bryne seg på, enn graviditeten, og den løpende irritasjonen over sin mors gjøren og laden. Frilans jobben som designer gikk litt trått om dagen, og hun var heller ikke særlig i jobbmodus.

Det var uansett bare snakk om et par måneder, så ville alt bli annerledes.

Et par tårer fikk en brå bane nedover det ene kinnet hennes, da hun tenkte på Edvin og livet som hadde endret seg så radikalt. De snakket jo sammen på telefon, nesten daglig, skjønt det var akkurat som om noe hadde gått i stykker, lå frosset fast mellom linjene. Tilliten var ikke der, lenger. Han stolte ikke helt på henne. Og hun trodde ikke på ham.

Hun gråt, dess mer hun tenkte på samtalen deres, dagen før:

- Jeg har jo ikke vært med å planlegge dette her, Lise.
- Planlegge?
- Ja! Jeg føler meg presset til noe jeg ikke selv har valgt, noe som vil få så stor

innvirkninger på fremtiden min ... vår.

Lise ble irritert når hun tenkte på hvor selvopptatt han var. Ikke på et tidspunkt hadde han spurt om hvordan det var med henne, med Lillen, eller det hun fortsatt tenkte på som en felles fremtid. Han behandlet henne som om de ikke var sammen lenger, selv om de ikke egentlig hadde gjort det slutt. Med all den usikkerheten som nå lå i lufta, ventet hun, hvert øyeblikk på at det lille som var igjen av kjærlighet og nærhet skulle forsure seg ytterligere og blåse bort i den hustrige vinden mellom dem.

Av erfaring visste Lise at jo mer usikkerhet det var i et forhold, dess større var sjansen for at det ikke ville vare. Ja, når usikkerheten fikk sitt eget liv og blåste seg opp, med en slik selvforsterkende effekt, ble det som en slags selvoppfyllende profeti, og etterhvert gjennomsyret den alt, fortærte humøret, kjærligheten og førte det til at man begynte å vri på sannheten og alt som en gang var ekte og naturlig. Også begynte man å gjøre feil valg, og alt sammen ville kunne ende opp fordervet. Det som i utgangspunktet skulle vært noe trygt og godt, var med ett blitt en vaklede flate hvor man etter beste evne forsøkte å holde fast ved dette noe som en gang hadde vært godt. Ikke i det hale tatt hva Lise trengte nå. En hel masse trygghet med sukker på, det var hva hun ønsket seg! Hun ville jo ikke at det skulle bli slutt, skjønt hun kunne heller ikke tvinge guttemannen til å stramme båndene, elske henne og det yrende livet hun hadde i seg. Dette med henne og barnet var jo noe han måtte finne i seg selv, ha lyst til, glede seg over, sette pris på. Hvis det ikke var slik: Så var vel utgangspunktet for å få barn sammen, helt feil. Hun angret samtidig på at hun ikke hadde vært helt ærlig og åpen i forhold til dette med p-pillene. Hun hadde vel tenkt at han trengte litt drahjelp, at hun liksom skulle hjelpe ham i gang. Også var det dette med Edvin i farsrollen, og hvordan han skulle takle det? Var han egentlig voksen nok til å ta ansvar? Hun kunne jo heller ikke akseptere at han kom ravende hjem fra byen midt på natten, når de hadde en skjør, liten baby i dobbeltsenga. Det Lise fryktet aller mest, var at han rett og slett ikke hadde det i seg. At han var for barnslig eller for lite ansvarsbevisst. Hun visste rett og slett ikke om han var i stand til å være med på å forme denne felles fremtiden hun drømte om. Alt dette hadde hun gått rundt og tenkt på i mange måneder, ligget våken om nettene med, og snakket med venninner og familien om, skjønt hun hadde altså ikke kommet videre med saken. Skjønt hun ville virkelig gi ham én sjanse, hun var tross alt glad i ham, og hun håpet i det lengste at han ville finne alt dette i seg, om hun bare ...

TUUT!

Der var den igjen, trompeten!

Nå var det som om den var enda nærmer. Den klagende lyden slo seg knivskarpt opp mellom husveggene. Og nå hørte hun også et band som hadde lydsjekk i det fjerne. Hun kom seg opp av sengen. Stolpret bort til vinduet, og så seg selv med ett som en gammel dame med lange, nysgjerrige øyne som forsøkte å tvinge blikket ut og forbi vinduskarmen.

Hun åpnet vinduet. Lyden ble tydeligere. Nå hørte hun alt sammen, folkehavet som bruste ... var det like rundt kvartalet? Ved kulturhuset?

Det var sannelig lenge siden hun hadde vært ute, slo det henne.

Var det ikke på tide å komme seg en tur ut i det deilige mai været?

Jo. Før hun hadde tenkt det igjennom lå innetøyet i en haug på gulvet. Og ute i gangen trakk hun en lyseblå rillestrikket damejakke over den hvite, knekorte kjolen, så treddet hun de hvite strømpebuksene ned i noen lyseblå skoletter, med lav hæl, og smatt ut i solen, hvor hun fulgte de spennende lydene rundt kvartalet og bortover Møllergata. Lydene ble stadig sterkere da Lise nærmet seg Hausmania. Det lot det til å være det reneste vårlippet i bygatene: Det lød en kakofoni av stemmer som overdøvet trafikken og de vante lydene fra gata. Noen hoiet. Et bilhorn lød uttømmende nede i gaten et sted. En buss ruset motoren, da hun var i god driv rundt hjørnet fra Møllergata og inn mot Hausmannsgate.

Det første hun fikk øye på: var noe rundt og slange-aktig!?

Lise bråstoppet.

Rygget bakover.

Dette hun var så nær at hun kunne ha pustet på det, leviterte, løftet seg dryppende over hodet hennes ... to sorte ... hårete hull ... kroppsåpninger!?... som nå utåndet varmt og fuktig fra et massive indre. Fortumlet ble hun stående med halvåpen munn, mens blikket vandret oppover den mørkegrå saken, da det gikk opp for henne at det hun stod å lot sitt blikk befare:

Var snabelen på en indisk Elefant!

Du snakker om å komme seg ut, oppleve ting!

Full av flir og lettere hjertebank, tok hun et par raske skritt bakover. Selv om det ikke var noen umiddelbar fare, kjente hun at hun levde. *Det var godt!*

Elefanten strakk snabelen i været og oppløst sin røst, høyt og skjærende. Lise måtte holde seg for ørene, men kunne ikke annet enn å glise, der hun stod og lot seg gripe av

det hele, eksaltert over alt dette som nå åpenbarte seg foran henne. Samtidig var det godt at det skjedde noe, også var det vel noe med det å komme seg ut av den knusktørre leiligheten til gamlingene, som pustet live og rødme i henne. Hun var om sant skal sies luta lei av å sitte inne med dem, funderte over seg og sitt. Lei av seg selv, foreldrene og det traurige hverdagslivet. Når hun så det slik foran seg forstod hun det. Nettopp, det var dette hun trengte mer av, denne frimodigheten og all viraken som utspant seg foran hennes gapende blikk.

Joda, et svare kaos var det. Men fy fanden så befriende, tenkte hun og tok toget i hele sin lengde, fylte synsfeltet med alt dette hun higet etter, der det strakte seg hele veien ned mot Jacobs kirke, seks-syv kvartaler lenger ned. Slik ble hun stående i utkanten av opptrinnet, mens hun ubevisst holdt begge hendene beskyttende foran magen. Den Indiske mannen på ryggen av elefanten smilte til henne og dro i bisselet. Elefanten løftet hodet, la det over mot siden og førte snabelen opp foran seg, som om den peket ut den nye kursen. Det store dyret satte seg i bevegelse og begynte å gå majestetisk og rolig nedover langs flanken på toget. Lise fulgte de tunge skrittene med blikket, forbi Rostedsgate og nedover Hausmannsgate.

Folk beveget urolig på seg. Mye tydet på at det var like før opptoget var i ferd med å begi seg i vei. Lise hang seg på, fulgte de tunge tråkkene på behørig avstand. Noe fortalte henne at elefanten var på vei helt foran i toget, som en slags spydspiss. Hun passerte en regnbuefarget buss, med en hel del dansende hippier på taket, en dame vinket til henne fra ett av vinduene. En kar med langt mørkt skjegg, og med en løs, blomstrete Hawaii skjorte, lente seg ut av bussdøra og ropte: Peace and løv! Noen lettkledde jenter i blomstrete kjoler danset på taket av bussen til *Imagine* av John Lennon. De lo og kastet slengkyss til den Indiske mannen på elefanten, han i sin tur vinket tilbake til de lattermilde jentene.

Elefanten fortsatte gjennom folkemengden. Det la seg opp en midtskill foran den. Det store dyret var rolig og lot seg ikke affisere av alt ståket. Den er sikkert trent opp for slike anledninger, tenkte Lise og fulgte etter. Lise la merke til det fargerike teppet som lå over ryggen på dyret, der den hellige mannen satt i lotus stilling. Lise holdt seg på en slik avstand at viften i folkehopen ikke klappet igjen før hun hadde passert. Hun fikk det for seg at det var viktig å komme seg helt foran, der hun antok at Edvin og *DogModern* befant seg. To kraftkarer gikk foran elefanten, viftet med armene og gjorde folk oppmerksomme. Mange ropte til den hellige mannen. Lise lurte på om han var en slik buddhistisk munk,

en vandrende Yogi fra Tibet, kanskje? Det hvite skjegget og håret rakk ham langt nedover ryggen og brystet. Og den gamle mannen var kledd i en kritthvit punjabidress, og hadde en regnbuefarget lue på hodet. Forøvrig det samme regnbuefargede stoffet, la hun merke til, som teppet han satt på. Mon tro om han er en slik yogaflyger? tenkte hun og kurret som en due av alt dette som nå bruset, danset og fikk blodet til dunke og dra så heftig rundt om i blodbanene på henne. Hun la merke til snabelskoene. Også de, helt i stil med luen og teppet. Palettene på teppet glitret i sollyset, hver gang solskiva tvang seg igjennom det lette skydekket. Alt sammen gjorde henne oppstemt. Fylte henne med ærefrykt: At hun var så heldig at *hun* fikk være med på dette historiske øyeblikket, som Edvin hadde snakket om på inn- og utpust da de telefonerte tidligere i uken, men som hun rent hadde glemt der hjemme i rugekassa si.

Det yret av liv. Folk hoiet og danset, som vingeløftet av dette som nå var så nært forestående. Det paradoksale i Lises situasjon, var at hun følt seg litt malplassert, ettersom hun den senere tiden hadde trukket seg unna ståk, bråk og slike utsatte situasjoner der folk var utagerende eller voldsomme. Hun ville jo ikke oppfattes som uansvarlig, og hadde til tider vært livredd for å gjøre noe feil, eller utsette det skjøre, lille livet for den slags unødigheter. Og på den måten - forstod hun nå - hadde hun samtidig skjøvet Edvin bort, han som gjerne stod midt i stormen. Ja, det gikk opp for henne akkurat da, at hun rett og slett måtte se å komme seg mer ut og rundt, ikke drive å skyve Edvin bort på grunn av sin engstelige og tilkneppede holdning. For det var vel ikke slik at hun måtte sette sitt eget liv på vent. Nei! Nå, når Lise gikk slik, midt i folkemassen og var endel av disse sinnrike opplevelsene, ble hun også litt usikker på om alt dette med guttemannen og Petter Pan syndromet. Om det stemte? Ja, kanskje Edvin i farsrollen ville gå helt greit ...

Dette tenkte hun med ett, der hun fulgte lettbeint etter og ble med, lot seg fascinere, fylle med livsglede og vitalitet. Met ett var det der, engasjementet, som hadde vært så fraværende den senere tiden. For, var det ikke nettopp dette hun trengte i sin ellers så ensformige og grå hverdag? Straks det var tenkt, boblet det gode humøret opp bak brystbenet på henne, og det trillet sågar noen ørsmå hvin av glede over hennes lepper. Akkurat da, når hun gikk slik med det levende livet nærmest utenpå jakkeslaget, var det hun kjente at det sparket og slo. Det var som om det hele falt innover, ble ett, som en ... som en eneste stor ... *fødsel!? En tilblivelse!? En skapelse!?* Alt dette falt innover i henne og tankene raste rundt: Fredsmarsjen, alle implikasjonene dette ville ha ... for byen, for verden forøvrig, tilblivelsen av visjonene, som utfoldet seg omkring henne, akkurat der

og akkurat da. Noen spilte på instrumenter, andre bidro med dans, det var masse glede, humør, lek, kostymer og plakater. At det nok hadde vært på tegnebrettet en god stund, tenkte hun, det var nå én ting, skjønt det var først nå at det hele ble til. Også var det dette uforutsigbare og frie som fikk lov til å blomstre. Alle disse voksne barnas lek ... det kunne umulig være skadelig ... hverken for henne eller barnet.

Lise Louise fortsatte å dilte etter i elefantens fotefar.

Et lite gløtt i det lette skydekket slapp solen igjennom. Elefantens veldige skygge avtegnet seg med stor kontrast mot gatelegemet, like fremfor bena på henne. Hun studerte den merkelig formen i det korte øyeblikket det varte, før solen igjen forsvant bak en sky. Slik kom og gikk den enorme skyggen noen ganger, foran henne der hun vraltet etter, trippet i vei på lyseblå skoletter med lav hæl. Innimellom måtte hun ta et par kjappe steg for å holde tritt, og gjorde samtidig et lekent forsøk på å trække på skyggen av elefantens hode, eller rettere, skyggen til den hellige mannens hode som var nærmest.

Da elefanten like etterpå kom frem til Elvebakken skole passerte den en rød buss. Og snart gikk de forbi en gul én. Fremme ved Jacobs kirke var toget akkurat nå i ferd med å røre på seg. På taket av den hvite bussen, den som Lise nå var på høyde med, sto det syv personer i kritthvite drakter.

Engle-kostymer!?

De vinket til elefanten og den hellige mannen. Hva var det engle-koret holdt på med? Var det en slags absurd form for stemmeoppvarming? Lise var neimen ikke sikker.

- Yambo! Bi-bom-ba! rumlet det fra det lystige koret.

Dirigenten hyttet med neven og brølte av sine lungers fulle kraft:

- Syng med fitta!

De seks englene flirte skamløst med smale øyne og blafret med sine kritthvite vinger. Og straks etterpå lot de til å ta oppfordringen på alvor, hentet det frem fra innunder beltestedet, en hel del trøkk og fylde.

- Ja, eller med kukken da, var et én som brøt inn fra sidelinja med. Mannen i ensemblet tok det til seg, la stemmen ned og lot det ralle. Hvorpå den stutt-tjukke anføreren dro opp et skjelmsk smil, fuktet leppene og gjorde et kast med øyenbrynene. Da dirigenten var ferdig med sitt koketteri snudde den stutt-tjukke seg, og stirret rakt inn i dette dryppende våte, den rødkantede åpningen ... elefantsnabelen! Dirigentens blikk krysset seg et kort øyeblikk, og mannen selv tok seg til brystet og gapte mot dette som nå opplot seg for hans svømmende blikk, før svaret ga seg selv da dirigenten i neste nå så

inn i elefantens kloke, gamle øyne, og det gikk opp for ham hva det var. Det som videre skjedde var at anførerens lød med ett ble til forveksling lik kostymet, også foretok den tykkfalne mannen med det korte lortfallet, en vidløftig manøver med armer, englevinger og det hele, flakset dirigenten som en høne på vippen, så det sorte og ny-friserste skjegget ble stående rett ut. De brede, fuktige leppene bevret, og hele uttrykket flommet over av bestyrtelse. Skjønt, tumle av busstaket, det gjorde han ikke.

Englene på busstaket skoggerlo. Tvikroket, så det bruset hvitt i alle fjærene og brystbuene i hønsegården.

Ante Lise en skadefryd blant disse rene sjelene, i dette som nå utartet seg til det reneste hylekor?

Sykt!

Var det hun rakk tenke om saken, før elefanten igjen opptok sin vandring, fremover langs flanken på opptoget. Samtidig gjenvant englenes anfører fatningen, henvendte seg til koret med oppbrystet pondus:

- Grünerløkka Hard-Kor!

Englekoret tok seg sammen. Strammet seg opp.

Et unisont: - Ja! lød militant fra den kritthvite truppen.

Lise leste de fete typene foran på den hvite bussen, idet hun gikk videre. *Grünerløkka HardKor*. Hun flirte for seg selv. Bare det å få overvære det absurde skuet, englekoret på det hvite busstaket, var jo hele turen verdt, tenkte hun med fliret løst i munnvikene.

Lise så fremover, var ganske sikker på at Edvin måtte være like der fremme. Og hun var for øvrig litt irritert på seg selv, fordi hun rent hadde glemt hele paraden, sånn i farten. Lise visste jo hvor mye dette betød for vokalisten. Også var det en god stund siden de to hadde sett hverandre, så det hadde vel vært fint om hun klarte å nå frem i tide ...

EDVIN FORSØKTE Å FINNE en god beinstilling oppå busstaket. Prøvde ut hvordan det var å spille på gitaren mens han fotet seg varsomt rundt der oppe, i et forsøk på å bli sånn noenlunde fortrolig med den uvante konsert-situasjonen. Det å falle ned fra sin tronende posisjon i opptoget, nå som det hele var så nært forestående, ville bare ha vært direkte trist, så vokalisten tok alle forholdregler.

Heldigvis slapp han å være bundet opp til mikron på stativ, i stedet hadde han fått på seg en slik trådløs og hudfarget bøylemikrofon. Den var festet på tvers av bakhodet og strakk seg ned langs siden av det høyre kinnet. Den var ikke i veien, bare litt uvandt å ha på. Det var godt å slippe mikrofonstativet, men samtidig kunne han ikke lå være å lure på om lyden var like god? Han rettet litt på bøylen og plantet bena godt fra hverandre. *Joda*, dette kunne han leve med. Det lot til å være en trygg og stødig stilling.

Han tenkte han måtte ta seg ganske bra ut, der han nå stod fult utspjåket i sort trikot med gullkranset kappe. Et lite vindkast sopte langs marka og dro over busstaket. Det røde foret i kappen kom til syne da kappen flagret til og spilte opp i vinden. Dette ga ytterligere liv til denne karakteren han forsøkte å gestalte. Og nå var Edvin Andersen klar!

- En. TO. Testing. En. To. Tre.

Joda, lyd hadde han òg:

- Litt mer mellomtone, er du grei. Og litt mer klang, ropte Edvin ned til lydmannen, som satt bak i bussen med en liten portabel lydmikser. Karen så opp gjennom sprinklene i vindeltrappa som ledet opp til busstaket, og ga vokalisten tommel opp.

- Sånn ja! Det er bra.

Edvin smilte: - Ja, også litt mer topp i diskanten, slik at jeg når helt opp i toppen med crash cymbalen. Edvin så bort på ham bak trommesettet som nå hadde klemt på seg ringbrynjen. Også han med kappe og rødt fór. Og på samme måte: Dønn klar! Det eneste som manglet nå, var at Gunnar trakk hundemasken ned fra issen og bjeffet det hele i gang.

- Toppers! ropte Edvin ned til lydmannen.

- Ok, gutter! La oss teste forsterkerne.

Edvin snudde seg rundt, mens han tenkte at han ikke måtte snuble eller vikle seg inn i kabelen fra gitaren. Han å fiklet med noen knapper på Vox-forsterkeren og dro en

akkord. Lyden var grei nok, men litt lite veng. Han skrudde *gainvolumet* opp til halv styrke og dro fingrene over strengene. *Sånn ja!* der var lyden hans. Og nå låt det litt tøffere.

Sommerfuglene han hadde i magen virret målløst omkring og kilte ham på innsiden. Det var godt å stå slik å kjenne på de sitrende forventingene og den nervøse spenningene som bygget seg opp i ham.

Nå var det like før det hele braket løs.

- Låter det bra, eller?

De fire musikerne nikket bekreftende til hverandre. Lydmannen smilte. Alle var fornøyd.

DogModern var klare.

Nå skulle de endelig få skinne ... som drømmene og det vidløftige håpet for fremtiden. Straks skulle de stå der på toppen av den første bussen i opptoget og være med på å lyse opp veien fremover, som om det var dem, *DogModern*, som var selve lyskilden.

Vokalisten ble brått ærbødig, når han tenkte på det på den måten ... for var det ikke nettopp disse øyeblikkene som han kom til å ta med seg inn i den stumme evigheten. Dette kom bandet til å prate om i lang tid fremover ... ja, kanskje var dette selve høydepunktet i bandets karriere!

- Hvorran æ're med dere-à, gutta? Er lyden grei?

Edvin snudde seg mot Siggi, som stod rett til høyre for ham og testet basslyden, og gjorde et lite nummer ut av det, da han tråkket på *bypass* knappen på den nyinnkjøpte stemmeboksen. Han slo an en A, uten lyd i forsterkeren, justerte litt og tråkket på fotpedalen igjen. Nå lød den dype bassen, klart og rent over busstaket. All tvil til side: *Bassen var stemt!*

Edvin stod rett foran bassforsterkeren og kjente trykket i mageregionen, hver gang Siggi slo an en tone. Er det kanskje litt dumt at forsterkeren hans står rett bak meg, tenkte han, men slo det snart fra seg, for det var jo ikke så mange andre muligheter på den forholdsvis lille flaten de hadde til rådighet. Edvin tok seg selv i å kaste et beundrende blick på bassisten, der han sto i sin sorte, tettsittende trikot og flagrende kappe med grønt fór, som nå danset lett og ledig vindkastene. Linningen på de sorte buksene var også dratt opp med grønt, et smekkert bånd som strakk seg fra livet og ned til 70-talls slengen i buksebena. Vokalisten lurte litt på hvor Siggi hadde fått tak i de flotte buksene som satt på ham som om de var skreddersydd. Ja, jo, han tar seg godt ut, tenkte Edvin der han selv

stod iført egne sølvstjerner nedover linningen og på buksebena.

Ja, denne gangen hadde de fire kappekledd virkelig funnet uttrykket, en felles stil som vokalisten kunne like. Han smilte tilbake til lydmannen:

- Jada, vi er fornøyd.

- Ok. Flott.

- Takk ska'ru ha!

- Og kukk ska'ru faen'mæ få, hørte han en lav stemme si fra bak synthen.

Tommel opp. Lydmannen smilte fornøyd og dro ned mastervolumet, før han forsvant innover i bussen.

Edvin lot blikket gli bakover og fulgte hele togets lengde. Han la merke til en regnbuefarget lue som dukket opp et lite stykke bak. Først trodde han at det var den regnbuefargede bussen, helt bakerst i toget, før han nå ble oppmerksom på luens herre: En eldre indisk herremann som satt i lotus på et fargerikt pledd. En snabel. Og! Og en elefant!?

Kvekk! utbrøt vokalisten.

Ja-ja. Er'e sirkus, så er'e sirkus!

Det hans øyne ikke fant på sin snartur bakover i opptoget: Var en lyseblå, rillestrikket jakke. Og hun som vraltet i vei like bak dyret ...

- Er det lenge til vi kjører? Ska' vi begynne å spille med en gang vi triller av gårde, eller?

Stillhet. Tomme blikk.

- Eller er det først etter at vi har rundet hjørnet inn til Torggata, at vi begynner? Altså! Når skal jeg telle opp! ropte Gunnar mest av alt litt irritert over sin manglende evne til å gjøre seg forstått.

- Vent litt-à, mann, sa Edvin. - La meg høre med sjåføren.

Edvin satt gitaren fra seg mot forsterkeren, gikk bakover på busstaket og ned vindeltrappen. Sjåføren var utenfor og tok en røyk med lydmannen. Edvin satt seg ned ved sminkebordet. Og ble sittende en liten stund å betrakte seg selv i speilet. Jo da, han så da bra ut ... eller ... hva med å gni på litt mer mascara? Ja, han dro frem børsten. Var det ikke nettopp dette han hadde drømt om da han begynte å spille gitar å synge som fjortenåring? Var det kanskje ikke disse øyeblikkene han hadde lengtet etter og drømt om? *Ja. Jo.* Før første gang på lenge følte han seg lykkelig. Han tegnet opp streken under øyet litt tydeligere. Sommerfuglene gjorde noen rundkast i mellomgulvet da han hørte

forventningene, de utålmodige tråkkene og de oppjagede stemmene utenfor. Englekoret fortsatte med oppvarmingen, det nådde ham så vidt. Han lot seg inspirere:

- Ya, Bi-Bom-Ba! gjentok vokalisten lavt i et forsøk på å henge med. Det var neimen ikke lett. Lyden var dessuten langt unna og han kjente ikke øvelsene. Men han forsøkte likevel, la stemmen seg litt lenger ned i magen, fant mer fylde og nå låt stemmen litt renere i toppene.

Fjeset var på plass.

Stemmen.

Ja, nå kunne det hele bare suse i gang, tenkte han og fylte lungene med selvtillit.

Bussen bak ristet og hostet i gang.

Englenes sluttet å synge.

Menneskemengden lot til å stoppe opp.

Stillhet.

Sjåføren kom halsende inn bussdøra og dumpet ned i det fjærende setet, mens han blåste det som var igjen av sigaretttrøyk ut gjennom munnviken. Nå satt han satt seg godt til rette bak det store rattet, justerte den sorte sjåfør lua, kikket speilet og blikket Edvin over skulderen.

- Når begynner vi å spille? Med en gang vi begynner å kjøre, eller borte ved kirka? var Edvin rask med å spørre, da han fikk øyekontakt med sjåføren.

- Etter planen skal dere begynne å spille med en gang vi begynner å rulle fremover. Slik at musikken er i gang allerede når vi runder hjørnet inn til Torggata.

- Ok, takk for det.

Edvin reiste seg kjapt fra sminkebordet.

- Har du ABS bremses?

De så på hverandre. Lo litt.

- Skulle tatt seg fint ut, hva? Om du sto på bremsen. Bussen på stive hjul, borte ved Jacobs Kirke ...

De lo.

Sjåføren avsluttet med et bredt smil, før han hilste til bremsen, dro opp håndbrekket med en kraftanstrengelse og vred om nøkkelen. Edvin smilte tilbake, løftet kjapt på hatten og småløp bakover i bussen. Det gamle rukkelet, hostet og harket fra dypet av sitt diesel- og olje-fylte indre.

- Lykke til! ropte sjåføren over skulderen. - Jeg lover å være grei med bremsen!

Den gamle motoren rykket og rikset i motorfestene, før den noe motvillig la sin malmfulle røst ned i sitt vante leie med en jevn, fin dur. Edvin tok vindeltrappen i fire-fem lange skritt, og var like snart ute i det deilige mai-været. Gunnar rettet seg opp i ryggen, da han så vokalistene i spranget. Spenningen som lå i lufta var til å ta og føle på, som et plutselig høytrykk hadde veltet innover og lagt seg over det hele. Trommisen vippt nervøst med foten mot basstrommepedalen, uten å smelle pedalen i det stramme skinnet. Siggi kastet på håret og løftet bassen i posisjon foran seg. Anders fingret med noen innstillinger på synthen. Edvin kom seg på plass, fant beinstillingen, la reima over hodet og tredde gitaren på kroppen som et plagg av fineste fabrikk.

- Like før'e braker løs nå, folkens. Er alle klare?

Alle smilte, la blikkene opp og over hustakene. Slik ble de stående, limt til startblokkene, som fotografiet fanger øyeblikket og gjør det varig.

Den indiske mannen i lotus-stilling kom opp like bak bussen. Edvin la merke til at han satt litt lavere ned enn hva Gunnar gjorde bak trommesettet, da elefanten skred andektig forbi med tunge, trege tråkk. Dyret hilste folkemengden med snabelen i været og fant snart sin plass helt fremst i opptoget.

Kun én person hadde anbragt seg selv - i egen høytidelighet - foran elefanten: Selveste Direktøren for Sirkusteateret. Langskanket og elegant, ikledd sort flosshatt, gammeldags pingvin-dress, og med røde rysjer som svulmet ut av skjortebrystet, var det vel ingen tvil om at det nettopp var *han* som var selveste Sirkusdirektøren, med alt som dette innebar. Oppbrystet. Rank og stiv, som om direktøren allerede var satt på sokkel, inntok han en statuerende posisjon, med verdighet, en høyferdighet som løftet ham over og forbi alle sine samtidige. Det brede, purpurrøde magebeltet tittet så vidt frem mellom jakkeslagene og gav hans flate pondus et løft, og således fikk han det fargelivet og den fylde den gode sak fortjente; dette han proklamerte med sin fane som nå hvilte mot gatelegemet, der det sto å lese: CIRKUS WORLD THEATRE. Ingenting om fredsmarsjen, kulturhuset eller alt det andre.

Bak Direktøren fulgte en gjøglertrupp bestående av ti ungdommer i fargerike, flagrende gevanter. De danset lystig rundt sin anfører, mens de sjonglerte med baller og kjegler. Én blåste flammer. En annen vaklet i vei på en en-hjuling. De ropte, hoiet og sang, som en gjeng balstyrige tatere fra 30-tallet. Edvin ble stående å lure på om det var *Stella Polaris'* gateateater, skjønt det var neimen ikke enkelt å se, fra der han stod, oppå busstaket omkring ti meter lenger bak. Ut fra folkemengden materialiserte det seg med

ett et par musikanter med gitar, bass og portable høyttalere i beltene. De samlet seg rundt anføreren av fredstoget, sammen med én saksofonist, en fiolinist og en annen kar med løse trommer festet til kroppen på et sinnrikt vis. Det mobile Sirkusorkesteret var med ett på plass rund Direktøren:

Skarptrommen startet en virvel.

Englekoret sto helt i ro.

Edvin holdt pusen.

Elefanten strakk snabelen mot lettskyede hvelvingen.

TUUT!

Signalet gjallet mellom bygningene. Høyt og skjærende markerte dette folkefestens opptakt. Toget rørte på seg. Folk langs veien kastet hattene i været og hoiet av glede. Jubelen spredte seg som et ekko bakover i toget og fortok seg i gatene bak kulturhuset et sted.

Direktøren begynte sin hovmodige og stolte anmarsj, med fanen høyt hevet i nevene. Sirkusorkesteret rundt ham spilte opp med en real tatervals, mens akrobatene og truppen av gjøglere flagret rundt om i alle retninger, sang og danset til den levende musikken som løftet seg over det gråbeige byrommet.

NÅ SITTER JEG altså her. Det er tirsdag og klokken er fem. Og jeg drikker øl og røyker på kjøkkenet sammen med fiskene mine. Akvariet mitt er vakkert når jeg nettopp har skiftet vann. Jeg vet hva hun kommer til å si, Juni, når hun kommer hjem hvert øyeblikk:

- Røyker du inne!

- Vel, krent, jeg har døren til verandaen åpen og blåser det ut her, vil jeg svare.

Også lurte du kanskje på hvordan det kan ha seg slik at jeg later til å bryte med alle mine prinsipper og rutiner. Drikke øl og røyke midt på dagen i begynnelsen av uken! Nå har det seg slik at jeg faktisk har gjort dagens dont. Jeg har skrevet i 4 timer, vært oppe og svømt, tatt badstue og vært halve Grønland rundt for å gjøre innkjøp av alt vi manglet i husholdningen. Det ble altså ikke noen tur på hytta i dag. Caroline har fått brannskår på foten, fordi hun puttet en varmepose under kompresjons-strømpen og presterte å sovne med det hele, og pådro seg et stygt brannskår på høyre vrist. Misforstå meg riktig, jeg klandrer henne ikke, for hvordan skulle hun vite at noe slikt kunne skje, arme menneske! På legevakten hevdet de at de fikk inn mange som hadde pådratt seg nettopp slike brannskader, når folk sovner med varmeposer eller varmeflasker på kroppen. Jøss, lite visste jeg om brannskader, men slik er det altså. Det som er utgjort er at det derfor ikke ble noe av hytteturen, og jeg som jo er hytterøyker ble rimeligvis svært skuffet og innmari sugen på en røyk. På vei hjem fra innkjøpene ble jeg mer og mer overbevist om at det eneste riktige å gjøre var å gå innom Kiwi, kjøpe fire øl. Og merk, dette handler altså om disiplin: Det å bare drikke fire øl og gi seg der. Dette må jeg øve på. Ja, også faller jeg vel også litt tilbake til dette med at jeg jo må drikke øl for å rettferdiggjøre det å ta meg en røyk. Er man festrøyker, så er man festrøyker. Da kan man ikke drive røyke i tide og utide. Nei, det må drikkes øl, festes, ja, for så kan man jo unne seg en røyk. Slik henger det sammen. Om så festen begrenser seg til ni Guppyer, to Kuhliål, en bunnfisk, tre reker og meg selv, så er det like fullt en fest, slik jeg, en festrøyker velger å se det.

Jeg har gjort det riktig så koselig, med tre te-lys på foran meg og inn mot glassveggen i akvariet. Skjønt, jeg får selvsagt en bittersøt smak i munnen, da en av rekene plutselig gir seg til å gnafse i vei på den minste ålen. La merke til at den så litt skranten ut tidligere, men tenkte altså ikke mer over saken, før reken nå begynner å gomle

i seg ålen jeg har blitt glad i, må jeg medgi. Reken tar altså - til min store forskrekkelse - ålen i de små forbena, drar den etter seg som et langt, stripete slips, langsmed akvariets! hele lengde og setter seg til på en plante nær overflaten. Spasmer og krampetrekninger. Det hele ser rimelig grotesk ut. Og det legger selvsagt en stor demper på festen. Det er på dette tidspunktet vi - ja eller jeg da - setter en stopper for de videre viderverdighetene og stumper resolutt den siste røyken for kvelden. Syv sigaretter ble det til slutt. Et overtramp. Pusteorganet har altså ikke godt av dette, lenger. Ikke er jeg vandt til å røyke såpass mye, heller. Det oppleves som en liten forgiftning, faktisk, når jeg røyker mer en fem. Kanskje er det også én av grunnene til at jeg blir så fyllesyk, nå om dagen ... skjønt det kan òg være alderen ... at jeg ikke tar hensyn til kroppens signaler, men fortsetter å kjøre på, røyke i vei og drikke som en tenåring. At jeg aldri kan lære!

Det viser seg snart at ålen ikke står til å redde, selv om både Juni - som nå har kommet hjem - og jeg, forsøker å fange den, isolere den i håven, la den få fred for sine plageåndere. Mindre enn en halv time senere er den død. Vi blir enige om å la naturen gå sin gang, ved en senere anledning, for dette har vi forsøkt før, ja, hver gang vi oppdager en skranten fisk, men vi har aldri klart å redde én eneste én. Alltid later det til å være for sent. Vi evner rett og slett ikke å se svakhetstegnene i tide.

Jeg legger meg.

Våkner.

Skriver i fire timer. Etterpå blir jeg gående gjennom Botanisk hage å tenke på en del ting: For det første er dette med å bryte skriverutiner ikke nødvendigvis så dumt. Her forleden fikk jeg ikke sove, etter å ha vært på do i seks tiden, så da satt jeg like greit i gang med å skrive. Juni hadde høstferie og sov til ti. Da jeg var ferdig med dagens dont var klokka ti. Fantastisk! Så fikk jeg altså jobbet, på tross av hennes høstferie. Dessuten, tenker jeg, vil jeg jo få mer ut av det knappe dagslyset - nå i februar - om jeg skulle legge opp til vinterlige uteaktiviteter, senere på dagen.

Jeg gjør noen notater da jeg går igjennom parken. Og skriver dem gjerne inn i manus når jeg kommer fra svømming eller trening. Så dette med at jeg *må* skrive hver dag fra ti til tre, er egentlig kun en disiplin, ingen nødvendighet. Jeg kan altså starte tidligere! Å gjøre det senere på dagen har jeg liten tro på, for jeg må altså være helt skjerpet og kvikk i toppen. Noe rettelser eller tilføyelser kan jeg selvsagt gjøre på ettermiddagen, men jeg setter meg liksom ikke til. Har jeg en dårlig dag, med lite kreativitet, reviderer jeg som oftest ting jeg har skrevet tidligere. Problemet kommer

gjørne når jeg blir *for* kritisk, hvis jeg er trøtt eller gretten. Da står jeg i fare for å slette mye, eller står i stampe, som om ingenting er bra nok. Skjønt én ting ha jeg lært meg: og det er at enhver setning eller mening kan uttrykkes på en bedre måte. Så, om man skal komme videre med et slikt prosjektet, må man også lære seg å lande på formuleringer, si seg fornøyd, selv om man vet med seg selv at man sikkert kan gjøre en hvilken som helst setning eller avsnitt bedre. For da står man i fare for aldri å bli ferdig. At hele romanen blir for dikterisk, at det svulmer og blir for mye poesi, lyrikk. En roman på over 200 sider bør vel ikke inneholde for mye slikt, den skal tross alt kunne leses forholdsvis greit, uten at du som leser dette må streve for mye med det.

Videre tenker jeg, der jeg går i Botanisk hage: på dette med å gå en tur på Grønland. Caroline bor jo der, ved Rudolf Nilsens plass. Hun kunne ikke tenke seg å bo noe annet sted. Jeg for min del har ikke - frem til nå - følt meg riktig hjemme på Grønland. Derfor valgte jeg å kjøpe leilighet på Sofienberg, ved Grünerløkka. Men nå ha jeg altså begynt å vandre på Grønland, når jeg finner en anledning. Det er et yrende liv. Et flerkulturelt og fargerikt fellesskap. Dessuten er det eksotisk. Det er mange små, trivelige butikker, med en hel del merkelige varer og lukter som jeg ikke finner andre steder i byen. I går var jeg i Norbygata for å kjøpe bananer til treningen. Fant et glass Korma til 5 kroner. Et kjærkomment varp for min blodfattige økonomi. En ung høyreist muslim med tett og velfrisert skjegg og kortklippet bart, sto rett bak meg. Veldig tett på, egentlig. Jeg tok meg selv i tenke at jeg syntes det var litt skummelt. Også ble jeg bestyrtet over i hvordan fordommene mine spilte så voldsomt opp i meg. Det gikk jo bra, fikk til og med handlet varer jeg ikke ville kommet over på nærbutikken, til langt under halve prisen. Så hva var egentlig problemet? Hvorfor denne usikkerheten? Utryggheten? Er glad jeg ikke er Max Hermansen i Pegida. Han mener altså at han ikke kan bevege seg fritt på Grønland. Så han kunne derfor ikke dra til politistasjon nå på mandag, for å anmelde hærverket på sitt antikvariat. Det var rett og slett ikke trygt for ham, mente han. Hermansen ville heller ikke la de vennligsinnede muslimene - de som var med på å danne en fredens ring - hjelpe seg med å vaske vekk taggingen på vinduer og vegger. NAZI SVIN stod det å lese, med rød spray langs fasaden på butikken hans. Altså, jeg er veldig glad for å kunne bevege meg fritt på Grønland. Og nå innser jeg mer og mer, hvilken berikelse det er for meg å kunne gå rundt der og oppleve denne pulserende delen av byen. At jeg ikke har oppdaget det tidligere, er rett og slett litt rart, for jeg har bodd i London hvor det var omtrent slik, de fleste steder utenfor selve bykjernen. I London og i USA, tenker jeg, har de til en viss

grad fått til et flerkulturelt storsamfunn. Det virker inngrodd og rimelig velfungerende. Per Fuggeli snakker ofte om dette: At det som er så fint med å bo på Grønland: er at du ikke ser så mange glansbilder. Et livet er et blandet regnskap. Og at nettopp *det* er et vakkert syn. Urtegata minner litt om Røst, sier Fuggeli. Det er frodig. Livet sjøl ramler forbi i alle slags skikkelser, om dagen og om natten. Det er det beste stedet å bo for å unngå å bli fordomsfull mot innvandrere, sosialklienter og narkomane. Når du har det på nært hold ser du at klisjeene er dypt usanne. Du ser hvor forskjellige menneskene er. Du slutter å være redd også. Charlotte og jeg, sier han videre, har bodd her i fire år nå, fartet rundt både om dagen og om natten, aldri har vi vært i nærheten av noe som vi har opplevd som farlig. Aldri. Jeg mener ikke at alle besteborgere skal flytte hit, men mange hadde hatt godt av å droppe skituren eller gallerirunden en søndag, og heller legge turen til Tøyen og Grønland, sier Fugelli.

Han sier altså at han ikke kunne tenke seg å bo noe annet sted. Tror jeg må legge disse turene mine - før og etter svømming - nedom Grønland, oftere.

Etterpå tenkte jeg på muslimenes vellykkede arrangement forrige lørdag: Ett tusen tre hundre mennesker møtte opp for å danne denne fredens ring rundt den jødiske synagogen. Nå brer det om seg. Fredens ring kommer også til Stockholm og København, sies det. Også er det til støtte for muslimene selv, det hjelper på omdømmet, de snakker og handler for sin egen sak. Når jeg var på gymmen på fredag, kom jeg i snakk med en kar som heter Sing. Han er Sikh. Lite viste jeg: At alle som heter Sing er Sikher. Også jeg da som trodde han var muslim! Spurte endatil om han skulle delta på arrangementet, fredens ring på lørdag. Flaut. Han svarte høflig at han synes tiltaket var godt, men at han ikke var muslim. Videre presterer jeg å si at det jo er vanskelig for meg å vite, eller å se forskjell, også måtte jeg bite meg selv i leppa, for ikke plumpe ut med flere dumheter. Det gikk heldigvis bra. Han var vennlig, imøtekommende og tok det heller ikke ille opp. Praten fortsatte. Jeg pustet lettet ut. Vi er fortsatt dus.

Også kommer Billal feiende inn døra på gymmen. En kraftig kar, som ville ha meg med på løkke-fotball for to år siden. Jeg ble med. Det viste seg at flesteparten var muslimer. Jeg, som var 44 år på den tiden, dro selvsagt på meg skader, fordi jeg ble for ivrig og ville for mye. To av fire ganger kommer jeg derifra med overtråkk og strekkskader. Dessuten var det flere tilløp til håndgemeng. Det slo meg: At mange av dem var lett antenkelige. Jeg passet ikke riktig inn, så jeg sluttet. Siden traff jeg karen som arrangerer denne løkke-fotballen, sammen med min venn Anders, hvorpå muslimen sier

at det er bra at Anders er med. At han, den vennlige muslimen har forsøkt å være vennen min, men at jeg trenger Anders ... Hm?!

De sitter jammen dypt, fordommene, usikkerheten og forskjellene.

Selv om jeg har forsøkt, må vite! Selv om jeg gjør så godt jeg kan, blir med på fotball, prater med dem på gymmen og forsøker å være inkluderende. Skjønt, jeg har bestemt meg: Jeg ønsker å få meg en muslimsk venn. Tenker at det må være én der ute som er litt lik meg ... én med humor og selvironi ... én som kanskje ikke er fullt så opptatt av religion ...

Noen delte en video på Facebook i går. En kar med en hel masse humor og selvironi. Yousef Hadaoui. Han ar laget en musikkvideo hvor de synger: Hva var vel Norge uten muslimjævler? På Facebooksiden: Svarthumor.no er det en hel masse morsomme greier.

Berikende!

Tenker at humoren bringer meg nærmere.

Og de som danner en fredens ring.

Det er bra.

Stå på!

LISE VAR NÅ LIKE bak den sorte bussen. Elefanten fant sin plass der fremme. Det var som om hjertet hennes hoppet over et par slag, da hun leste hva som stod langs flanken på bussen.

Hun tenkte nok at de ville være der fremme et sted. Edvin hadde nemlig snakket om det, forklart litt om busser og detaljer, da de snakket sammen på telefonen noen dager tidligere. Også hadde hun rent glemt hele greia!

Ja-ja, om et par måneder blir det andre boller, tekte Lise Louse, så det er vel lov å være litt sin egen boble, unnskyldte hun seg med, og tenkte samtidig at det var litt rart: At han ikke hadde ringt henne dagen før og minnet henne på det? Hadde han gitt henne opp? Planer om å møte en annen dame, kanskje?

Nei, vet du hva!

Nå er det på tide å ta grep!

Hun kunne altså ikke komme fort nok frem. Problemet var bare *det* at det var så mange mennesker i veien. Lise Louise Hedvig Barth strakk seg opp på tå, men klarte altså ikke å se hvem det var som sto på busstaket. En kar i ringbrynje? Merkelig? Det var litt tungt å stå slik på tærne så hun måtte snart ned igjen på flat fot, mens hun forsøkte å fiksere blikket ... om det ikke var Edvin hun så der oppe? Iført et sort trikot? Det var neimen ikke godt å si? Hun måtte nok komme seg litt nærmere.

Da hun la blikket i bakken rett fremfor føttene og de lyseblå, spente penskoene: Fikk hun øye på det hun så vidt klarte å unngå å plante de hvite strømpebuksene og penskoene, midt i: Den største ruka av drøvtygde planterester hun noen sinne hadde sett! Elefantens kroppsvarme etterlatenskaper stakk henne i synet, glissent og vått, der de rant av seg med sine brune safter. På gatelegemet, rett under magen og midt mellom bena på henne! Hun ble stående, perpleks, med bred beinføring, som en dukke av hvitt papir i en utklippsbok. En vemmelse fór igjennom henne, da hun tenkte sine verste tanker. Kontrasten til de hvite strømpebuksene var nærmest absurd, og det gikk et lite øyeblikk før hun fikk summet seg såpass at hun klarte å fote seg rundt og over dyngen med møkk.

Lise Louise Hedvig Barth småløp, med korte skritt, armene opp og litt ut til siden, som om hun forsøkte å løpe fra tankene og det som ikke hørte hjemme der. Og snart kom

hun i stampe i folkehopen bak den gamle Scania-bussen.

Englekoret bak henne stoppet opp.

Alt ble dorgene stille.

Det var da hun hørte det:

Triumfens trompet, som gjallet i byrommet og brøt stillheten som et varsel om marsjens og frihetens komme. Jubel og kroppers gnissel brøt med ett løs. Alt svingte og dro bakover i folkehavet som et bølgebrus mot en langstrakt sandstrand. Flere av bussene ruset motorene og hilste hverandre med sine adskillige hestekrefter. Og helt foran i opptoget dro det seg opp til en livlig tatervals. Den sorte bussen like der fremme, ristet av seg en sort røyksky. De som stod nærmest, hostet og trakk bakover. Bussen trillet sakte fremover.

Å nei! Jeg rekker det ikke!

Det var fortvilende. Hun var jo så nær. Den først tanken som slo henne: var å rope STOPP. Men det nyttet jo ikke. Hun forstod det. *Så utgjort!* Hun hadde ikke engang fått bekreftet om det var Edvin som stod der - med ryggen til - på busstaket, kledd opp i sort kappe med rødt fór!

Lite, om ingenting, kunne *hun* gjøre i sin opp-pustede og trillrunde tilstand! Det å beinfly fremover, skyfle folkemassen til side gikk jo ikke. Men ... hun kunne ikke gi opp nå! Nå som hun var kommet så langt. Så nær. Nei, hun fikk saktens henge seg på, se hva som skjedde, så hun fant en trygg og god plassering blant de andre, stampende og karnevalkledd i paraden like bak den sorte bussen.

Gunnar strakk trommestikkene i været, telte opp og satt i gang. Englene på busstaket et stykke bak, følte seg frem og lot til å finne samklangen og takten til rytmene fra trommisen og bassisten til *DogModern*.

The piano has been drinking. Not me, sang englekoret med rustne Tom Waits stemmer.

Toget sneglet seg opp mot Jacobs kirke.

Direktøren løftet fanen høyt i været og svingte av mot høyre og inn Torggata. Et par ben ikledd i diger stortromme hang ham taktfast i helene, og akrobatene svingte seg i den frie leken til sirkusorkesterets liflige tatervals.

Elefanten holdt seg til sitt. Trampet majestetisk i vei helt der foran.

Nå hørte Lise hvilken låt bandet på det sorte busstaket spilte. Hun var nå helt sikker i sin sak og forsøkte og gå litt raskere for å komme tettere på musikken og den sorte bussen. Skjønt det var ganske så anstrengende, magen og alt tatt i betraktning. Ikke var det mulig å presse seg frem heller!

Det var godt å komme i gang. Edvin snudde seg, smilte oppglødd til de andre i bandet. På hver side av veien stod det folk med fargerike plakater og bannere, hele veien lang togets flanke jublet og viste folkehopen sitt glødende engasjement. Dette ga selvtillit, vokalisten rettet blikket opp og frem. Og stod støtt som et fjell, nå. Den indre kritikeren fantes det ingen plass til, ikke nå, for akkurat der og akkurat da, var det ingen bekymringer som maktet å trekke guttemannen ned, der han svevet over byen med en dyp og ektefølt samhörighet til musikken, bandet, kulturhuset, visjonene og alle rundt ham som nå lot til å dra i samme retning. Sangen og tekstene rant ut av vokalisten som søt drikke, lyden var klar og tydelig tatt i betraktning den ståkete folkemengden rundt.

Joda! Alt lot til å være i den skjønneste orden. Alle forutsetninger lå til rette for en vellykket mønstring. Og Edvin nøt hvert sekund. Dette var *DogModerns* store øyeblikk i rampelyset, nå ble de kringkastet og strømmet ut til alle verdens avkroker, til inspirasjon for andre som også ønsket å være med på å danne en slik altomspennende ring for fred. Ringen som én dag skulle omkranse kloden. Ja, idéene om globalisering hadde fulgt Edvin siden studiedagene i England, og nå, endelig slo det ut i fullt flor. Slik føltes det, iallfall når vårvindene feide gjennom vokalisten og fylte ham med høyferdige fornemmelser av enhet til selve verdensaltet. Endelig kunne visjonene til vokalisten og kulturhuset skjenke fulle mugger av frihet, bugnende fat med fremtidshåp og servere alt sammen på en seng av toleranse. Musikken og kunsten kjente ingen landegrenser, kommunikasjonen skulle nå få løpe fritt i verden. Slik tenkte han. Og nå, nå kunne den sorte ridderen endelig stråle og la sin røst runge over byen:

- *Why don't we all Globalize!*

Noen veldige følelser rev og slet i den kappekledde vokalisten. Den eiendommelige pluggen med ringbrynje og hundemaske ulte vellystig og deljet i vei på trommene. Spillegleden var smittende. Edvin var nå så breddfull av patos at det ikke var plass til én eneste tanke eller følelse mer. Bassen var stemt etter alle kunstens regler. Lysluggen brystet seg opp som en vaskeekte superhelt, med det lange håret flagrende i fartsvinden. To sorte kapper med rødt før, og én med grønt, danset i de samme

vindkastene, som om det hele var koreografert av vinden og været.

- *Why don't we all Globalize, and dance away with different tribal shoes.*

Edvin sang av full hals. Siggie og Anders koret med. Gunnar trikset med stikkene over hodet. To av flammeslukerne fra gjøgler-truppen kom opp på hver side av bussen og blåste to høye kryss-formede flammer foran frontruta på det sorte kjøretøyet, som om de la opp en barrikade; hvorpå den sortmalte Scania-bussen like snart brøt igjennom muren av flammer. Og der. Oppe på busstaket - tilsynelatende uberørt av infernoet - kom de tre trikot-kledde, og en trommis med hundemaske, til syne med flagrende kapper. Edvin med bred benføring og gitaren pekende nedover langs siden. Siggie med bassen dypt i reima. Og Anders med et godt grep om kappen ut til siden, fløy han liksom fremover, mens han banket den andre hånda i Casio synthen så det medtatte instrumentet hoppet i stativet. Gunnar, toppet det hele ved å slå knallhardt på begge crash-cymbalene da *DogModern* brøt kryss-ilden.

Hva skjer? tenkte Lise betuttet da bussen foran med ett var innhyllet i flammer. Og der! I det kraftige lysskjæret så hun ham, endelig! Innhyllet i kaos og pyro. Like fult, det måtte være ham, og dette måtte hun for all del ikke gå glipp av.

Lise skar ut av toget.

Småløp, eller rettere, vraltet raskt gåsemarsj tilbake til Mariboes gate, forbi Blåkors, ned mot det lille kinesiske kvartalet, nedenfor Møllergata; forbi Møllers og bort til Rockefeller, hvor hun fulgte Ring 1 ned til Torggata. På den måten kom hun foran kortesjen. På Youngstorget fant hun seg en fin plass med god utsikt.

Og ventet.

Sirkusdirektøren overlot fanen til en kar som falt inn bak ham. Med all sin høyferdighet skred anføreren frem med lange skritt og hodet høyt hevet. De lange frakkeskjøtene på den sorte pingvin-smokingen svingte fra side til side. Direktøren kunne altså ikke få nok av all denne oppmerksomheten. Med tomlene godt plassert innunder det røde magebeltet, trakk han pusten dypt, stakk hånden innenfor smoking jakka og dro frem en hvit megafon. Med malmfull røst som bar langt, erklærte han:

- Nå har sirkuset kommet til byen! Vårt fargerike fellesskap har tradisjoner helt tilbake til de tider da Kristiania var underholdningens og sirkusets vugge. Den gangen byen hadde liv og lød, som det store Paris på 1800-tallet. I dag, for første gang på snart

100 år, trekker sirkuset ut i gatene. Og det blir i disse dager reist en Sirkushall. En Sirkushall! gjentok direktøren, for å vær helt sikker på at de nærmeste tilhørerne fikk det med seg. Folk holdt seg for ørene da feedbacken fra megafonen slo inn. Direktøren fortsatte uanfektet:

- På tomten utenfor kulturhuset, Hausmania, vil Oslo få tilbake det den engang mistet, da sirkusbygningen i Vika ble revet i 1935. Og nå er det tid for å løfte Verdensteateret opp og frem fra historiebøkene, materialisere det hele på tomten i kulturkvartalet Hausmania.

Sirkusdirektøren henvendte seg nå noe mer ærbødig til sitt publikum, mens han skred andektig frem og holdt seg til frakkekragen med den ledige hånden.

- Helt i pakt med vår flerkulturelle, økologiske og bærekraftige fremtid, møter vi det nye årtusenet med fred, frihet og forsonlighet. I dette landet som pumper sitt levebrød opp fra havbunnen, har staten og kulturrådet endelig tatt til fornuft, og gir sirkuset tilbake til folket. Fra og med i dag skal Sirkus Verdensteater oppvise daglige forestillinger, for en rimelig penge. Et tilbud for alle! Minoriteter. Fattige. Marginaliserte. For alle! Ja, dette er vårt bidrag til mangfoldet og den flerkulturelle fremtiden. Og like på toppen av sirkushallen skal det sveve en Ufo. En kafé som symboliserer dette unike, det frie og det kreative mangfoldet i sin regnbuestripede prakt.

Direktøren gjorde et lite kniks og bukket ærbødig til sitt publikum. Tok megafonen fra munnen og lot leve en liten kunstpause ...

Han fortsatte:

- Området, Hausmannsgate kulturkvartal har blitt omregulert nettopp til dette formålet. Arkitektene i Gaia, har tegnet perspektiver av den nye Sirkushallen. Se!

Sirkus direktøren pekte mot himmelen. I flukt med toget svevet en hvit liten zeppelin som var drevet av et to syklende trapesartister i flagrende gevanter og bukseben med sleng. De to hvitkledde trakk i vei med sine røde sko, på høyt gir. Og like snart seilte de opp som togets spydspiss, like over og foran direktøren, elefanten og det vordende sirkusteateret. De to trapesartistene vinket til folkemengden med sine røde hansker og hilste til de røde hattene før de tok seg innenfor de hvite jakkeslagene og i neste nå spredde om seg med en masse origami som var formet som hvite fredsduer. De virvlet rundt på hvite vinger, før de dalte uforutsigbart mot marken. Folk strakk armene i været og klorte til seg de originale flygebladene, som om det var sedler. Lise strakk seg opp på tærne, grep etter en hvit due men fikk bare luft ... famlet og kavet med begge

armene og klarte å ta den like før den gikk i bakken og ble tilsmusset. Da hun brettet ut vingene på den hvite duen og studerte planene og perspektivtegningene av den nye sirkushallen, ble hun ganske målløs og varm i kjerna.

Direktøren grep ordet igjen:

- Som dere ser. Sirkuset har kommet tilbake til byen! Og i dag trekker vi ut i gatene!

Det mobile sirkusorkesteret som nå stod delvis samlet rundt direktøren, understreket det hele med en kort fanfare.

Lise fant snart ut at hun måtte bort fra de sydende massene på Youngstorget, det ble for folksomt, for mye trøkk. Hun brøytet seg vekk fra folkehavets indre, og fant heller en plass ved en drømmefanger som snurret lett i den svale trekken innunder galleriet som lå bakerst på plassen. Utenfor alternativ-butikken: *Den Lille Arkana* ble hun stående og kikket på en bok som het *Inn i Sirkelen* av Olga Kharitidi, om sjamanistisk visdom fra Sibir, mest for å rettferdiggjøre sin fine plass der utenfor butikken, med godt utsyn til alt som forgikk på torget under. Hun kjøpte en krystall for tretti kroner, den virket visstnok beroligende, om man plasserte den mellom øynene, ble hun fortalt. Og så snart hun hadde betalt, vendte hun oppmerksomheten mot det som skjedde på plassen under, mens hun lente seg opp mot rekkverket på galleriet med krystallen i hånden.

Perfekt!

Herfra kunne hun se alt sammen, uten fare for å bli løpt i senk av viltre akrobater og gjøglere. Nok en gang kom de to flammeblåserne opp foran bussen til *DogModern* og la opp en barrikade av ild. Like snart brøt den sorte bussen gjennom infernoet, da den trillet de siste meterne inn på torget. Pustet ut. Og stoppet opp. Blikket til Lise dugget av tårer. Så stolt og rørt ble hun da hun så hvordan kjæresten ankom. Det var noe med symbolikken: som om Edvin ganske så lettvinnt var tilbake i livet hennes, etter en aldri så liten tur nedom mørkest fyrste. Og nå, ute av ilden og klar for nye oppgaver. Det ble i grunn veldig tydelig for henne hvor forskjellige liv de levde: Hun som på ingen måte kunne vært der, midt i kaoset, på taket av en buss som kjørte gjennom flammer! Og han som gjorde dette med den største ro.

Også kom de over henne nok en gang, tankene og følelsene fra den gangen de møttes på John Dee. Den stoiske roen han hadde fremvist fra scenen. Hun forstod det nå: Edvin var den han var. Og han gjorde det han han var eslet ut til. Skjønt, denne ørlille holdningsendringen på hjemmefronten, det var bare det hun ville ... det kunne da vel ikke

være for mye å forlange? Ja, på tross av dette sprudlende musikerlivet hun nå sto der og var vitne til. Det måtte være sånn, innså hun nå. Edvin måtte rett og slett få lov til å stå slik, midt lyden og infernoet, mens kaoset herjet rundt ham. Livet til guttemannen var fult av følelser, glede, sorg og villskap. Det ble alltid liv der han var. Og kanskje er det slik, tenkte hun: At Edvin må få holde på med sitt, at det er med dette han bidrar mest og er til nytte. Og var det ikke før tenkt, ble hun usikker på sitt kompromissløse valg om å flytte ut og forsøke å forme ham.

Nei, noe måtte gjøres!

Hun ville ikke miste ham, heller. Hun innså det nå, der hun fant seg selv vraltende innover mot kaosets midte. Og stilte seg opp langs siden av toget, hvor hun ble stående nærmest på tærne å vinke for å gjøre seg synlig for ham. Magen struttet og falt ut av den lyseblå jakken, som kun var kneppet i toppen. Nå når hun stod slik å trippet på tærne, duvet den under det florlette, hvite kjolestoffet.

Hvorfor ser han meg ikke?

Hun vinket febrilsk. Overser han meg? tenkte hun irritert.

Nei. Der. Nå ser han i min retning!

- Edvin!

Hjertet til Edvin galopperte av glede, da han fikk øye på Lise Louise som sto på tærne langs flanken av toget. Akkurat da innså han det: Hvor mye hun betød for ham! Og hvor blendende vakker hun var! Følelsene og savnet hadde han klart å fortrenge i det siste, men nå kjente han hvordan den korte distansen mellom dem fikk ham ut av balanse og dro ham nærmere. Han hadde ikke sett henne på flere uker, opptatt som han hadde vært med å øve frem mot dette. Men nå fikk alt sammen ett og samme utløp, som om synet av henne fikk det til å springe som våryre bjørnunger.

Så stor hun har blitt, siden sist!

Det var nesten litt komisk, tenkte han videre: Den hvite kjolen og hvordan den spisse magen bulte og stakk seg frem mellom de lyseblå jakkeslagene. En tåre presset seg brått frem, da det gikk opp for ham hva det var han fulgte med blikket, som duvet opp og ned, drev på og gjorde så mye ut av seg! Nikket tilbake. Smile bredt til henne og falt litt ut av hva han holdt på med.

Nei, nå måtte han se til å være profesjonell!

Han skjøv tankene bort. Stålsatte seg og forsøkte å tenke på noe annet. Skjønt det

gikk jo ikke: for i folkemengden, tenkte han, er det en liten utgave av meg selv. Én som svever vektløst omkring i sin mors vakuum. Den lille jenta hans som svømte rundt i det lunkne fostervannet. *Kanskje hører meg ... musikken og rytmene?* Han forstilte seg iallfall det: at musikken nådde inn til barnet, at de små vibrasjonene og krusningene priklet mot huden til det ufødte; at hun, jenta hans, sparket opp takten i de myke veggene. Og svevet rundt som vind i vann, da hun kjente vibrasjonene av sin egen far ...

I et øyeblikk av ukontrollert inspirasjon, sparket han ut i løse luften med den høyre fot. Ikke lurt, med tanke på hvor han befant seg.

Han vaklet.

Lise gispet. Holdt seg for munnen.

Like snart gjenvant vokalistens balansen og stod fjellstøtt. Filleristet gitaren, og la opp sin tøffeste mine. Skjønt tårene fortsatte å presse på, truet med å trille ned og slukke ilden rundt ham ... men han holdt igjen ... tøffet seg opp ... fokuserte på teksten:

- *Mr. Profit, and his pack of wolves are eating in on me.*

- *Mr. Profit, will you eat you own children too?*

Det var da solen tittet frem gjennom ei gløtte i det duse skydekket. Englekoret på det hvite busstaket, like bak, strålte opp da det sterke lyset kom valsende gjennom det urbane landskapet. Og nå løftet det skarpe lyset de kritthvite kostymene ut av de grå skyggene, slik at de stod frem som risset opp mot byen bak. For selv om Edvin var det fokale punktet for Lise, dro blikket hennes allikevel mot dette høylyset. Og hun fikk en sakral fornemmelse. Et tegn, tenkte hun andektig. Også fortsatte himmelen sin gang. Det sterke lyset gled forbi englene og over på neste busstak.

Edvin forsøkte å holde fokus:

Må. Bare. Gjøre. Jobben!

Tankene og følelsene skulle jo reflektere teksten, ikke alt mulig annet. Edvin stålsatte seg, følte seg vel litt skyldbetyngt da han snudde han seg mot Anders, som hang over synthen og nærmet seg slutten av soloen sin. Pianisten hevet blikket raskt og ga Edvin et avmålt, kjølig blikk. Edvin smilte unnskyldende tilbake, men Anders fikk det ikke med seg, han hadde mer enn nok med seg og sitt, da fingrene løp litt av med ham og han lynsnart måtte finne tonen tilbake. Edvin tvilte på om noen andre fikk med seg den lille fliken av dissonans.

Nei da, ingen fare.

Iallfall ikke Lise, som nå hadde fullt fokus på bandet og lot til å være svært henrykt,

der hun nå stod og trippet med det hvite kjolestoffet dansende om knærne.

Edvin hevet armen teatralisk i været. Ventet litt. Og slo i neste nå an strengene med full kraft. Også lot han tonen henge i lufta mens han slang et kyss i den retningen der Lise stod.

Hun la hånden for munnen og slynget et tilbake.

Edvin smilte fornøyd, selv om han kjente at det stakk litt i samvittigheten når han tenkte på at han burde stått der ved hennes side, holdt rundt henne, passet på ...

Men var det ikke umulig da: å være to steder på én og samme tid.

Den sorte bussen ruset motoren, ble satt i gir, og trillet litt videre.

Lise ble stående å se flanken på den gamle doningen gli sakte forbi, uten noen som helst mulighet til å bevege seg omkring i den tette stimen av folk. Opptoget var ved sitt siste stopp, midt på Youngstorget. Edvin kunne nesten ikke vente med å hoppe ned fra busstaket, løpe bort, omfavne henne, og få kjenne på det som hun gikk rundt å bar på.

Sirkusdirektøren stilte seg opp foran granittbassenget til fontenen, *The Fountain of Youth*. Sirkusorkesteret, akrobatene og gjøgler-truppen spredde seg utover den åpne plassen. Et par tusen mennesker bivånet det hele fra plassen, og noen hundre hadde samlet seg på galleriet og langs rekkverket i Møllergata.

Direktøren hevet megafonen. Proklamerte:

- Oslos sammenhengende forlystelseskvarteral gikk fra det som i dag er Klingenberg Kino og ned mot Aker brygge. Det var *der* Sirkus Verdensteater lå på slutten av 1800-tallet. Det var der, Bokken Lasson, grunnla sitt Chat Noir. Varitescenen, den Røde Mølle, lå også der, som en Nordens smak av det eksotiske Paris.

Direktøren smattet i megafonen, som om han fikk vann i munnen av godbitene han nå fremsa:

- Ny-sirkusbevegelsen er aktiv i mange land. Se bare på akademiet: *Cirkus Cirkør* i Botkyrka, utenfor Stockholm. *Akademiet for Utømt Kreativitet*, i København. *Der Haus Der Kulturen der Welt*, i Berlin. *Cirque du Soleil*, i Frankrike. Og *The Circus Space*, i London.

Anføreren i pingvin-smokingen senket megafonen, betraktet sitt publikum over sine lorgnetter og tok en liten kunstpause ... Deretter la han ansiktet opp i noen skøyeraktige folder, før han lot publikums oppdemmede forventningene få utløp:

- Dette vil bli en ny epoke for kulturutfoldelse i byen vår! En veritabel kulturattraksjon! ropte han inn i megafonen. Det var nå like før den brennende intensiteten

til anføreren tippet mannen totalt ut av balanse, skjønt han hentet seg mesterlig inn, ved å ta ett elegant skritt frem og siden. Så snart dette var gjort, tok han seg til hatten og bukket ærbødig mot sine tilhørere:

- Velkommen til Sirkus Verdensteater! Vi har den glede å presentere: *World Freedom*. En internasjonal marsj for fred og forsonlighet. Ringen skal slutes. Den starter her og nå, deklamerte Sirkusdirektøren med store fakter:

- Det endelige målet er grenselandet mellom Iran og Irak, i de områder der det antas at paradiset engang lå.

Direktøren viftet et gammelt, skjoldet kart over flosshatten.

- Her har dere det! Selve kartet over paradiset! Det er der parker vi fredsmarsjen for godt og etablerer vårt *peace camp*!

Sirkusdirektøren tok av seg hatten og dro frem et annet ark. Viftet også *det* høyt over hodet.

- Her er planene. Tegningene, fra Gaia arkitektene. La oss gjenreise Babels tårn på Sinearslettene.

Anføreren ansiktsfarge gikk over i en dyp rødme, og han spyttet i megafonen der han nå ivret i vei med sin svulstige harang:

- Og der gjenreiser vi Babels tårn. Luft, kjærlighet og idealisme. Tenk! Et fredssenter midt i krigens krybbe! Der hvor det gamle Mesopotamia engang lå, ja, selve den moderne sivilisasjonens vugge. Babylon, folkens! Der dolker fredsinitiativet seg inn, med alle sine bærekraftige visjoner! Midt i planetens hjerte, i det gamle sumerriket, nord i Irak, hvor det har vært krig og splid siden vi var rammet av gudenes forbannelse og Babel-tårnets fall. Der skaper vi vår oase, i de svalde vårvindene fra paradiset. Ja! Nå er det på tide å tilføre noe annet enn krig og ødeleggelser til dette området! Det skal bli slutt på at vi fra vesten sender våre krigere dit. Fredsforkjempere fra alle land foren eder! Og sammen reiser vi tårnet og lar de hengende hagene i Babylon få gjenoppstå, blomstre og i oasens midte. Slik skal det grønne og fruktbare spre seg i golde landskapet. Der, mellom elvene, Eufrat og Tigris, skal freden hvile over de grønne sletter.

Nå, så til de grader medrevet av sitt eter ordgyteri, var det som om anføreren ikke lenger klarte å stagge seg:

- Babels tårn skal igjen bli *det* landemerket det engang var. Et sted hvor folk fra hele verden kan valfarte til. Ikke for å gå i krigen, men for å fremme fredens budskap og ta del i denne kulturarven og det som engang var sivilisasjonens vugge. Babel, betyr som

sikker mange vet: Forvirring. Og nettopp slik har det vært i tusener av år. Fullt forvirring og kaos. Det er vår plikt å løse den gordiske knuten én gang for alle, og skape et sted hvor folk med ulik kulturell bakgrunn, kan leve side om side. Som *Auroville*, men i mye større målestokk. Det starter med deg. Finn det i ditt hjerte. Her og nå. For dette toget er bare begynnelsen. Sammen skal vi bygge, ikke med tanke på økonomisk vinning, eller av egoistiske grunner, men for global fred og en felles fremtid. Når alle de som bor i disse krigsherjede områdene ser at vi vil dem vel, at vi er mange som ikke ønsker å fortsette ødeleggelsene. Ja, når de ser at vi fra vesten ikke har skjulte agenda-er, foruten å oppnå en global bærekraftighet, gjennom fred og forsoning; når de ser at vi fra vesten ikke bare kommer dit for å ta ressursene, eller for å indoktrinere dem med våre idealer. Da! Ja *da* først, vil de kanskje akseptere oss, våre holdninger og ideologier.

Den siste strofen tok pusten fra anføreren av sirkuset, og han falt i neste øyeblikk litt sammen. Med armene slapt ned langs siden ble han stående å vente på bifallet fra massene ...

Samtidig, oppe på galleriet ved siden av butikken *Den Lille Arkana*, stod Jon Gelius fra NRK Dagsrevyen, sammen med daglig leder for kulturhuset Hausmania. Den velkjente blå mikrofonhetten, med den hvite NRK logoen, var godt plantet i den store neven. Jon Gelius snurret kabelen rutinert opp, med ledningen ut mellom lillefingeren og ringfingeren, så den ikke ville bli nappet ut av sitt festepunkt, om noen skulle komme i skade for å trække, eller snuble i den.

Gelius snudde seg mot kulturhusets representant, Gregor Frisk. Reporteren hadde akkurat fått klarsignal fra Marienlyst, om at de ville være på lufta om ti sekunder. Presis klokken 19:20. Midt i beste sendetid.

Syv, seks, fem ...

Nede på torget så de at Sirkusdirektøren stod med hodet senket i påvente av sine velfortjente klappsalver.

Fire, tre ...

Gregor Frisk knep øynene sammen, fikserte blikket, forsøkte å få fatt i hva det var Sirkusdirektøren drev på med.

To, ÉN!

- Neste er Jon Gelius i kamera én, sa scripten høyt og tydelig i produksjonsbussen. Produsenten fulgte opp: - Klar kamera én ...

- Én er på!

Jon Gelius vendte seg rutinert mot fotografen.

- Ja, nå er vi direkte inne fra Youngstorget. Det er et yrende liv på plassen bak meg, her. Gelius snudde seg halvveis rundt, pekte i retning av Sirkusdirektøren, orkesteret og *DogModern*. - Flere hundre fredsaktivister har samlet seg. Vi står her med en av togets ansvarlige. Gelius la ettertrykkelig vekt på de siste ordene i setningen, med sin utpregede Arendals dialekt. - Og daglig leder ved kulturhuset, Hausmania, Gregor Frisk. Hva er det som skjer her i dag?

Kamera to panorerte over mot høyre, sentrerte bildet på Gregor Frisk som trakk pusten ...

Produsenten: - Kamera to er på!

Dette var kulturarbeiderens aller første opptreden i riksdekkende media. Krislende sommerfuglvinger kilte ham på innsiden og hjertet dro opp en takt som var uvandt. Den PR-kåte kulturarbeideren skalv av iver og nervøsitet. Dette hadde han drømt om i årevis. Ja, også selveste Dagsrevyen, da! tenkte han medrevet og tok sats:

- Vi ...

Det var da det skjedde, i bakgrunnen og litt ute av fokus i kamera to:

En av deltakerne fra toget løp frem til Sirkusdirektøren, like før klappsalvene skulle til å krone den stolte anføreren med sitt rungende bifall.

Vedkomne klorte til seg megafonen, brølte:

- Det var vår idé! Vi kom på det først. Det var vi, vår organisasjon som lanserte idéen om menneskelige skjold i Irak! Sirkuset kom mye senere, de var ikke en del av fredsbevegelsen i utgangspunktet. Kom igjen. Lang over fanen, direktør ... ellers!

Den aggressive og skjeggete aktivisten freste truende mot den skrekkslagne direktøren.

- Kom igjen, lang over fanen! Sjarlatan! Tenk, sko seg på andres tankegods! Skamme seg skulle du!

Nå sprutrød i ansiktet, tømte fredsaktivisten sine lunger inn i megafonen, og like opp i ansiktet på sleve anføreren: - Vår idé. Ikke din! Fanebærer! Lang over fanen!

Aktivisten pekte bryskt på den lamslåtte stakkaren, som forsøkte å gjemme seg bak Sirkusdirektøren. Fanen stakk opp bak direktørens ranke rykk. Og selvsagt nektet han å gi slipp, sånn helt uten videre og uten kamp. Den fanatiske fredsaktivisten bykset mot den gode hjelper, tok tak og fikk etter litt hal og dra, vristet fanen til seg med et rykk, som

satt den spinkle fanebærerens lange armer ut av spill.

I neste øyeblikk flagret den skjeggete aktivisten triumferende over den åpne plassen, med fanen blafrende flatt ut i fartsvinden bak seg. Han stoppet opp, stilte seg opp med bred beinføring, veivet den frem og tilbake med begge hender og ropte ett eller annet revolusjonært mot galleriet og fotografen til NRK, som nå hadde nå zoomet inn og funnet sitt fokus. Til TV-publikumets og menneskemengden store forlystelse, som nå opplot sin unisone røst i et øredøvende jubelbrøl. Dette oppildnet i sin tur den ivrige aktivisten ytterligere. Skjønt nå kom altså Sirkusdirektøren innpå ham bakfra: I lange kliv og med pingvin-smokingen flagrende om knærne, holdt direktøren seg til flosshatten. Lite, om ingenting, kunne stoppe den forbistrede og forsmådde, som nødig ville unnså seg sin velfortjente heder og ære, uten kamp. Direktøren bykset frem, lå snorrett ut i lufta som en løve i spranget, og i neste øyeblikk knakk han inn i aktivisten bakfra. Fanen - selve fredssymbolet - deiset i bakken med full kraft. Fredsaktivisten og direktøren som nå lot til å ha smeltet sammen til én omskiftende bylt, en tumlende masse, endte sin ferd opp mot kanten av granittbassenget.

Men det som var enda verre: var at metalltuppen i enden av fanen - da denne traff gatelegemet med full kraft - løsnet og fór i lav høyde over den brosteinsbelagte plassen som et prosjektil. Og fant veien mot dette ene punktet i kortesjen hvor den skulle komme til å gjøre aller mest skade ...

Det mest sårbare punktet ...

Elefanten. Som satt bredbent på gatelegemet og viftet dovent med en vimpel i snabelen, hvor det stod å lese: *PEACE AND LØV*. Slik satt den altså fredfullt og underbygget således arrangørenes visjoner på det mest taktfulle vis. Lite ante den: at det skarpe ornament fra den falne fanen var på vei langs bakken i høy hastighet. Metall-biten skar seg frem. Klasket inn, forfra og midt mellom bena på det sittende dyret. Hvorpå den penetrerte det mykeste partiet - skrukken - på dyret, med en vemmelig og kjøttfull lyd.

Om elefanter kan brøle som sinte løver, så var det nettopp slik det lød. Etterfulgt av en høy og skrallende: *Trope-TUUT!*

Elefanten øste sin klagesang utover torget. Og sprengte følgelig alle lydnivåer i TV-bussen til NRK. Lydmannen var nær ved å ramle av stolen i befippelsen. Og nå med halvåpen munn, skvatt også Jon Gelius til på en slik måte at han dukket uforvarende opp til venstre i TV-bildet, nærbildet av Gregor Frisk, som akkurat var ved å toppe sin kulturarbeider-karriere med sitt velmenende budskap på riksdekkende fjernsyn. Han sa:

- Som talsperson for kulturhuset er jeg stolt av å presentere vårt flerfoldige ...

Mer rakk kulturarbeideren altså ikke å meddele før han fikk den blå mikrofonen med NRK logoen plantet i høyre øye. Frisk holdt seg til fjeset. Stønnet. Om dette var god tv eller ikke, det brydde folk der hjemme i de tusen hjem seg lite om. Ja, om så den gode sak ble besudlet av populismen som tøvet i denne farsen! Nei, det gjorde sannelig ingen verdens ting! Dette var - slik publikum i den andre enden av tv-linsene så det - den aller beste underholdning. Folket i det ganske land gapskrattet. Og klasket seg på lårene.

Frisk snudde seg. Måpte. Med ett øye åpent bivånet han til sin store skuffelse det famøse opptrinnet på plassen under. Og konstaterte med vantro at også et par garvede kaospiloter fra miljøet, kom flyktende inn under galleriet. Han så akrobater som stod limt til brosteinen. Gjøglerne som ble avbrutt i all sin lettlivethet. En flammesluker som gulpet og brakk seg ett å ha slukt sin egen ild. Og et Sirkusorkester som på ingen måte bød på lystig tatervals. Tilskuerne, ute på plassen. Alle, med øyne som gapte.

Bare ventet på fortsettelsen.

Elefanten reiste seg opp på bakbena og sparket foran seg i luften med de to andre. Det store dyret tronet over massene og igjen lot den trompeten tale sitt klare språk. Inntrengende og uavbrutt. Det ville blikket - full av rødt raseri - søkte først blant de som befant seg nærmest, som i sin tur ble oppskremt, og tok til å virre rundt som hodeløse høns. Alle hylene. De fortvilte ropene om hjelp: Alt dette ble altså Georg Frisk stående å se på, ta innover seg, mens han tenkte: Så det er dette, det har det kommet til! Denne suppe-dassen jeg står her å snakker varmt for på riksdekkende media.

Det røde blikket til elefanten fortsatte å søkte etter en synder, der den nå satte i gang å løpe rundt granittbassenget og fontenen. Den hellige mannen satt løst på ryggen av dyret, og nå deiset den gamle opp og ned under det ville jaget, så det hvite skjegget og håret lå flatt ut i luften bak ham. Folk pilte i alle retninger for å komme seg lengst mulig unna fra det forgjorte dyret. Den løpske tonnasjen lot til å brenne av det meste av kruttet i løpet kort tid. Den mistet den dampen og roet seg snart ned da de verste smertene ga seg. Tross alt var det bare en skramme, innså den lettskremte og stoppet opp. Slik ble den stående å pruste med åpen munn som en sliten hund. Den gamle hvitkledde forsøkte å berolige elefanten ved å klappe den vart på hodet og hviske myke godord i øret dens.

Sjåføren. Han som førte den hvite bussen bak DogModern, glemte rent at tenningen stod på og at bussen stod i gir, da han reiste seg for å få bedre utsyn til viderverdighetene utenfor. Benet slapp kløtsjen. Motoren ble kvalt. Og hele den massive

doningen tok et byks fremover. Englekoret oppå busstaket beveget seg synkront, som om de var en gjeng marionetter på én og samme pinne, først litt bakover da bussen hoppet frem, før de i ett og samme ble slynget fremover mens de veivet med armer, englevinger og det hele. Slik fløy de bevingede fremover i et eneste stort samrøre, og traff dirigenten som stod forrest, slik at han i sin tur fór ut i løse luften og tumlet i kast med en flyktende saksofonist på plassen under. Fire engler tumlet ovennede på busstaket og klorte seg fast. Skjønt den største av de hvitkledde tumlet utover kanten, men huket seg på mirakuløst vis fast i antennen på busstaket. Slik ble den korpulente korist hengende, med ryggen og baken inn mot frontruta. Tråkket luften, forsøkte å finne feste, mens englevingene slo over glassflaten, som et par ekstravagante vindusviskere, som nok hadde gjort seg storveis i en ganske annen parade. Nå vel, slik ble altså den korpulente, korets bass hengende med truserumpa huket fast i antennen på taket. Stoffet ble nå dratt såpass langt opp i rumpesprekken på den arme korist, at fabrikatet kort og godt forduftet fra jordens overflate. Et reall truserøsk, som lot høre av seg i form av noen halvkvarte klynk fra den fetladne. De blottede og hårete rumpeballene til den fetladne korist gnuret mot glasset, ble trykket helt flate og hvite, som to stykker blodfattige og nyfødte. Slik ble han altså fhengende, smålåten og hjelpeløs, midt i sjåførens åsyn. Han som i sin tur hadde bragt ulykken på seg selv. Nå dumpet sjåføren ned i det fjærende setet, holdt seg avmektig for pannen og så en annen vei.

Jon Gelius ble stående med armene slapt langs siden.

Gregor Frisk, ved siden av, med haken nede på andre knapphull av den rød-rutede skjorten.

Kamera én zoomet ut.

- Gelius er på! ropte produsenten i tv-bussen.

- Kremt. Øh ...

DogModern sto under hele det famøse opptrinnet, som frosset fast på busstaket av sin sorte, kun noen få meter til side for den parkerte hvite bussen. Edwin ble derved et ufrivillig førstehåndsvitne til hvordan fire hvitkledde engler med vinger og det hele, flokket til for å hale sin korets bass opp fra frontruta på den hvite bussen.

Den gnissende og forstyrrende lyden av hud mot glass.

Noe som nok ville bli vanskelig å glemme.

Nei, tenkte vokalisten, nå er det nok!

Ekkelt! var det. Hvordan de holdt på, englene! Edwin orket rett og slett ikke å se

på den tøvete truppen lenger. Også var det vel også dette med at han tenkte, med forferdelse på at de gode visjonene var blitt et slikt latterlig skue! Ja, det var vanskelig for vokalisten, frontfiguren i *DogModern* å se humoren i dette, akkurat da.

Men, så kom den krypende allikevel.

Latteren.

Først som små og ukontrollerte utbrudd fra de som stod i trygghet, lenger unna, før lattersalvene i neste nå runget over plassen og slo mot vokalisten som et brått værskifte. Anders, hvinte hysterisk. Og Gunnar lo så han ristet. Edvin klarte nå ikke å holde tilbake lenger, slapp seg ut i det, og lot seg føre avsted på latterbølgene som bruste opp i folkehavet rundt. Noen stakk fingrene i munnen, plystret så det ljomet over torget. Tilrop. Klapping. Og det lette skylaget over Youngstorget fordunstet i vårvindene.

- Hva gjør vi nå-å? ropte Anders.

- Vi får bare la det stå til. Kom igjen, gutta!

Edvin satt gitaren til kroppen og kjørte i vei med den aller siste låta:

- *Rock'n Roll City*, gauket vokalisten med raspende korder og masse vreng.

Trommestikkene roterte over hodet på han med hundemaska, før rytmene og bassen falt i takt. Og det som fortsatt var igjen av det oppløste Sirkusorkesteret, hang seg på.

Igjen satt Elefanten pent og pyntelig ved fontenen. Slikket sine sår, mens Gregor Frisk rensset stemmen, gjorde seg klar ...

Kamera én panorerte kameraet over på kulturarbeideren.

- Ja, sa Gregor lavmælt, vi er en gjeng ...

Han stålsatte seg:

- FREDSAKTIVISTER! brølte den hissige kulturarbeideren inn i mikrofonen for å overdøve larmen, latteren og musikken.

Produsenten valgte å klippe til et oversiktsbilde av Youngstorget.

- En gjeng med ...

Gelius gjorde tegn til at Gregor måtte vente. Han forstod det egentlig selv: At det var nytteløst. Det spilte ingen rolle, lenger. Kulturarbeideren snudde seg vekk fra kameraene med en tom skuffelse i blikket. Dersom det hadde vært et kamera på den andre siden av galleriet, ville dette ha fanget opp tårene til den forsmådde og visjonære kulturarbeideren. Tårene som klamret seg fast. Bevret litt der, før de ga slipp og forsvant ned i kaoset på plassen under galleriet. Øyne hans hvilte oppgitt på den punkterte

Sirkusdirektøren, som nå satt tilsvinet på brosteinene, med ryggen lent opp mot granittbassenget. Med armene rundt knærne. Matt i blikket. Det slo ham, som Henrik Ibsen så viselig skrev på den tiden da Verdensteateret danset i gatene i Kristiania. At: *En skulde aldrig ha sine bedste bukser på, når en er ude og strider for frihed og sandhed.*

Én dråpe falt like i hodet på Lise Louise Hedvig Barth. Hun lot fingrene gli igjennom det sorte håret, trodde først det var etterlatenskaper fra en frekk due, men ettersom hånden ikke fant annet enn litt væske, tenkte hun ikke mer over saken.

Endelig, nå kom Lise seg i sikkerhet, inn og under galleriet. Folkemengden står ikke like tett der, konstaterte hun, fornøyd med sitt valg om å ta bena fatt da den rasende elefanten begynte sin ville ferd. Torget er virkelig ikke noe blivende sted for én som er gravid, pustet hun lettet ut med.

Der innunder galleriet, innerst i hjørnet av Youngstorget var det lunt og trygt. Hun fant snart steintrappen i hjørnet og gikk opp de første trinnene, med en fornemmelse av å ha entret en beskyttende borg. Trappen førte henne oppover, innover i byen forestilte hun seg. Og lydene, larmen, plystringen og latteren som runget over torget lød fjernt nå, som om det hele var pakket inn i vatt. Hun gikk videre oppover trappeløpet og nå kunne hun hørte sine egne fottrinn mot de massive sten-trinnene. Bare så vidt hørte hun brokker av noen røffe gitarriff, sangen hun kjente så alt for godt: *Rock'n Roll City Girl!*

Hun visste det, ville så gjerne at det var henne han stod der å sang om, selv om hun på ingen måte klarte å leve opp til det i sin tilstand. Lise Louise Hedvig Barth var kanskje ikke akkurat rock-ete rypa som vokalisten drømte om ... hun innså det ... og kanskje kom hun aldri kom til å bli det.

Noe så utgjort!

Så nær hadde hun hadde vært ham, tenkte hun mest av alt oppgitt. Irritert over det som hadde skjedd! Skjebnen, eller hva det var? Iallfall rimelig absurd, tenkte hun om det hele og flirte. Hva er det med dette kaoset? Det som stadig kommer i mellom oss? Og holder oss fra hverandre?

De massive trinnene ledet henne videre oppover, hun lurte på hvor hun ville komme ut? Veggene, muren rundt ble tykkere jo lenger inn og opp hun gikk. Det føltes mest av alt trygt og godt, som om de tykke steinveggene og tankene om borgen la seg beskyttende om henne. Tung i steget entret hun dagen i Youngs gate, i krysset til Møllergata, ikke langt unna rekkverket og de mange som stod vendt mot torget under. Det var som om hjerteklaffen lukket seg. Og full av skuffelse forlot hun området med

uforrettet sak. Hun kunne altså ikke ta sjansen på å bli der, selv om det eneste hun ville var å holde rundt ham, se ham inn i øynene ... si noe forsonende. Likevel var Lise glad for at hun hadde fått det med seg, at hun hadde sett ham, der han stod på taket av den sorte bussen, iført sitt sorte trikot og flagrende kappe med rødt fór. Hun gikk vekk fra torget og menneskemengden, tenkte at det var godt å være *to* ... ja, for hun følte seg litt mindre ensom når hun tenkte på det slik.

Utenfor foreldrenes leilighet i Deichmannsgate ble Lise Louise stående å se inn gjennom kjøkkenvinduet. Foreldrene holdt på å klargjøre søndagsmiddagen. Det meste av dekketøyet var allerede på bordet. Den hvite damaskduken lå strøken over det mellomstore spisebordet. Tre levende lys var tent i den trearmede sølvkandelaberen. Flammene fra lysene fant gjensvar i tre krystallglass med slank stett. Sølvtøyet var pusset. Alt var strøkent ... en orden ... noe vakkert. Hun ble stående en liten stund å studere hvordan foreldrene gikk frem og tilbake over kjøkkengulvet, som om det var en koreografert dans. Hun la merke til hvordan faren i burgunderrød cardigan satt fra seg salt- og pepperbøssene på de samme stedene hvor de pleide å stå. Hun iakttok hvordan moren rørte i gryten, smakte på sausen med en liten teskje, uten å dryppe annet sted enn i sin egenhåndflate, som hun holdt lik en skål oppunder skjeen på vei mot munnen. Lise la merke til hvordan faren subbet målbevisst mot krydderhyllen og ga moren krydderglasset med sitronpepper. Hvordan hun rynket brynene først, men tok det likevel og nærmest litt uvillig krydret og smakte igjen, etter noen runder med sleiva i gryta. Mens faren stod på behørig avstand og fulgte med til prosedyren var ferdig. Dernest fikk han tilbake glasset med sitronpepper og satt det tilbake på hyllen med etiketten ut. Han igjen, i neste øyeblikk på vei mot skapet over vasken, hvor han tok frem en mugge, fylte *den* først. Og deretter glassene på bordet, for så å gå tilbake, fylle karaffelen på ny, hvorpå han tok i mot den brukte teskjeen fra sin kone, ettersom han likevel skulle i retning utslagsvasken og oppvaskmaskinen. Det var som om de to visste akkurat hva som skulle skje, og til hvilken tid. Målet var definert. De spilte ball og trakk i samme retning. Og dyrestek hadde de to laget og dekket for i snart tjue år sammen.

Det var noe vakkert over det, de enkle gjøremålene, dette som de gikk der å puslet med og som straks var lik som en ferdig rigget scene ...

Så hvorfor klarte ikke Edvin og hun gjøre det samme?

Hvorfor måtte de trekke så ulikt?

Dette stod hun lurte på. Oppgitt over hvordan han alltid var så opptatt med seg og

sitt, og hun selv som ville alt det andre som hadde med barn og fremtid å gjøre ... at deres prioriteringer ikke var forenlig, slik det var nå.

Det varmet å se foreldrene sine utenfra på den måten. Åå, hvordan hun ønsket at Edvin og hun også kunne gjøre slike ting sammen ... ja, slike helt hverdagslige ting. At de to var et lag. At de gjorde noe for sitt lille felleskap. At de gjorde det sammen. Tenke tanker og ha idéer sammen, planlegge fremover i tid. Også lurte hun på, som så ofte den senere tiden: Om Edvin var én hun kunne bli gammel med? Når hun stod slik å så det hele i et slikt langt perspektiv, så virket veien så lang. Og hun forstod virkelig ikke hvordan det skulle gå til.

Nå går jeg inn til mor og far.

Fortsetter å bygge rede, tenkte hun da hun kjente lukten av dampende dyrestek, tyttebærsyltetøy, brun saus og poteter.

Edvin som nå var ferdig med spillejobben, falt utmattet ned i sengen bak i bussen. De andre var ute for å skaffe øl, mat og slikt. Han trakk pusten dypt et par-tre ganger, lukket øynene, fylte belgen så buk-skinnet strammet seg og knyttneven i mellomgulvet slapp litt taket. En følelse av tilfredshet kom over ham, da han lot det hele synke inn. Og et ridderdikt boblet frem:

Han holdt et godt grep om de tykke nakkehårene til sin følgesvenn, Tapiren, som nå fløy i lav høyde over menneskemassene. De skar ut og opp mot himmelen, passerte lydens hastighet og dundret av sted på vill flukt vestover i samme hastighet som solen trillet rundt kloden: En evigvarende solnedgang, tenkte ridderen om gullskiven som tronet over horisonten i et oppvarmet hav av glødende ull. Det varmet, løden fra solen som stadig var på hell. En tidsepoke var over. En ny tid var på vei. Om han bare klarte å vente, vente på de andre og den nye tidens komme. De rettskafne skulle føre an. Og med en slik makt over elementene, kunne ridderens kamp mot handelsherskernes rovgriskhet fortsette. Korsfareren, selve solen, var Tapirens gud. Med rettskaffenheten til de unge og varmen fra solen var det fortsatt håp for menneskeheten.

- HVA ER DET DU SIER!

Gunnar skulte bistert på budbringeren, ropte nærmest:

- Er fredsmarsjen avlyst, på grunn av stridigheter innad i fredsbevegelsen!

Siggi klarte nesten ikke å holde seg alvorlig, når Gunnar sa det på den måten, selv om det var et stort tilbakeslag for bandet, kulturhuset og ikke minst for den gode sak.

Gunnar så på Siggi med forferdelse i bilkket: - Betyr det ... betyr det, at det ikke blir noen europaturné i sommer? Trommisen ristet oppgitt på hodet, mørk i blikket.

- Slapp'a da, mann. Ikke noe poeng å skyte budbringeren, vel? sa Siggi og veivet hendene avvergende foran ansiktet.

- Nei da. Sorry! Det æ'kke din skyld.

- De klarer ikke å bli enige, så de har bestemt seg for å utsette hele turnéen.

- Klarer ikke å bli enige! Hva betyr egentlig alt dette gnålet om fred og forsoning, om det er slik de holder på og motarbeider hverandre. Nei, dette blir for dumt! Gunnar ristet oppgitt på hodet:

- Hva med troverdigheten? En pinlig affære, spør du meg. Først dette syke opptrinnet på Youngstorget! Og nå dette åndssvake utspillet! Gunnar trampet bestemt av sted mot øvingsrommet, sparket et pappkrus inn i en krok av bakgården og åpnet døren øverst i trappeløpet.

- Er lei meg for å bringe slike dårlige nyheter ... men sånn ær'e bare. Det æ'kke noe vi kan gjøre med det, sa Siggi og fulgte etter.

- Men det vi kan gjøre noe med: Det er å følge opp tilbudet til Peder Olsen, den gamle ulka vi traff på Saras tidligere i våres. Siggi smilte lurt og fortsatte åleglatt:

- Du vet, Gubben med seilbåten!

- Seilbåten?

- Ja, Colin Archer'n.

Gunnar stoppet midt i trappa, snudde seg mot bassisten, som nå etter beste evne forsøkte å illustrere størrelsen på den 46-fot store skuta, med noen vidtfavnende fakter.

- Helt nyrestaurert. RS1. Fra 1893. Hva sier'u, mann? Siggi nikket samtykkende

til sine egne argumenter, forsøkte å få den andre på glid.

Selv om de to ikke akkurat var bestevenner, så var det såpass sjeldent at de snakket sammen, at Gunnar til en viss grad ble besmittet av dette løfterike og vakre som svedde omkring i blikket til kjekkasen med de lye, lange håret; som for sitt indre blikk så for seg en salt sommerdag, store hvite seil og en varm vindføring. Bassisten smilte varmt og trommisen lyttet til fortsettelsen:

- Svensken Peder. Han som ville jo ta oss med til Bolærne i sommer. Bo-båt festival! La oss snakke med gubben. Høre om tilbudet fortsatt står!

Det ble en heller tam øving.

Ingen av gutta var særlig motivert. Ikke låt det særlig bra heller. Ikke så rart, med tanke på den utladningen de hadde hatt under fredsmarsjen noen dager tidligere. Det var rett og slett litt vanskelig å finne motivasjon. Edvin var negativ, tankene svømte i helt andre elver og mot strømmen.

Legge opp til øving i dag!

Det var ren idioti!

Han kikket seg misfornøyd omkring i øvingsrommet. Han burde ha forstått det: *Totalt meningsløst!*

De spilte tre låter.

Stemningen var slapp og mismodig. Det låt ikke direkte dårlig, men det var ingen gnist, ingen nerve, ikke noe engasjement. Akkurat slik som Edvin følte seg, gjenspeilet musikken seg i det dunkle rommet.

- Vi gir oss. Det æ'kke noe poeng å fortsette mer i dag. Det bli'kke no' av fredsmarsjen i sommer, heller, så vi behøver heller ikke å øve til det, sa Edvin tafatt og satt gitaren demonstrativt fra seg i stativet.

- Vent litt, var Siggi rask med å skyte inn, da han satt fra seg bassen.

- La oss gjøre en avtale med svensken Peder om å spille på Bo-båt festivalen i juni! Også kan vi dra på tur til Bolærne, utenfor Tønsberg. Øya med kystartilleriets nedlagte militærbase.

Entusiasmen og glimtet i øynene til bassisten satt av noen gnister i tennpluggene på den rå bandmotoren, og mer skulle det altså ikke til før den hostet i gang med litt drivstoff for sin virkelyst.

- Ok, sa Edvin, om det blir tur på oss til Bolærne i juni, så får vi kjøre gjennom

settet noen ganger i slutten av mai. Hva sier dere til det?

Edvin smilte overbærende. De andre nikkete halvhjertet uten noen videre tro på de vidløftige planene, skjønt bassisten fikk da ha lykke til med å forsøke få det i stand.

EDVIN LÅ I SENGE og så opp i taket. Klokka var langt på dag, men han klarte altså ikke å finne motivasjon for å dra seg opp, lage lunsj, kaffe, eller noe som helst egentlig! Det var en mørk og tung dag utenfor soveromsvinduet. Regnet lå flatt i lufta, det pisket og slo mot vinduet. Enda mørkere var det inne på soverommet. Han gadd ikke engang å skru på lyset. Mørkest, beksvart var det i hans eget surklende myrlandskap, der han satt fast til langt oppunder haka. Det forsteinete og humørløse satt fast som en stokk i dypet. Hele denne selvpåførte suppe-dassen av destruktive tanker rev og slet ham i grunnvollene. Alt sammen spant i vonde sirkler, kom rundt igjen og tilbake med mer sort bek som pumpet seigt gjennom blodbanene på guttemannen.

Han så seg rundt i det mørke soverommet. Hvorfor i all verden skulle han gjøre det hyggelig!? Hva var poenget!? Det lå et halvspist eple på kommoden i fotenden av sengen. Edvin vred seg over på siden, så ned på gulvet og lot blikket hvile på en grisete asjett, halvfull av etterlatenskaper fra et eller annet måltid han ikke ante noe om, lenger. Skitne og rene klær lå om hverandre i en haug på gulvet. Han orket ikke tanken på å måtte lukte seg frem til hvilke han kunne tre på seg, om han mot formodning tenkte seg en tur på butikken for å kjøpe øl og tobakk.

Ølboksene. Det breddfulle askebegeret på nattbordet. Det luktet surt. Tanken på å lufte ut var ikke tenkt. Også var det den stygge rødvinflekken på det hvite ullteppet: Den som han ikke fikk bort. Flekken som minnet Edvin på vinflasken han absolutt måtte åpne noen uker tidligere. Han erindret det vagt: Det var langt på natt. Han satt på gulvet. Med føttenes hjelp forsøkte han å tvinge korke av. Også var det som om flasken forsøkte å si: Nå er det nok! Du får meg ikke opp! Du trenger ikke mer! Men hadde han tatt tegnene. Nei da. Innholdet spant ut da korken løsnet brått og flasken svirret rundt på det tykke, hvite teppet. Det som Lise hadde insistert på, da de flyttet inn. Det gikk heller ikke an å fortrenge hendelsen, når den mørkerøde flekken lå der midt i synet på ham hver bidige gang han slo opp øynene, for å møte dagen med ny frisk. Og nok en gang tenkte han på hvilken idiot han var. Hvorfor måtte han åpne en vinflaske midt på natta, når alle andre hadde lagt seg, når det eneste han trengte var å sove rusen av seg?

For ikke lenge siden Edvin Andersen hatt et flott liv, en fremtid, en fin dame, noe

å komme hjem til. En leilighet som alltid var ren, pyntet med blomster og friske dufter. Det var tider, tenkte han og vred seg over på ryggen. Da var det godt å komme hjem ...

Nå klarer jeg ikke engang å feie for egen dør, holde orden i eget rede!

Hva slags typer er jeg, egentlig!?

Har jeg null bo-evne!?

Slik tenkte han om seg selv, langt oftere når han slo øynene opp. Den siste uken hadde vært et sant helvete, for i tillegg til alle problemene med Lise, som han ikke klarte å løse opp i, var det de stadige samtalene med mora; samtalene som beveget seg lenger og lenger utpå kanten. Urimelighet. Hysteri. Og ikke nok med det: Sjefen, på posten hvor Edvin hadde jobbet deltid, mente at det hadde vært alt for mange tilfeller av at Edvin hadde kommet for sent på jobb. *Du stinker fyll!* hadde sjefen bjeffet ham opp i ansiktet en dag da han kom for sent på jobb, så og si rett fra byen. Kommentaren hadde dratt opp og over hodet på ham, lagt seg oppunder taket på kontoret, før den falt mot gulvet så det råtne nedfallet ble plukket opp som søte gaver av kollegaene, snushanene. Det hadde ikke gått mange dagene før sjefen hadde tatt ham til side og sagt at han fikk finne seg en ny jobb.

Edvin følte seg urettferdig behandlet. Han hadde jo ikke vært mer en ti minutter for sen, dessuten hadde det vel ikke skjedd så ofte at han kom for sent. At han hadde stinket som et bryggeri, fikk stå for sjefens regning. Joda, han hadde vel riktignok vært en tur på byen. Kanskje hadde han fått litt vel mye å drikke og ... men at det kunne være så ille? Det kunne da umulig stemme!? At det hadde skjedd flere ganger at han kom for sent, stinket fyll ... en overdrivelse, unnskylte han seg med. Dessuten var Edvin luta lei av posten, uansett. Alle de dumme oppgavene kunne han faen ta meg gjøre i blinde!

Ok, så var han arbeidsledig ... men kanskje var det ikke så ille?

Forsøket på å være positiv fungerte ikke videre godt. Det hjalp sant å si *ikke* i det hele tatt, for han trodde ikke riktig på det. Han visste det innerst inne: At han måtte ha noe å gå til om han ikke skulle falle helt fra hverandre.

Problemet var bare det at han ikke var motivert for å søke seg ny jobb. Hva var poenget? Slik fortsatte han beksort å male seg selv inn i et hjørne. Jeg vil jo satse på bandet, tenkte han, helt og fullt. Stå løpet ut. At ledighetstrygden kun var seksti prosent av den lille lønnen han hadde hatt på en deltidsstilling i posten gjorde økonomien hans så blodfattig at han knapt nok klarte de økonomiske forpliktelsene. Før delte Lise og han på utgiftene, men han kunne jo ikke kreve noe av henne, ikke nå, som hun ikke engang bodde

der.

Det lå en ost av billigste sort i kjøleskapet. *First price*. Ost han ikke engang likte. Og det var kjøttdeig i fryseren, som han hadde kjøpt til halv pris like før den gikk ut på dato. Knuten i magen strammet seg for hver dag som gikk. Han skulle vært hos tannlegen, for lengst. Nye klær trengte han òg. Smertene under skulderbladene ble gradvis verre, men massasje hadde han iallfall ikke råd til. Det kostet jo faen tute meg fem hundre spenn! Lise kunne han ikke låne av, ikke nå. Moren hadde jo steppet inn ved flere anledninger, men det var grenser for hvor mye han kunne be om.

Alle disse tankene spant og han vred seg rundt i sengen, forsøkte å gni det vonde vekk. Skjønt, det hjalp jo ikke. Det hjalp heller ikke å dunke knyttnevene hardt i madrassen på hver side av kroppen. Han slo hardere. Og igjen. Knallet til med full kraft så nevene fjæret opp fra madrassen, flere ganger.

Det var litt godt!

Men nå, nå måtte han altså få roet seg ned.

Naboene, tenkte han med ett ... nei ingen måtte få se ham slik.

Han tok seg sammen.

Reiste seg.

Gikk bort til dørkarmen, gned ryggen inn mot listen, som en bjørn klør seg mot en trestamme. Den anspente muskelen i ryggen slapp litt taket.

Situasjonen med Lise. Økonomien. Jobben han hadde mistet. Den innbitte spillingen. Ønsket om å få det til. Ja, det var mange ting i Edvins liv som ikke gikk som han ønsket. Og det satt seg innunder skulderbladene, gjorde ham anspent og enda mer på tuppa enn ellers.

Edvin la seg oppå dynen. Lot blikket hvile i taket. Det var noe med at den skjøre økonomien snevret inn handlefriheten til en slik grad, at han ikke hadde råd til å være med på ting. Ikke restaurant. Kino. Eller konserter. Og om han tok seg råd til noen øl, måtte han prioritere. Droppe melk i noen dager. Prioritere, tenkte han. Ja, der satt det endelig, det kinkige ordet som han nå begynte å få litt dreisen på. Ja ja, det er jo noe, tenkte han smått fornøyd med seg selv.

Alt for kunsten, tenkte han i et forsøk på å rettferdiggjøre sine valg.

For hver dag som gikk, bekymret han seg mer og mer for fremtiden. I tillegg var det all denne kranglingen med de nærmeste. Det tærte på.

Hva skulle han gjøre?

Fullstendig i villrede og ute av stand til å se løsningene, var det allikevel noe som drev omkring i ham og ville ha en endring. En hodestemme. Én som hvisket ham i øret: Det er vel ikke slik at alle andre tar feil, Edvin. At *du* har enerett på sannheten. Joda, fortsatte stemmen: av og til oppdager man noe som ingen andre vet, og da står man gnaske alene om erkjennelsen. Og da handler det om være sta, stå på sitt ... kanskje en dag innser de andre at jorden ikke *er* flat. Skjønt i ditt tilfelle er det ikke der skoen trykker. Ditt sololøp faller i sirkler som et styrtende fly mot marka. Du er på vei mot avgrunnen, mann! Se deg rundt. Ta tegnene.

Hodestemmen var streng nå. Inntrengende:

Kom igjen! Når du møter så mange stengte dører, må du da forstå at du er på ville veier, at du må ta grep! Finne nøkkelen, låse opp de dørene som berøver die friheten du forfekter så sterkt. Først da kan du komme deg videre i livet. Kanskje ordner det seg, om du bare finner nøkkelen til disse dørene i deg, når du innser at du faktisk har et problem eller to. Ikke frykt det som lurar i de mørke krokene i det rommene som er lukket og låst i deg, for de endringene som denne erkjennelsen fører med seg, er jo nettopp selve utveien av uføret.

Stillhet.

Før stemmen igjen fortsatte sitt ordgyteri: Situasjonen din i dag er fastkjørt og fortvilet, så hvorfor i all verden holder du da fast ved den? Hvorfor motsetter du deg alle muligheter for å finne løsningene på problemene. Kom igjen! Åpne vinduet! La den friske vind lufte ut og feie gjennom de støvete romme. Luft ut hele husete, mann! Se mulighetene. Forsøk det som er uprøvd, det du vegrer. Kanskje er det nettopp en uvant vei du må følge, for å komme deg ut av denne tanketåken som spinner, som rir deg og drar deg ned. Nå må du reise deg, gå videre, velge et annet tråkk for å komme ut av disse mørke rommene.

Stemmen!

Det var som om den kom utenfra. At dette ikke var suget av eget bryst? En engel? Gud? Eller hva det nå var ...

Har jeg det i meg?

Funderingene var mange, der han nå lå på rygg med blikket i taket.

Klokken var snart fem.

Edvin hadde kun gjort seg en kort tur på badet. Siden hadde han ligget der i sengen, selv om han visste det så alt for godt: at det å starte dagen med å stirre i taket, var

bortimot det dumme han kunne gjøre. Løpet var kjørt når han startet dagen slik, han visste det, egentlig, men det hadde liksom blitt et mønster, at de destruktive tankene fikk et lettvent spillrom, når han var trøtt og hadde dårlig samvittigheten fordi han hadde sovet så alt for lenge.

Denne selvplagingen hadde pågått i flere uker. Blackouten fra kvelden før, var som et åpent sår. Samvittighet. Skam. Den bunnløse fortvilelsen han følte på. Hvorfor drukne sine sorger for så å stupe i seng, uten engang å huske slutten av kvelden i forveien?

Nei. Nå er det nok, tenkte Guttemannen, sto opp fra sengen og gikk ut på kjøkkenet. Gransket bordet, men så ingen etterlatenskaper som kunne vitne om at mannsvinet hadde spist noe før han la seg. Han åpnet kjøleskapet, men så heller ingen bitemerker i den billige osten. Det var ikke noe saus eller søl på bordet eller på gulvet. Sikkert derfor jeg føler meg så jævla dårlig i dag, tenkte han. Klart han måtte spise, før han la seg. Drikke vann. Forsøke å forebygge den jævla fyllesyken som nå lå ham så forpult tørt om hjernebarken. Kun, konstaterte han da han åpnet kjøleskapdøren, den råtne eimen av fordervet mat, som reiv i nesa. Fy faen. Ikke noe der han hadde lyst på iallfall!

Mobilen!?

Hvor faen var mobilen?

Han, ut i gangen. Lette febrilsk.

Alle kontaktene mine!

Å, nei! Visakortet?

Kaldsvetten piplet. Med en emmen smak i munnen, saumfarte den fortvilte guttemannen alle lommene på skinnjakka. Den var vondt å stå slik å lete etter siste rest av kontroll over livet sitt.

Han pustet lettet ut, da han kjente mobilen gjennom lommestoffet, bladde den opp, så på displayet, flikket igjennom meldinger og anrop ... men fant ingenting. Han hadde iallfall ikke ringt noen, midt på natta. Og ingen hadde ringt han. Det var bra!

Og der, der var visa-kortet også!

Pulsen roet seg. Pusten falt tilbake i rytme. Det var som regel slik. Hadde han vært på byen, så løp han fortvilet rundt morgenen etter med høy puls og kort pust, for å sjekke om han hadde rotet bort kortet, eller mobilen i fylla.

Nei, dette går virkelig ikke, lenger!

Jeg er ikke tjue år. Kroppen tåler det ikke slik som før, tenkte han oppgitt. Tåler ikke tempoet og de samme mengdene med alkohol. Jeg har blitt eldre! Må bare innse det.

Skjønt hva hjalp vel det: å si at han ikke skulle drikke, eller ta det med ro. Han visste det så alt for godt: At det var et selvbedrag. Om en dag eller to, ville han ha betalt bot til samvittigheten og da var det på'n igjen.

Edvin gikk ut på badet, lot det kalde vannet fra springen renne mellom fingrene. Tankene om en kar, et sint ansikt, vellet opp i ham, han kjente det kalde vannet sildre mellom fingrene ... De dunkle minnene. Blod. Svette. Andres kroppsvæsker. Et sint og ukjent fjes steg frem fra mørket i parken. Han forsøkte å riste de tåkete minnene bort, vaske det vekk ved å kaste vann i ansiktet. Det hjalp litt og tok den verste brodden av fyllesyken. Tankene klarnet, skjønt like snart som han vaklet mot soverommet, kjente han kvalmen piple frem under huden. Edvin svimlet og falt omkull i sengen. Ble liggende i en vond stilling, på siden, oppå den ene armen, men brydde seg ikke, det var godt å bare å ligge ... være i fred.

Da Edvin våknet en times tid senere følte han seg litt bedre.

Det første han tenkte på var å ringe Lise, forsøke å nøste opp trådene, ta noen grep, vise at han var villig til å strekke seg, få det til. Skjønt han visste at samtalen ville avstedkomme enda mer smerte, og at de sannsynligvis kom til å krangle. Nå vel, tenkte han, det hjelper heller ikke å forsøke og unngå konfliktene. Nei! For med så mange problemer som tårnet seg opp på alle kanter var det vel bare å brette opp armene, komme i gang, forsøke å sette rett på noe. Han hadde virkelig ingenting å tape. Kunne ikke fortsette slik, stikke hodet i sanden, rømme fra problemene, være konfliktsky. Han innså det: Om han skulle komme seg videre, var dette den eneste muligheten. Han måtte stå opp som en mann. Forsøke å løse problemene.

Ja! Nå skal det ringes!

Fast bestemt om saken, lette han frem nummeret.

På tredje ringet, svarte en myk stemme: Hei. Det lå følelser, en ømhet i svaret. Edvin kunne ikke fatte hvordan et enkelt lite ord kunne romme så mye og få blodet til banke i ham.

- Hei, Lise. Hvordan går det?

Han hørte leppene hennes skille seg. Det var som om taket på det dunkle soverommet lyste opp, han la merke til det nå, hvitfargen, lyset. Samtidig konstaterte han at det hadde sluttet å regne og at vinden hadde løyet. Skjønt, det lå allikevel en spenning og lusket starten av denne alt omgripende samtalen. Det pirret nervøsiteten og la seg på pusten. Stemmen skalv der den stod klar i startgropa. Dette kunne gå begge veier. Han,

som jo hadde vært ute dagen før og som visste at han måtte forsøke å legge bånd på seg, trå litt varsomt siden følelsene og nervene stod slik i spenn.

- Jo takk. Det er ok, lød det myke svaret.

Ok? Hva la hun i det? Hva mente hun egentlig?

Fornemmet han noe sensuelt i den myke stemmen? Eller, var vel bare ham? Ønsketenking fra mannsvinet? Vel, hun virket i alle fall glad for å høre fra ham. Han pustet litt lettere ut med det og det var enklere å fortsette samtalen.

- Du da? Alt vel?

- Joda, det humper og går, svarte han mest for å virke lett og ledig. Sannheten var vel at det humpet mer enn det gikk, men det sa han ikke noe om. Dessuten, var han jo ikke fult så nedstemt nå. Nærmest vingeløftet var han i grunn, av disse luftningene og vindstøtene. Han fortsatte :

- Jeg vet at vi ikke har pratet så mye i det siste. Er lei meg for det. Også lurte jeg på hvordan det går med deg, med dere! var han rask med å tilføye.

Det ble stille i den andre enden.

Han lyttet, forsøkte å få med seg lydene i detalj ... *pustet hun tungt?*

- Joda, jeg har det fint ...

- Lillen også, smilte hun.

- Så fint. At du, at dere har det bra, da.

- Jada, det går fint ... men ...

Nå måtte han få samtalen dit han ville og ikke inn på gamle spor. Han avbrøt henne:

- Lurte på om du kanskje hadde lyst til å være med bandet. Han rensset stemmen.

- På seiltur til Bolærne ... Den syvende juni, sa han og vred seg litt beklemmt over det noe barduse fremstøtet. Raskt la han til:

- Det er Bo-båt Festival. En ordentlig sjørøverreise, med Colin Archer og det hele, sa han der han lå med vidåpne øyne, stirret i taket ... ventet på svaret.

- Jeg, hun kremtet, vet ikke helt. Tror ikke akkurat at Bo-båt Festival på Bolærne er det rette stedet for meg, akkurat nå. Det virker litt utrygt for meg, akkurat nå, å dra ut på seiltur. Hun dro litt på det, ville jo ikke skuffe ham, heller. Nå, når han endelig tok initiativ:

- Du vet, jeg vil jo bare bygge rede. Ruge. Være forsiktig. Holde meg inne. Planlegge det som er nært forestående. Hun pustet tungt og kraftløst. Dette var neimen

ikke lett for henne: - Jeg er i åttende måned, nå. Om bare noen uker kan det skje ... når som helst egentlig. Det strammet til i mellomgulvet da hun sa det, men det var ingen annen måte å si det på, for hun kunne virkelig ikke dra på festival eller på seiltur nå, slik hun så det, det ville være uansvarlig. Lise lå oppå det beige sengeteppe på jenterommet, knuget telefonen hardt i høyre hånd, som om hun var redd for å miste samtalen. Det var så godt å høre stemmen hans. Hun var så glad for at han hadde ringt henna, at *han* hadde tatt initiativ og ville ha henne med på tur. For én gangs skyld virket det som om samtalen bar riktig i vei, på tross av at hun hadde avslått tilbudet hans. Hun var rask med å tilføye at hun syntes det var et flott tilbud, men at han sikkert forstod at hun ikke kunne takke ja, slik situasjonen var.

- Vel, om du tenker sånn, så forstår jeg det ... vennen min.

Edvin hadde savnet det: å bare kunne lire det av seg det, kalle henne vennen på den der nære måten. - Uansett, fortsatte han, turen er neste helg. Jeg skal møte bandet på Gressholmen, ved kroen der ute i to-tiden. Neste lørdag. Derfra seiler vi videre til Bolærne. Det tar vel omkring seks timer å seile til Vestfold, ja, om det er litt vind. Smilet som Lise fornemmet i den andre enden av samtalen, inneholdt duvende fendere, blafrende seil, måkeskrik og en varm sommernatt full av lavmælte stemmer og gitarspill. Skjønt hun kunne altså ikke, uansett hvor mye hun måtte ønske det. Det lot seg bare ikke gjøre slik situasjonen var.

Ettersom det ikke ble noe av fredsmarsjen var det godt at Siggi hadde kommet opp med en ny plan: Og avtalen var gjort med sjølka, svensken som førte skuta. De kunne ikke trekke seg nå. Edvin håpet at Lise forstod det.

- Det må nesten bli slik, Edvin. Dum da, for det høres jo så spennende ut!

- Ja! Og utpå kvelden spiller vi konsert ... det blir storslaget ... Også sover over i båten før vi seiler hjem neste dag. Det blir ingen lang og slitsom tur, sa han med søte fristelser i stemmen.

- Jeg skulle så gjerne ha vært med, Edvin. Det er ingen ting jeg heller vil, enn å tilbringe litt tid med deg nå, men kanskje ikke akkurat seiltur, da, sa hun og fikk et stikk av dårlig samvittighet. Det gjorde vont å avvise. Nå som tonen var god og de trengte en opptur sammen.

- Savner deg, Edvin, plumpet hun ut med.

Det ble helt stille i den andre enden ...

Fikk han det med seg?

Gråt hun?

Hvorfor svarte han ikke?

Hva gjør hun?

- Savner deg også, Lise, lød det spakt i den andre enden.

Klumpen satt seg fast i halsen og gjorde det litt vanskelig å snakke, han pustet gjennom nesen og en film av følelser la seg over netthinnen så blikket ble vassent. Han blunket kjapt et par ganger og forsøkte å stålsette seg. Ville ikke la følelsene løpe av seg så han spøkte og lo det bort:

- Tenk om vannet gikk midt i Drøbaksundet. Ditt vann altså, lo han gråtkvalt. Den noe tøylesløse latteren var litt snål, men det var med lettelse han kjente at følelsene nå virket fritt og uhemmet i ham. Det var noe godt ... noe forløsende over det. Og nå kom tårene. Den løse latteren ble en slags katalysator for den oppdemmede sorgen og savnet. Det var godt at alt sammen fikk ett og samme utløp. Også tenkte han at de hadde en fin tone nå, at samtalen var fri for klander og hevede pekefingre. Nå forstod han det, hvor mye han hadde savet henne, nærheten, den varme stemmen ... men han sa det ikke høyt. Turte ikke. Var vel redd for å selge seg, redd for å tape ansikt, vise sitt sanne jeg og si alt sammen som det var. Hvorfor var det så vanskelig for guttemannen å bare rett og slett tute ut med det? Å være seg selv? Leve ut de sterke følelsene? I stedet var det kreativiteten, spilloppmakeren som tok kommandoen over føleriet:

- Ja det skulle tatt seg ut. Du, i fruktsom tilstand, som ligger og hyler i piggen på seilbåten, mens skuta stamper skumskavlene. Ser det for meg hvordan Anders løper hodeløst rundt på skuta med armene i været. Med meg som jordmor med blodig forkle og det hele.

Dette fortjente et ridderdikt!

Han tenkte litt før han kastet seg ut i det:

Med sjøbein skred Ridderen til verket, nå som jordmor. Kopper og kar dinglet fra kroker langs veggene i byssa, asjetter og annet dekketøy seilet langsetter bordene. I rallende sjøgang grep han tak i hodet på den lille og trakk det sprellende livet ut av det blodige og røde mørket. Skrikene til hans vakre, dog herjede mø, døde hen og ble borte i vindrossene som pep langs skutesiden. Navlestrengen ble strukket ut i hele det lille skipsrommets lengde, barnet ble hevet over hodet,

*strengen mellom det lille vevre livet og moren svingte i takt med
bølgenes rulling. Ridderen la den nyfødte på bordet og bet
navlestrengen av. Én ble til to. Han selv utgjorde det tredje punktet.
Lyden var klar og klangen bar langt når de stod slik midt i været og
spilte på livets triangel.*

Lise likte dem godt, ridderdiktene. Ofte handlet de om henne, om dem, og deres kjærlighetsliv. Hun følte seg sågar beæret når hun ble innlemmet i diktningen. Det var noe romantisk og heroisk over de gammelmødige diktene, som både var morsomme og situasjonsnære.

Edvin hadde nå nærmest diktet seg opp i sittende. Opp og ut av skyggelandskapet på soverommet. Ordenes patos danset langs veggene og formet bilder som la seg opp i taket, på veggene og lyste opp de mørkeste krokene i rommet med sjel.

- Prøver du å skremme meg, eller ...

Hun lo litt ertende ... eggende nærmest.

Dette hadde han ikke ventet.

Det vipper ham litt av pinnen:

- Nei da, altså ... øh ...

Han fant ingen ord å verge seg med, ikke nå etter diktningens utladning.

Hun lo litt og syntes det var litt søtt når han famlet slik.

Nei, de bildene hun fikk i hodet, var ikke akkurat med på å gi videre vind i seilene for denne seilturen. Og snart veltet også en hel del vonde tanker om fødselen over henne. Det var den store angsten, den som lå der under den glatte overflaten: nå vaket den og sendte i vei sine bølger. Ringer i vann. Smerte og angst. Hva var det moren hadde ment om saken ... Gud bevarer! Hun forsøkte å skyve de tankeløse kommentarene til moren bort, ønsket mest av alt og fortrenge angsten for dette hun visste så lite om.

Stillhet.

Edvin lurte på hva hun tenkte på ...

Lise forstod at det var vanskelig for ham å sette seg inn i alle følelsene hennes, i forbindelse med graviditeten, hormonene og fødselen. Men, tenkte hun, det jeg mest av alt vil: Er jo at han er tilstede når det skjer. Holder meg i hånden, støtter meg og hjelper meg igjennom det, men hun sa ingenting om det.

- Så terminen er om to-tre uker?

- Kan jo ikke være helt sikker på når det skjer, men nå til helgen har jeg gått gravid i åtte og en halv måned. Hun telte det opp med fingrene for å være helt sikker ... ja, åtte og en halv.

- Skulle ønske du kunne være med. Vi to hadde hatt så godt av en tur sammen, ja, etter alle disse vanskelige månedene. Vi har jo faktisk ikke sovet sammen én eneste natt, de siste syv-åtte ukene.

- Jeg vet. Det er dumt. Alt tatt i betraktning, håper jeg du forstår?

- Ja da, jag klandrer ikke deg, Lise. Jeg sier bare at det er tøft for meg, for oss, forholdet vårt.

- Ja jeg vet det, men vær så snill, ikke la meg få skyldfølelse.

- Nei. Nei. Ingen skyldfølelse. Bare litt armkrok. Det tror jeg vi hadde hatt veldig godt av, begge to. Iallfall savner jeg det. Synes liksom vi har glidd litt fra hverandre i det siste. Og noen ganger lurar jeg på om vi i det hele tatt vil klare å finne tilbake? Om vi klarer å finne ut av det ... komme oss gjennom dette her? Ønsker jo ikke at vi skal ende opp med å gå fra hverandre.

Klumpen i brystet vokste da han sa det. Gråten presset på.

- Huff, ikke si sånt! Vi må ikke (*snufs*) så mer tvil om forholdet (*hikst*). Det er vel ikke så lurt (*hulk*). Hva?

Hun fikk så vidt presset det frem mellom riene av sterke følelser.

- Jeg mener bare (*snufs*) at vi må stå sammen, være sterke, om vi skal klare å få det til. Støtte hverandre. Tenke på hvordan vi bygger en familie sammen. Tenke på hva som er best for barnet og gruppen, ikke hva som er best for hver enkelt.

Det ble helt stille.

Der var det igjen! Skjønt denne gangen la Edvin merke til at ordet uteble. Ordet han smakte på og forsøkte å bli vandt til. Ordet som han tydeligvis bare måtte få innlemmet i sitt eget ordforråd. *Hva var det nå igjen?* Han forsøkte vri opp hjernen, kryste det ut ... pri ... priorere ... Nei, han kom altså ikke på det.

- PRIORITERE! kvekket han. Ropte det nærmest inn i telefonen.

- Unnskyld?

- Vel, altså ... vi må prioritere riktig, ikke sant?

- Var det ikke nettopp det jeg sa?

- Ja. Jo. Akkurat. Jeg hører hva du sier. Og ... eh ... Og jeg er helt enig. Men, nå er det vel også slik at ... øh ... en familie bygger sitt fundamentet på respekt og kjærlighet,

så da må vi vel òg sørge for at disse grunn-strengene er godt stemt, hva?

Edvin smilte. Godt fornøyd med seg selv og den musikalske analogien. Spørsmålet hang litt i lufta.

- Og derfor mener *du* at jeg skal bli med deg på båttur neste lørdag og gi deg en avsugning på dekk, under fullmånen og storseilet, plumpet hun ut med.

- Vel, det høres ikke så dumt ut det der, Lise.

Dette sa han med et glis som kjentes helt ut i ørene. Det ilte en spenning gjennom ham og han kjente at huden liksom utvidet seg ... pirrende. Han lot spøken henge i lufta, til skamfliret og rødmen kom sigende i den andre enden av samtalen. Også kremtet hun litt forlegent. Edvin rakk hva mer var å se det hele for sitt indre blikk. Og han kjente at det nappet ... at han ble varm, spesielt det høyre øret. Han flyttet mobiltelefonen over i venstre hånd, tenkte et lite øyeblikk på strålingsfaren og brukte på det viset akkurat litt for lang tid med å komme videre med samtalen ...

- Vet du hva, Edvin!

- Hm?!

- Jeg synes ikke at dette er spesielt morsomt, når jeg tenker meg om ...

- Hva?!

- Jo! Du skal på seiltur med bandet. Og jeg må bli hjemme!

- Nettopp! Det er jo derfor jeg prøver å få deg til å bli med. Men du kan jo ikke, sier du. Du har fått så mange nykker, etter at du ble gravid, Lise. Du er jo aldri med på noe, lenger. Vet liksom ikke hva jeg skal gjøre. Inviterer deg med på det ene og det andre, men du vil jo ikke. Håper du forstå at det er litt sårende, når jeg tar initiativ og vil gjøre ting. Vet liksom ikke hva mer jeg kan gjøre?

- Nykker. Ja vel! Du mener det ...

- Det er virkelig ikke meningen å såre stoltheten din, men du forstår vel at jeg ikke kan befinne meg midtfjords om vannet går?

- Jo da, jeg forstår det. Men litt sånn på generelt grunnlag ... ja, om jeg finner på ting, kommer med forslag, og du sier: Nei. Jeg kan ikke. Vil ikke. Har ikke lyst ...

- Ja, så blir det jo litt vanskelig ...

Stillhet.

- Jeg er da med innimellom. Fikk jo med meg paraden.

- Ja, men det var jo nærmest tilfeldig, sa du jo selv. Du gikk ut da du hørte lyden av opptoget.

Tonen hardnet til.

Nå måtte Edvin, forstod han, legge bånd på følelsene, så ikke samtalen endte opp med at en av dem kastet på røret.

- Så du synes jeg har blitt kjedelig? Siden jeg ikke er med på noe? Ordene trillet ut, fort og hardt.

Samtalen nærmet seg forakten, stupet.

- Det er ikke det jeg sier. Det jeg mener ... øh ... er at jeg forsøker å få deg med på ting, forteller deg morsomme historier og skjenker av mitt overskudd, nettopp fordi jeg kommer meg rundt, opplever ting og får inspirasjon.

- Det er en måte å se det på. Eller er du ute på fylla? Turer i vei?

Den brå kommentaren traff - med piskesnert - det ømme punktet, der han lå på sengen og glodde på den mørke rød vins-flekken på det hvite teppet. Først fikk han ikke frem et ord ... så:

- Nå synes jeg du er urimelig. Det - stammet guttemannen - det er ikke slik at jeg drikker meg full hver bidige gang vi øver.

- Nei, bare sånn omtrent.

Stillheten som fulgte varte akkurat så lenge at Lise forstod at hun hadde truffet spikerhodet.

Edvin vred på seg:

- Det er jo litt kjedelig for meg å være hjemme hver eneste kveld med en dame som sitter å ruger. En dame som ikke er med på noe som helst. Lød det dumme svaret, og han forstod det så snart det var sagt at nå, nå måtte han se å legge bånd på seg.

- Vel, det er faktisk en god stund siden jeg flyttet hjem til mor og far.

Stillhet.

- Men hva vil du, egentlig Lise. Du kan ikke være med på båttur, sier du. Vil du ikke at jeg skal dra, heller?

Stillhet.

- Bare dra på tur, du Edvin. Har du egentlig noe valg? Jeg mener, om alt er booket og avtalt kan du vel ikke trekke deg, sånn uten videre ... men, *jeg* kan altså ikke være med.

- Ja da, jeg har forstått det, Lise. Det er bare litt leit, at vi liksom ikke får til å treffes, det forstår du vel?

Joda hun forstod det: at dette ikke utelukkende handlet om at han var uansvarlig.

Og at saken var mer innfløkt og nyansert. Dessuten, tenkte hun, så er det jo også i min interesse å gjøre dette med barnet til et prosjekt som han vil være med på. Noe han kan få eierskap til, mer og mer. Videre: at det ikke kom til å skje om hun umyndiggjorde ham eller holdt ham på avstand. Om hun ville ha ham med, akkurat som at han ville ha med henne så måtte hun ...

Ja! Helt klart, for hvis det de hadde igjen av forholdet kun var denne evinnelige kranglingen, så var det kanskje ikke så rart at han skygget bakover med klørne ut. Hun måtte nok, forstod hun nå, være litt mer positiv til ham, det som var hans og betød så mye for ham.

Men ... ville han virkelig involveres?

Ante hun en holdningsendring?

Han hadde jo ring henne. Tatt initiativ. Jeg burde jo kanskje, tenkte hun, gi ham en sjanse, la han få slippe til. Det kan jo uansett ikke bli særlig mye verre enn hvordan vi har hatt det i det siste. Jeg har ikke så mye å tape ... dessuten, trenger jeg jo hjelp og avlastning når barnet er født. Og det beste, hun visste jo egentlig det: Er å være to om det. Barnet trengte også faren sin.

Ja. Jo. Helt klart!

Nå. Endelig snudde hun. Og kom opp med et forslag.

- Vet du hva, Edvin.

Lise satte seg brått opp i sengen, smilte og lyste opp: - Hva om jeg blir med deg ut på Gressholmen, neste lørdag? Også bader vi, koser oss på formiddagen, før du drar på tur. Så tar jeg ferga tilbake til byen når dere drar av gårde på seiltur.

Edvin spratt opp av senga.

Ble stående barbent og rank i rykken, midt i haugen av skitne klær. Opplivet av dette, hennes initiativ og fantastiske forslag.

- Vet du hva Lise, du er bare så lur! Sånn! Ja, slik gjør vi det. Da får vi vært sammen hele formiddagen og jeg behøver ikke å skuffe bandet.

Det rislet en strøm varme helt ut i fingertuppene på ham og tankene om dette løftet ham opp og ut av det tilsvinede soverommet. Mer skulle altså ikke til, før guttemannen la blikket stramt på livet og ... og ...

- Jeg pakker piknikkurv og tar med pledd, sa Lise.

Edvin kunne altså ikke være mer enig. Her skulle det planlegges og gjøres, etter alle kunstens regler.

EDVIN SATT PÅ DEN grønne skipssekken, halvveis i skyggen av to høyreiste og kraftige karer foran ham i køen. Endelig skulle han få se henne igjen, etter så mange uker med telefonkontakt. På seg hadde Edin en hvit og kortermet skjorte, hvite linbukser og noen lysebrune lærsandaler. Den sorte gitarkassa stod på asfalten ved siden av. Køen på Vippetangen var lang, den strakk seg et godt stykke forbi rekkverkene som definerte køområdet. En hel del sykler sto parkert like til side for der Edvin hadde satt seg til for å vente.

Dette må være den varmeste sommerdagen så langt i år, tenkte han. Også er det lørdag. Ikke så rart egentlig: at køen var lang og noe uordnet. De fleste av badegjestene, la han merke til, var på vei til Langøyene, det lot seg avlese av køen som var lengst. Til Gressholmen gikk avgangene litt oftere. Køen er heldigvis ikke så lang, konstaterte han og kikket seg over skulderen, målte det opp og lot blikket gli videre bakover i køen av folk som skulle til Langøyene, lurte på om det virkelig var mulig å få *alle* de menneskene med i én og samme båt. Iallfall, gikk han ut ifra, så kom han med, ettersom køen til Gressholmen var såpass kort.

Edvin var tidlig ute, ventetiden var omlag tjue minutter til neste båt som gikk i tolv tiden, men allerede etter ti minutter begynte varmen å bli uutholdelig. De to kraftige karene foran ham i køen, kastet en bred skygge, som han satt der på skipsekken og forsøkte å dra nytte av. Han lyttet: De to pratet om amerikansk fotball. Noe som virkelig ikke kunne bry ham mindre. Lurte på om det var noe mer han kunne gjøre for å kjøle seg ned? Ikke kunne han gå ut av køen, for da mistet han plassen sin i køen, så det å sette seg i skyggen, på en av benkene innunder utspringet til bygningen ved siden av, var det bare å glemme. Hva med håndkleet jeg har i sekken? tenkte han, ja, med det, kan jeg vel lage en slags turban? Han kikket seg rundt, men så ingen kjentfolk. Rett bak, stod en barnefamilie med tvillingvogn. Forfengeligheten stakk ikke veldig dypt, ikke nå, når han stod i reell fare for å få heteslag, bli dehydrert. Slik tenkte han iallfall og da måtte noe gjøres, så Edvin satt i gang: dro ut soveposen og en t-skjorte fra skipssekken, fant frem det hvite badehåndkle og en halvliters flaske med vann som hadde ligget i fryseboksen over natta. Noe av isen langs ytterkanten av flasken hadde smeltet. Akkurat nok til å væte

det hvite håndkleet på innsiden av dette som skulle bli den turbanen han nå forsøkte å rulle opp. Edvin hadde god lyst på en slurk, men nå var det kun is i flasken. Kun noen få iskalde dråper var alt han klarte å klemme ut av den dypfrosne brusflaska, da han vendte den med bunnen opp og la hodet grådig bakover.

Han surret det våte håndkleet flerfoldige ganger rundt hodet og brettet det på plass, slik at det antok en viss form. Kanskje ikke akkurat en vaskeekte turban, men noe i den gaten iallfall. Og det lot til at den gjorde jobben, for den umiddelbare virkningen av det kalde vannet gjorde godt. Han ble sittende å nyte den svalende følelsen med lukkede øyne, og strakk seg samtidig litt fremover for ytterligere å la seg fange av skyggene fra de to som stod foran ham og pratet om ballspill av ymse slag.

Hvor ble det av henne?

Edvin sjekket klokka på mobilen ...

Hva?

Den var fem minutter på tolv, allerede! Hun er ti minutter forsinket, tenkte han og at dette virkelig ikke var likt henne, som alltid var så presis. Ikke var det noen oppklarende melding på mobilen ... ingen ubesvarte anrop ...

Merkelig!?

Edvin smurte seg med tålmodighet der han satt på skipssekken iført sitt hvite sommerantrekk, nå med dette hvite håndkleet om hodet. Han lukket øynene og forsøkte å ta atmosfæren inn over seg: Han lyttet. La merke til lyden av bølgene som slo oppunder bryggen. Han hørte menneskesurret fra køen rundt; noen måker som skrek og ville ha, langt ute på vannet et sted: en snekke som tøffet taktfast på tvers av fergeleiet.

Akkurat så lenge varte tålmodigheten: Og igjen tok han seg til å undre på hvor hun ble av. Dro opp telefonen, forsøkte å ringe ... Kom rett på svareren.

Typisk!

Nå, som de endelig skulle på tur sammen for å finne på noe gøy, ja, så skjedde dette her! Han visste ikke engang om hun var på vei. Dette er ordentlig dustete, tenkte han. Hadde hun droppet ham? Med hensikt ... Nei! Det måtte være noe annet ... Kanskje hun bare er forsinket? Har glemt mobilen? Han reiste seg. Strakk hals, lot blikket saumfare køen, ansiktene ... men nei, han så henne ikke noe sted. Lise var ikke blant de høyeste, så det å få øye på henne i folkemengden var i grunn litt håpløst, kom han frem til og satt seg ned på skipssekken, pustet tungt og lukket øynene oppgitt, før han fisket frem sigarettene fra lomma på de hvite linbuksene, flippet pakka åpen med en hånd og

nappet ut en røyk med leppene, slo Zippoen åpen mot låret, tente røyken, pattet på den og varmrøykte den i samme stund. Nå begynte han å bli mektig varm og irritert. Han stumpet den halvvrøkte sigaretten like snart, den smakte ikke godt uansett!

Hvor i helvete ble hun av?

Nå hørte han at båten til Gressholmen anløp, reiste seg opp, tok av seg den provisoriske turbanen og dyttet hådkleet ned i sekken. Den hvite ferga med de sorte detaljene skled sakte inn mot brygga, motoren brølte, metallet i båten ristet støyende under den kraftige oppbakkingen. Han hørte et dempet, massivt dunk da båten la til og traff brygga.

Hva i all verden skulle han gjøre nå?

Lise var ikke å se noe sted. Ikke fikk han svar på mobilen, og nå, nå begynte folk i køen å røre på seg. Passasjerene gikk av båten. Svetten piplet. Det var altså så glovarmt! Edvin var i villrede. Hva skulle han gjøre? Det grønne lyset over porten ble tent. Køen beveget på seg. Han slang skipssekken over ryggen, fulgte motvillig med strømmen. Han fikk vel bare gå ombord, satse på at hun var der ... ett eller annet sted!? Slik tenkte han, og ikke lenge etter at han hadde passert det grønne lyset, skiftet det til rødt og porten låste seg bak ham. Han gikk opp landgangen, så seg over skulderen, forsøkte å se om Lise sto igjen på brygga ... men så henne ikke.

- Trekk bakover! Dekket foran er forbeholdt barnevogner, rallet skipperens stemme over høytaleranlegget.

Edvin fulgte tråkket gjennom båten. De røde stolene i kabinen var fylt opp av forventningsfulle badegjester. Solhatter. Barnefamilier. Tyngden av de nærmere fire hundre passasjerene gjorde at båten nå lå dypt i vannet. På tross av dette han gikk å funderte på, var det godt å være i båten, komme seg på vannet. På vei opp trappen til soldekket steg forventningene, ja, kanskje stod hun der oppe i solsteiken mot den knallblå himmelen og ventet på ham?

Det var fullt der oppe på soldekket. Han saumfarte alle sitteplassene, de hvite benkene og alle de lettkledde, forventningsfulle menneskene ... men så henne ikke noe sted.

Utsiktene var dystre. Han falt sammen, helt bak i båten ved en hvit plastbenk med ryggstøtte, hvor det satt tre jenter med mørke solbriller. Der fant han en plass for seg selv og den grønne skipsekken, og ble stående å se på de oppkavede vannmassens som slo seg opp bak båten da den ga gass og dro i vei fremover. Akterbølgen reiste seg, fulgte ferja

som en massiv dønning. Dette ble han stående å betrakte, da hun som satt nærmest på benken, tok av seg solbrillene, snudde seg mot ham og opplot sin varme røst:

- Så der er du, ja, kvitret hun.

- Lise!

Hun tok av seg den store, hvite solhatten, kastet på det silkesorte håret, slik at den ene tuppen på det hakelange håret satt seg fast i munnviken. Det gledestrålende smilet og den sorte sveisen danset dunlett i vinden da hun vendte hodet opp og bakover. Det var så overaskende, hun var så vakker, at han nærmest lettet fra dekket og lot seg flagre løst i vinden i det korte overrumpende øyeblikket. En umiddelbar varme slo seg frem i brystet og trykket seg mot ham, som et varmt svaberg i sommersola etter et langt og kaldt bad. Det brant en eggende ild i de grønne øynene som så opp på ham. I det sterke sollyset tindret øynene hennes som grønne safirer, med en gjenglans så ren at han kunne se det vidunderlige mønsteret som strålte inn mot sentrum, mot pupillene og det sorte suget hennes. Slik begravde de seg i hverandre og ble hengende fast. En god stund ...

At de fortsatt var sammen!

Var ikke disse følelse mer enn et skarpe faktum!

Lise skjøv hatten bakover, grep tak i rekkverket og dro seg opp fra sittende. Han visste ikke riktig om en hjelpende hånd var på sin plass ... like snart var det for sent, for øyeblikket var straks over og det neste inneholdt en lyseblå sommerkjole som flagret om lårene på henne i den svale vinden. Han ble stående med armene langs siden da hun i neste nå kastet seg i armene hans. Omfavnelsen kom såpass bardust på, at han mistet kom ut av balanse i befippelsen. Med skipssekken over skulderen ble han nå regelrett dyttet overende av overrumpelsen og den vektige magen som presset seg mot ham. De falt. Rett i dørken. Den myke skipssekken han hadde dypt i reima tok av for støtet, så det var ingenting dramatisk over det, foruten denne følelsen av nok en gang å miste kontrollen. Hun landet oppå ham. Slik ble de liggende på det glovarme soldekket, hun oppå ham, med magen som en buffer imellom. En forløsende latter trillet av sted mellom de solbrune bena på de som stod rundt. I all hovedsak hadde den sitt utspring fra innunder den store, hvite hattebremmen som nå hadde falt et godt stykke ned i øynene på hun som lå der å vippet. Edvin lo. Og dro samtidig hatten litt opp, så det skøyeraktige ansiktet la seg opp i dagen. Følelsene. Det varme smilet. Forløsningen. Alt sammen var smittende og selvforsterkende.

- Rundsmask! Jeg vil ha rundsmask, hvinte hun og kastet på luggen mens hun

holdt blikket hans fast. Han tok oppfordringen, grep det vakre ansiktet og holdt henne fast, lente seg inn så hattebremmen ble trykket flat mellom dem. Også kysset han henne på på kinnet, i pannen, overleppen, nesetippen, øret, haken, øyelokket og avsluttet med et høyt og rungende smask, midt på truten.

Nå var det hun som tok tak i skjortekravene hans. Dro seg inntil. Kysset kam lidenskapelig og lenge, blant de solbrune og lettkledde bena på soldekket, mens det vakre kystlandskapet gled forbi i mellomrommene.

- Har savnet deg.

- Har savnet deg også, Edvin. Var redd jeg hadde mistet deg, sa hun med bevrende stemme, da hun satt seg opp. Det lange såre blikket de vekslet, fortalte hva mer de mente om saken.

Edvin ønsket å holde på stemningen:

- Så vakker du er, Lise.

Det var ektefølt, smilet han fikk tilbake. Også la han en hånd på den store, struttende magen.

- I jøssenavn. Der har vi deg også ... Hei på deg.

Lise satt seg litt opp, bød magen frem mellom håndflatene. Hånden hans la seg vart på det fremskutte punktet. Edvin kjente etter. Forsøkte å få en fornemmelse av det lille livet.

Kjente han noe som rørte seg? Sparket?

- Ja nå kjenner jeg at hun sparker! sa han med kulerunde øyne.

- Kjente du det òg!?

- Ja.

Hånden lå fast ved det som rørte seg. Det lille livet som svømte rundt og som jo var hans eget kjøtt og blod! Det var rart å tenke på det på den måten. De så ned, ikke på hverandre, men på dette ufødte, det tredje, faste punktet i tilværelsen, det som på sett og vis fikk oppmerksomheten vekk fra alt det andre som lå mellom dem.

Stillhet.

- Jøsses, visste ikke at du var blitt så tykkfallen.

Edvin skaket på hodet og smilte skøyeraktig.

De flirte. Hun hadde ikke noe i mot det. Likte det sågar: Å presse pondusen frem. Ikke det minste flau var hun over de ekstra kiloene. Det fylte henne med en ro og en dyp ærbødighet. En takknemmelighet. Hvorfor skulle hun ikke vise det frem? Stolt var hun.

Edvin spriket med fingrene, som om han forsøkte å løfte en basketball fra bakken. Nå boblet det noe frem i ham. Og han lente seg frem, hvisket det i øret på henne:

Det var ikke lenger i ridderens makt å styre hvordan hennes varme og lune tok ham imot. Hans følgesvenn, fabeldyret, snøftet misfornøyd i skyggene av ripsbuskene og stampet trassig i jorden. Tapirens manndom sopte like ned i bakken, nærmest som en krykke ... et ekstra ben. Dyret støttet seg mot dette vanskapte organ av mangel på en ridder som var klar til kamp. Det var ikke i Tapirens makt å drive dette videre med sin herre. Og det sørgelige var, tenkte Tapiren: At friheten, forsoningen og en fredens akse ikke skaper seg selv! Ridderen lot sin vakre mø bestige sitt sårede legeme, med kjærighet tenkte han: det er tid for nærhet og familie.

EDVIN GIKK FØRST ned trappa fra soldekket mens han holdt Lise i hånden og geleidet henne forsiktig ned. De fortsatte gjennom den overopphetede, stappfulle kabinen og ut på fordekket. Himmelen var skyfri og dro seg opp i en eneste stor, klar, blå bue. Den salte, fuktige sjøluften og fartsvinden virket avkjølende med det samme de kom ut, og vinden rufset, dro dem i håret slik at de strøkne sveisene falt litt ut av fasong. Ferja passerte Bleikøya med Hovedøya midt i mot. Og nå la Gressholmen seg opp, rett forut. Det var godt å stå der, å være i sig mellom øyene innerst i Oslofjorden, kjenne sola varme og den friske vinden som kjærtegnet huden.

Bryggen på Gressholmen kom nærmere. Båten slakket av på farten. Det var sannelig ikke mange som skulle *på* båten, ikke så rart, med tanke på den flotte sommerdagen som knapt hadde begynt. Lise og Edvin hadde kommet seg inn foran barnevognene. Nå sto de helt foran på dekket, rett bak et sort, spleiset tau, som markerte at det var stengt der fremme når båten kjørte. Tauet var festet med en liten metallkrok i enden og hadde akkurat riktig lenge. Presist håndverk, rakk Edvin å tenke litt på å studere, før ferja bruste opp vannet bak og klappet til kai med et lite dunk som fikk ham litt ut av balanse.

Nå var det om å gjøre å få alle passasjerene fort av og på: Og kapteinen presiserte dette over det sprakete høyttaleranlegget. Edvin lot seg forundre over den lille gruppen med folk som stod på kaia og ventet. Hva skal de? Hvorfor drar de herfra nå? Ja, på en slik fin sommerdag? Bodde de der? Var det båtfolk?

Lise glemte å stille seg opp, sette sjøbein, også hun kom litt ut av balanse da båten traff brygga. Piknikkurven hun hadde i hånden dunket borti leggen på billettkontrolløren som var i ferd med å hekte av det tynne, sorte tauet.

- Å, unnskyld! smilte hun med en beklagende gestus.

Billettkontrolløren smilte tilbake, sa at det ikke gjorde noen verdens ting, slikt skjedde visst titt og ofte ble det videre hevdet.

Folk var så vennlige mot henne, når de så at hun var høygravid. Kanskje var det slik de hadde det, de som var handicapet ... ja, eller de gamle. At de liksom fikk litt velfortjent særbehandling,. Joda, hun kunne like det, oppmerksomheten og hensynet. Lise

smilte tilbake. Lettmatrosen gikk til side. Edvin tok et lang skritt fra båten og ned på brygga, mens han holdt frem armen. Lise tok den, og strakk fot for å nå ned fra det litt for høye trinnet.

- Ha en fin dag! Ikke glem at siste båt går klokken 22.15, sa lettmatrosen.

Rart, tenkte Edvin, da han smilte til mannen: For hva ville skje om man ikke rakk den siste båten? Måtte man tilbringe natten der. Ute på en øy! Mindre en femten minutter fra sentrum. Han så innover mot byen ... den kunne vel ikke være mer enn høyst fire-fem kilometer unna. Han undret seg litt over hvordan det kunne henge sammen: At man i dagens moderne samfunn kunne risikere å strande på en øy, mens man fremdeles kunne se byen og alle lysene som var tent der inne om natta. Han forsøkte å forestille seg hvordan det måtte være å sitte der på brygga med én som var høygravid, klokka tre om natta, vel vitende om at neste båt først gikk klokka 06.15. Det var ikke mange timene, det skulle vel gå, men allikevel ... hm ... strandet på en øy. Det var en besnærende tanke for hans urbane vesen.

De gikk forbi den beskjedne køen av folk som var på vei bort fra øya.

- Hvor skal vi?

Lise så spørrende på Edvin, mens hun svingte piknikkurven frem og tilbake foran seg, så den rød- og hvitrutete duken flagret fristende.

- Vet ikke helt? Er ikke så godt kjent her ute, egentlig. Hva synes du? Jeg skal jo møte de andre i bandet ved brygga nedenfor Gressholmen kro, klokka fire. Vi har mer enn tre timer på oss. Hvordan er det med deg? Er du mobil? spurte han og grov, forsøkte å lirke ut av henne hva hun tenkte om saken, og hvor langt hun var i stand til å bevege seg i det ulendte terrenget. Edvin, som vanligvis hadde stålkontroll i slike situasjoner, som gjerne visste hvor-når og hva det gikk i, var med ett på ustø grunn. Lise, barnet i magen, alt tatt i betraktning. Nå var han usikker, keitete, redd for å trå feil. Som om han gikk på nåler, ja, for det siste han ville: Var å ødelegge denne stunden deres, med å være framfus eller breial. Nei, det kunne han heller få være siden. Ikke nå!

Lise likte det. Flirte litt for seg selv og koste seg. Det var litt romantisk, når han ble slik, u-kul og vaklete. Hun ventet, håpet det kom mer ...

- Du burde vel kanskje ikke gå så langt, eller? fisket han i et forsøk på å få noe konkret ut av henne, men hun bare stod der og så skakt på ham. Det var så søtt når han stod slik å famlet med selvfølgelighetene. Hun stilte seg likegreit opp foran ham med hodet litt på skakke, mens han så ut som et eneste stort spørsmålstegn. Hun ventet det ut.

Det var som om de med ett var litt ukjente for hverandre. Det lå en spenning i det.

Nesten som å være på *date*, tenkte Lise.

En varm sitring bredde seg opp bak brystbuene og smurte sjelen opp, så øynene ble satt i vann.

Og Edvin: Han ville så gjerne at de timene de nå endelig fikk sammen skulle være helt perfekt. Som en ny start. Han så ned på den struttende magen, kjente at det rørte seg litt i sin egen, når han tenkte, eller snakket om det som var i hennes. Han pekte:

- Med den der.

- Den her! sa Lise og svuppet magen fra side til side.

Hun lo ertende. Han øg, litt tvungent først, men tenkte like snart at det så temmelig komisk ut, med Lise som stod slik og veivet med magen på fruktsommelig vis. Han kunne lære seg å like det, kjente han. Ja, han likte henne om mulig enda bedre, nå som hun var høygravid? Og der følte han det igjen, sommerfuglvingene som slo og ilte så fjærmykt på innsiden. *Merkelig?! Som om han, Edvin Andersen, ikke riktig visste hva som var hva. Eller bak-frem på tingene. Uansett! Hva blir det til? Og at frem og tilbake er dobbelt så langt, tenkte han der han stod og nærmest mistet kontrollen over hele situasjonen. Nå! Hva er det hun står der å tuller med!*

Hun fornemmet irritasjonen:

- Det er ikke noe problem, Edvin. Hva med å bare spasere en liten tur på øya? Så kan vi gå tilbake til kroa, ha piknik i gresset der, etterpå?

Saken var avgjort.

Den snorrette, sorte panneluggen, tittet så vidt frem fra innunder den hvite hattebremmen. Hun så opp på ham, leppene åpnet seg, som om hun ville tilføye noe ... Men før hun rakk å si noe, bøyde han seg ned, grep tak rundt lårene hennes og løftet henne opp i luften. Svingte henne forsiktig og kontrollert rundt. Nå var det hun som mistet fotfestet. Hun så ned i øynene hans, ikke et aldri så lite micro-sekund følte hun seg utrygg, eller tenkte på å protestere, selv om den struttende magen gjorde det hele litt besværlig. Det føltes godt og forlate jordskorpen, svinge slik i grepet hans. En vill og brusende jubel la seg opp i henne. Befriende var det, midt oppi alt ansvaret og engstelsene. Hun hvilte blikket i de brune, lekne øynene, det faste punktet i karusellens midte.

Tenk! Om ikke lenge var han pappa. Villstyringen!

Også tenkte hun på at barnet godt mulig kunne bli på prikken lik Edvin Andersen. Det var litt rart å tenke på, der hun nå ble svingt rundt, og på nært hold hadde god

anledning til å betrakte det ivrige og oppflammede ansiktet til guttemannen. Edvin stoppet opp, holdt henne slik en liten stund. Ilden som på nytt var tent brant sterkere enn før, de smeltet sammen som én tanke med felles vilje.

Hun skled litt ned, han slang henne litt opp og festet samtidig grepet rundt lårene, på undersiden av den stramme, store rumpa, og lot magen hennes hvile mot brystkassa. Han strakk hals og lagde trutmunn, men var ikke i nærheten av å rekke frem. Selv ikke med hennes anstrengelser var det mulig å få det til. De flirte litt. Han satt henne forsiktig ned. Deretter ravet vokalistene overdrevent bortover berget, for å illustrere hvor medtatt han var etter det strabasiose *kone-løftet*.

- Dama mi. Et fettberg! ropte han over skulderen mens han stolpret bortover som en utslitt trell.

Stemmen fant gjensvar i landskapet: Et fettberg!

- Edvin, da! utbrøt hun lattermildt.

- Nei da. Jeg bare tuller. Vent litt, sa han og kom tilbake for å fortsette der han slapp.

- Lett som en fjær! sa han gladlynt og svingte behendig den tunge baken hennes i opp i posisjon, låste det hele fast med et godt grep og holdt henne fast. Det brede smilet hennes blottet det lille, sjarmerende mellomrommet mellom fortennene. Det var lenge siden de hadde tullet på denne måten. Alt hadde vært så tungt og vanskelig den siste tiden, med lange alvorstunge diskusjoner, krancling og anklager. Retorikken: Du er slik og sånn, fungerte egentlig ganske dårlig, innså hun nå, etter uker uten én tvers igjennom hyggelig samtale, og uten at de hadde klart å møtes. Det var jo ikke derfor de ble sammen! For å rakke ned på hverandre! Trekke hverandre ned! Edvin tenkte omtrent det samme, sammen med dette sitrende behovet for nærhet jagende omkring i kroppen. Skjønt, det lå noe under og murret, de visste det begge to: At de måtte få snakket ut. En gang for alle. Ikke nå! Nå var det godt å bare *være* sammen. Virke sammen. Være til glede for hverandre, inspirere og fortelle hverandre alle de små og store historiene, hvile i alt det morsomme, det rare og trivielle, som jo også utgjorde hver især og dette som de tross alt hadde sammen.

I utgangspunktet hadde jo Lise blitt sammen med Edvin fordi hun elsket ham for akkurat den han var. Samtidig var det dette brennende ønsket om å forandre ham, få ham til å falle inn i papparollen og ta det ansvaret som fulgte med. Og det var vel derfor hun ikke riktig klarte å gi seg hen til ham? Men hvorfor måtte hun så absolutt forandre på

dette som hun i utgangspunktet elsket? Er det nå sikkert, tenkte hun nå, at jeg kommer til å elske ham like mye som før, ja, om han endrer seg for mye? Kanskje er det ikke så mye som skal til? For det som er bra, akkurat nå, det er jo at han tar mer hensyn og er mer var for mine signaler. *Joda, helt klart! Noe har skjedd siden sist.* Som om hun nå var i ferd med å tre ut av skyggen til bandet, Edvin og alt det høyferdige snakket. Tidligere hadde det liksom ikke riktig vært plass til henne når bandet og vokalistens store ego tok hele rommet, med store fakter og fine ord. Det hun ønsket, som hun også hadde uttrykt så mange ganger den siste tiden: Var jo nettopp dette med at han tok henne på alvor, lyttet til hennes følelser, og at han tok tegnene og innfridde på dette som var nært forestående.

Det brå værskeiftet som falt over ansiktet til Lise, gjorde Edvin bekymret. Han senket henne forsiktig ned. Tuppen på de hvite tøyskoene famlet usikkert i løse luften, før den fant fotfeste på berget. Den litt klønete avslutningen på den romantiske stunden, gjorde det hele litt komisk. Følelsene satt lett i ham, i henne nå, da han forsøkte hjelpe henne forsiktig til rette. Tyngdepunktet til hun med magen var neimen ikke enkelt å forstå seg på ...

- Takk-takk. Det går bra. Bare la meg ...

Ute av balanse, for å få orden på seg og sitt, grep Lise likegodt tak i Edvins hvite skjorte og rev den ut av fasong.

- Øh ... Nå skal vi se ... Der ja.

Disse og endel andre uvesentligheter ble uttrykket i øyeblikkene som fulgte. Edvin - også han ute av balanse nå - snublet fremover og plantet venstre arm i korsryggen på henne. Hav veivet med den andre, og fomlet på dustete vis, i et fåfengt forsøk på å være til hjelp.

- Dette går bra, forsøkte han selvsikkert, skjønt lite overbevisende, ettersom de to nå stabbet bortover berget som to fulle, bredbente, sjømenn med landlov.

Latteren satt løst da de kom til seg selv og fortsatte videre innover i skogen. Tørre, knortete røtter fra nåletrærne, stakk opp og krysset stien som var overrislet av tørre furukongler. Det var ulend å gå der.

- Pass på!

- Slapp av, Edvin! Det går helt fint.

- Ja ok, jeg bare ... mumling.

Den insisterende sollyset brøt gjennom furuskogen, her og der. Klynger av hvitveis tittet frem fra en seng av barnåler, like bak Gressholmen kro. De fortsatte sitt lille

eventyr gjennom skogen, og fortsatte mot det som hadde vært byens sjøflyplass en gang i tiden.

Edvin stoppet. Ble stående, forundret over den store, plane sletten som var fylt opp av kantete småstein. Den gamle slitne hangaren. De rustne skinnene som ledet nedover mot vannet. Han forsøkte å forestille seg hvordan det engang hadde vært, da flyplassen var i bruk på slutten av tjue- og trettitallet, før Fornebu tok over som hovedflyplass under krigen. Han så for seg et stort sjøfly som kom inn for landing mellom øyene, hvordan flyet drønnet inn i lav høyde og landet der, så sjøspruten stod. Han så for seg vannet som ble pisket opp foran pongtongene da propellene hostet i gang og ga gass. Også ble han stående å lure litt på hvordan sjøflyene kom inn for landing, hvordan de tok av, hvilke retninger og i hvilket omfang flyplassen hadde vært i bruk. Videre så han for sitt indre blikk: En hel del sjøfly som lå forankret i bukta mellom Lindøya og Heggholmen fyr, med alle de små, fargerike hyttene i bakgrunnen - hyttene som fikk ham til å tenke på dokkestuer og miniatyrer. De bittesmå hyttene, som var rammet inn og tittet opp mellom de friserne hekkene og den frodige vegetasjonen rundt. Også lurte han på hvordan det egentlig var? At hans spekulasjoner om historien på mange måter var mangelfull, lite konkret, ettersom hans kunnskaper om det hele var såpass begrenset. *Hm?* tenkte han, dette må jeg sannelig lese meg opp på når jeg kommer hjem.

Lise og Edvin fortsatte videre mot det gamle skytefeltet, som en gang strakk seg på tvers av den langgrunne bukta mellom Gressholmen og Rambergøya. Krigsfanger ble henrettet der under krigen, ved den gamle vansirede betongveggen som fortsatt stod der, med alle sine sår og skår. Edvin hadde lest om det, men holdt det for seg selv. Det var noe ved det som han ikke ønsket å bringe til bordet, stunden tatt i betraktning.

De gikk videre. Edvin lot seg forundre, lurte på hvordan skytebanen fra 1864 kunne ha vært lagt opp, med målskivene på den andre siden av bukta. På Rambergøya? Det må ha vært tungvint, tenkte han, å gå hele den lange veien rundt for å sjekke blinkene. Kanskje hadde de tjenerskap? Folk som lå i skjul og markerte? Neimen om han visste, rart var det i alle fall, med all denne historien som lå og lurte rundt om i landskapet. Jo mer han visste, dess mer ville han videre vite om sakenes anliggende, hvordan det hele egentlig hang sammen. Slik det er nå, tenkte han, går jeg rundt her å spekulerer i tingene, gjør mine betraktninger i kraft av min egen tid og det jeg ser her og nå; min egen versjon av hvordan det må ha vært ...

- Edvin?

- Ja.

- Hvorfor er du så fjern?

Han lo litt. - Jeg går her å tenker på mangfoldet av vekster, her ute på øyene. Det sies at det var munkene på klosteret, det som ble grunnlagt i 1147, ute på Hovedøya. Edvin pekte ut retningen. - De sådde eksotiske frø, prydbusker og andre nyttevekster som med tiden har spredd seg ved hjelp av bier, mennesker og fugleskitt til de andre øyene i indre Oslofjord. Det er derfor plantemangfoldet er så stort, her ute på øyene. Det fulgte også med frø i ballastsanden, fra alle skipene som la til ved kaiene. Frø fra alle verdens avkroker, som tok til å vokse i det området hvor de planlegger å bygge det nye operabygget, og hele veien bortover mot Sørenga. Ja, for ikke å snakke om alle geologene som valfarter hit for å studere mangfoldet av stein og bergarter. Disse øyene er - slik jeg ser det - byens viktigste friområde. Akkurat som med markagrensa, er det utrolig viktig at vi har slike friområder hvor folk kan ferdes fritt, at hvem som helst kan slå opp telt på Langøyene og være i naturen, uten at handelsherskerne med sin rovgriskhet, kniper disse friområdene for å gjøre butikk på det! Butikk på guds frie natur! Skamme seg burde de, med sine griske planer!

- Har du lest deg opp, eller?

- Ja, kanskje litt.

- Imponerende, sa Lise med smale øyne.

Fjerne skrik og skrål fra badegjestene i viken bortenfor nådde dem, der de stod på stien og så utover den langgrunne, gjørmete bukta. Langs hele hekke- og vadeområdet, inne på grunna som på grunn av lavvannet nå lå oppe i dagen, tittet det frem en rekke små tuer av sand og slam fra sjømark. Noen terner spankulerte og virret omkring langs tidevanns-skillet som nå delte bukta omtrent på midten. Og lenger ut, der det opprørte vannet blinket i den sterke solen, rullet lystbåtene i takt med småbølgene fra andre forbipasserende båter.

- Vel, jeg pleier å lese meg litt opp, når jeg skal på tur. Føler liksom at jeg får mer ut av turen om jeg vet litt mer om området og historien.

Joda, Lise forstod det.

De satt kursen mot kroen. Dagen var på sitt varmeste, nå. Akkurat da de var på vei inn i skogholtet, hoppet det fire kaniner over stien, rett foran føttene på dem. Lise bråstoppet, hold seg for munnen med begge heder. Den korte, lyseblå sommerkjolen svingte om de kraftige lårene hennes. Hun utbrøt henrykt:

- Neimen, se på de da!

Så bøyde hun seg forsiktig, satt seg på huk, gjorde seg from og liten. Kaninene viste sannelig ikke mye frykt der de hoppet dorskt avsted i varmen. Nå var det hennes tur til å briljere litt:

- Visste du det, Edvin?

- Hva da?

- Hvorfor det er så mange villkaniner her ute på Gressholmen.

Stillhet.

- Fordi de ikke har noen naturlige fiender.

Det virker logisk, tenkte han.

- Oi, se der! Edvin pekte på to til litt lenger inne i skogen. - Jøss, det er utrolig mange av dem! Det tærer visstnok på vegetasjonen. Han pekte på skogbunnen: Se, det er nesten ikke småvekster igjen, her.

- Visste du det? At det var kong Oscar den andre som fikk satt dem ut i sin tid, for å drive jakt på dem, kunne Lise videre opplyse ham.

Edvin så for seg kongen med sitt hoff som valset rundt på stiene i den skrinne furuskogen. En liten skvaldrende gruppe, kledd opp med hvite parykker, med pudderet som drev av dem om de gjorde noe overilet, hvilket nok ikke skjedde så alt for ofte, forestilte han seg. Videre så han for seg hvordan de hvinte av fryd hver gang en av dem - og da aller helst kongen selv - fikk inn en fulltreffer så et lite brunt nøste tumlet omkull på stien.

- La oss gå igjennom syrinene der borte, sa Lise med et sug i blikket, som Edvin kom litt i stuss over. Hun skjøv den hvite solhatten litt opp fra øynene, for å se de bugnende, meterhøye syrinbuskene enda litt bedre. Så tok hun et godt tak under armen til Edvin og dro ham med seg.

- Dette er så romantisk: Å gå slik under syrin-henget! hvinte hun. - Jeg har drømt om dette siden jeg var liten pike, ja, å gå slik med den jeg elsker midt blomster-havet og snuse inn de søtladne duftene når alt står i full flor, sa hun med et blick som fikk det til å nappe og dra i ham. Da Edvin så ned i det vakre ansiktet, funklet det duggvåte blikket hennes av romantiske pikedrømmer. Han fulgte velvillig med.

Skjønt, med det samme de skulle til å gå inn i det hvite og lilla blomseerhavet, var det at en fändenivoldsk tanke slo ned i henne. Også plumpet hun liketil og ganske så rett ut med en brannfakkellike tanke som ikke i hele tatt hørte hjemme, der og da:

- Hvorfor kom du ikke hjem den kvelden?

Edvin kunne ikke tro det! Hva var det som gikk av henne, nå? Han så på henne med bestyrtelse ... Hvor kom den fra? Han klarte ikke annet enn å smile av det hele:

- Vet du hva, Lise. Sa ikke du nettopp at du hadde drømt om å gå gjennom syrinene med mannen du elsket, at du hadde drømt om dette, siden du var liten pike? Vil du virkelig ødelegge stunden med den diskusjonen akkurat nå? Han så skakt på henne. Det overbærende blikket var fult av humør, ja, han flirte endog litt og passet på å si det nettopp på den måten, uten bebreidelser.

Joda, selvsagt. Hun forstod det. Lo det bort. Smilte tilbake. Hva var det som hadde gått av henne? Hvorfor i all verdens land og rike måtte hun bringe dette på bane nå!? Hormonene. Det må være hormonene unnskyldte hun seg med og festet grepet om armen hans, dro han med inn i duftene.

Hun stoppet under en lilla syrinbukett. Som om den hilste dem, bukket den med hodet, duvet opp og ned med tungt blomster-heng og bredde om seg med sin iboende parfyme. Noen av de løse blomstene falt av og la seg på den hvite sommerhatten og utover skuldrene på den lyseblå kjolen. Edvin la underarmene på skuldrene hennes, samtidig som vellystig dro aromaen inn i dype drag. Syrinblomstene duvet lett i den svale vinden og kastet av seg dufter som var så insisterende at øyne åpnet seg vidt. Alle sansene struttet. Det klødde litt i nesen. Lise så seg himmelfallent omkring, deretter kikket hun fortryllet opp og igjennom luggen innunder hattebremmen. Han fanget det, holdt det eggende blikket fast. Og nå! Nå klarte han altså ikke mer av dette suget hennes! Han dro henne resolutt inntil seg. Det slo gnister. Han fikk tenning. Det var som om tilværelsens innerste vesen endelig steg fram og viste seg i form av en taktfast, felles vilje, som i ett og alt dro i samme retning, ville samme vei.

Blomsterkvasten slapp fra seg en blomst som falt og rullet nedover nesetippen til Lise, det kilte, før den falt mot bakken. Hun ga seg hen, foldet kronbladene ut og la sin blomst åpen. Han, med en arm rundt livet hennes, mens han lidenskapelig førte fingrene sakte og silkemykt nedover korsryggen på henne. Et uforutsigbart begjær blusset opp ... men ...

Var det noen i nærheten?

Edvin lyttet. Lise så seg vaksomt over skulderen.

Nei!

Han fingret lett med den myke puten nedenfor korsryggen, like over

rumpesprekken. Huden nuppet seg på overarmene hennes.

Han skjøv syrinbuketten litt til side for å komme bedre til, og sakte beveget han ansiktet mot hennes. Lise la hodet bakover og skilte leppene, så vidt. Det glødet i de grønne øynene. Og i hans brune. De var så nær hverandre at de varme blikkene falt ut av fokus og smeltet sammen. Den lyseblå sommerkjolen ble trukket forsiktig opp. Hårene reiste seg bak på lårene hennes da den lyseblå kjolekanten dro seg oppover. Han samlet det florlette stoffet i en fold bak på ryggen hennes. Det rørte seg i de hvite linbuksene. Fingrene hennes berørte det så vidt, slik at buksene med ett satt litt strammere. Det nappet og dro i ham. Pulsen. Hjertet. Lendene. Lemmet. Og hennes oppustede lepper. Blodet banket og den tunge pusten ville ha mer. Alt dette, det oppdemmede begjære. Nå kunne de endelig plukke hverandres søte og saftige og solmodne frukter. Det lot seg ikke lenger holde tilbake. Neandertaleren i ham våknet, han klarte ikke lenger å legge bånd på seg, og vred henne brutalt rundt. *Pytt samma*, tenkte han og begravde ansiktet i bakhodet mens han grådig trakk inn duftene hennes. Der inne i dypet av syrinbuskene lukket hun øyene og lot det skje. Det som nå slo inn mot henne bakfra. Han med hendene om hoftene på henne og hun som dro ned trusen så den ble sittende stramt om knærne. Mer var det ikke tid til. Foruten å spre bena, for å gjøre plass til hans manndom, som like snart presset seg velsmurt inn og ut mellom foldene, og fulgte rytmen til den ilden som brant så heftig i dem begge.

Ridderen nådde sitt klimaks da hans kvinne hadde det som best, for hans nytelse var målt opp mot hennes velbehag. Nå hadde han klatret oppover i gradene, blitt en ridder av første orden. Tapiren hadde han forlatt. Kjærligheten til sin mø hadde tatt det bevingede fabeldyrets plass. Av pur glede kastet han et dryss av kirsebærblomster i været. De små kronbladene landet på sengetøyet, utover den nakne, nøttebrune ryggen og mellom de skilte bena hennes, der hun lå på magen med en pute under hoftene. Han la seg forsiktig oppå henne. Og snart sovnet Ridderen der, salig i det fuktige, røde dypet.

Det sang en svulstig tatervals i Edvin Andersen, da han tenkte på den fine stunden de hadde hatt sammen. Når han lå slik å diktet videre. For han klarte altså ikke: å la være å spinne videre og puste opp begjæret, så det fortsatte å ulme i ham.

Det Edvin ikke så: Var den majestetiske, hvite tre-seileren som kom anstigende innover fjorden med Nesodden som bakteppe. Den fulgte leden mellom Langøyene og Gressholmen og fanget en sval bris i seilene, akkurat der vinden passerte odden og dro opp et riflet mønster over havblikket. Skuta, den majestetiske *Colin Archeren*, hadde akkurat nok pust i seilene til en form for styringsfart. Den svenske skipperen, Peder Olson, mestret da også dette: Det svale været. Og det å kunne ri naturen også på en vindsvake dag som denne, der han satt med et vandt og ledig grep om rorkulten.

Peder, den gamle sjølka var nokså forbløffet over hopen av uerfarne sjøfolk. *Byfolk! Var hva han hadde fått til mannskap!* Fanteslaskene visste neimen ikke forskjell på styrbord, babord, lo og le. Nei, skipperen hadde hatt sin fulle hyre, på den korte turen fra Ildjernet ved Nesodden og inn i indre Oslofjord. Den gamle ringreven plirte mot sola, men kunne ikke annet enn å klukke for seg selv over hvor absurd det hele var.

Skipperen skjøv den blå kapteinslua med det hvite ankeret ned i øynene, så den mørke bremmen skygget for sola. Og nå førte han 46-foteren inn i det smule farvannet i

le av Langøyene.

Lise og Edvin satt i gresset nedenfor Gressholmen Kro. Mellom dem var det lagt ut en hvit- og rødutete duk, hvor det stod en halvfull flaske Cava, to tomme krystallglass med stett, noen salte kjeks og frekke oster på et fat. Og i gresset ved siden av: to grønne tallerkener med smuler på.

Edvin lå på ryggen i gresset, med oppknappet, hvit skjorte. Salig i blikket, med et strå i munnen som han drev på å dytte inn og ut mellom fortennene.

Lise lå med hodet på den bare magen hans, med øret inn mot det varme bukskinnet. Hun lå og følte, kjente varmen fra den myke huden, og magen som hevet og senket seg i takt med den rolige pusten hans. *Det var deilig! Følelsen av lykke og ro.* Hun nøt den kjærkomne kroppskontakten, sommerværet, og fønvinden som slikket vekk alt som var klamt og svett. Det kunne altså ikke vært mer perfekt! I skyggen der. Under det lille, knortete bjørketreet. Og med utsikt over byen, fjorden og båtlivets gleder.

Edvin løftet blikket drømmende mot skyene, mens han førte fingrene gjennom håret hennes. Noen løfterike tanker dro av sted: om alt dette som var nært forestående. Han drev på å leste om Jack Londons, Snarken: Seilskuta som engang hadde ført forfatteren rundt på de syv hav. Boken, *The Cruise of the Snark*, lå nå åpen foran ham i gresset med ryggen opp mot den blå himlingen.

Skuta bak dem, krysset og la om kursen, forsøkte å fange mer av den svale vinden i storseilet. Nå skar skuta skipsleia på tvers, på vei innover mot Gressholmen.

Et gavepapir lå sammenkrøllet på piknikduken: Edvin skjøv den hvite panamahatten med det sorte båndet, frem i pannen, og myste utover vannet i retning Malmøya og pynten på nordsiden av Langøyene. Det var godt å ligge der i skyggen av den lille bjørka, som slapp akkurat nok lys igjennom det spede bladverket. Det var en behagelig og lett skygge å være i. Egentlig lå han og håpet på at båten var forsinket. Edvin hadde mest lyst til å bare ligge der, med Lises hode på magen og med fingrene hennes som kjærtegnet de små hårene, stripen som ledet nedover fra navlen. Han kjente de dovne bevegelsene som krøp over ham og bare ville godt. Lise lå på siden, med en liten pute skjøvet innunder magen, delvis på duken, med knærne bøyd og trukket opp mot magen. Den hvite, bredbremmede sommerhatten lå i gresset ved siden av den åpne boken om Snarken. Hodet hennes beveget seg i takt med den rolige pusten hans. Det var et slik vakkert øyeblikk ...

Og straks må det være over, tenkte hun mistrøstig. For nå kom den hvite tre-

seileren til syne mellom øyene, med kurs for brygga nedenfor kroa. Fra der Edvin satt, delvis lent opp mot den lille bjørkestammen, så han først det tunge baugspydet i massivt tre, og de to hvite, trekantede forseilene som var festet der.

- Sjekk fokken-à, utbrøt han mest for å imponere litt og virke sjøvant.
- Fokken? mumlet Lise døsig, med blikket i gresset.
- Skuta! Der er den! Det er jo pinadø den fineste skuta på hele fjorden!

Lise karret seg halvveis opp, betraktet den hvite seileren, men klarte ikke å mane frem den samme entusiasmen. Joda, skuta var sikkert fin den ...

Colin Archeren la litt over, og de så den enda bedre nå, da den la seg opp mer på tvers av dem. Den fikk litt mer fart, akkurat der vinden dro opp dette riflede mønsteret, og for fulle seil gled den nå rundt odden på vei inn mot brygga. *R.S.No 1*, stod det å lese, midt i en rød sirkel på storseilet.

- Sjekk vimpelen i toppen av stormasta.

Edvin pekte på det frynsete piratflagget, i toppen av stormasten, som blafret lett i vinden og bar bud om at karene ombord var noe ganske annet enn noen alminnelige lystseilere. En sval bris av glede feide gjennom kroppen hans, da han gjenkjente de tre hvitkledde musikerne på akterdekket.

- Og der er Peder. Skipperen. Sjøulka fra Gøteborg!
- Ok.

Lise forholdt seg stille. Edvin rettet seg opp i ryggen, myste bak de mørke solbrillene og holdt seg til hattebremmen på den hvite panamahatten med det sorte båndet. Lise var snar med å legge hodet tilbake på magen hans, forsøkte å fange, holde ham nede og klamre seg til stunden. Hvordan kunne hun få ham til å bli? Hun visste at det var umulig, og ga fra seg et lite klynk da han skjøv henne litt frem og satte seg opp for å få bedre utsyn. Hun løftet litt hodet og lot ham nærmest litt uvillig få den plassen han øyensynlig trengte. En tiltagende uro bredde seg i kroppen hennes etterhvert som skuta kom anstigende mot brygga.

- Rev seilene, lød det fjernt.

To karer i hvitt, sveivet hurtig på hver sin krank. En tredje klargjorde en trosse helt forut. Seileren blafret og hilste dem på en måte velkommen med det store seilet, før det like snart sank slapt og kraftløst sammen. To par lange årer kom til syne over relinga og duppet ned i vannet på hver side av skuta. Nå så Edvin hvem av dem det var som stod der på dekk, med den brede ryggen mot retninga, la vekten til og dro. Og den andre,

bassisten, med blikket fremover, mens han la hele kroppsvekta, brystkassa mot åra og rodde skuta sakte innover mot brygga, med lange, seige tak.

- Hiv!

- Og hoy! lød det muntre tilropet fra han som bar seg så lett gjennom livet. Han stod helt forut og holdt seg godt fast i tauverket, med en taukveil i den andre neven og én fot på baugspydet, dypt konsentrert om den oppgaven han var tildelt. Det var noe storslagent, nærmest majestetisk over den hvite engelen som nå skred fremover, uten å kaste av seg med hverken bølger eller annet uvesen, foruten de rolige, dryppende og svuppende takene fra de lange årene, som taktfast gikk inn og ut av luft og vann.

- Ingen skvalpeskjær! Ingen grunnbrott! Klart forut! ropte den hvitkledde fanteslasken i et forsøk på å virke sjøvant.

- Hür mange favnar?

- Favnar?!

- Glöm det. Ser'u botten?

- Nei, ikke enda ...

- Vent litt! Ta det med ro folkens, her blir'e grunnere, ropte Anders nærmest litt småhysterisk, og ga tegn til at de to med årene skulle ta det rolig. Skuta stoppet ikke av den grunn. Tonnasjen var i driv og det skulle det mer til for å bremse det 46-fot store vidunderet. Straks fikk de streng beskjed av skipperen om å ta i alt hva de var gode for:

- Skåta! Båda två, alt hva ni maktar!

- Skåta!

Skåte? joda både Siggi og Gunnar hadde vel hørt uttrykket ... men hva betød det? Skuta gled inn mot brygga i litt for stor fart. I neste øyeblikk oppstod en hektisk aktivitet. Siggi tok et kraftig åretak i løse luften. Et nytt glipptak plasket flatt over vannflaten, og overøste rorkulten og skipperen selv, som nå var rimelig stram i det allerede værbitte ansiktet. Siggi forstod det omsider: hvordan det fungerte å ro motsatt vei. Han smatt over på den andre siden av åra og la vekten til, fikk bedre tak. Nå, også med Gunnar på rett side av åren gikk det bedre. Anders stod med tautampen i hånda og så rimelig betuttet ut, fullstendig ute av stand til å gjøre noe som helst, de siste meterne inn mot brygga.

Edvin løftet Lises hode forsiktig av magen og hjalp henne opp i sittende.

- Ok, vennen min, nå må jeg av gårde, sa han og spratt opp.

- Det har vært en aldeles strålende dag. Er utrolig glad for at vi fikk litt tid sammen.

Følte liksom at vi fant tilbake det fine vi hadde sammen, før ting rota seg til for oss.

Hun var enig.

- Nå må du altså ikke gå hen å føde, Lise. Ja, knip igjen. Hold ut, sa han med et smil som ikke ble gjengjeldt. Nå forstod han og tok rundt henne. De ble stående slik en liten stund, tett omslynget. Han med armene om ryggen hennes, og hun som ikke riktig ville slippe taket. Gjør jeg det, tenkte hun, vil det kanskje være for alltid! Det snørte seg til i halsen hennes.

- Dette æ'kke no' jordomseiling. Jeg er jo tilbake allerede i morgen.

Hun så opp på ham med et lite smil.

- Jeg vet, men allikevel er jeg redd for å miste deg. Redd for at vi skal gli fra hverandre, igjen.

- Det forstår jeg. Men bare slapp av. Jeg er tilbake før du får sagt: savner deg.

- Savner deg, kom det kontant.

De flirte litt. Det var litt vondt men godt på samme tid.

Avskjedskysset som fulgte varte lenge og var fult av lidenskap.

Skjønt, nå måtte han altså rive seg løs! De andre ventet.

Det var bare så vidt han klarte å klemme det forbi gråten i brystet: - Ha det bra, da, elskling!

- Ha det bra.

Gitarkassa skrapte mot berget, da han løftet den opp, og skipssekken ble brått kastet over ryggen med en dump lyd. Hun hørte skrittene hans subbe mot de lange plankene som var lagt ut to i bredden, som et dobbelt spor i gresset ned mot brygga. Da han var kommet et lite stykke nede i bakken, ville han snu seg og vinke til henne, men akkurat da, hørte han tilrop fra skuta. Bandet stod der og vinket til ham med overdrevne bevegelser over hodene, som om de var på en teaterscene. Edvin lo litt for seg selv. Glemte å snu seg tilbake, da han tenkte på de urbane rockerne som var oppvokst med asfalt og betong under skosålene ... at de nå skulle sette sjøbein ... reve seil.

Dette kommer til å bli en artig tur!

- Skip o'hoi! ropte vokalistene.

Han hadde da fått med seg ett og annet fra bøkene til Jack London. Han tenkte at dette ville komme godt med nå. Blåst bort var tankene om hun som stod igjen i gressbakken bak ham.

Endelig kom han på det: Kikket seg over skulderen. Vinket, til henne som stod igjen ved den rød- og hvitrutete duken like nedenfor kroen. Lise vinket tilbake. Han følte

seg som en eventyrer, tok panamahatten elegant av og førte den i en stor bue mot bakken, bukket som en adelsmann fra 17-tallet, før han snudde på hælen, vendte blikket mot vannet og skuta som ventet ved brygga. Like snart fulgte skrittene i samme retning. Det han ikke la merke til da han vendte seg mot eventyret: var tårene som trillet i gressbakken bak ham. Han kunne heller ikke se de våte dryppene, som merket den hvite og røde duken. Heller ikke hun la merke til at en frekk ost brått ble enda litt dristigere, da en salt dråpe smalt i kanten på stettglasset og landet halvveis oppi og halvveis på osten. Skjønt hun fortsatte å vinke tappert, mens hun bet tennene sammen. Det som gjorde henne så gudsjammerlig bedrøvet, var at de hadde hatt det så utrolig fint sammen. Også var hun redd for det skulle skje noe med ham, eller at han skulle rote seg bort i noe tull. Damer og den slags. Jo mer hun tenkte på det, dess mer viklet hun seg inn i disse bekymringene, der hun nå sto å så etter ham med et langt blick og dette stadige suget i kroppen.

Anders strakk ut en hjelpende hånd fra baugspydet. Kavende, veivende, ble vokalisten hengende på magen over den tykke bjelken. De to bak årene la vekten til. Skåtet, etter alle kunstens regler, så den stolte seileren beveget seg akterut. Edvin og Anders gjorde selvsagt et stort nummer ut av dette faktum: at nok en uerfaren fanteslask på sitt mest klønete vis bordet skuta og utgjorde den endelige summen av det fjollete mannskapet. Et godt grep om bukselinningen til vokalisten gjorde susen, og snart var den siste slasken om bord. En fjollete latter la seg på vannet og dro oppover i gressbakken, der hun stod. Hun klarte ikke å la være: flirte litt av dumskapen og de uerfarne seilerne.

Edvin ble stående å se på de andre og hva de hadde lært. Det lød en skarp lyd fra krankene da seilene ble heis. Skuta svingte litt over. I neste øyeblikk fikk seileren vind i storseilet og fulgte leia mellom øyene i et jevnt driv.

Lise ble stående å se etter skuta. Hun gikk litt opp i bakken for å få med seg at den rundet neset på odden, og forsvant ut av innløpet til indre Oslofjord. Deretter pakket hun sammen sakene, la alt sammen tilbake i bastkurven og brettet til sist duken og la den pent på toppen. Det er heldigvis ikke så langt til fergeleiet, tenkte hun og stabbet av sted med magen ut og kurven i neven.

«Lår livbåten, fanteslask! Og følg oss inn i fremtiden!» Ropte ridderen, der han fløy i supersonisk fart, kun en halv meter over vannflaten. Nå gjenforent og på ryggen av sin glideflygende venn, Tapiren. De to skulle nok en gang ut på eventyr. Kjempe for den

gode sak. Tapiren senket sin snabel og kruset vannet så skumsprøyten stod ut til sidene. Deretter hevet dyret snabelen i været og pustet ut, blåste vannet til vers og fremover, som en hval bryter vannskorpen og puster liv i en storslagen fontene. Med full kraft stupte de inn og møtte kaskadene med sine frydefulle hvin. Vanndråpene pisket dem i ansiktet før de brøt igjennom, akselererte over skumskavlene med nye og friske vinder under vingene.

EN HAVETS HVITE ENGEL stevnet videre under en lett og skyfri himmel. Med solen på hell, tvers av styrbord, seilte den stolte farkosten opp mot Hvaløy og Gåsøy i skjærgården utenfor Nøtterøy i Vestfold.

- Ock lite längre der främja mot babord, där är Ramsholmen, kunne skipperen meddele.

Babord, funderte Edvin ... hvilken var det igjen? styrbord ... den jeg styrer med? Altså høyre, ja, så må babord være til venstre. Edvin så over og forbi den røde lanternen og forsøkte å finne ut hvilken øy som var Ramsholmen.

- Den lilla öen rakt fram är Hatten. Om ni söker foren-om-tvårs ock långt av lei, ser ni något bakom. Där är Vestre Bolærne.

Peder Olson pekte. Edvin Andersen fikserte blikket bak det mørke glasset i pilotbrillene, og dro panamahatten ned i øynene for å stenge av for solen, samtidig som han forsøkte å gjøre regning med hva som kunne være foren-om-tvers og langt av lei? ... men fant snart ut at det enkleste var å følge retningen skipperen pekte ut. Det hadde vært mer enn nok av situasjoner hvor gutta hadde vist dårlig sjømannskap, så vokalisten tenkte at det fikk være med det, og ga uttrykk for at han forstod hva skipperen mente, for snart var de fremme, uansett.

Joda, der var Bolærne. Mellom fokken og baugspydet så han den store øya, selve målet for turen. Øya som hadde vært Kystartilleriets høyborg i innløpet til Oslofjorden og hovedstaden frem til noen år tilbake. Forsvarets hadde nå avviklet alle sine aktiviteter på øyene, hengslet igjen fjellanlegget og plombert kanonene. Edvin hadde hørt ryker om at øya skulle legges ut for salg. Han tenkte: Det er bra at vi får benyttet sjansen, tatt den i bruk, nå som området fortsatt er et fristed. For snart ville vel gentrifiseringen slå inn her også, og da ville vel de rovgriske pengegrubbene flokke til og bygge det ut med alle sine strømlinjeformede profitørvisjoner. Han håpet videre at politikerne tok ansvar, så den flotta øya kunne få forbli et friområde, med allemannsrett og fri ferdsel.

Det rusket å dro litt i det grå skjegget på den værbitte svensken, med den hvite og blå kapteins lua. Skipperen plirte lurt, innunder de buskete øyenbrynene. Svensken satt der som en trygg og god. Solbrun og rynkete, som om det til havs i all slags vær hadde

grodd tykke barken på ham. Godt tilbakelent, og med en doven hånd på rorkulten, førte han den hvite skuta mellom øyene og inn mot havneområdet.

Edvin tenkte om skuta: at det var som en etterlevning fra en forgangen tid. Han så for seg en skipbrudden sjømann som klamret seg til en livbøye i høy sjø, også denne stolte, hvite skuta fra Redningsselskapet som steg frem fra mørket og dypet av stormen, som en sann engel. Han så for seg hvordan de arme sjelene ble løftet ut av dødens favntak og inn på tørre varmen. Også tenkte han på hvilken respekt og takknemmelighet Redningsselskapet måtte ha høstet, etter mer enn hundre år med redningsaksjoner langs hele landets borkete kystlinje. Edvin ble høystemt over disse tankene og all historien som hvilte under fotsålene hans, der han sto halvveis oppe i leideren ned til kabinen, med hodet utenfor i den friske vinden. Bremen på den hvite panamahatten blafret. Han speidet fremover og forbi vestre og midtre Bolærne. Snart hvilte blikket på østre Bolærne. *Endelig! Snart var det landkjenning!* Ja, Edvin var i grunn rimelig lei av brott og brenning, fralandsvind, solgangsbris, luftninger og vindstøt. Seil som skulle reves og tampes. Nei, kom han frem til, seilerlivet var nok ikke noe for ham. Ja, for selv om turen hadde gått forholdsvis fint, syntes han allikevel at ting tok *alt* for lang tid. Bare det å vente på vinden. Et åk var det! For ikke å snakke om all kryssingen. Hvorfor ikke bare velge korteste vei? Strake veien, rett frem over åpent hav. Flatt som en fotballbane var den òg, vannskorpa, i alle fall nå. Nei, dette hadde han rett og slett ikke tålmodigheten til. Og det var jo så mye han ikke forstod om det å være på båt. Nei, sjølivet lå nok ikke for en urbane landkrabbe som ham.

Dessuten var det disse tilbakevendende tankene: Om at han stadig reiste i feil retning, vekk fra det som jo burde være hans største hjerteanliggende. Skjønt, nå må jeg ikke, tenkte han, la tankene om Lise, og barnet som er på vei, ødelegge turen. Jeg har jo gledet meg til dette i mange måneder.

Han gikk opp de siste tre trinnene, fortsatte bakover til de andre som satt og slappet av i skyggen av solseilet. Skipperen var i godt lynne, der han satt avslappet og nøt været mens han fortalte skrøner fra den gangen fortet var i drift på 80 og 90-tallet. Edvin glemte fort tankene om hvor han burde være og hva han burde gjøre, da han så den lystige gjengen under solseilet. Han tenkte, dette er minner for livet. *Save as: Happy*. Det å være sammen med gjengen på slike turer, hadde vokalistens drømt om siden han begynte å spille i band, noen år tilbake. Det var noe med å dra på tur *sammen* og ha felles målsetninger, det ga liksom mening. Det behøvde ikke nødvendigvis å være en masse ære og

berømmelse i den andre enden, det var mest dette med å gjøre noe sammen, ha noe å se frem til. Og at det var sabla moro mens det sto på.

Solseilet hvilte flatt, omkring én meter over hodene på de fire som satt akterut. Nå reiste det seg litt i vinden, skjøt liksom rygg, før det la seg lett og ledig på plass med svalt heng. Edvin smatt innunder. Satt seg ned i skyggen.

- Tidigare fanns det en kasern för meniga där bakom eksersisplatsen. Och en barack för officerar lite längre upp på ön. Ser ni det lilla röda huset där ner vid hamnen, skipperen pekte med en krokete finger. - Vakthuset.

Edvin så på den lille røde vaktbua, tenkte sitt.

- Inne i berget finns det fortfarande grottor efter den militära aktiviteten som var här tills änden på nittioalet. Döm stora artillerikanonene finns kvar, döm är plumbert nu.

Edvin så for seg et massivt kanonløp som pekte på skrå oppover, stort nok til at bandet kunne sitte og stå på kanonløpet i ulike positurer ... han forestilte seg at kunne bli et bra bandbilde.

- Därifrån kunde dom skjuta på fiendens fartyg som kom in i Oslofjorden. Och, för att upptäcka fartyg på natten, lyste dom på båtarna med två gamla tyska femtonhundra millimeter strålkastare, tillräckligt store till att en fullvuxen man kunde krype in för att rengöra dem. Det sägs att besättningane som tjänade på sökarljus hadde omkring tio sekunder at leva, från strålkastare tändes till båten såg ljuset och sköt mot det, fortsatte den værbitte sjøulken sin harang, mens han hevet de buskete øyenbrynene, slik at de lyseblå og klare øynene kom til syne og funklet som to akvamariner i dypet av den rufsete fasaden. Selv om den gamle nok kunne trenge en vask, lot Edvin seg mest av alt imponere over mangfoldet, sporene av levd liv som lurte og spilte under barken på det gamle skinnet. Det brune læret. Det tannsvake gliset. De garvede uttrykkene. Og det plirende blikket som hvilte så støtt i naturen og havet. Alt sammen vitnet om et langt og innholdsrikt liv.

- Nu klappar vi direkt till kajen, förbered förtöjning! befalte skipperen.

De fire fanteslaskene spratt opp og løp hodeløst rundt et lite øyeblikk, før de fant sine plasser bak årene og ved baugspydet. Skipperen førte skuta mot havnen med et stødt grep om rorkulten. Siggi og Gunnar gjorde seg klare ved hver sin åre. Anders, med tautampen i neven. Edvin fikk etter litt om og men, med kranken, revet storseilet. Det store seilet blafret et øyeblikk, så ble det slapt og mistet kraften. Farten avtok, skuta gled sakte innover mot øya. De lange årene tok over. Edvin som nå sto tiltaksløs i baugen,

sammen med Anders, la merke til to gamle brygger av naturstein som strakk seg parallelt utover med omkring 20 meters mellomrom. Og én lang, smal flytebrygge som rammet det hele på inn og dannet en slags kunstig vik på innsiden. Der, i den trygge havnen, lå det en hel masse småbåter ankret opp.

Nå passerte seilbåten en husbåt som så ut som en liten rødmalt stue. De gled sakte forbi huset som lot til å smile til dem med hvitt stakitt og bugnende rosebusker på hver side av en hvit inngangsdør. Et par i førtiårene satt i en brun skinnssofa, på den grønne, overgrodde takterrassen. Han klimpret på en kassegitar. *Born to be free*, stod det å lese på dørskiltet. Damen i de løse, fargerike gevantene vinket til dem. Edvin vinket tilbake.

Litt lenger fremme og like på utsiden av havnen: Et hoppeslott. Det fløt på vannet! Morsomt, tenkte Edvin fast bestemt å svømme ut dit så fort anledningen bød seg. Hoppeslottet var omlag fire meter høyt og fem meter bredt og langt. Et hvitt stupebrett stakk ut over den takkede slottsmuren. En kar i blå badebukse tok en *backflip* fra slottsmuren. En annen kraftig plugg hoppet fra det ene tårnet i hjørnet, og landet midt på det sviktende gulvet i hoppeslottet, det hele disset som gele da den røslige karen ble slynget ut gjennom portalen foran på det flytende byggverket og traff vannet med ryggen først.

Ær'e fest så ær'e det fest! tenkte Edvin muntert. Ska' det værre festival, så ska' det værre bobåt-festival! tenkte han videre og frydet seg over det liflige skuet, dette lekelandet som arrangørene hadde klart å få på plass til festivalen. En rosa oppblåsbar Cadillac med plass til to, kruset vannskorpen ved den fremre militærbryggen. Det var flere oppblåsbare sjødyr forankret rundt om: krokodiller, hvaler, delfiner og spekkhoggere. Og en liten flytende palmeøy. Alt sammen duppet i de små krusningene i farvannet rundt bryggeanlegget.

Nå våknet gutten i mannen, for ytterst på den fremre bryggen var det montert en lang stang på skrå utover vannet, et tau med en stor knute i enden hang snorrett ned til vannflaten. En ung gutt svømte bort, grep tak i knuten og la på svøm mens han dro tauet med seg bort til en langskanket kar i tangatruse som tok imot tauet fra bryggen. Han gikk et godt stykke nedover bryggekannten, hvorpå han i neste øyeblikk tok løpefart og slang seg på skrå, rundt og utover vannet i en halvsirkel. På ferdens laveste punkt, trakk den tynne karen opp bena, truserumpa subbet vannflaten så pruten stod ut til sidene. Han slapp tauet og dumpet ned i vannet, et lite øyeblikk før han smalt inn i bryggen på motsatt side. *Fantastisk!* Endelig var de fremme. Og Edvin følte seg hjemme.

Langt oppe i fjellet på øya bak eksersisplassen, startet en taubane, med endestasjon ytterst på den fremre bryggen, ikke langt fra hoppeslottet. Edvin pekte, ropte nærmest inn i øret til kompisen på baugspudet:

- Jøss sjekk her-à. Alternativt badeland, jo!

Anders sto med tautampen i hånda og gapte.

- Bø i Telemark, *go home!* lød svaret.

Dette lignet på ingen måte de andre kommersielle stedene. Dette var et *non-profit* foretak, på den måten at folk tok med seg det de trengte til eget bruk. Og de selv skulle jo spille konsert uten å få betalt, kun for opplevelsen og fordi de hadde lyst. Det var noe fritt og lekent over det. Ja, dette lot til å kunne bli litt av en festkveld, stod både han og Anders å tenkte, uten at noe ble sagt. Ja, her hadde virkelig arrangørene sluppet det frie initiativet løs, det lot ikke til å være noe form for regulering eller overstyring. Dette gjorde disse ildsjelene fordi de hadde lyst, tenkte Edvin: Fordi de fikk lov. Og fordi ingen fra øvrigheta hadde lagt føringer for hvorledes dette skulle gjøres. Det var kort vei fra idé til handling. Og han kjente seg igjen fra Hausmania-miljøet. Det var jo dette vokalistene likte. Det var jo derfor de spilte i band og stadig lagde nye låter, eksperimenterte og var frie i musikken og selve skapelsen. Riktignok var det vel endel provisoriske og midlertidige løsninger ... kanskje var det også endel risiko involvert, men hva så, tenkte han, folk får agere på eget ansvar ... er ikke det greit da?

Slik stod Edvin og betraktet det hele med undring, med en fot på baugspudet ved siden av Anders, da de gled inn i det ukjente farvannet. De sjarmerende hjemmesnekrede løsningene minnet om Hausmania, om Ny-sirkuset og ungdommenes initiativ og frie lek på plassene utenfor kulturhuset. Taggeveggen. Skateparken. Ufoen og trollet. Ingenting av dette hadde det blitt noe av, om ikke disse initiativrike menneskene, med all sin skape- og virketrang hadde fått lov til å bare gjøre det og handle fritt. Det var vel noe slikt de må ha ment, den gangen Hausmania i sin tid skrev ned visjonen, og toget for fred og frihet banket i kulturhusets hjerte. Edvin trodde det handlet om å slippe initiativet og skaperkraften fri: Bobåter, taggere, fotografer, skatere, gjøglere, dansere, minoriteter og andre kulturuttrykk... slipp det til, la det få spire og gro, alt dette som var fargerikt og mangfoldig. Ja, slik som dette, ville det se ut om man bare satt kunsten og initiativet fri, når man lot folk få prøve seg og gjøre ting uten at noen slo hånden av dem. Kanskje er det viktigere, tenkte han: å lage nytt, eksperimenterte og leke seg frem, enn å realisere drømmen om en fremtid på toppen og ute blant stjernene. For ... var det ikke noe med det

å skape og være tilstede i prosessen?

Når han tenkte på det slik var det enklere å verdsette friheten og leve ut eventyret. Ja, var ikke dette selve kjernen i hele hans livsfilosofi som et unikt og skapende individ? Også for de på Hausmaia ... ja, og de som hadde valgt å bo i båt.

Han forstod det nå:

Alt hang sammen. Det var som om noe falt på plass, der og da, en helhet som krystalliserte regnbuen og alle nyansene.

Guttemannen var ikke alene om å mene dette, han så det rundt seg, der og da, og forstod det: Vi er mange! Vi ble stadig flere! Etterhvert som folkene i de store byene hopper av de forutsigbare karusellene til de rovgriske kapitalistene. Når de som profiterer på krig får den aller laveste statusen. Når de som bruker opp ressursene og utarmer kloden må sitte til bords på jorden, sove med gresset som seng og himmelen som tak: Da vil vi kunne ta tilbake friheten. Ja, dess mer han tenkte på det, jo mer stemte det. Han følte nå at han begynte å få grep om tilværelses innerste vesen. At alle disse ridderne av den nye tiden hadde begynt å finne sammen ... at de endelig dro i samme retning.

Et fremtidshåp og en altoppslukende glede over livet vellet over ham. Fra nå av skulle han fylle lungene med alt dette som var rent, som ikke var tilsmusset av ambisjoner om inntjening og det å bli best. Naturen. Vannet. Luften. Og kroppen. Tilværelsens innerste vesen! Ja, nettopp! Nå skulle han forsøke å fri sinnet, rense sjelen for alle disse urbane handlingsmønstrene, dette bylivet som satt fast som tjæresand under skosålene ... prøve å være fult og helt ... her og nå ... i naturen ... på vannet ... i sin egen pust og luft.

Skuta passerte en gammel forløpen fiskeskøyte, flere blomsterkasser omkranset en platting med kunstgress på taket. Anders pekte. En kar gjorde klar en *peg*, stilte seg bredbeint opp og dro en golfkølle opp i en høy bue med perfekt sving. *Smekk!* Ballen dro av gårde i lav høyde over vannet, svingte litt opp og ut til høyre, før den plasket ned, midt i den funklende solstripa i retning fuglereservatet på Langholmene. Golferen ga seg med dette ene slaget. Kanskje var det et slags ritual: å slå en golfball, som en hilsen til sola og dagen som var på hell. Dette, som så mange andre her, lot til å være idealistiske og frie sjeler, båtfolk som seilte fra havn til havn. Edvin tenkte videre at: Samholdet og byttekulturen nok var gode vinder å ha i seilene, når man levde slik på båt. Han forsøkte å forestille seg hvordan det måtte være å høste sine frukter fra havet, leve slik fra hånd til munn, med akkurat nok penger for å få dette frie og omflakkende livet til å gå rundt. At de nok måtte bytte til seg de de trengte, reparere det som var ødelagt og drive en form for

gjenbruk fra overflodssamfunnet. Disse havets utbrytere, minnet ham på mange måter om de på kulturhuset, og de han kjente som hadde rømt fra de store byene og slått seg til i økolandsbyer og kollektiver rundt om. At det nok var både økologisk og bærekraftig, ja, i det hele tatt en sunnere, mer bærekraftig livsstil. Ettersom grådighetskulturen nå i dag, tenkte han, helt klart har nådd sin middagshøyde, må jo folk finne andre og alternative måter å folde ut livene sine.

Skuta gled sakte innover mot brygga. Edvin snudde seg mot kameraten med tautampen i neven:

- Sjekk her-å! Dette er folk som har forlatt det kapitalistiske storsamfunnet og sagt nei til kapitalkreftene. Slik skaper de en alternativ levevei. Dette her er jo helt rått, mann! Lurer på om de er organisert? Om det er et slags minisamfunn? En øko-havn?

- Kanskje det ...

Edvin likte idéene om slike minisamfunn av avhoppere og båtfolk, som eksisterte i det skjulte og på siden av det etablerte. At de fant sine steder, hvor de kunne de leve sine frie og alternative liv. Også kom han på noe han ikke måtte brenne inne med:

- Visste du at ordet idiot stammer fra det gamle Hellas. Det betød én som ikke tenker på felleskapets beste ... én med egoistiske hensikter.

Anders smilte:

- Ja, så noe må vel ha gått tapt på veien ...

Begge lot det synke og tenkte sitt.

Seilbåten gled så vidt det var nå, forbi brygga og inn mot den lukkede, menneskeskapte viken mellom de tre bryggene. Det lå en stor ansamling av husbåter og andre bobåter der. En hel del særegne farkoster, i en slags duppende og bølgende koloni. Det var spent opp tørkesnorer mellom mastene, og stekepanner og annen oppvask stod fremme, på dekkene. Et bål brant i en bålpanne. Det virket riktig så innbodd, der folk dro rundt og gjorde sine daglige sysler i hverandres påsyn. Edvin la merke til at farkostene lå såpass tett: at de som bodde der nok ganske enkelt ved å gå fra den ene til den andre båten nok kunne ta seg tørrskodd fra den ene enden og helt over. Edvin holdt seg til hattebremmen på den hvite panamahatten mens han stod der i baugen og lurte på om dette var selve hjerte av bobåt festivalen.

En solbrun kar satt i toppen av en mast og dinglet med bena mellom de stramme tauene. Da han så seilskuta, ropte han ned til en annen som satt blant noen taukveiler på dekket under. Da de ble oppmerksomme på skuta som kom anstigende, dukket flere hoder

frem fra båtene rundt om.

Edvin hjalp fanteslasken med å se etter grunner, da de gled sakte opp på siden av den ytterste båten i kolonien. En barbent kar i frynsete høyvannsbukser kom hoppende fra båt til båt, og var på et blunk fremme ved det ytterste punktet, den nærmeste båten. Han lente seg utover vannet med et fast grep om det tauet som stod stramt opp fra baugen og opp i masta på den lille, brune seilbåten. Den gamle trebåten krenget over mot siden da han lente seg ut.

- Lenge sia sist, Kaptain, ropte den lille spenstige karen freidig, med noe spesiell aksent.

Edvin lurte på om han var spansk, siden han var såpass liten og mørk i huden. Håret var vilt og halvlangt ... Edvin måtte flire litt for seg selv : *bølger selvsagt*.

- Har du noe spennende i lasta-di? ropte den solbrune karen da han strakk seg så langt det lot seg gjøre utover vannet og grep tak i åren til Sigg.

Også dro han båtene tettere sammen.

Den gamle værbitte, plirte lurt i skyggene fra bredden på den hvite og blå skipperlua.

- Ja, jeg har en massa grönsaker och vissa andra livsmedel här. Några datum-varor. Gratis. Men också några kvalitetsvaror, om det skulle vara av intresse. Jag lån lättbåten och stöter på lite senare.

- Ja. Gjør det!

- Dessutom har jag med mig dessa killarna här. De kommer att spela för oss senare på kvällen. Dom er ... øh?

- *DogModern*, kom det kontant fra trommisen som stod med åren på tvers av brystet og med dype svetteringer under armene på den hvite, kortarmede skjorta. Anders og Sigg nikkete bekræftende og rettet seg samtidig litt opp i ryggen. Vokalistene skjøv pekefingeren mot midten av innfatningen på de mørke pilotbrillene, tok et avmålt skritt frem fra skyggene av det slappe storseilet. Og oppløst sin røst:

- Ja. Det er oss.

Edvin slo ut med armen. - Og for en flott sommerdag! Dette her er jo helt utrolig, han favnet havblikket, solstripa og tok samtidig båtfolket med i sin gest.

- Som å være på eventyr, jo!

Vokalistene smilte med et vågalt blikk, som liksom dro av sted bortover horisonten.

- Ja, dette blir morro, sa Anders.

Den lille, spretne karen nikket bekreftende.

- Bor dere her permanent? spurte Edvin, tok brillene av og holt dem foran haken.
- Ja én måned, vi er her. Blir til augusti ... ja, om været og Gud vil.
- Edvin, strakk frem hånden og presenterte seg.

Juan Dos Santos smilte inderlig på sydlandsk vis, med kritthvite tenner som stod tydelig frem i det solbrune ansiktet. Edvin tenkte at dette var en kar som lot til å være ekte og naturlig, én som levde ut følelsene. Edvin fikk tillit til Juan Dos Santos med det samme, og han satt igjen med en god følelse av å ha kommet i trygg havn. Dessuten likte vokalistens tanken på at Juan skulle være en av tilhørerne senere. At han nok var en slik type som viste følelser, danset og ikke la så mye bånd på seg. Ja, takke seg til: fulle finner, båtfolk, utagerende kulturarbeidere og kunstnertyper. Joda, det var helt klart et slikt publikum voklisten ville ha, om han fikk velge.

- Her er resten av bandet, sa Edvin og pekte - med brillene i hånda - mot de to andre som stod bak. Gunnar og Siggi nikket og smilte høflig. Juan så på de fire musikerne med nysgjerrighet, deretter smilte han et friskt, åpent smil og fortsatte:

- I slutten av augusti drar vi tilbaks i Portugal. Det er mange av oss som kommer fra Porto. Vår brøder og søskne er der, de har laga an stor båtkoloni, mellom Valencia og Viana do Castelo, nord for Porto. Denne lille kolonien, han pekte: er bare, pytt-pytt! Der nede bor det mer enn tusen båtfolk!

Juan slapp grepet om tauet og hoppet lettvent frem på fordekket, der ble han stående med bred beinstilling og tok imot noen litt større dønninger som kom på skrå inn bakfra, med sjøvant balanse. Begge båtene krenget i tur og orden da de slake dønningene dro forbi og videre innover mot brygga.

Juan veivet den ene armen over hodet og utbrøt med lystig stemme:

- Nå vi er her! Nå, vi ska' feste! Spille! Leve!

De siste ordene ropte han over skulderen for å være sikker på at de andre i båtene bak ham fikk det med seg ... Og som ved et trylleslag, spratt det frem to, tre og fire musikanter. Gitarene strømmet i takt. En fiolin øste med et veldig overskudd. Og en akustisk bass dumpet i vei med trygg og taktfast bunn.

Midt i mellom, der bølgene la seg opp langs den tynne hinnen mellom luft og vann, duvet båtene og *DogModern*, i takt med denne liflige tatervalsen som nå dro seg opp som et blod-sus i ørene på dem. Det bølget og slo, som om det hele falt inn i en slags universell harmoni med naturen og havets brus. En storvokst dame i knallrød

sigøynerkjole sparket i skjørtene og klapret et par kastanjetter over hodet. Det var som de brått var midt i en musikal. Edvin snudde seg mot de tre andre, som lot seg fascinere av dette avsindige opptrinnet. To gitarister skrittet frem og tilbake på hvert sitt dekk, vendte seg mot hverandre, duellerte med en eksotisk, lettvinget rytme. En fetladen kar med bredt ansikt og stort smil fulgte opp og svingte trekkspillet fra side til side, fra taket på en tresnekke like bak. Musikken økte i intensitet. Snart lot det til at hele båtfolket var i aksjon, med tilrop, klappsalver og allsang. Gunnar hang seg på og klappet takten. Den lystige musikken raste av sted. To unge jenter på akterdekket av en større snekke, holdt seg til skjørtekantene mens de svingte seg rundt så stoffene lå flatt i luften. En ung gutt slo hjul på et styrhus lenger bak og avsluttet med et flott stup fra koloniens flanke.

Edvin ble stående og se på den absurde scenen som utspant seg. Han kunne ikke annet enn å la seg rive med: kastet på hodet, lo av glede og grep fatt i Anders som stod nærmest. De svingte hverandre rundt i en heftig rundvals, til de ble ørskne og skjente avsted bortover dekket på den hvite seileren. Også tumlet de inn i en taukveil på dekk og stupte vel mer eller mindre med vilje over ripa. Anders først. Og Edvin etter, i lange kliv ut fra skutensiden så panamahatten flagret av ham spranget. Alt nådde sitt klimaks da gutta plasket i vannet. Og det runget en unison latterkule fra båtkoloniens midte. Det var ingen dramatik over det, kun en ektefølt fryd over det deilige vannet som gjorde dem godt, etter en lang og klam tur i solsteiken.

Skipperen tok sitt ansvar med et vindskeivt smil og brysk røst:

- Okey, killar! Dags att lägga til!

Siggi og Gunnar satt vekten til og rodde båten det lille stykket inn til den nærmeste bryggen. Edvin og Anders tok tak i det tykke tauet som lå på slep bak båten og dro seg opp fremover. Edvin og fisket med seg hatten på veien. Og da han kom frem til skuta, halte han seg opp badestigen, dog noe tynget av alt vannet som drev fra de våte klærne.

Oppe på dekket, stilte Edvin seg opp med blikket akterut. Tredde den dyvåte hatten på, hilste båtfolket og tredde av.

Ridderen kastet seg gjennom et regn av piler da han hoppet opp på den kraftfulle, hårete ryggen til sitt fabeldyr. Han sparket til høyre og slo til venstre. Det var ingenting som kunne stoppe ridderen nå. Veien til frihet var meislet ut i synet på ham. Ridderen eventyrland brettet ut sine vinger og la seg opp med hele

sitt frodige spenn. Fremtiden var spekket med håp, heder og ære, for de som valgte å ride den i møte. Om bare Ridderen kunne fri seg fra klampen om foten, krigsretorikken, profitørene og maktstrukturene på denne gudsjammerlige og forløpte kloden!

SOLEN VAR I FERD med å trille av horisonten og ned i havet bak Hvaløy et sted. Det var ikke mange minuttene før showet var i gang. Alt var nøye planlagt, ned til minste detalj. Det forrige bandet hadde sluttet å spille en halv time tidligere. Publikum satt på den gamle militærbrygga, drakk øl og koste seg i den varme løden fra det gylne skåret i havblikket som ledet hele veien fra bryggen og frem til den fresende og rødgule halvkula som liksom motvillig sank ned i mørket. Forventningene på brygga var til å ta og føle på: Nå gjenstod det siste nummer på programmet.

Det var da de hørte det:

Svak musikk rullet frem som bølger over havblikket. Publikum snudde hodene mot lydkilden. Og der kom skuta - *Havets Hvite Engel* - svevende mot brygga i flukt med den knapt merkbare solgangsbrisen. Kun det hvite storseilet var heist i stormasten. Vakre, stemningsfulle toner fra synthesizeren opplot seg fra farkosten. Myke, vare harmonier som svevde foran båten som døsige, solmette humler over åpent hav. Snart var alle som satt på brygga innenfor lydens rekkevidde, fengslet av den magiske stemmingen. Den hvite seileren drev sløvt opp mot og langsmed bryggen. De fire hvitkledde musikerne på fordekket, avtegnet seg i silhuett mot havet og solhellet som tangerte tuppen av baugspydet.

På tross av at klærne til Edvin fortsatt var litt fuktige, var han ikke spesielt kald. Landskapet og skuta bar fortsatt i seg varmen fra den lange dagen i solen. Og summen av alt dette varmet vokalisten like inn til kjernen.

Ett sett med visper hang seg følsomt på de svevende tonene fra synthen. Og når bassen slo inn, dypt og tungt, forplantet de lange svingningene seg som små krusninger på den tynne hinnen som markerte skillet mellom vann og luft. De små bølgene dro avsted bortetter vannspeilet, strømmet ut fra kilden i en jevn og taktfast strøm som nådde bort til brygga og publikum som nå satt henført i det svake, varme lyset.

Alt lå til rette for vokalen:

- *Water is my friend ... it's looking after me ... and when I'm thirsty I drink a little one ... And when I'm cold, the flame makes me warm ... Light a little fire ... water makes it end ... Elemental Love is in your bones!*

Edvin stod helt forut på dekk med et ben på baugspydet. Panamahatten kronet det hvite abtrekket med sitt sort bånd. Han tenkte på hun som hadde gitt ham hatten: at det var synd at hun ikke var der og fikk det med seg.

Nå vel, det var ikke tiden for å tenke på slikt. Han gjorde seg klar til neste vers. Det var godt å slippe gitaren, for én gangs skyld. For med armene fri var det enklere å konsentrere seg om fremførelsen. Med mikrofonen løst i neven, fortsatte han:

- *Earth beneath my feet. I stick to the ground. Air above my head is watching over me. The elements are here for you and me. Coexist in perfect harmony. Elemental love is in my bones.*

Nå klarte Siggi altså ikke å legge bånd på seg, gikk frem til baugspydet og dro bassen opp mellom seg og vokalisten. Solen, lysmesteren, besørget storparten av dette betagende skuet, og nå gled den lille halvkula helt ned i vannet bak dem, ute ved pynten på Hvaløya. Låta fadet ut da dagslyset svant, og kun den løvtynne stripa som solgløden la seg opp med, ble hengende igjen langsmed den brede horisonten.

Skipperen lot ankerkjettingen fare fra ankerspillet.

Lyden skrallet i ørene på dem.

To av tilhørerne på bryggen rev av seg klærne, hoppet i vannet kun iført undertøy og svømte ut, la seg på hvert sitt oppblåsbare sjødyr. En toppløs brunette la seg fremover og over skrevs, på ryggen av en sort delfin. En naken mann med stort, fyldig skjegg satt og duppet med bena i vannet på en spekkhogger litt lenger bak. Et forelsket par med svermeri i blikkene, hadde kapret førerhuset på Cadillacen. Og tre andre ungdommer lå på magen med hendene under haken, på gulvet i hoppeslottet. Alle ventet på fortsettelsen:

Nå lå alt til rette for historien om Posekatten.

DogModern pleide å gjøre det: om omstendighetene tillot det, og stemningen var riktig, spilte de historien om den vansmekte katta. Og det var de nå, forholdene! Dette var akkurat det rette publikummet. Edvin gikk frem og lente seg mot relinga på fordekket, løftet mikrofonen i posisjon, hvisket først, før han lot talestrømmen løpe av med seg:

- Har dere hørt om Posekatten: Pusen som ble en pøs! Ja, det hele startet den gangen katta fulgt etter meg på bandøving. Vi spilte så høyt vi! Ja, at katta fikk sjokk og stormet ut. Den forsvant oppover langs Akerselva et sted.

- Oppover lang Akerselva et sted, koret bandet.

Edvin så utover vannet, konstaterte at det røde skjæret i landskapet var i ferd med å gli over i blått. Han gjorde tegn til skipperen. Brått ble to lyskastere tent. Den ene la seg

opp gjennom det hvite seilet, bakfra. Lyset badet skuta i et kritthvitt skyggeløst lys. Den andre lyskasteren lyste opp baugspydet og deler av fordekket. De fire hvitkledd stod ut mot det mørke vannet og øylandskapet bak. De andre musikerne fulgte nøye med på teksten til Edvin ettersom historien som ble fortalt. De improviserte på hvert sitt instrument, og lot musikken følge stemningene og dynamikken i stemmen til vokalist. Nå låt det avventende.

- Vi gikk oppover langs elva for å lete etter katta.

Fingrene til bassisten løp nedover strengene, trommene hoppet lett og ledig av sted. Det var noe søkende over musikken nå.

- Pus var som sporløst forsvunnet. Vi måtte jo finne den fordømte katta! For Pus visste det. Pus visste hva bandet vårt skulle hete. Sjamanen hadde sagt det: At vi måtte følge etter pus, for hun ville vise oss veien.

Publikum satt helt i ro, fulgte med.

- *Krittbanden*, kalte de seg. De brukte ikke maling eller spray som de andre taggerne. Nei, de bukte kritt! Streker og brokker av ord, som lot seg viske ut av vær og vind. Og der! Midt på broa satt de, *Krittbanden*! En gjeng voksne karer som stimet sammen rundt et krittstykke og det som nå ble streket opp på brolegemet. Hva var det de drev med? Satt de virkelig der og tegnet tissefanter i det offentlige rom? Ja, små peniser med snakkebobler, som utrykte en ektefølt glede over kjønnslivets virketrang:

- *Ha-ha!*

- *Ho-ho!*

- *La stå!* sa de ranke tissefantene.

Publikum lo.

Edvin fortsatte:

- Jeg ropte til banden: *Hei gutter!* De så forskrekket opp, som om de var blitt tatt på fersken for verdens aller største skurkestrek. Har dere sett pus? En liten, sort og hvit, korthåret katt? En av karene pekte oppover langs elva. De sa ingenting om saken, bare spratt opp og stormet av gårde oppover elva. Og da så vi hva de hadde krittet opp på brua: En penis som strakk seg over hele broens lengde. Storslagent, ja, det skulle de ha! Vi valgte å følge den veien tissen pekte. Og videre fulgte de komiske krusedullene oppover langs elva. Disse kjønnsorganene av ulik art, som var risset opp på vegger, fortau og fasader. Ja, hele veien oppover elva fulgte vi de små erigerte pilene, som til sist ledet oss like over Åmot bru.

Anders la inn en liten ta-ra på synthen.

Musikken stilnet.

Vokalisten ventet. Og fortsatte:

- Det var da det skjedde. Pus dukket opp på stien foran oss. Men, hva var det som hadde skjedd med katta? Hadde hun lagt seg ut? Katta hadde jo ikke vært borte mer enn noen dager? Men nå vraltet hun altså mot oss, skamfull og pistrete! *Pus hva har skjedd med deg!* utbrøt jeg og forsøkte å klappe den fetladne, pjuskete saken. Pus senket hodet og la ørene bakover, unnvek kjærtegnene som om det kun var plass til skammen. Hun dro hodet ned mot bakken, la det på skakke, freste og rullet seg over på siden, der på gangveien foran oss. Det var som om hun rant over av en fortærende, en innvortes smerte? Lik som hun vred seg opp som en skitten fille. Små kuler, byller, beveget seg innunder bukskinnet på dyret. Pelsen falt av i store tygger. Hun kastet på seg, freste med skarpe tenner, gjorde øynene smale og var klar til hugg. *Er du syk pus?* Anders forsøkte å klappe henne. En brungrønn galle piplet alle kroppsåpningene. Og den forpinte kjeften freste mot hånda til pianisten. Han trakk den lynsnart til seg da en tykk, sort og grønn røyk steg opp fra asfalten.

Synthen famlet frem noen obskure lyder.

Trommene rallet usikkert.

Bassen slo den aller mørkeste tonen.

- Med ett forsvant pus mellom trærne. Og ble borte som en vind i skogen.

Stillhet:

- Pus var blitt en pøs! De tre andre koret med: Pus var blitt en pøs! En pøs full av dritt og lort! Fant sitt hvilested ved Akerselva et sted. Ja, ved Akerselva et sted!

Edvin fortsatte:

- Det var som om alt katta hadde opplevd langs elva den siste tiden hadde akkumulert seg i den lille kattekroppen. Demonene ville ut men var innkapslet i den den svulmende kattekroppen. Pus! ropte jeg. Pus? Du? Lille venn?

Musikken fadet ut, døde nesten hen.

Noen på brygga rørte usikkert på seg. Edvin fortsatte:

- Pus var så skamfull at hun stakk fra hele byen. Hoppet på et tog og la i vei mot Sverige. Vi fulgte etter henne. Saumfarte alle vognene. Gikk på rad og rekke. Lyset ble ble skrudd av og vi var midt i tunnelen. Vi listet oss fremover i den tomme kupeen. Det var da jeg presterte å trække henne på halen, akkurat idet vi kom ut av tunellen. Katta

skrek og forsvant i neste nå ut gjennom togvinduet. Det var da vi så det: Hun hadde blåst seg opp, est ut av proporsjoner og liknet mest en ballong! Én som fløy *vektløst* av sted, like over det rimfrossene landskapet, mot horisonten og svenskegrensa. Det speilblanke vannet mellom de to landene, den kraftløse is-skorpa, ville neppe ha båret katta selv om hun neste ikke eide noen vekt lenger. Katta sparket ifra, klorte i vei med sine korte, stutte ben. Klørne perforerte den flortynne is-skorpen og vannet piplet frem i kattens fotefar. Det pistrete dyret sparket i fra, spratt som en ballong i et månelandskap, før hun forsvant som en prikk på horisonten. Igjen var hun borte. - Tenk om svenskene tror det er en form for avansert biologisk krigføring! Dette kan utløse full krig! ropte jeg til de andre.

Edvin så på publikum.

Det var på tide å runde av.

Det hadde vært en lang kveld, og en slik improvisasjon kunne fort bli mest moro for de som holdt på. Han hoppet direkte til avslutningen:

- Toget stoppet i Svinesund. Det kom en bil opp til oss. Den bråbremsset. En hel gjeng med mannfolk, svensker. De sveivet ned vinduet. Hele bilen var smekkkfull av ballonger. Vi klarte altså ikke å se hvem som henvendte seg til oss fra innsiden, men en ting skjønnte vi: Det måtte være *Ballongbanden!* som sjamanen hadde varslet om. Vinduet på sjåførsiden åpnet seg, ballonger i alle farger tømte ut av bilen. En gul ballong drev rett til værs. Og én falt ned, traff asfalten og spratt i vei, før de ble feid bort av et vindpust og forsvant som nedover gata. Den siste ballongen promptet av sted i alle retninger, før den landet midt mellom bena mine ... som en fornærmelse.

Anders lot fingrene løpe lekent over de lyseste tangentene i et morsomt jag.

- *Ballongbanden* så vi ikke mere til, de bare kjørte av sted mens de lo hånlige av oss. Jeg fulgte en ballongs ferd med øynene. Og der! høyt over brua så jeg pus. *Se! Der er Pus.* Mer rakk jeg altså ikke før Pus klorte hissig mot den gule ballongen. Det dumpe smellet nådde oss så vidt.

Gunnar slo en stikke løst i skarptromma, mens han holt den andre på skinnet for å dempe lyden.

- Det rykket til i katter kroppen da ballongen smalt. Hun kavet med bena, der hun hang i løse luften, breddfull full av avgasser. Like over Svinesundbrua. - Vet dere hva gutter: Den katta kommer til å gå rett over på svensk side! Det må ikke skje! Det kan utløse full krig! Vi begynte å spille. Synge og rope. Det var det eneste vi kunne gjøre. Men, Pus bare hang på samme sted, kavet og kom ingen vei. Grønn gul røyk piplet fra alle

hennes kroppsåpninger. - Vi må ta kål på katta! Tenk om Posekatten kommer over grensa. Det må ikke skje! Hun, en pøs full av dritt og lort!

- En pøs full av dritt og lort! lød koret.

- Det eneste vi kunne gjøre var å spille, synge og rope så høyt vi bare kunne!

Edvin skrek det ut i den stille kvelden. Og instrumentene eksploderte i et inferno av lyd, som skaket stormasten og rørte opp vannet rundt skuta.

- Så høyt spilte vi: At katta sprakk! Sprakk som den overfylte ballongen hun var. Og eksploderte i luften over oss! Ut fór gørr og galle! Alt sammen landet på brua rundt oss. Innvoller og kattelemmer deiset ned og farget brua med en kvalmende eim. De giftige avgassene la seg opp langs bakken. Demonene pep av sted i vinden. Og nå! Med ett ble det helt stille ...

Musikken fortsatte så vidt. Tassende. Krafsende.

- Restene av den gule ballongen kom dalende ned i sirkler. Som et trofé landet den på broen foran pianistens ben. Han plukket den opp, leste:

Sillhet.

- *DogModern*, stod det på ballongen!?

Lyset på båten ble slukket.

Stillhet.

Applausen brøt løs på bryggen. Klappsalvene gjallet mot fjellet bak eksersisplassen. Flere av tilhørerne plasket i vannet, andre lot tilropene og applausene vedvare.

Takk!

BÅLET PÅ STRANDA brant heftig. Ildtungene slikket oppover den mørklagte skjærgården. Det spraket. Et gnistregn forsvant i den varme trekken, ble borte i mørket og himmelen som så smått begynte å lysne i øst.

Magisk, denne blå timen, som bar bud om at solen og en ny dag var på vei. Edvin betraktet fargebåndet inngående, det svake lyset som nå la seg opp langsmed horisonten i øst, som ventet på å spenne seg opp over hele himmelhvelven og løfte sommerdagen varmt på plass. Vannet var dorgende stille. En svak prikling kunne høres mellom steinene i vannkanten, nedenfor bålet og de som fortsatt sto festen ut.

Det var litt rart å sitte slik i utkanten, der oppe i fjellsiden. Se ned på de som fortsatt var fulle og som holdt på rundt bålet. Edvin hørte noe ralling og noen fjerne gitartoner, det låt fjernt og ullent, som en gammel grammofon. Teksten på sangen var det ingen der nede som husket, lenger. Over og bak eksersisplassen, oppe i bergveggen, der taubanen startet satt Edvin på en hvit trebenk og skuet mot den nye dagen som var i ferd med å tvinge seg frem i øst. Edvin betraktet det som skjedde rundt bålet i det flakkende lyset, som i det ene øyeblikket skjulte ansiktene, for så i neste øyeblikk å lyse dem opp. På den avstanden var det neimen ikke lett å se hvem som var hvem. Stemmesurret og den fjerne latteren fra festen, det faktum at han ikke klarte å høre hva som ble sagt gjorde Edvin enda mer døsig. Det hadde vært en lang natt. Han trengte vel litt tid for seg selv, nå. Det var på tide å legge seg, tenkte han, der han satt og røyket nattens siste sigarett. Edvin hadde fått mer enn nok å drikke gjennom nattens løp. Og det var jo noe: At *han* ikke var blant de som fortsatt ravet rundt der nede, men hadde såpass gangvett, at han nå heller satt der, betraktet det hele fra avstand, mens han tenkte på konserten og alt de hadde opplevd på turen. Det var et lite stykke opp til den lille plattingen, der taubanen startet, så han hadde vel gått litt av seg på turen. Han begynte i grunn å komme til seg selv, etter en lang natt og fest rundt bålet.

På tide å komme seg ned til skuta, få seg litt søvn ...

Mer rakk han altså ikke å tenke:

- Hei! Sitter du her alene, du da?

En smellvakker blondine i tjueårene vrikket seg forførerisk opp det siste

trappetrinnet til platået, og kom mot ham.

- Øh ... ja ... joda.

- Jeg så at du gikk fra festen, for litt siden. Tenkte jeg skulle se om alt sto bra til, sa hun og smilte på en slik måte at de hvite tennene stod frem i tussemørket.

Selv om det fortsatt var forholdsvis mørkt i skyggene der oppunder bergveggen, var det liten tvil om at hun var et skikkelig rasedyr! Det var noe med måten hun førte seg på: Rank og spenstig, som en gase! Og med akkurat passelig svai i ryggen og disse vrikkende hoftene: kom hun nå mot ham med et inntagende smil.

- Noe i mot at jeg setter meg ned litt?

- Nei altså ... for all del, breket han fortumlet.

Hun satt seg ned.

- Alva heter jeg.

Dette bløtdyret av en kvinne, holdt frem en varm og vever hånd, som bar preg av at hun var vandt til å bli vartet opp. Edvin tok tak i den silkemyke saken og hilste høflig.

- Jeg så deg fra bryggen tidligere, da dere spilte fra skuta. Det er noe av det vakreste jeg har vært med på. Det var helt unikt. Har aldri sett eller hørt noe lignende.

Hun flyttet seg nærmere. Nesten helt inntil. Han kjente varmen fra kroppen hennes. Hårene på underarmen hans reiste seg, som om de små *følerne* forsøkte å strekke seg over og tette glipen mellom dem. Det var ingen som kunne se dem der oppe. Og han hadde full oversikt over hvem som eventuelt måtte komme opp den smale trappen.

Hun spredde bena litt.

Oi oi oi! Det var da et veldig kort skjørt!

Han rettet seg opp ryggen og la armen bak henne på benken, tilbakelent og avslappet. Hun lente seg bakover. Armen hans kom nå i klem mellom henne og benken. Det ble litt for dumt å rive seg løs, selv om det føltes litt rart å være fanget på den måten. Også satt hun slik, med ryggen mot armen hans og slapp altså ikke opp presset.

Kunne han rive seg løs?

Nei, ikke uten at det ville virke påfallende.

Etter en liten stund brøt jenta - som hadde presentert seg som Alva - den litt kleine stillheten:

- Har du fyr? sa hun ut av den ene munnviken og pekte på ham med sigaretten som stod rett ut mellom de svulmende leppene. Alva hevet øyenbrynene, la opp en forførende mine og lente seg litt nærmere. Edvin fisket frem zippo-lighteren fra

bukselomma, og med én hånd slo han den åpen mot låret, før han i én og samme bevegelse slo det runde hjulet mot låret på den hvite buksa så flinten gnistret. Lighteren tente og flammen badet ansiktet hennes i en varm lød, da han holdt den opp for henne.

- *Whow, kult fyrtoy!* sa hun, smilte skjelsk og pattet på den ferdigsyddesigaretten. Små strimer av røyk drev opp mellom ansiktene deres. Nå først, la han merke til de myke trekkene og de døsiges, lyseblå øyene som lot til å være klar for det meste.

Da han skulle til å putte lighteren i lomma, mistet hun sigaretten ned på plankene mellom bena hans. Den rullet litt fremover, ble liggende på treverket mellom skotuppene hans. Edvin lot som han ikke la merke til det, da han la vekk fyrtoyet. Hun falt ned på kne, krabbet litt nærmere på alle fire, lente seg frem og plukket opp røyken.

En avgrunnen av en utringning la seg opp i synet på ham.

Oi oi oi! Hva skjer!

Blondinen holdt sigaretten mellom pekefingeren og langfingeren, la den ene hånden forsiktig på låret hans, mens hun så opp på ham med et blikk som overløt lite til fantasien. Edvin kjente blodet bruse og pulsen tikke i øret. Tilnærmelsen! Spenningen ved alt dette ukjente! Og berøringen som fortsatte å vedvare. Slik satt hun altså og kikket eggende opp på ham, med klare blå øyne, som var både vampete og lekelystene på én og samme tid. Hun tok et dypt trekk av røyken, blåste en røyksky i brystet på ham, som like snart dro nedover og tåkela det som nå la seg opp og pulserte mot låret på de hvite linbuksene.

Mobiltelefonen ringte.

Edvin skvatt til.

- Nei, ikke, sa hun ...

Men ble straks avfeid av Edvins instinktive reaksjon, da han dro frem mobilen og konstaterte at det var som han trodde:

- Hallo.

- Hei, Edvin.

Han hørte at hun gråt.

- Lise?

Blondinen så forvirret opp på ham. Edvin feide henne til side, reiste seg opp, vendte ryggen mot benken, bålet på stranda, jenta og alt sammen. Akkurat nå var det kun denne fjerne, gråtkvalte stemmen i telefonen som betød noe.

- Nå skjer det!

- Hva da, nå!?

Stillhet.

- Hva skjer, Lise!?

- Vannet har gått. Riene kommer. Jeg må komme meg til Aker sykehus, nå med det samme!

- Hva!? Nei. Vent litt ...

Før Edvin rakk å komme opp med flere dumheter, ble forbindelsen brutt.

Hadde hun slengt på røret?

Hva skulle han gjøre?

Han så ned på den forvirrede jenta foran seg.

- Er lei meg. Må fyke, sa han, nikket et slags takk for alt og ingenting og hev seg rundt ... søkte etter en fluktrute ...

Taubanen!

Det må bli slik!

Taubanen er livlinen til forholdet vårt, tenkte han oppjaget. Nå var det på tide å forlate sitt Neverland, ta ansvar og dra hjem, for godt! Han så på mekanismen. Joda, alt lå til rette og var klar til bruk. I neste nå bykset guttemannen frem til anordningen, løsnet den fra kroken som holdt den på plass og kastet seg hodestups ut i det. Det fikk bære eller briste. Han klamret seg til håndtakene og deiset ned i det lille, sorte setet, slik at wiren og det hele svingte opp og ned i slakke, luftige drag.

Nå var det ingen vei tilbake!

Det var vel ikke slik at Edvin ville ha foretatt seg noe så hasardiøst om det ikke hadde vært for den noe svimete, opprømte sinnstilstand han befant seg i. Tatt i betrakting: en ti-tolv øl og noen trekk fra en rev eller to. Og en våkenatt i skjærgården hjalp vel heller ikke på guttemannens dømmekraft, skjønt om dette på noen måte rettferdiggjør hans handlinger, så var iallfall én ting *helt* sikkert: Edvin Andersen dinglet nå seks-syv meter over bakken og fikk god fart nedover den stramme wiren. Panamahatten flagret om ørene på ham og han fortsatte i et ellevilt driv mot eksersisplassen, mens han niholdt i håndtakene så det hvitnet rundt knokene.

Rundt bålet pekte de mot den mørke skikkelsen som kom mot dem i et voldsomt jag over den åpne plassen. Og nå, like over flammene så gnistene fulgte i trekken, denne sammenkrøpne skikkelsen som klamret seg fast til anordningen. Edvin kjente varmen fra bålet et kort øyeblikk, men rakk knapt å tenke over det, før han var forbi og raste videre.

Folkene kastet på hodene, mens de lurte på hvem eller hva som tordnet forbi? Gitaren sluttet å spille. Stemmene stilnet. De dansende stoppet opp, ble stående med forvridde blikk og kropper som hugget i sten.

- Tror du at det er? sa Siggi med oppsperrede øyne.

Anders, som satt ved siden av ham kunne enkelt og greit opplyse:

- Joda, det har du vokalisten i *DogModern*. Hvem ellers, mente han videre, noe henslengt.

Edvin på sin side, var langt fra henslengt, der han nå satt på det lille, harde setet og klamret seg fast som best han kunne, da han dro forbi i et supersonisk jag, like over hodene på de tre kompisene. Gunnar ropte ett eller annet etter ham, skjønt Edvin var på ingen måte mottakelig for innspill, der han nå forsvant utover mot endestasjonen på tuppen av brygga, der taubanen hadde sitt festepunkt.

- Det skjer NÅ! gauket Edvin over skulderen.

Stemmen ga gjenklang over eksersisplassen og ble kastet tilbake fra bergveggen bak: *Det skjer nå! nå! nå!*

- Hva da? undret trommisen.

- Hva trur'u-å? bjeffet Siggi og la på sprang mot brygga.

Edvin hadde nå opparbeidet seg så mye moment at det suste dødsangst i ørene på ham. Nakkehårene stod rett ut og en naken, iskald redsel la seg opp i ham.

Hvor i helvete er bremsen!

På det ene håndtaket stod det BREMS med røde bokstaver. Det lot til å være en slags håndbrems, den lignet en sykkelbrems. Han tok tak, grep til rundt hendelen og klemte til det han var god for.

Det hylte ...

Men det var allikevel for sent ...

Det stod helt klart for ham, ettersom endestasjonen nærmet seg med et skrik! Det eneste han kunne gjøre var: *Å la det stå til!*

Edvin frigjorde seg fra setet, reiste seg halvveis opp, gjorde seg klar. Med et godt grep om håndtakene strammet han alle musklene i kroppen i påvente av det store smellet.

Det siste han rakk å tenke var: *Nå dør jeg!*

Hele anordningen dundret inn i bildekket i enden av taubanen. Edvin ble slynget flere meter opp og fremover, med hodet først og armene veivende som visper. Panamahatten flagret av og ble hengende igjen i løse luften. Og som et prosjektil i lav

høyde, knakk guttemannen inn bunnen på hoppeslottet. For de som stod på stranda med halvåpne munn og med armene langs siden, kunne det nok se ut til å være både planlagt og innøvd. Ja, hvorledes Petter Pan nå endelig dro i vei og forlot sitt Neverland. Der han nå spratt ut og rett opp, tok en hel runde og rullerte i luften før han falt ned og traff gulvet i hoppeslottet med nakken og øvre del av ryggen på en slik måte at han ble slynget ut av åpningen.

Han følte seg totalt avmektig, som en viljeløs filledokke. Og med armene strakt ut til siden traff han til sist vannflaten med et storslagent *faceplant* og mageplask som kunne minne mer om en skikkelig trefelling.

Tilrop og applaus opplot seg fra strandkanten.

Ørsken, forsøkte guttemannen å gjøre rede for hva som var opp og ned, før han fikk summet seg såpass at et par svømmetak fikk ham i vater. Han brøt vannskorpen og hørte applaus og plystring fra stranden.

Utrolig! Han måtte kjenne etter .. tok seg til kroppen på ulike, strategiske steder.

Joda, han var like hel!

Ingen smerter, foruten sjokket som fortsatt ringte i ørene. Med stor lettelse lå han slik i vannet, mens de som stod på stranda var over seg av begeistring. Etter noen prøvende svømmetak i retning den nærmeste båten i kolonien, sto det klart for ham at det faktisk hadde gått bra.

Og der fløt hatten. Han grep tak i panamahatten og plasket fremover med hatten i neven. Kavet seg frem til en liten, blå seilbåt ytterst i båtkolonien. Juan stod på dekket, tok ham i mot og dro ham opp i båten. Ikke før hadde han rent av seg det verste, smalt det kontant fra vokalisten:

- Jeg må komme meg til Oslo. Fort som svint. Jeg skal bli pappa. Kjæresten min er på vei til sykehuset. For alt jeg vet føder hun nå i dette øyeblikk!

Juan gjorde store øyne. Nå ble det vill oppstandelse på de nærmeste båtene: Folk ropte til hverandre på språk han ikke kjente. En gammel dame dukket opp fra kahytten på den lille seilbåten med en bunke tørre klær under armen. Edvin tok av seg de våte, erstattet dem med det tilkomne antrekket: En mørkebrun cordfløyel bukse som var for kort i bena og for vid i livet, og en helgrønn formløs strikkegenser som var alt for stor. Tresko.

Dette kunne da umulig være særlig praktisk i båt?

Skjønt hva gjorde vel det. Det fikk duge. Han var mest opptatt av å komme i vei. Det var ingen tid å miste.

Å nei, mobiltelefonen ...

Han holdt den dryppende saken opp. *Totalt ubrukelig!* Lommeboken måtte òg tørkes. Han fikk i en fei dyttet alt sammen ned i nye og ukjente lommer. Sine våte klær ga han til den gamle damen, inkludert hatten som nok ville bli brysom å holde rede på, nå som alt skjedde så feiende fort.

- Kan du kjøre meg? Jeg betaler!

Juan tok seg til hodet ... ble stående litt i villrede og se seg om en liten stund, før han hoppet fra båten, over til neste og forsvant bakover i kolonien. Juan var snart tilbake i en liten rød og sort gummibåt. Edvin jumpet oppi den lille Zodiacen med stor motor og tjue hestekrefter. Den lille lett båten på omkring ti-fot bakket et par meter, svingte helt over og gikk så vidt klar av den lave relingen på den lille blå seilbåten i enden av båtcolonien da den svingte ut og la fra.

Motoren brølte.

Gummibåten spratt opp i plan.

Her var det bare å holde seg fast!

Edvin ville ikke, turte rett og slett ikke å slippe taket om det tykke tauet som hang langsmed ripa, han nikket en høflig hilsen til de som veivet til ham fra brygga og båtene.

Bølgene fra lett båten satt de nærmeste båtene i bevegelse.

Fartsvinden rufset Edvin i håret.

Den røde og sorte Zodiacen freste innover mot storbyen.

VANNET LÅ BLIKKSTILLE innover fjorden. Fartsvinden vislet og pep i ørene på Edvin. Det halvlange, sorte håret danset om hodet på ham, der han nå lå helt fremst i den lille, oppblåsbare båten, med blikket og tankene på veien fremover.

Det var ingen krusninger eller bølger som brøt den blanke vannflaten foran den iltre motorbåten, som nå sprutet snorrett innover fjordarmen. Solen brøt igjennom det disige, florlette skylaget på den forrevne bergkammen i øst. Nok en gang befant Edvin seg på vei hjem fra fest, når han egentlig for lengst burde ha vært hos sin kjære. Nå da han burde holdt rundt henne og vært en trygg og god, tilstede for henne og det hun gikk igjennom.

Zodiacen slukte distansen. På mange måter var denne turen et symbol på hans egen reise: Landskapet endret seg i takt med solen som tittet frem bak den skiftende, takkete åskammen. Lyset løftet dagen på plass og fylte landskapet. De lumre skyggene, uklarhetene og eventyret var straks over, og den lille gummibåten planet bortover den blikkstilte vannflaten, som om det alt sammen var en livline til Edvins og Lises fremtid sammen.

De hadde allerede passert Edvart Munchs Åsgårdstrand. Og var nå på vei mot Horten, med Moss på motsatt side av fjorden. Gummibåten lå midt i fjorden. Det var ingen andre båter å se. Lettbåten brøt vannspeilet. En fure sank ned rett bak motoren og dro opp en fresende bølgekam, litt lenger bak. Bølgene la seg ut til hver sin side i kjølevannet. Og slår de vel mot land på hver sin side av fjorden, forestilte han seg.

En frihetsfølelse slo seg opp i ham: Det var herlig å stryke så tett over vannflaten i så høy hastighet. Edvin la seg ned med brystkassa mot den myke ripa i baugen av gummibåten. Han fikk en deilig føling av farten og det blanke vannet som dundret mot undersiden av båten med voldsom kraft.

Et tankebilde materialiserte seg for hans indre øye: At hans hode var det eneste som brøt den speilblanke flaten, der det gled fremover. Og at Lise og barnet kom ham i møte fra hver sin kant på samme måte. Tre hoder som gled over havblikket, som kom hverandre i møte fra hver sin kant og møttes på midten. Bølgebruset og motorbrølet utgjorde en slags repetitiv rytme. De tre imaginære skikkelsene sang i kor mens de skaket

på hodene og fulgte takten. Slik så han sin fremtidige familie for seg, der de gled over det blanke vannspeilet.

Men hvor var Lise nå?

Kanskje var fødselen alt i gang!?

Også var han ikke tilstede! Det ble for dumt. Hvorfor kunne han ikke blitt i Oslo og vært sammen med henne? Samtidig ville han jo ikke være foruten minnene om seilturen, konserten og bo-båt kolonien.

Disse og en hel del andre tanker raste igjennom hodet på ham, mens distansen til bandet, Bolærne og båtkolonien ble lengre for hvert sekund som gikk. Etterhvert som de nærmet seg Oslo var det som om hele tankelivet til guttemannen hadde snudd om og vendt på seg. Nå var det ikke lenger bandet, konsertene som lå fremst i han og prikket som sommerfuglvinger på innsiden. Nei, det var som om alt det gamle vaklet og måtte vike for dette andre som handlet om Lise, fødselen og barnet som var på vei. Ville han rekke det: å komme frem til Aker sykehus i tide? En fortvilelse vellet opp i ham. Kanskje var det for sent allerede!

Nå vel, han var iallfall på vei. Han kom så fort han kunne, det måtte vel telle for noe? Han kunne jo ikke vite hvordan Lise ville reagere, eller hva hun tenkte om saken? Skjønt, han håpet at hun forstod ...

Edvin snudde seg rundt, lente seg opp på albuen, kikket på Juan som speidet fremover med et fast grep om styrehåndtaket til påhengsmotoren.

- Er det langt igjen? forsøkte Edvin å spørre gjennom motorbrølet.

- Hæ?

- Er det langt igjen!?

- Ser du den øya-der?

- Ja.

- Det er Oscarsborg.

Å ja, festningen. Edvin kjente til den.

- Og der er Drøbak. På motsatte side er det Horum! ropte Juan, pekte og anviste stedene.

Ordene nådde så vidt frem til Edvin der fremme. Han nikket og smilte tilbake. Det var håpløst å føre en samtale i dette bråket. Edvin snudde seg fremover, speidet innover fjorden, som om han ville få øye på selve sykehuset og Lise, om han bare så langt nok frem. Han så for seg et hvitt rom, en seng med hvitt sengetøy, en jordmor og Lise som lå

og svettet; halvt sittende, halvt liggende med en dyne i ryggen.

Uansett hvor fort Juan kjørte, kunne de liksom ikke komme raskt nok frem. Ja selv om båten kjøre for full pine og gikk i nærmere tretti knop, så var det ikke nok. Han var vel for sent ute ...

Edvin la seg fremover, med hodet over ripa, strakk armene ut til siden, kjente den varme fartsvinden som strøk mellom fingrene og oppover underarmene, helt inn i armhulen hvor den formløse, grønne genseren blafret og slang løst. Da han lå slik med hodet fremover kanten på den planende båten som skar over vannflaten i vill fart, gikk tankene til Tapiren og diktningen. Skjønt ... det var som om kreativiteten, skapertrangen ikke riktig nådde frem i ham. Tanken på Tapiren som fløy slik over vannskorpen med ridderen på ryggen, disse storslagne bildene som hadde fulgt ham så lenge. Hvorfor ansporet ikke dette til ridderdiktning? Dette som jo hadde vært en greie for ham, ganske lenge nå, og som han fikk så mye ut av når hjertet og hjernen rant over av inspirasjon.

Nei, det danset ingen svulstig tatervals i ham nå.

Ikke én strofe eller streif av ridderdiktning la seg opp i ham og svulmet bak brystbenet på ham. Nei. Akkurat nå var han tilstede i virkeligheten, og i tankene omkring alt dette som var nært forestående. Det var noe med tilstedeværelsen, selve dramaet som virkeligheten i seg selv var, det fascinerte og pirret ham, der han nå lå og jaget over vannet, med armene ut til siden, lik som han fløy som Petter Pan på vei hjem fra sitt Neverland.

Edvin simulerte med sitt største vingspenn: En flukt over vannskorpen. Han kjente seg vingeløftet av luftningene og vindstøtene. Med oppdrift og medvind, tenke han om fremtiden og sin vordende familie. De var gode, tankene om dette som han nå fløy i møte. Vinden strøk over huden og trengte gjennom de løse maskene i den formløse strikkegenseren. Vannet. Båten. Farten. Alt sammen var så utrolig nært. Han fikk en følelse av at alt hang sammen, at han var på rett vei. Han ivret etter å komme frem, gjøre det godt igjen, slik at han kunne se Lise i øynene å si at det var henne og fremtiden med dem han villa ha, først og fremst. At han mest av alt ønsket å gjøre de rette valgene. Prioritere riktig. Voksent. Ta ansvar. Og være en rollemodell. Ja, det var dette som måtte til. Han forstod det nå. Skjønt svarene på hvordan det skulle gå til hadde han ikke enda. Alt sammen var nytt. Det måtte læres. Han kunne da umulig vite hvordan det var å være pappa, før han selv hadde blitt én og gjort seg erfaringer på godt og vondt. Men det hjalp litt, denne viljen han nå manet frem i seg, som jo handlet om å være litt mer A4 ... gi det

en sjanse ... se hvordan det var. Det var iallfall verdt å prøve, gi alt hva som behøvedes, for å falle tilbake til sin fastlåste situasjon, alene i leiligheten på Kampen. Nei, det var ikke noe alternativ. Nå måtte han få orden på økonomien. Forholdet. Jobben. Ja, alt sammen. Strupetaket som strammet om halsen på ham ville komme til å kvele ham fullstendig, om han ikke tok grep, han forstod det nå: at han måtte begynne å tenke annerledes.

En liten latter veltet frem i ham da han tenkte på den halsløse ferden i taubanen, og hvordan han stakk fra øya, fra bandet, skuta og alt sammen. Dess mer han tenkte på det, jo mer overbevist var han om at han hadde gjort det rette. Ja, det starter her og nå, tenkte han.

Også kom tvilen: Hva med alle de morsomme opplevelsene med bandet og på kulturhuset? spurte han seg. Hva med det levende livet? Leken? Alt det jeg så møysommelig har bygget mitt fundamentet på? Hva vil komme til å skje med alt dette? For det er vel ikke slik: At det er takk og farvel til alt sammen? At det er enten eller. Det går vel vel an å kombinere? Ta ting litt gradvis.

Uansett, valget var tatt da han rev seg løs og flyktet fra øya. Det var et vendepunkt. Helt klart! Nå måtte han tenke fremover, ikke for bandet og seg selv, men på dette fundamentet som dreide seg om Lise og barnet. Uegennyttige handlinger. Ubetinget kjærlighet. Slike ting. Ja, fra nå av handlet det om å bruke tid på å bygge dette reisverket rundt alt dette andre, på samme måte som han hadde gjort med bandet, øvingsrommet og kulturhuset. Det betød, forstod han, at han ville få mindre tid til å realisere seg selv og bandet, nå som han måtte bruke mer tid på å legge opp de familiære byggesteinene.

Kanskje det ville være bra med en pause fra spillingen?

Kanskje kunne han skrive noen nye tekster, la seg inspirere av pappatilværelsen. Det var ukjent, men kanskje vel så spennende. Kanskje ville det gi ham en hel masse næring ... at han ville modnes som menneske ... som kunstner?

Edvin løftet det tenksomme blikket fremover. Solen glødet bak de langstrakte, gulrøde skyene i øst og la seg varmt over odden på neset som var rett forut. Det var som om den blå og kjølige løden fra vannet, trakk med seg varmen fra solen ned i dypet. Noen ørsmå krusninger dro opp et riflet mønster forut, da vinden tok tak og blåste liv i vannskorpen. Det vibrerte i den planende gummibåten, da de freste over de ørsmå bølgene, som om de kjørte over en ko-rist i høy hastighet.

Et fullastet container skip rundet Nesodden. Snart var de oppe langs siden på

skipet og måtte forsere de voldsomme bølgene. Den lille Zodiacen var ikke spesielt godt egnet for store bølger og rom sjø. Juan tvang båten ned i dypet av den første bølgedalen. Den neste utfordringen var å forsere de store, slakke dønningene som reiste seg opp foran dem. Bølgene fra den store båten dro i samme retning. Med litt tålmodighet fikk Juan manøvrert dem over den første bølgetoppen. Det trakk og dro i den lille, oppblåsbare farkosten, og nå ble de presset nedover så den ustabile farkosten i neste øyeblikk slang nærmest sideveis og viljeløst i bunnen av bølgedalen, som om de voldsomme kreftene ville noe annet enn å hjelpe dem frem.

Gummibåten dro seg sakte fremover og forbi.

Edvin betraktet det store skipet. Lot seg forundre over de massive containerne som hvilte tungt oppå hverandre i hele båtenes lengde. 4-5 i høyden. I alle regnbuens farger. Hva om skipet kom ut for høy sjø? Han stusset litt på det. En kar i gul overhal spankulerte bakover, slentret bortover på toppen av lasset, som om han var ute på søndagstur.

Edvin lot seg fascinere av den massive bulken som brøt, tvang seg gjennom vannet foran i baugen på skipet, der den liksom skjøv vannmassene foran båten og lagde et lite dalføre foran seg.

Oi oi oi. Svære saker! Store krefter!

Her var det bare å gi gass, frese forbi og legge øyene innerst i Oslofjorden bak seg.

Nå kunne Edvin se anløpet på Vipptangen.

Juan slakket av på farten. De gled inn til den høye fiskebryggen vis-à-vis. Edvin fisket frem den våte lommeboken, dro frem en våt fem-hundre-lapp, ga den til Juan.

- Her, sa han med stress jagende i blikket.

- Vent litt ... her er to hundre kroner til. Er det ok?

Juan nikket. Tok de klissvåte sedlene. La dem til tørk på toften ved siden av seg.

- Ha det bra! Og takk for turen.

- Lykke til!

- Takk.

Edvin smilte takknemlig og hev seg rundt, vaklende i bunn av båten på det klumpete fottøyet. Så klatret han opp langs bildekkene på bryggekannten, og med noen lange, strevsomme kliv fikk han karret seg opp på bryggen. Han vendte seg mot gummibåten og vinket til Juan. Hvorpå han i neste nå la på sprang bortover mot Snøhettas kontorer, skar opp og bortover veien mot Akershus festning i håp om å finne en taxi. Der.

-Hallo!

Taxisjåføren kjørte forbi med et skeptisk uttrykk. Edvin kom på at han nok så rimelig tvilsom ut, i de lånte gevantene, vill i blikket etter å komme seg av gårde. Men han klarte ikke å legge bånd på seg, løp ut i midten av veien og hyttet med neven etter den frekke sjåføren.

Tenke seg til! Selv om jeg ser ut som en dass. Dette er diskriminering!

Han gjorde et nytt fremstøt for å få seg en bil, lurte seg nå innpå en parkert taxi bakfra, gikk rett opp til passasjerdøren og kikket inn.

- Er du ledig? spurte han fast i blikket.

- Ja. Det er ledig, svarte den etiopiske sjåføren.

Han smatt inn.

- Aker sykehus!

Taxien stoppet foran hovedinngangen. Edvin dro opp den klissvåte lommeboka, og var på dette tidspunktet alt for oppskjørtet til å legge merke til det humoristiske i situasjonen. Fant frem kortet. Dro det. Kortet fungerte. Bra, tenkte han fornøyd og smilte bredt.

Taxisjåføren smilte tilbake.

- Dårlig tid i dag? humret sjåføren med et perlehvitt glis.

- Ja, det kan du trygt si. Har ikke tid til å forklare, men kortversjonen er at dama skal føde og at jeg var veldig langt unna da det satte i gang.

- Er alt i orden med betalinga?

- Ja, mann.

- Lykke til!

- Takk.

Edvin smalt igjen bildøra og gikk med raske, bestemte skritt mot resepsjonen. Den automatiske døren åpnet seg. Edvin valset inn på det klampete fottøyet. Genseren satt løst på og var såpass ute av fasong at den nå stod i fare for å skli like av skuldrene på ham. Også disse brune, teite høyvannsbuksen! tenkte han oppgitt og målte seg selv opp og ned, konstaterte at han så ut som en fjott. Skjønt han hadde altså ikke tid til å dvele ved dette nå. Han gikk opp til damen i resepsjonen.

- Hvor er fødeavdelingen?

- Ta heisen du, hun pekte, opp i tredje og følg skiltene.

- Ok. Takk.

Da Edvin kom ut av heisen fulgte han skiltene og fant snart avdelingen. Han kikket inn på pauserommet, men der var det ingen. Han fikk øye på en sykepleier litt lenger ned i gangen, men vedkommende forsvant inn på et rom, før han rakk å summe seg.

Nå ble han stående i gangen å vente på neste mulighet ...

Etter en liten stund - som virket som en evighet - hørte han skritt bak seg. En eldre dame ... sikkert en jordmor, tenkte han og var rask med å henvende seg:

- Hei, jeg ser etter kjæresten min, Lise. Hun ringte meg i dag tidlig i fem-seks tiden. Vannet gikk. Hun sa at hun skulle ta en taxi hit, også ble samtalen brutt. Jeg kom så fort jeg kunne, sa han fort og kastet et unnskyldende blikk nedover seg selv.

- Beklager antrekket altså, smilte han smalt. - Det var alt jeg klarte å oppdrive i farten. Hei, jeg heter Edvin, forresten. Edvin Andersen.

Han strakk ut en klam hånd. Hun vegret seg, smilte smalt tilbake, tok den utstrakte hånden, presenterte seg som Rigmor Hansen.

- Lise Louise Hedvig Barth?

- Vent litt, la meg sjekke pasientjournalen.

Rigmor Hansen gikk inn på pauserommet, han hørte noen tastetrykk og en treg, knirkete stemme som snakket med seg selv.

- La meg se ...

- Ja. Der har vi henne. Lise, ja. Hun er på rom 345, sa hun. - Helt nederst i gangen. Hun ...

Edvin ropte tilbake over skulderen:

- Takk så mye!

Nå løp han så treskoene klapret mot belegget og ga gjenklang nedover i korridoren.

342 ... 343 ... 344 ...

Her er det!

Han stoppet opp utenfor døren, pustet rolig et par ganger før han tok i dørhåndtaket, la vekten til og skøyv døren sakte opp. Den åpnet seg med et sukk som om også den trakk pusten i påvente av hva som nå ville åpenbare seg..

Han ble stående i døråpningen og orienterte seg litt. Det fredsomme rommet lå badet i et diffust lys fra de gjennomskinnelige gardinene.

Og der ...

Der ligger hun!

- Lise?

Stillhet.

- Lise, gjentok han.

- Edvin? lød en spak og søvnig stemme fra dypet av det hvite sengetøyet.

Han fikk ikke øye på henne, først ... men nå ... nå så han at det rørte seg under dynen, og et søvnig ansikt tittet frem.

En tåre dro nedover og la opp en våt stripe over kinnet hans, da han møtte blikket hennes og så hvor medtatt hun var. Der lå hun altså, midt i alt dette hvite og myke, som var badet i dette sterke lyset som sparket fra i alt som var hvitt og rent. Hun: svak, blek og blodfattig ... Ja, nærmest litt herjet, tillot han seg å mene, og innså samtidig til sin store lettelse at alt lot til å stå bra til med henne; det forstod han av det salige smilet, som hvilte så mykt over det bleke, tilfredse ansiktet, og det slitne blikket som til tross for alle prøvelser og anstrengelser, funklet og spilte av dyp inderlighet.

Joda, bak den skjøre fasaden lot det til at Lise hadde det helt fint.

En ny tåre dro seg frem, brått og uventet. Han var rask med å tørke den vekk, før den slapp tak i ham. Smilet som fulgte, fortalte mye: Lettelse, glede, kjærighet, og skam over sin egen tilkortkommenhet. Alt sammen fikk sitt utløp i dette ene lille smilet.

Lise smilte tilbake. Matt og smalt, skjønt han la merke til at det var ektefølt ... *ikke overbærende!*

Usikkerheten martret ham. Følelsene satt så løst i ham nå: at lite skulle til før både gledetårene og skamgråten fikk sitt ett og samme utløp. Selvsagt var det denne dype fortvilelsen over at han hadde kommet for sen. At han ikke hadde rukket frem i tide. At han ikke var tilstede da barnet kom til verden. Samtidig var han overlykkelig for at alt lot til å være bra med Lise.

Men hvor var barnet!?

Følelsene og tankene turbulerte rundt i hodet på ham. Hvor var hun? Den lille? Og hva med fødselen, hadde alt gått greit? Hvordan var det? Brått var det som alle spørsmålene hans ikke lenger lot seg stagge ...

Hun så det på ham: Alt som han sto der og lurte på, skjønt hun holdt litt på hemmeligheten ... ga ham en sjanse til å komme med sitt, først:

- Jeg ... jeg, breket han, uten at *det* bidro nevneverdig til noen form for oppklaring.

Han følte seg liten, sammenliknet med de voldsomme kreftene som etter hva han

forstod hadde herjet her inne i det rene, hvite rommet ... smerten ... alle disse store følelsene ... spor etter selve tilblivelsen ... der var som om alt sammen fortsatt hang ved og lå i lufta ... som om han kunne fornemme urkraften og dette livets blod som pulserte og dro seg opp langs veggene.

En trillende latter rullet ut av Lise, da hun la merke til antrekket:

- Dårlig tid på badet i dag tidlig, eller?

Hun lo hjertelig. Lenge og befriende.

Latter-trillene fra sengen var smittsomme. Nå lot også *han* følelsene løpe av med seg, ved først å surfe på latterbølgen før det hele blandet seg i en salig suppe av hikst og hulk, på inn- og utpust. Skjønt han tok seg straks sammen. Reiste seg hurtig. Og med tilkjempet humør, svingte han seg rundt et par ganger i den formløse, grønne genseren, og sparket treskoene av seg, så det bråkete fottøyet oppløst sitt endelige vesen fra den mørkeste kroken i rommet. Barbeint, stiltret han over gulvbelegget, iført de fillete og salte høyvannsbuksene. Og han klarte altså ikke å la være å gjøre et lite nummer av at han hadde kledd på seg selv ...

Begge brøt ut i latter.

I neste øyeblikk satt Edvin seg ned på kne foran sengen og tok Lise i hånden. Med et bedende blikk i de brune øynene, sa han endelig unskyld:

- Unnskyld, Lise, beklager at jeg ikke klarte å komme tidligere.

Dette var noe nytt merket hun seg: At han sa unnskyld og la seg flat! At han ikke forsøkte å sno seg unna, men tok det som en mann.

- Jeg kom så fort jeg kunne.

Øynene var oppriktige. Og hun så at dette var noe han mente, ikke bare noe taktisk han lirte av seg.

- Ja, det var bra.

Hun så mildt på ham:

- Det ble litt dumt dette her. At jeg måtte gå hen å føde når du var ute på sjøen, milevis av gårde. Du kom så fort du kunne, det vet jeg, for det var ikke lenge siden jeg ringte deg.

Edvin nikket. Smilte.

- Det som skjedde var at det gikk veldig fort fra vannet gikk til jeg var på sykehuset. Riene kom regelmessig. Også bare skjedde det. Kunne jo ikke ligge å vente, heller, sa hun og smilte matt.

Lise gjorde en åpning innunder dynen, blottla det bare brystet og en ... en ørliten sak ... babyen ... Lillen! som lå i armkroken til Lise med en hånd dørst på det myke brystet, mens hun pattet søvnig, nærmest halvhjertet på den røde, våte brystvorten.

Oi oi oi! Der lå hun virkelig!

Edvins og Lises lille jente!

Nurket!

Den vesle rynkeskrukken!

Hun bare lå der, på det trygge og gode mens hun pattet på den røde, små-hovne brystvorten. Ja, der lå hun altså og slikket i seg godsakene, med denne knøttlille hånden som famlet over det melkehvite brystet, og som nå klemte ømt om det myke vevet med sine knøttsmå, kraftløse fingre. Edvin kunne nesten ikke tro det. Det yret ut i alle ytterpunkter, og en himmelsang suste i ørene på ham. Blikket til guttemannen fant hvile der: blant de svulmende formene og runde kurvene, innunder den myke dynen, der disse to bløtdyrene lå tullet inn i treg trygghet og varme.

Fingrene! det måtte være de minste fingrene han noensinne hadde sett! Han betraktet sine egne. Sammenliknet.

At noe kunne være så smått!

Helt utrolig!

- Tenk, sa han, du har blitt mamma! Og jeg har blitt pappa! Ja, til denne knøttlille skapningen her ... vår lille datter? glapp det ut av ham som om det var ment som et spørsmål.

- Ja, er det ikke utrolig! En velskapt jente på 49 centimeter. 2950 gram.

En liten latter falt ut av henne:

- Og, ja! Det er *vår* jente. Eller hva trodde du: At jeg ligger her og driver veldedighet?

Også lo hun hjertelig av sin egen vittighet.

- Du har blitt pappa, Edvin!

En varme strålte og rislet gjennom ham, fra tærne og like opp til issen. Og stolthetsfølelsen vokste bak brystbenet på ham, etterhvert som alt sammen nå gikk opp for ham. Han strakk ut hånden, strøk Lillen over det babymyke hodet og det hvite dunet han knapt var i stand til å kjenne.

Babyhud ...

Brått forstod han hva som lå i uttrykket.

Den lille jenta beveget litt på seg. Edvin frydet seg over å studere det lille skrukkete ansiktet, oppstoppernesen, og knivrispene av noen øyne som ikke lot lyset slippe til. Ja, og den ørlille munnen som jobbet så iherdig med godsakene.

Så liten går det altså an å være?

Hun minnet om en dukke. Det var nesten litt uvirkelig. Han klarte altså ikke å ta øynene vekk fra det lille livet som følte seg frem over mammakroppen og den nære tilværelsen. Slik ble han sittende på kne ved sengen og lot seg blende av de trege og myke bevegelsene ... dette som mye godt mulig kunne bli hans nye liv og hverdag ... ja, om hun fortsatt ville ha ham, da?

- Jeg er oppriktig lei meg, Lise. Lei meg for at jeg ikke var her når du trengte meg. At jeg sviktet og ikke var her under fødselen. At jeg ikke var tilstede når mitt eget, vårt barn kom til verden. Det at jeg *ikke* fikk ta del i det som jo burde vært det viktigste øyeblikket i mitt liv. Ja *det* angrer jeg på.

Han så opp på henne fra sengekanten, med et sårt, men samtidig et varmt og åpent blikk.

- Forstår at jeg har vært egoistisk og lite ansvarsfull, forstår at mine prioriteringer i denne prosessen har vært feil. Fra nå av er det deg og barnet som kommer først. Håper du kan tro meg på det. Og tilgi meg? Ja, om du fortsatt vil ha meg da?

Stillheten som fulgte varte akkurat så lenge at det gjorde vondt, men så kom det kontant:

- Klart jeg vil.

- Mener du det?

- Ja! Og vet du hva, Edvin. Jeg synes det var utrolig fint at du sa nettopp det du sa. Også er det vel straff nok i seg selv: At du ikke var til stede da barnet ditt, da vårt barn kom til verden. Det må du bare rett og slett leve med, resten av livet. Og jo, jeg tilgir deg. Er villig til å gi det en sjanse. Gi oss en sjanse, avsluttet hun med og strøk ham over kinnet.

Han dro seg litt opp og la kinnet mot den sorte luggen, holdt henne tett inntil seg og tenkte at slik skulle det være fra nå av:

To var blitt til tre.

Så enkelt kunne det sies.

Det lille frøet som hadde tatt bolig i henne, hadde nå sprunget ut. Det er litt som idéen til en låt, tenkte han, én som blir realisert og konkret når vi spiller og legger den

opp. Allikevel er det annerledes, for den virkelig skapelsen var jo ikke et produkt av hans, av hennes åndsliv, men noe mer fysisk og universelt ... noe som de aller fleste kan få til. Det krever hverken talent eller forberedelser. Så enkelt er det, men allikevel så utrolig stort og komplisert. Som stjernestøvet puster seg opp ved kjønnslivets dans, forlater det legemet med all sin potente kraft, og slik svømmer det lille livet rundt i det vaginale rom med hele sitt kosmisk nærvær ... så enkelt, men allikevel så utrolig komplekst.

Slik er det å skape ... skape liv, tenkte han.

Poesien og ridderdiktningen var nå erstattet av en annen form for lyrikk, noe som verserte omkring livets opprinnelse og selve skapelsen. For å prøve å forstå sammenliknet han det med uforløste idéer: Når de først ble snakket om, jobbet med og realisert, da først kunne de vokse frem i ens bevissthet og bli til noe mer. Det handler om, filosoferte han videre, om livet som vrir og kaster på seg under kjærlighetens flamme. Det som topper seg i et altomfattende begjær og utblåsning. For skapelse handler vel også om kaos. Og frihet. At dette også er betingelser for liv, tenkte han.

Kjærligheten som vokste frem i ham, omsorgen for det lille menneskelivet som var et produkt av ham og henne, den lille jenta som lå der så forsvarsløst, det tvang på mange måter frem beskytteren i ham. Det eneste han ville nå: var å verne om dette vare, lille livet og kvinnen som trengte ham. Samtidig som dette vokste frem i ham, ristet det liv i mannen ... mannen som lå gjemt i gutten. Mannen, som hadde vært der hele tiden, men som han på mange måter hadde skjøvet til side og fortrent, fordi hans overbevisninger og ambisjoner ville opp og frem med store fakter. Nå lot mannen seg ikke lenger holde tilbake av vrangforestillingene som gutten fór med. Det var rett og slett uansvarlig! Barnslig! Dette var mannens dom over gutten, bandet, spillingen og turingen. Det utsvevende åndslivet tok fokuset vekk fra det som handlet om å beskytte barnet, kvinnen, og kjærligheten.

En tankepil fór gjennom hans hode, og Edvin innså nå at han også var rede til å drepe dersom noen truet hans lille familie på livet! Han ble rystet over seg selv, og disse holdningene som jo var kontrære til alt han sto for. Dette som handlet om fred, kommunikasjon og forsoning. Han som var i mot vold. Han som hadde gitt våpnene sine til politiet før han flyttet til Oslo. Hvordan kunne han tillate seg å tenke slik!? Med ett var det som om plattformen han stod på utvidet seg og rommet mer. En dypere forståelse og aksept vokste frem i ham, valørene ble flere, nyansene mellom de klare fargene ble vanskeligere å skille, tingene var ikke lenger like sorte og hvite, som tidligere.

Men, kunne det være det plass til begge? Både gutten og mannen?

For selv om idealisten i ham vaklet faretruende, akkurat da når hans anskuelsesunivers endret seg, så lurte han på dette: Om det å gikk an å forene de to?

En riddertanke raste i ham: Han så seg selv galoppere i fremste rekke, en ærefull ridder som kjemper for fremtidens sak, for sitt barn og alle de som skulle komme etterpå, de som en dag skulle overta den skakkjørte planeten. Ja! Det er min plikt, tenkte han, å sørge for at begreper om ære og rettskaffenhet blir løftet frem. Jeg må bryte med de rovgriske profitørene og krigshisserne. Det teknologiske paradigmeskiftet vi står midt oppe i er kun et forstadium, en katalysator for disse altomspennende og globale endringene. Det er en styrkeprøve, én som handler om å bli en rettskaffen, en ærefull ridder. Dette korstoget handler ikke om religion, makt eller penger, det starter i dypet av meg. Det er en indre, en åndelig reise. Og jeg vil ride med til siste pust. Jeg vil være tilstede den dagen ridderne av den nye tiden vinner slaget over de mørke kreftene som huserer på de golde slettene. Ja, jeg vil bidra og være med på å bringe verden videre og forbi dette fossile stadiet i menneskets utvikling. For jeg vil ikke bli husket som én som stod og så på, mens de andre kjempet kampen. Skal jenta mi, hun som ligger der så hjelpeløs, ha et håp og en fremtid på denne kloden, må jeg være en slik rettskaffen ridder.

Slik tenkte han og følte en enheten til verdensaltet. Ja, og nå forstod han: At de tre var brikker i et mye større spill, et som dro seg opp i lange linjer. Han forsøkte å plukke seg selv opp og sette seg sammen bit for bit. Edvin Andersen var i ferd med komme på plass. Og bli hel. Rytteren red ikke alene, kjempet ikke kampen for å oppnå heder og ære for seg selv. Nei! Han hadde større vidd og en bredere horisont nå, målsetninger som grep fremover og omfattet det lille livet han hadde foran seg. De to var ett og bundet sammen til livets ende.

Jenta under dynen vred på seg.

Han studerte grimasene i det lille ansiktet. Strakk ut pekefingeren og la den i håndflaten til den lille jenta. Den knøttlille hånda klemte til rundt det ytterste leddet. Edvin kjente kraften hennes. Det var som om livet foran ham fikk en ny dimensjon, da han oppdaget hennes frie vilje. Snart skulle hun få sitt eget navn. Et personnummer. En adresse. En tåre presset på , én som var fylt til randen av lange, mørke turer og sene kvelder på byen. Skyggene i rommet gråt med ham da tåren bevret og slapp taket. Flere slike, mørkets tårer øste ut av ham, og han kjente umiddelbart en friskere bris i kroppen, en bølge av brusende blod løftet ham opp og slukket flammen for utferdstrang og

skyggeliv. Tomrommet som oppstod da tårene rant ut ... hva skulle han fylle det med? Alt var nytt. Mannen trengte tid på seg. Tid til å lande sitt nye liv. Finne sitt nye jeg. Livet fikk flere farger og nyanser da det mørke skyggelivet rant ut ham. Også tenkte han på spurvehjertet. Det som slo sine siste slag på utsiden av sitt beskyttende hylster, kroppen. Nå følte han det som om hans gamle jeg på samme måte var klemmt fast mellom verdensaltets fingre, hvordan han gamle jeg pulser og banket hurtig med en livredd sistepuls. Skjønt, var han virkelig villig til å la alt dette dø i seg? For å gi plass til alt dette andre som sto klar til å ta plassen og fylle tomrommet. Det lille livet foran ham virket så skjørt og hjelpeløst, akkurat som det løsrevne spurvehjertet han så for sitt indre blikk, der det lå på gatelegemet og slo sine siste slag. Skjønt, nå kunne han gjøre en forskjell, ved å ta ansvar og heine om det nakne, forsvarsløse livet, han hadde mellom fingrene. Han stålsatte seg. Nå ville han prioritere riktig og gjøre de valgene som var til barnets beste. Han måtte skyve sine egne behov og ego til side, slik at det var rom for å gjøre rett.

Han reiste seg opp, lente seg frem og kysset Lise på pannen. Forsøkte å ta inn over seg det eventyret som virkeligheten i seg selv var, akkurat der og da. Han kjente hvordan Lises kjærlige fingre strøk ham vart på underarmen. Den lille jenta grep litt hardere om fingeren, hårene reiste seg på underarmen da Lises kjærtegn nærmet seg håndleddet og Lillens svake grep rundt pekefingeren.

- Vet du hva, Edvin. Jeg har tenkt. Jeg kan godt bli med deg på eventyr, en gang i mellom. Ikke akkurat i nærmeste fremtid, men snart. En dag vi har barnevakt. Joda, vi skal finne tid til å gjøre det også. Jeg forstår at du må få være den du er. Jeg elsker jo også eventyreren, inspiratoren og musikeren. Alt det der skal også du få lov til å være, vi må bare finne tid og sted for det, slik at det ikke går på bekostning av det andre som vi nå står ovenfor. Hun så på ham:

- Nå, hva synes du pappa. Skal vi prøve å få det til?

Han nikket.

Det var rart for ham å høre henne si det.

Pappa!

Først gikk tankene til hans egen far. Og så til hennes. Før det gikk opp for ham, at det var ham. Det var han, Edvin Andersen, hun snakket om. *Han var jo pappa nå! Så*, hva gjorde egentlig pappaer flest? Hvordan tenkte de? Var de som riddere, kanskje? Eller slaver som alltid sto klar til tjeneste? Parat for seg og sine. Så kanskje var det ikke først og fremst for verdens ve og vel, slik han ofte hadde sett det for seg i ridderdiktningen,

men først og fremst som én beskytter for sine nærmeste.

Hm?

Edvin hadde virkelig ikke alle svarene. Han hadde knapt nok vendt seg til tanken om at han faktisk hadde blitt far. Han mumlet det lavt for seg selv. Forsøkte å bli vandt til følelsene som dalte i ham ... som dun ... eller blylodd ... bestandige følelser ... en bauta kanskje ... var det slik han måtte være: som en totempæl som blir hamret ned i marka og skal stå i vær og vind til den én dag faller ned av seg selv.

Han smakte på ordet *Pappa*, og forsøkte å forstå at det var han, Edvin Andersen, det dreide seg om. Og nå, når det lille grepet om fingeren hans løsnet, så var dette med ett blitt helt konkret. Ingenting kunne endre på *det*. Han måtte rett og slett lære seg å leve med det, gjøre de små endringene som skulle til for å få det til å fungere. Sakte men sikkert. I det små, først. Være bestemt. Forsøke å få det til. Være villig til å gå på kompromiss. Gjøre de rette prioriteringene. Fra nå av var det slutt på sene kvelder på byen, midt i uka. Eller å komme ravende full hjem. Når alt kommer til alt: så var det jo egentlig helt greit. Han hadde jo virkelig fått realisert seg selv og levd ut idealisten, fulgt drømmene. Som en Petter Pan hadde han gjort unna de viltre turene og sine ungdommelige sprell. Når han tenkte på det slik, følte han seg egentlig ganske mett på nettopp *det* livet.

Ja, jeg har tatt'n helt ut.

Dette tøffet han seg opp med, men om det var helt sant, eller om han bare tøffet seg, eller manet disse tankene frem for å gjøre det lettere for seg selv, nei, de det forteller ikke denne historien noe om, for den slutter her: Historien om *DogModern* og guttemannen som kom til Oslo ved årtusenskiftet. Han som omsider klarte å ta steget over i de voksnes rekker ved å riste liv i mannen, mannen som lå gjemt gutten. Hvordan Edvin taklet overgangen til voksenlivet, papparollen og alt det andre som skulle til for å bli god rollemodell, det vites ikke. Skjønt Edvin Andersen hadde i hvert fall bestemt seg: Han skulle forsøke, så godt det lot seg gjøre: Å være en ridderlig farsfigur. Gjøre det beste ut av det.

Mannen vokste gradvis frem i gutten. Og dette såkalte Petter Pan syndromet var kanskje vel så mye et tegn i tiden, noe han nok ville klare å riste av seg, om han bare fikk litt tid på seg. Og det var vel iallfall et godt utgangspunkt for å få det til.

Akkurat der og akkurat da. I den lille sengen på sykehuset var det en annen liten krabats behov som kom først. Edvin forstod det nå. Det var godt å se den lille hånden som

krafset ved mammabrustet. Lepper andre enn hans, som rørte ømt og instinktivt ved den livgivende kilden.

En symbiose han så smått begynte å fatte omfanget av.

DU SOM LESER DETTE, skulle vel ønske at historien ender som lykkepromillen: like oppunder taket. Som en *happy ending* i én Hollywoodfilm ... men så enkelt er ikke livet og virkeligheten. Før eller siden går det i sort eller hvitt, om man tror på slikt. For snart var det vel både det ene og det andre, og det gikk vel ikke mange månedene før Lises tålmodighet sprakk. Nye hendelser la seg til byrden. Og snart ble alt sammen for tungt å bære: Barnet, og i tillegg denne mannen som ikke riktig klarte å gi slipp på gutten, sånn helt uten videre.

Akkurat som at jeg som skriver dette, forsøkte så godt *jeg* kunne: Å være den mannen min forhenværende trengte. Kanskje trengte jeg mer tid. Tid til å områ meg i min nye rolle, legge livet i nye folder og bli vandt til alt dette som var nytt. Å gjøre det jeg visste var riktig. Nei, det var altså ikke gjort i en håndvending. Det å bli pappa, går vel omtrent av seg selv, tør jeg påstå, skjønt det å bli en god rollemodell, det er ikke like lett. For ikke å snakke om det å være på godfot med hun som har avfødt det hele. Ja, dette krever sin mann! Jeg var på ingen måte utlært. Og det finnes heller ingen fasit. Jeg måtte rett og slett improvisere underveis. Det meste jeg opplever som far og utfordringene med dette, det dukker fortløpende opp og må evalueres, fra situasjon til situasjon. Det å være rollemodell er like nytt for meg som har blitt pappa, som alle disse førstgangsopplevelsene er for min datter. Og lite visste jeg hva som kreves av en, for å beholde en form for verdighet, respekt, autoritet, og samtidig forsøke å være myk, lyttende, respektfull, overbærende og såpass grei at det ikke blir for store bølger i hjemmet.

Vårt hjem. Juni og mitt.

Og vi er bare to!

Tenker med skrekk og gru på alle de familiene som har det så mye mer komplisert, med flere søsken, sykdom, tidsklemme og en mamma og pappa som går hverandre på nervene. Innser at det er mange måter og metoder, men at vi to, Juni og jeg, på mange måter må finne vår vei. Tiden går, snart er hun tenåring. Også sitter jeg her å venter i spenning på puberteten ... kanskje ett opprør ... Gud forby! Hva vet jeg? Det blir i så fall noe ganske nytt for oss. Også blir det helt sikkert masse nye utfordringer med en bråkete og kverulerende tenåring i huset.

Rundt syv år tar det før alle cellene i kroppen har fornyet seg leste jeg forleden. Så da vil altså alle de atomene - eller stjernestøvet - det som utgjør meg og mitt legeme nå i dag, det vil altså alt sammen være byttet ut om syv år. Hvilket betyr at jeg vil være en ganske annen. Her sitter jeg nå i dag og skriver dette, rundt 11 år har gått siden jeg spilte i band. Det rare er at slik som da jeg var vokalist, og nå: på samme måte går jeg rundt og tenker og tror at ting vil forbli slik de er, herfra og ut. Skjønt, jeg vet det innerst inne: At livet stadig endrer seg, så jeg får vel bare forsøke å henge med i svingene, forsøke å glede meg over at Juni baker hamburgerbrød med oppskrift fra matprat.no på Ipaden. At hun i går laget en liste med diverse oppgaver av huslig art: Vaske opp, støvsuge, gå i butikken, ja alt til en fast pris. Hver søndag skal det avregnes og ukelønna skal utbetales. Så får vi se da. Uansett, et fint initiativ fra henne, må jeg si. Listen hang vi på kjøleskapet, hvorpå hun allerede er registrert med én runde i butikken og femten kroner for det.

Så der har du oss, mens terroren smeller i Tunisia og Putin risler med sablene, snakker om, truer nærmest med atomvåpen i henhold til Krim og Natos innblanding.

Ikke nå igjen!

Ikke før har jeg skrevet historien om *DogModern* og *Edvin* av meg. Og lagt den kalde krigen på åttitallet godt plassert på hylla der den hører hjemme. Etter at jeg nå har klart å legge arven fra krigen og historien om bestefar bak meg, så later det til at vi er på god vei inn i en ny, kald krig! Hva gir du meg!

På slutten av nittitallet skrev jeg et brev til forsvaret, hvor jeg ytret ønske om å få slippe repetisjonsøvelser, men heller få jobbe med fredsbevarende arbeid. Det endte med at jeg like greit ble immobilisert, én gang for alle. Litt av et paradoks er det jo at det som jeg mest av alt forsøker å skrive og mene noe om, som jeg har tatt avstand fra i form av å kvitte meg med alle våpnene fra krigen, at det ikke later til å bære frukter, eller ha noe for seg hva jeg måtte mene om saken. At jeg ikke har noen som helst innvirkning på hva som skjer i verden ... eller her på hjemmebane med de under meg, for den sakens skyld! Jeg, som har jobbet med dette naive håpet om fred, forsoning, et fargerikt fellesskap og en bærekraftig utvikling. For meg er mye av dette totalt absurd og uvirkelig.

En ny kald krig på trappene?!

Og ikke nok med det: Jeg må til alt overmål forsøke å fortrenge den pågående og tilsynelatende, uløselige tvisten med mine naboer under meg. Vi evner altså ikke å snakke sammen, klarer ikke å enes fordi vi er så forskjellige.

Fortærende er det!

Også ender jeg opp med å skrive om dette i de konkluderende bemerkningen, helt på slutten av dette dypdykket i min egen historie, kardinalvalg, holdninger, og hvordan dette lot seg forme.

Hvorfor?

Det gjør meg sint!

Putin og NATO, terroristene og all krigsretorikken gjør meg oppgitt og bitter. Det koker en krig i meg òg. Nå truer også den med å syde ut over alt og alle, med all sin bitre galle. Det gjør meg trist og forpint. Også lurar jeg på om det er skjebnens ironi som spiller meg et puss. Som spiller de under meg et puss: Ved å lande våre liv så tett på hverandre. Sette virkelighetene våre opp i en slik uløselig, gordisk knute, fordi jeg, min datter og min kjæreste er mer høylytte og lever våre liv med patos, mens de under er av mer lavmælt art, går tidligere til sengs og har lavere toleranse for andres gjøren og laden. Altså to liv med motsatt fortegn. For meg handler det om frihet til å leve og skape. Og denne krenkelsen av min bevegelsesfrihet forstyrrer meg, den går meg rett ut sagt på nervene!

Også minner det meg på fredsnasjonen Norge og krigshisseren Putin. Utøya, og de diametralt forskjellige visjonene man har for fremtiden. Også tenker jeg på livet, gleden og lyden, som nå og da følger med når det levende livet får spillerom hos andre enn de som forholder seg mer stille. Har mest lyst til å rope, skrike ned gjennom gulvet:

At folk andre enn dere selv! Må! Få! Lov til å leve! Agere! Være seg selv!

Men jeg gjør det ikke. For jeg innser at eskalering ikke er måten å gå frem på. Dette er mitt lodd her i livet: At jeg må slite med det jeg opplever som intoleranse, trakassering og tilknappethet. Kanskje fordi jeg på mange måter har skapt harmoni rundt meg og mitt, og når jeg har det godt og er lykkelig, ja, se da skal jeg straffes! Med disse stadig pågående og uløselige konfliktene som jeg med min beste vilje ikke klarer å løse!

Og nå driver Putin og Tyrkia også på!

Alt dette smerter meg som salt i såret, kjenner at jeg blør innvendig, fordi alt dette som jeg forsøker å komme til livs, som jeg har kjempet mot med nebb og klør, det kommer stadig tilbake, som om det forsøker å få meg i kne, kvele meg og mitt fremtidshåp. Også lurar jeg på hvorfor i helvete de under meg ikke bare kan sette propper i ørene, de to gangene i året, den ene halvtimen, da det kanskje er litt mer lyd enn vanlig.

Forstår det rett og slett ikke?

Hvorfor går de til frontalangrep, når jeg har sagt så klart i fra at jeg er lei av klageregimet, når de ser at jeg blir sint og frustrert. Når jeg i tillegg har sagt at en aktivitet,

eller en liten lykkedans, sjelden varer mer enn ti minutter, før det hele er over og engasjementet her oppe hos oss daler og faller til ro. Når de under meg vet alt dette. Hvorfor er de da villige til å ta opp kampen, slåss om dette med nebb og klør, kjøre saken videre og endog involvere styrelederen! De samme steile holdningene oppviser de mot min datter og hennes besøk, så nå begynner også den yngre garde å risle med sablene, fulle av opposisjon stritter de i mot med alle piggene ut.

Hva er det som driver dem?

Hva er det som driver slike folk?

Jeg og mine venner, hun og hennes, må jo få lov til å agere, vi må jo få lov til å leve våre liv på vår måte. Det finnes vel ikke en mal for hvordan man skal leve livet sitt. Vi står vel alle forholdsvis fritt, så lenge det ikke går ut over andre ...

Nå vel, i dette tilfelle mener vel de at det gjør nettopp det. Og at det bråker hos dem når vi har det gøy, spiller musikk eller danser. Skjønt jeg tenker: Det må vi da få lov til, om dette da ikke skjer uavlatelig, noe det i aller høyeste grad ikke gjør.

Mine tanker går til Putin, Assad og fundamentalistene.

Jeg forstår det bare ikke?

Skjønt jeg forstår engasjementet til Edvin Andersen, og at det kanskje også er visse likheter mellom hans anskuelsesunivers og dette til IS-terroristene, og terroristen fra Utøya. Jeg ser likhetene som tegn i tiden, som et generasjonstrekk, selv om fortegnene er av ulik karakter. Det de kjemper for er jo diametralt forskjellige verdier, men det rettfærdiggjør allikevel ikke noen form for fundamentalisme, eller aksjon som går på andres bekostning, eller på livet løs. Det er egoisme i begge tilfeller, en selvopptatthet, like fult. At den ene leiren ikke riktig klarer å sette seg inn i hvordan de andre har det, hvordan de tenker eller lever sine liv.

Det er helt klart tegn i tiden?

Dette såkalte Petter Pan syndromet som kommer til uttrykk på ulike måter. At det er mange i dag som nok mener at de er noen storslåtte riddere, at de går rundt å figurerer som helter i sine egne univers. *Kanskje det ikke er meningen at jeg skal forstå dette?* Kanskje er det rett og slett mitt lodd her i livet: At jeg har denne uløselige konflikten med de under meg så tett på kroppen. Kanskje er det en måte å holde meg nede på, slik at jeg ikke skal ta av og bli fylt til randen av egen fortrefelighet, slik som Edvin og disse andre fundamentalistene, som står så sterkt og urokkelig plantet i sin egen overbevisning og tro. Kanskje ville jeg gå til grunne uten denne korreksjonen, fra de under meg? Hvem vet?

Guttemannens frihet må begrenses!

Han må holdes nede!

Skapertrangen og livets gleder, latter og patos, alt sammen må hysjes ned og holdes under oppsyn. Uansett hva som skjer, er det *jeg* som har alt å tape. Ikke dem! For det er jeg som lager lyd. De er stille. Det er *jeg* som fortsatt liker å ta en fest i ny og ne, og som gjerne spiller levende musikk. Ikke dem. Og vi, jeg og Caroline roper gjerne til hverandre, før vi i neste øyeblikk ler av opptrinnet. Vi er følelsesmennesker. Slik er vi anlagt, vi kan virkelig ikke noe for det. Kan heller ikke gjøre noe med det, akkurat like lite som et lite barn på ti år *ikke* klarer å la være å hoppe litt av og til, eller danse av glede. Med innskrenket bevegelsesfrihet, og får man ikke lov, er det som å være fengslet med fotlenke og faste leggetider ... i sitt eget hjem.

Så, hva er rimelig å forvente med hensyn til lyd, når man bor i en bygård?

Du som leser dette kan jo selv tenke deg hvordan det er å ikke få lov til agere i sitt eget hjem, i sitt eget liv? Jeg ønsker heller ikke å forandre på Caroline. Ønsker ikke at hun skal legge bånd på seg og være som alle andre. For jeg liker henne akkurat som hun er, bråkete og med følelsene smurt på i tykke lag. Akkurat slik liker jeg det! Så i deres øyne er det er *vi* som ikke er normale. Det er vi som er utskuddene! Ikke de som klager og er stille. Nei! De som er stille har makta. Hvordan skal man kunne angripe dem, eller sette dem fast, så lenge de forholder seg rolig og er stille?

Vel, derfor endte jeg opp, følte jeg meg tvunget til å skrive et klagebrev på klagerne.

Så får vi se om det hjelper.

Nå har det gått ett år siden klagebrevet. Og det har kun vært to klager, siden da. Én på min bursdag, da jeg hadde overnattingsbesøk fra landet. Og én da Julia hadde besøk av en yngre venninne som hadde mye hopp og sprett i seg.

We have to learn to live with each others differences.

Becasue we are better off together than we would be apart.

Dette mantraet forsøker jeg å leve opp til. Som tegnere og fundamentalister, Edvin og Lise, som meg selv og mine naboer under meg handler det vel om nettopp det, at jeg må lære meg dette i en stadig mer global og mangfoldig hverdag. Og nå med alle flyktningene

som strømmer til landet, blir det stadig fler ulikheter. Med alle disse sterke meningene så tett på hverandre, i våre trange urbane rom blir det vel, slik jeg ser det, enda viktigere med toleranse og tålmodighet. For det er vel nettopp der mulighetene ligger, i disse forskjellene; det som gjør livet mangfoldig, fargerikt og mer interessant. Ridderne av den nye tiden kjemper mot syntetisk lykke og kortsiktig profitt, som de moderne hundene de er, bjeffer de mot dette de ser på nyhetene og opplever som en forrykket voksenverden. Også deler de om seg på sosiale medier og mener mye. Mange flykter til sine virtuelle opplevelser som får tankene vekk fra all urettferdigheten, og det man opplever som en kjedelig, forutsigbar og fargeløs tilværelse. Midt i denne malstrømmen av inntrykk og informasjon, i denne skjermbasert virkeligheten, skal altså ridderne og de fra den arabiske våren, Edvin og jeg selv, makte hver dag å stå opp av sengen, flagge for det flerkulturelle globale felleskapet, som allerede for lengst eksisterer og fungerer i den virtuelle verden, den som vi i tiltagende grad veves inn i. Slik stormer de frem, ridderne av den nye tiden, drar i samme retning mot nye bærekraftige og globale strukturer. Men vil det monne? Vil flere finne mening i tilværelsen? Eller det for sent? Og hva med fremtidshåpet? Vil det vokse, eller er det flere og flere som gir opp, og som forsvinner inn i sine virtuelle virkeligheter, som slike moderne Petter Pan figurer. Og hvordan kommer vi frem til globale og felles målsetninger? Hva er riktig? Det meste kan man nå i dag søke seg frem til på Wikipedia, Twitter, Facebook eller Youtube. Svarene på det meste finnes der ute på verdensveven. For noen har tenkt tidligere, ganske mye også, så da handler det vel om å sette sammen den informasjonen som allerede finnes, forsøke å uteske de beste og mest bærekraftige løsningene. Akkurat som når den arabiske våren nådde ut, så spredde det om seg på sosiale medier. Ved hjelp av ny teknologi, sosiale medier og streaming var det mulig å bruke disse nye verktøyene i kampen mot diktaturer og krigsprofitorer. Akkurat slik, kan alle med en mobiltelefon i hånden, nå i dag strømme sin urett LIVE over nettet, øse alt sammen ut på webben og inn til de store redaksjonene, uten at det koster én krone. Når ridderne av den nye tiden har disse moderne verktøyene tilgjengelig, og således kan vise verden hva som foregår, er det vel bare et tidsspørsmål før FN må ta grep og finne internasjonale løsninger og straffeforfølge hensynsløse profitører, krigshissere og våpenhandlere gjennom de internasjonale organene og domstolene. I alle fall går det an å håpe, tenker jeg. Og fortsetter å slite med mitt her på hjemmeplan.

I flere år etter bruddet lød lyden av mine platåsko, dumpt og klaprende mellom bygårdene

i nattemørket. Og i flere år var guttemannen overbevist om sin gjerning, før han én dag landet sitt eget liv, med delt ansvar for den lille jenta si.

Og nå ... nå skal jeg feire!

Som helt til sist i den første delen av historien om Edvin, åpner jeg en øl! Feirer at jeg endelig har klart å sette punktum for denne historien om guttemannen, Hausmania, de moderne hundene, og ridderne av den nye tiden som liksom skulle lede vei inn i det nye millenniet.

Ting tar tid. De lar tydeligvis vente på seg, endringene! Alt dette som jeg hardnakket har forsøkt å forstå meg på. Innser nå at jeg nok aldri vil komme til bunns i sakene, for livet og virkeligheten ramler over meg med stadig nye overraskelser i ermet. Denne boken skulle altså handle om Edvins endringer i adferd og holdninger, også har jeg forsøkt å se for meg en ny tid, med nye aspirasjoner og et håp om en mer fredfull og tolerant fremtid.

Innser det nå: Alt sammen skjer! Skjønt veldig gradvis! Men det skjer! Det er tegn i tiden som tyder på det! Jeg må tro på det! Jeg velger å tro på det! Slik holder jeg håpet oppe. Hver dag.

Har tatt opp hverdagsrøykingen igjen. Rett og slett fordi tobakken ble med meg hjem fra hytta, og det ble like snart en uvane igjen. Unnskylder meg med at jeg skal røyke litt ute på balkongen i sommer, men ikke mer enn 4 om dagen.

Hvorfor er vi mennesker så treg materie?

Hvorfor er det å endre seg så utrolig vanskelig?

Ja, ting tar tid. Vi er som vi er. Den kalde krigen som nå er på vei tilbake, beviser også hvor vanskelig det er å lære av historien. Medvedev slipper altså ikke til makten. Like lite som at Assad gir seg som diktator i Syria, på tross av at styresettet slett ikke fungerer, men heller punkterer nasjonen. Den gamle krigsretorikken lever i beste velgående. Håpet mitt svinner for hver dag som går, og tankene mine hardner til i takt med denne eskaleringen mellom øst og vest. Mine naboer og jeg snakker fortsatt ikke sammen, og alle disse tankene om menneskers voldelige natur, krig og våpenbruk har fått feste i meg, og sår en dyp tvil. Usikkerheten jager vilt i meg og jeg innser at jeg bare får være takknemlig for de små forskjellene. Leve og tenke fra dag til dag. Et flerkulturelt felleskap kommer nå i tiltakende grad veltende over grensa og vokser seg større for hver dag som går. Noe jeg er nødt til å forholde meg til i langt større grad enn tidligere.

Et Cuba som kommer gradvis inn i varmen ...

Muslimene og *En fredens ring* ...

Også holder jeg på med mitt i det stille, jobber jevn og trutt, som den flittige maur jeg er, med dette som jeg fortsatt tror på. For jeg må altså ikke miste håpet, men bruke min kreativitet og mine skaperevner for å komme opp med tanker og idéer, forsøke å bidra, komme med forslag til mulige løsninger, på globale så vel som lokale problemsillinger.

Og én dag håper jeg å forsone meg med de som bor under meg!

Også gikk jeg bort, hilste høflig på hun som bor under meg. Snakket pent og bød på meg selv, da vi tilfeldigvis møttes her forleden. Det var hyggelig. Vi gikk sågar sammen og så på urtidstreet i botanisk hage. Etter dette har det altså ikke vært noe klaging. Kanskje skal det ikke så mye til? Kanskje skurrer jeg ikke like mye i hennes verden, lenger? Har også *jeg* vært fordomsfull? Provosert dem, slik de provoserte meg, fordi *jeg* ikke forstod dem? Nå tar jeg i alle fall litt mer hensyn, fordi jeg opplever henne som hyggelig. Og det er jo en god start.

Ja, én dag dør de gamle krigshisserne ut!

Og én dag - kanskje til høsten - slutter jeg å røyke og trapper ned på drikkingen. Kanskje én dag faller jeg til ro i eget liv og blir en trygg og god, voksen mann. Kanskje kan også jeg være med å bidra til å markere et skille i tiden, ved å fortsette å stå på, tenke mitt og gjøre en ørliten forskjell.

iallfall for de som står meg nærmest

i nærområdet her jeg bor

det starter med det

paradigmeskiftet

forandring

i meg